

Gabriele M. Roschini

A Szűzanya Valtorta Mária írásaiban

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Gabriele M. Roschini

A Szűzanya
Valtorta Mária írásaiban

Impresszum

Gabriele M. Roschini
A Szűzanya Valtorta Mária írásaiban

Kézirat gyanánt

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című, 1986-ban megjelent olasz nyelvű könyv elektronikus változata – kézirat gyanánt. Az elektronikus változatban Valtorta látomásainak idézeteit beljebb írtuk. A címloldal egy magyar falusi templomban található, az 1500-as években hársfából faragott Pietà-szobor képének felhasználásával készült.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
II. János Pál pápa köszönete	5
A szerző bevezetése	6
Összefoglaló a Kiadó: Emilio Pisani szavaiból	7
Első rész: Általános bevezető	9
I. A misztikusok jelentősége a mariológia számára	9
II. Valtorta Mária élete és írásai	9
III. A magánkinyilatkoztatások	11
1. »Nyilvános« Kinyilatkoztatás és »magán« kinyilatkoztatás	11
2. A magán kinyilatkoztatások jellemzői	12
3. A magán kinyilatkoztatások értéke	14
Második rész: A Valtorta-féle mariológia áttekintése	15
I. A Valtorta-féle mariológia jellemzői	15
1. Sok tekintetben „új” Mariológia	15
2. „Élő” Mariológia különböző okoknál fogva	17
3. Kiváltképpen „bibliai” Mariológia	17
II. Öt máriás ábrázolás	23
1. Az első kép: »Ez az én Anyám!«	23
2. A második kép: »Te milyennek látod Anyámat?«	26
3. A harmadik kép: »Az arany Frigyszekrény«	27
4. A negyedik kép: Názáret »magányos Virága«	27
5. Az ötödik kép: »Isten tökéletes Szolgálóleánya«	28
III. Máriás kisugárzások	30
1. Ragyogó sugarak a »Jézus az Istenember« c. műben	30
2. Ragyogó sugarak más Valtorta írásokban	31
3. »Mária egész teológiájának« kulcsszava	33
Harmadik rész: Kicsoda Mária. A Valtorta-féle mariológia összefoglalása	35
I. A Szentséges Szűz az örökkévalóságban	35
1. Mária »az Atya Másodszülöttje«	35
2. Mária »a Szentháromság Tabernákuluma« az örökkévalóságtól kezdve	40
II. A Szentséges Szűz az időben	42
A) A Szentséges Szűz az idő kezdetén	42
1. Mária ott szerepelt minden dolog megteremtésénél is	42
2. Mária jelen van mind az angyalok, mind az emberek próbatételénél	44
B) A Szentséges Szűz az öt megelőző idő folyamán	47
1. A Protoevangélium »Asszonya« (Jn 3, 15)	47
2. Izajás jóvendölése »az Emmánuel Szűz Anyjáról« (Iz 7, 14)	49
3. Izajás jóvendölése »Jessze gyökeréről« (Iz 11, 1)	50
4. Jeremiás jóvendölése »az Asszonyról, aki magába zárja majd az Embert« (Jer 31, 21-22)	50
5. Az Énekek Énekének »Menyasszonya«	51
C) A Szent Szűz az idő teljességében	55
1. A Szentséges Szűz páratlan »funkciói« Krisztus misztériumával kapcsolatban	55
I. A Szent Szűz az Istenember igazi »Anyja«	56
II. A Szent Szűz »Társa« Krisztusnak, az Isten és emberek közti Közvetítőnek	65

1. <i>A Szentséges Szűz az emberi nem Társmegváltója.</i>	65
2. <i>Szűz Mária minden kegyelem közvetítője.</i>	118
2. A Szentséges Szűz egyedi »funkciói« az Egyház Misztériumával kapcsolatban..	130
I. A Szentséges Szűz az Egyház »Anyja«.....	130
II. Mária az Egyház »Királynője«.....	148
III. A Szent Szűz az Egyház »Előképe«	159
3. A Szent Szűz páratlan »kiváltságai«.....	166
I. Földi életének első pillanatában: a Szeplőtelen.....	166
II. Földi életének egész folyamán: örökös szüzesség	184
III. Földi életének végén, lelkével és testével felvétel a mennyei dicsőségbe...201	
D) A Boldogságos Szűz az őt követő idő folyamán	224
1. Mária és az Emberiség	224
2. Az Emberiség és Mária.....	225
E) A Szentséges Szűz az idők végén	228

II. János Pál pápa köszönete

Vatikáni államtitkárság

N. 250075A Vatikánból, 1974. jan.17.

Főtisztelendő Páter!

Finom és megtisztelő gondolattal Ön el akarta juttatni a Pápa Őszentségéhez a nemrég megjelent könyvének egy példányát, melynek címe: „A Szűzanya Valtorta írásaiban”.

A Szentatya, értékelve az Ön kegyességét és buzgalmát, melynek a könyv megjelentetése ezeknek evidens bizonyítéka és becses eredménye, szívből köszönetét nyilvánítja Önnek megtisztelő gesztusának ezen újabb bizonyosságáért, és azt óhajtja, hogy fáradozásai bőséges és vigaszt nyújtó lelki gyümölcsöket teremjenek.

Ezekkel az atyai jókívánságokkal és az Isteni Megváltó kegyelme elnyerésének zálogaként szívből adja Önre jóindulatú apostoli áldását.

Nagyon hálás vagyok a jókívánságokért és a mintapéldányért, amit figyelmesen elküldött nekem; szívesen élek az alkalommal, hogy őszinte és tiszteletteljes üdvözlétemet kifejezzem Önnek.

Mély tisztelettel Főtisztelendőséged iránt:

P. Benceri

Rev. Padre Gabriele Roschini
Pontificia Facoltà Teologica „Marianum”
Róma

A szerző bevezetése

Fél évszázada, hogy Mariológiával foglalkozom: tanulmányozva, tanítva, prédikálva és írásos formában. Ezért számtalan témát kellett elolvasnom, melyek Máriával foglalkoztak, és minden fajtából; egy valóságos »Mária-könyvtára« valót.

Kötelességemnek érzem azonban őszintén bevallani, hogy az a Mariológia, ami Valtorta Mária kiadott vagy kiadatlan írásaiból ered, számomra valóságos kinyilatkoztatás volt. Semmiféle másfajta máriás irodalom, még az általam olvasottak vagy tanultak sem voltak képesek Máriáról, Istennek e Remekművéről olyan világos, olyan élő, annyira teljes, oly fényes és vonzó képet adni, mint ezen Mű. Egyszerű és ugyanakkor fenséges!

Az általam és mariológus kollégáim által megjelenített Madonna, és a Valtorta Mária által bemutatott Madonna között – nekem úgy tűnik – akkora különbség áll fenn, mint egy papírmásé és a valódi Szűzanya között, egy többé-kevésbé jól megközelített, és egy teljességében, minden téren érdemben bemutatott Szűzanya között.

Ezen alapvető oknál fogva a Valtorta-féle írások Madonnáját bemutató könyvemben jobbnak láttam, hogy maga Valtorta szóljon szinte folyamatosan, arra korlátoztam az én munkámat, hogy koordináljam az általa különböző helyeken és felülmúlhatatlan módon leírtakat. . Ebben az én cselekvésmódban talán vannak, akik hiányosságot látnak, én viszont örömmel tekintem ezt előnynek.

Azonfelül még jó tudni, hogy én nem voltam Valtortának valami könnyen behódolója! Egy időben tényleg én is azok közé tartoztam, akik valami lenéző mosollyal fogadták az ő írásait, anélkül, hogy azokat kellően tanulmányozták volna. De miután elolvastam és mérlegeltem őket, őszintén be kellett ismernem – mint annyi másnak –, hogy túlságosan elsiettem a dolgot. És így erre a következtetésre kellett jutnom: »Aki meg akarja ismerni a Szűzanyát (egy olyan Máriát, aki tökéletes összhangban áll az Egyház Tanítóhivatalával, különösen a II. Vatikáni Zsinattal, a Szentírással és az egyházi Hagyománnyal), az olvassa el a Valtorta-féle Mariológiát!«

Annak meg, aki ebben az én állításomban a szokásos reklámozási túlzások »szlogenjét« akarja látni, annak csak ezt az egy választ adom: »Olvassa el, és azután ítélkezzék!...«.

Róma, 1973

P. Gabriele M. Roschini O.S.M.

Összefoglaló a Kiadó: Emilio Pisani szavaiból

Alessandro Roschini Itáliában, a Viterbo melletti Sant’Ella településen született, 1900-ban fiatalon belépett a Szerviták Rendjébe, ahol a Gabriele Maria nevet vette fel. 1924-ben pappá szentelték, majd filozófiából és teológiából doktorált, s egész életét a Szűzanyának szentelte. Mária iránti tiszteletét mély áhítat hatotta át, akiről több mint ötven éven át tanított és prédikált rendületlenül, alapos mariológiai felkészültséggel, és számos írást jelentetett meg róla.

Fontos kezdeményezések jelzik életútját. 1939-ben ő alapította a nemzetközi „Marianum” folyóiratot, melyet 30 éven át szerkesztett. Majd 1950-ben megalapította Rómában a „Marianum Teológiai Fakultását”, melynek elnöke volt az első 15 évben. A Rendben is fontos munkaköröket töltött be, és a Római Dikasztériumokban is néhányat. A II. Vatikáni Zsinaton mint „szakértő” volt jelen.

* * *

1946 és 49-ben volt alkalma betekinteni a Valtorta-féle ügyekbe. 1946-ban Generálisa megbízásából átnézte az első kötetet, mivel Rendtársai közül kerültek ki Valtorta Mária lelkievezői: P. Romualdo. Migliorini és P. Corrado Berti (V.Mária a Szerviták Harmadrendjébe tartozott.)

Az első kötetek megjelentetése kapcsán ő adott tanácsokat P. Bertinek, és ő irányította a pátert a Pisani Kiadóhoz. Akkor még tartózkodó volt az ügygel szemben, majd – amint ő is bevallja – „miután elolvastam és fontolóra vettem az olvasottakat”, véleménye megváltozott, és teljesen az ügynek szentelte magát tanácsolva, írva, prédikálva, tanítva róla.

Emilio Pisani szavai: »A velünk való kapcsolata egyre szívélyesebb és elmélyültebb lett. Minket bízott meg egyik könyvének a sajtó alá rendezésével, majd a II. Vatikáni Zsinat fényénél átdolgozott négy kötetes saját „Mariológiájának” a kiadásával. Nem mulasztotta el sosem, hogy érdeklődjék a Valtorta Mű kiadásának haladását illetően, de lelkesedése iránta mindig mérsékelt volt.

1972 augusztusában egyik délután ismét becsengetett a Viareggio-i ház kapuján, hogy váratlanul meglátogassa a még élő Diciotti Mártát, V. Mária hűséges gondozóját. Nem kevés elcsodálkozással fogadtuk (ti. én és feleségem is, szerencsés közbeesés kapcsán, éppen ott tartózkodtunk). A nyári vakációjáról volt éppen visszatérőben, amit a szép Dolomitok vidékén, rendtársainál szokott eltölteni. Ezt az időt ekkor teljesen a Valtorta Mű vaskos köteteinek a tanulmányozására fordította, beleértve éjszakai pihenésének jó részét is. Épületes alázattal kért elnézést tőlünk a múltban tanúsított bizalmatlanságáért. Beírta nevét a látogatók könyvébe, miután kifejezte benne a „saját megbecsülését és csodálatát”, és már terveiben szerepelt a Valtorta M. írásainak tanulmányozása, és azoknak terjesztése. Tervei közt szerepelt még a közelgő tanévben a „Mariánium”-ban, hogy utolsó előadásait azon a kurzuson a „nagy misztikusok máriás felismeréseiről” fogja tartani.

A következő évben (1973. július 2-án) ő volt az egyedüli pap, aki elkísérte V. Mária exhumált földi maradványait Viareggióból a Firenze-i Annunciáta bazilikába, és ő szentelte be a helyet, ő vezette a koncelebrált szentmisét és mondta a homíliát.

Még az év december 8-án is eljött velünk Firenzébe, ahol egy zsúfolt összejövetelem, melynek résztvevői ekkor ünnepelték a július 2-i eseményt, hogy bemutassa elkészült könyvét: „*A Szűzanya Valtorta írásaiban*” címmel.

Ekkor még aktivitásának teljében volt: a Lateráni Pápai Egyetem és a Pápai Teológiai Fakultás „Mariánum” professzora, továbbá a Hittani Kongregáció és a Szenttéavatási Kongregáció konzultori tisztjét is betöltötte.

Egy könyörtelen betegség törte össze még ereje teljében pár hónap alatt. 1977. szeptember 12-én halt meg Rómában, pontosan a Szűzanya nevének ünnepén.

Négy év múlt el azóta, hogy ennek a könyvének első kiadásához a vázlatokat útjára bocsátotta, és fennhangon felolvasta nekem a bevezetőjét, és kvázi ünnepélyesen rám bízta. Ez tekinthető gesztusai legbátrabbikának.«

Isola del Liri, 1986. május

Emilio Pisani

Első rész: Általános bevezető

I. A misztikusok jelentősége a mariológia számára

Az Egyház nagy misztikusainak a tanítása Máriáról, melyet kinyilatkoztatásaik tartalmaznak, azt lehet mondani, hogy olyan terület, amely szinte teljesen felderítetlen. Ez súlyos hiányosságot képez a Mariológia terén. A nagy misztikusok magán-kinyilatkoztatásai is, valójában, megannyi értékes elemet tartalmaznak a Mariológia építményének a megalkotásához. Sőt, elérkezhetnénk odáig, hogy megalkothatnánk egy olyan Mariológiát, amely ezt a címet viselné: »Mariológia a nagy misztikusok szerint«. Egy új vagy sok tekintetben megújult Mariológia, friss, eleven, igézetes.

A mi nagy misztikusainkat, írásaikkal, nem szabad alulértékelni! Isten, a mi Atyánk nemcsak a Próféták által beszélt és beszél továbbra is hozzánk, nemcsak Szent Fia által (aki a végtelen Bölcsesség, a Megtestesült Ige), nemcsak az Apostolok és az Evangélisták által, (az egyházi Kánonoknak megfelelően), nem csupán az Egyház és annak látható Feje által, aki a római Pápa, nem csupán az ő »Tanítói« által. Hanem szólt hozzánk, és továbbra is szól a misztikus lelkek által, vagyis azokon keresztül, akiket Ő rendkívüli adományokkal gazdagított, vagyis az ún. »karizmák által« (*gratiae gratis datae*), amiket egyeseknek ad, de mindenki javára. Ezen misztikus lelkek révén Isten szólt és szól hozzánk nemcsak Önmagáról, és az Ő felülmúlhatatlan titkairól, de beszélt és beszél nekünk az Ő Szentséges Anyjáról, az ő páratlan méltóságáról, az ő egyedüli küldetéséről és az ő egyedüli kiváltságairól.

Kik ezek a misztikusok, akiken keresztül Isten beszélt nekünk a Szentséges Szűzről? Sokan vannak. De mivel lehetetlen valamennyiről szólni, így azt gondoltam, hogy a női misztikusokról szólok, kezdve az egyik legnagyobb kortárs misztikussal: VALTORTA MÁRIÁVAL.

II. Valtorta Mária élete és írásai

Valtorta Mária írásaiban található „máriás meglátásainak” fejtegetésekor mint bevezetést, előre vesszük Valtortának, mind *személyének* mind *művének*, egy rövid bemutatását.

1. Elsőként röviden bemutatjuk Valtorta személyét. Ez a rendkívüli, Istentől gazdagon megajándékozott egyéniség élőben jelenik meg gazdag adottságaival és hibáival regényszerű *Önéletrajzában*.

Földi életét két nagy szakaszra oszthatnánk: *születésétől alsó végtagjainak elgyengüléséig*, ami 37 évet ölel fel, (az első szakasz), *és azok lebénulásától* (amely ágyhoz szegezte) *a haláláig*: ez életéből 27 és fél évet tett ki (második szakasz).

Első szakasz (1867-1934). Valtorta Mária 1897. március 14-én született Casertában (Itália), ahol édesapja (a Könnyűlovasság Major Marsalljaként) tartózkodott. Az orvosok elmondása szerint Máriának halva kellett volna születnie, és anyja számára (művelt, de kemény nő), annyi volt, mintha meg se született volna. Szoptatódjka nevelte fel. 18 hónapos korában családjával Faenzába települt át. Másfél év múlva, 1901 szeptemberében családjával Milánóba költözött, ahol, alig négy évesen, az Orsolita Nővérek óvodájába járogatott. »Itt találtam rá Isten arcára és szeretetére«, mondja ő, »és többé nem szakadtam el tőle.« (*Önéletrajz*, 22 és 24. o.).

1904 szeptemberében, hét évesen, a Marcella Nővérek elemi iskolájába írárták be. 1905. május 30-án a Bérálás szentségében részesült, Isten Szolgája, Ferrari kardinális által. »Ez volt az én Pünkösdom!« mondja uo. (25. o.).

1907 szeptemberében családjával átköltözött Voghera-ba, ahol 1908. október 5-én első szentáldozáshoz járult, de ez még nem volt „teljes egyesülés” Jézusával (uo. 72. o.).

1909. május elsején, 10 évesen lépett be a Bartolomea Capitanioról nevezett Nővérek kollégiumába, Monza városában, ahol négy évig (öt tanulmányi év) maradt. Példás magatartása mindig és mindenki számára jelül szolgált. Ott beiratkozott a Mária Leányai Kongregációba. 1911-ben fejezte be műszaki tanulmányait. A rákövetkező években (1911-1913) kiegészítő tanulmányokat folytatott Irodalomból és a különböző népek Történelméből.

1913. március elsején a 16 éves Mária átköltözött szüleivel Firenzébe, ahol élete hasonlóan folyt le, »akár a kollégiumban«. 1914 és 1919-ben, anyja, merő önző szándékból, kegyetlen és brutális módon tönkretette két komoly jegyességét két jóra való fiúval.

1917. november 1-jétől 1920 szeptemberéig V. Mária nagylelkűen és önmegtágadó lelkülettel csatlakozott a háború folyamán, honvédkórházakban tevékenykedő ún. „Szamaritánus Ápolónők” csapatához. Ő is elkapta a „spanyolnáthát”, és súlyosan megbetegedett. Amikor felépült betegségéből, 1920. szeptemberében Reggio Calabriába utazott, ahol egyik unokatestvérénél töltött hosszabb időt. Majdnem két év múlva, 1922-ben tért vissza Firenzébe. 1923 tavaszán Mária teljes valóját felajánlotta Istennek.

1924 októberében, az övével együtt elhagyta Firenzét, és végleg Viareggio-ban telepedett le. Majd itt, 1925. január 28-án, kis szent Teréz példájára „Áldozatul” ajánlotta fel magát az Irgalmas Szeretetnek. Ezt a felajánlást naponta megújította.

1929 decemberében belépett az Actio Catholica soraiba, ahol három éven át komoly tevékenységet folytatott. A Katolikus Leányifjúság Kulturális delegáltjaként sok előadást és konferenciát tartott.

1930. július 1-jén V. Mária felajánlotta magát áldozatul az Isteni Igazságosságnak. És ez az Isteni Igazságosság nem volt iránta kímélettel: fizikai és lelki szenvedések zúdultak rá. És oly módon fokozódtak, hogy 1933. január 4-től, képtelen volt többé otthonát elhagyni. 1934. április 1-jétől egészen a haláláig (27 és fél évig) ágyhoz kötötten volt kénytelen élni.

Második szakasz. Ezt az a 27 és fél év képezi, amely alatt ágyhoz volt szegezve a különböző betegségek folytán, miképpen Jézus is a Keresztre volt szegezve. Értékes lelki segítséget talált P. Romualdo Migliorini O.S.M. Szervita atya személyében, aki 1944. március 25-én felvette őt a Szerviták harmadrendjébe. Mária tagja volt már a Ferencesek harmadrendjének is.

Ebben a második szakaszban virágoztak ki az általa leírt művek.

1949 tavaszán V. Mária kiegészítette az előző felajánlásait, és nagylelkűen felajánlotta Istennek mindazt, „ami kizárólagosan az övé volt, és amit Istentől kapott: az értelmi képességet, és a lemondást a Mű elismerése felett érzett elégtételtől” (a Szent Józsefről nevezett sarutlan Karmelita, Mária Terézia anyának írt levélből 1949. ápr. 28.). Isten szaván fogta őt. Valóban megtapasztalta a Mű elgáncsolását. És 1956-tól kezdődően fokozott szellemi leépülés ment benne végbe egészen a haláláig, ami 1961. október 12-én történt. Alighogy P. Innocenzo M. Rovetti kiejtette ezeket a szavakat: „Távozz, ó keresztény lélek ebből a világból!” – Mária engedelmeskedett, ahogyan azt mindig tette, és elhagyta az Égért a földet. Megjegyezték, hogy jobb keze – mellyel annyi csodálatos dolgot leírt, – bal kezétől eltérően élőnek, hajlékonynak és szépnek hatott: s ezek inkább előre, mint halottra jellemző tulajdonságok.

2. És most pár szót Valtorta Mária *műveiről*.

Csupán 8 év leforgása alatt (1943-1951-ig) V. Mária jó 15 ezernyi oldalt írt tele (több mint 120 füzetbe) ágyhoz szegezve, anélkül, hogy bármely hasznos könyvhöz tanácsadásért fordult volna, és mindezt háborús időben, menekülteként, bombázások alatt, éhínség

közepette. És mindezt egyhuzamban (előzetes szkémák készítése nélkül, nyers megfogalmazás és bárminemű belejavítást mellőzve, és még át sem olvasva azt, amit leírt). Vannak ott jelenet leírások (ezeket a saját szavaival írta le, a szerint, amit látott és hallott), és diktálások (Jézustól, a Szent Szűztől vagy valamelyik angyaltól). Szembeötlő az a különbség, ami az *általa leírtak és a diktálások* stílusa közt fennáll. Egy olyan jelenséggel találjuk szemben magunkat, ami úgy tűnik, felülmúlja a forrást (V. Máriát).

Már 12 kötet került kinyomtatásra, vagyis: 1) a Mű: „*Jézus, az Istenember*” 10 kötetben; 2) az *Önéletrajz*; 3) *Azariás könyve*; és még másik öt kötet van nyomtatás alatt.

Annyi kötet, amit csupán 8 év alatt írt meg a már leírt körülmények közepette.

III. A magánkinyilatkoztatások

Három pontot fogunk megvilágítani: 1. melyek azok, 2. azok jellemzői, 3. jelentőségük.

1. »Nyilvános« Kinyilatkoztatás és »magán« kinyilatkoztatás.

A Kinyilatkoztatás (a latinból *revelare* = levenni a leplet, kinyilvánítani egy rejtett dolgot), szorosán értelmezve azt a természetfeletti aktust jelenti, amellyel Isten tanításait és akaratát közli az emberrel. Ez történhet közvetlenül (maga Isten a közlő), és közvetett módon (egy isteni módon meghatalmazott közvetítőn keresztül).

A katolikus Teológia mindig világos különbséget tett a nyilvános– és a magán Kinyilatkoztatás között. A nyilvános Kinyilatkoztatás az, amely az egész emberiségnek szól, mint az egyetemes hit tárgya.

Ez az emberiség hajnalán vette kezdetét, a mi őszeinkkel. Isten valóban – miképpen a II. Vatikáni Zsinat tanította – »meg akarván nyitni a természetfeletti üdvösség útját, már a kezdetektől kinyilatkoztatta magát őszeinknek. Bűnbeesésük után a Megváltás ígéretével újra felemelte őket az üdvösség reményében (vö. Gen 3, 15), és szakadatlanul gondoskodott az emberiségről. Azelőtt Isten a Próféták útján több alkalommal és többféle módon szólt őseinkhez, *ebben a végső korban... Fia által beszélt hozzánk* (Zsid 1, 1-2). Isten valóban elküldte Fiát, vagyis az örök Igét, aki minden embert megvilágosított, és ezt azért, hogy az emberek között lakozzék és megmagyarázza nekik Isten titkait... Ő [Krisztus] beteljesíti, és kiegészíti a kinyilatkoztatásokat, és isteni tanúbizonyosságával megerősíti azt, hogy Isten velünk van, hogy megszabadítson bennünket a bűn és a halál sötéttségétől, és feltámasszon az örök életre. A keresztény üdvrend (öconomia) tehát, miután új és végleges szövetség, nem múlik el többé, *és nem várható semmiféle nyilvános Kinyilatkoztatás a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőséges megnyilatkozása előtt* (vö. 1, Tim 6, 14; Tit 2, 13;)*« (Dei Verbum dogmatikai konstitúció, cap 1. nn. 3-4).*

A nyilvános Kinyilatkoztatás következőképpen két nagy periódusra oszlik: a *zsidóra*, vagyis az Ószövetségre, és a *keresztényre*, vagyis az Újszövetségre. Mindezt a Szentírás és a Szent Hagomány tartalmazza.

A *magán* kinyilatkoztatások ellenben azok, amelyek egyetlen léleknek szólnak, vagy egy bizonyos számú léleknek (nem pedig az egész emberiséghez, mint a *nyilvános* Kinyilatkoztatás), anélkül, hogy az egyetemes hit szükséges tárgyát képeznék. Ezek történhetnek jelenések közvetítésével, hang által stb. (a külső érzékeket érintően), vagy pedig látomások, kinyilatkoztatások stb. (a benső érzékeket érintően).¹

¹ Mindezeket a misztikus jelenségeket Keresztes szent János, misztikus doktor, részletesen leírta Salita del monte Carmelo (*A Kármel hegy útja*) c. művében. Opere, L.E.F., Firenze, II. 9-10; 14-24; 25-30.

A magánkinyilatkoztatásban *háromféle látomást* különböztetünk meg, amelyről az aszketika és a misztika írói beszélnek, vagyis *érzékeltető* látomások (testi v. szemmel láthatók, az érzékek útján felfoghatók, jelenéseknek

2. A magán kinyilatkoztatások jellemzői

A katolikus Teológia szerint ezek a magán kinyilatkoztatások: lehetségesek, valóságosak, viszonylag ritkák, és szükségszerűen alá vannak rendelve a nyilvános Kinyilatkoztatásnak, nem képezik részét a Kinyilatkoztatás Letéteményének, és hasznosak.

1) Először is, *lehetségesek*. Magából a tényből, hogy az Egyház aláveti azokat ítélkezésének, az következik, hogy nem veti el őket »a priori«, épp ezért lehetségesnek tartja őket. Sőt, néhányat engedélyezett is, és elismeréssel illetett.

Valóban magától értetődő, hogy Isten, abból a tényből eredően, hogy nyilvános Kinyilatkoztatást adott az emberiségnek, általánosat, nem tett le arról a szabadságáról, hogy tetszése szerint hozzáadjon néhány magán kinyilatkoztatást, melyek kevésbé kiterjedtek, és némelykor teljesen egyénre szólóak. Isten misztériumainak a gazdagsága kimeríthetetlen. És Isten sosem tett le róla, hogy direkt módon érintkezék a lelkekkel, azért, hogy tanítsa őket. Erre vonatkozóan jól ismert Joel próféta jövendölése, midőn a messiási országról beszél: »És ez történik majd azokban a napokban: kiárasztom Lelkemet minden testre, és fiaitok, meg lányaitok prófétálni fognak, álmokat álmodnak majd a vének, és ifjaitoknak látomásaik lesznek« (3, 1). Tehát a fent leírtak lehetségesek.

2) Másodsorban pedig *valóságosak*, legalábbis néhány esetben, azon egyszerű oknál fogva, hogy maga az Egyház engedélyezi, hogy közülük néhány kinyilatkoztatás elterjedjen a hívek körében (pl. a Jézus Szívéről nevezett Alacoque szent Margité) amely egyenesen alapul szolgált egy liturgikus kultusz kialakulásához, és ezért hivatalos. Azok a *kritériumok*, melyek egy kinyilatkoztatás *valódiságát* bizonyítják, és amelyek észrevehetővé teszik az emberi elemet, amelyek beszűrődhetnek, háromra tehetők: *a személyre* vonatkozóak, aki a kinyilatkoztatást kapja; *a témára* vonatkozóak, melyre az egyén rámutat; *a belőle eredő hatásokra* vonatkozóak.

a) Mérlegelni kell a kinyilatkoztatást élvező *személy természetes és természetesen feletti* tulajdonságait. A *természetes tulajdonságon* értendő annak *temperamentuma* (hogy kiegyensúlyozott-e vagy pszichoneurotikus, hisztérikus); *szellemi* kvalitás (hogy józan, megfontolt személy-e, avagy csapongó fantáziájú, egzaltált); *morális* kvalitás (hogy teljesen őszinte-e, vagy hajlamos-e túlozni, vagy dolgokat kitalálni).

Természet feletti tulajdonságok, vagyis erényekben megalapozott-e, engedelmes-e, és különösképpen, hogy őszintén és mélyen aláztos-e (vagy igyekszik feltűnést kelteni). Mindezek az elemek (az egyénnek természetes és természet feletti jellemzői) ha pozitívnak bizonyulnának, bizonyára nem igazolnák a kinyilatkoztatások valódiságát, ám érvényes segítséget nyújtanak az egyén állításainak a megítélésében, aki a kinyilatkoztatások kedvezettjének mondja magát. Ellenben, ha a fent említett elemek negatívnak bizonyulnának, a kinyilatkoztatás valódisága nem lenne hitelt érdemlő. (vö. *Lambertini*, De Servorum Dei beatificatione et canonizatione, L. III. cap. 51, n. 3).

b) Egy másik kritérium, hogy megbizonyosodjunk egy kinyilatkoztatás valódiságáról, maga *a matéria*, melyre a kinyilatkoztatások vonatkoznak. Minden kinyilatkoztatás, amely *tényleg* (nemcsak látszólag) ellenkezik a hittel, a jó erkölcsökkel vagy a tisztességgel, könnyörtelenül elvetendő, mert Isten nem mondhat ellen Önmagának, annak ellenkezőjét tanítva, amit az Egyház, a Hit Letéteményének hivatalos öre tanít. Ugyanez mondható

is mondhatók); *képzeletbeli* látomások (vagy képzelt látomások, melyeket a képzelet érzel, legyen az éber vagy alvó állapotban), valamint az *értelem útján* észlelt látomás (mind az álomban, mind ébrenlétben). Némely látomás két-három jellemzővel is rendelkezik egyidejűleg. *A szólások* is (vagy természetfeletti szavak) háromfajta lehetnek: *hallás útján* (a fül révén), *képzelet útján* (a képzelet által felfogott), és *értelmi* szólások (az értelem útján, melyet az értelem közvetlen módon fog föl). Ezek a szólások, akár csak a „látomások”, jöhetnek Krisztustól, a Szent Szűztől, az angyaloktól, a szentektől és az ördögöktől.

azokról a dolgokról, melyek ellenkeznek az Egyházatyák és a Teológusok tanításával (persze, nem akkor, ha *vitatható nézetről* van szó). *A lehetetlen* dolgok teljesítését se lehet Istentől eredőnek tartani². Ellenkezőleg, ha a magán kinyilatkoztatásban szereplő dolgok nem csupán minden tévedéstől mentesek, de felülmúlják az író természetes adottságait, pozitív kritériumnak kell tekinteni annak a természetén kívüli valóságát.

c) Harmadik kritérium, hogy egy kinyilatkoztatás valósága felől megbizonyosodjunk, annak *hatásaiból* vezethető le. Ugyanis, gyümölcseiről ismerjük fel a fát. A valódi, az igazi kinyilatkoztatások velejárója derű és béke; a hamisak zavart, szomorúságot és csüggetettséget stb. keltenek, melyek az ördögi működés gyümölcsei. A valódi kinyilatkoztatások a lelket megerősítik az erényekben, főképpen az alázatban, míg a hamisak a gőgöt táplálják (vö. *Jézusról nevezett szent Teréz: A belső várkastély*, VI. és VIII. szoba).

És mégis szükséges szem előtt tartani, hogy egy kinyilatkoztatás valódi lehet, vagyis lényegét tekintve igazi, ám hamis annak járulékos részeiben. Ez elsődlegesen annak tudható be, hogy *a látnok emberi természetes tevékenysége* (anélkül, hogy észrevenné) *keveredik az Isten természetfeletti működésével*, és ez abban az esetben igazolódik be, ha az írott kinyilatkoztatások rendkívül gazdag fantáziával rendelkező személytől erednek. Az ilyen beszűrődés okán a magán kinyilatkoztatásban – némelykor – tudományos tévedések találhatóak, pl. a fizika, a történelemtudomány³, a gondolati, előítéleti vagy teológiai következtetések⁴, stb. terén. Így olyan dolgokat minősítenek isteni kinyilatkoztatásnak, melyek a fantázia szüleményei. Isten ugyanis nem köteles kiigazítani azokat az előítéleteket és tudományos tévedéseket, amelyek a látnok elméjében találhatóak, mert Ő a személyek *lelki hasznára*, és nem *értelmi formálásukra*⁵ törekszik.

3) A magán kinyilatkoztatások (azon túl, hogy *lehetségesek és valódiak*) harmadsorban *viszonylag ritkák*. Ugyanis rendkívüli természetfeletti beavatkozásokról van szó, ezért minden kívüliek, tehát ritkák. Ezért az Egyház az ilyen állítólagos magán kinyilatkoztatásokkal szemben mindig tartózkodó volt, és mindig nagyon óvatosan haladt előre, és nagy körültekintéssel. Ezért az ő jóváhagyása, ha az engedélyezett, inkább *negatív* módon értendő, mintsem pozitívan (vagyis abban az értelemben, hogy ezen írásokban, általában, nincs semmi, ami a hittel és az erkölccsel ellenkeznék).

4) A magán kinyilatkoztatások *szükségszerűen alá vannak vetve* a nyilvános Kinyilatkoztatásnak. Ugyanis, a nyilvános Kinyilatkoztatás fényénél kell azokat megítélni: ha azzal megegyeznek, akkor *valódiak* lehetnek. Ellenkező esetben, ha azoktól eltérnek, *hamisnak* kell tartani őket; ha kétség merül fel megegyezésükkel kapcsolatban, akkor *kétségesnek* kell tartani őket, vagyis, se nem szorosan véve valódinak, se nem szorosan véve hamisnak. Az, ami bizonytalan vagy vitatható (miként a magán kinyilatkoztatás), annak a fényénél ítélandó meg, ami biztos, és vitathatatlan (miként az, a nyilvános Kinyilatkoztatás).

² Így például az ördög egyszer megjelent Bolognai szent Katalinnak a keresztrefeszített Krisztus alakjában, és a tökéletesség igényének látszatát keltve lehetetlen dolgokat kért tőle, azzal a szándékkal, hogy kétségbeesésbe taszítsa (v.ö. *Vita altera*, II. fejezet, 10-13. oldal).

³ Így például különböző látnokok összetévesztik ájtatos elmékedésüket (némelykor apokrif könyvekből) a kinyilatkoztatással, s olyan részleteket beszélnek el, melyek ellentmondanak a történelmi dokumentumoknak, vagy más magánkinyilatkoztatásoknak. Vagy példának okáért, az egyik Jeruzsálemben teszi a Szűzanya halálának helyét, a másik Efezusba; ki a temetés után három napra támasztja fel Máriát, ki pedig tizenöt nap múlva.

⁴ Így például némelyik dominikánus és ferences látnok a tomista vagy skotista rendszer szerint beszél kinyilatkoztatásaiban. XIV. Benedek (*De beat.*, L. III. 53. fejezet, 16. láb.) kétségbe vonta Sziennai szent Katalinnak egy látomását, amelyben a Szűzanya állítólag azt mondta neki, hogy ő nem az áteredő bűn nélkül fogantatott (a szenttamási elmélet szerint).

⁵ V.ö. *Tanqueray A.*, Compendio di Teologia ascetica e minstica, Roma, 1927. 922. o.

Nem a nyilvános Kinyilatkoztatás függ a magán kinyilatkoztatástól, hanem a magán kinyilatkoztatások függnek a nyilvános Kinyilatkoztatástól.

5) A magán kinyilatkoztatások kívül állnak a nyilvános *Kinyilatkoztatások hitletéteményén* (Depositum Fidei), amelyhez semmi lényegesen újat nem adhatnak. Abban az esetben is, amikor a magán kinyilatkoztatások nagyon is jól ellenőrzöttek, az Egyház mégsem kötelezi a hívőket hitelességük elfogadására (mint teszi azt a nyilvános Kinyilatkoztatással), amiért is az Egyház sohasem ítélte eretneknek azon hívőket, akik azokat visszautasítják. Ez azonban nem menti fel őket, mivel némely esetben oktanul és vakmerően visszautasítók. A magán kinyilatkoztatások – feltéve, ha valóban isteni eredetűek – csak azokat kötelezik, akiket Isten ezzel kitüntet, úgyszintén azokat, akik számára azoknak történelmi és teológiai bizonyossága igazolt. Arról van szó, azonban, hogy csupán »emberi« hitelt érdemlőn lehet őket elfogadni (és nem »egyetemes« módon), amint azt XIV. Benedek pápa kijelentette. »Mit gondoljunk – mondotta – az Egyház által elfogadott magán kinyilatkoztatásokról, amelyeket – például – szent Hildegárd, szent Brigitta és sziénai szent Katalin kaptak?...« És ezt a választ adja rá: »Az említett kinyilatkoztatásokat, mégha az Egyház el is ismerte őket, nem kell és nem is lehet az egyetemes hit alapján elfogadni, csupán emberi beleegyezéssel, az okosság szabályai elvén, mely szerint, a fent említett kinyilatkoztatások valószínűek és áhíthatos tisztelettel olvashatók« (*De Servorum Beatificatione*, L. III. e. 53, n. 15).

6) Hatodik és utolsó sorban, a magán kinyilatkoztatások *hasznosak*. Ámbár semmi lényegesen újat nem adnak és nem is adhatnak hozzá a »nyilvános« Kinyilatkoztatáshoz (amely Krisztusban már teljes), ám ezért nem kell őket hasztlannak tekinteni. Azok ugyanis nagyon hasznosak azon lelkeknek, akik e kinyilatkoztatásokat kapják. És többféle módon: vagyis táplálva és fejlesztve az Egyház hitét és ájtatosságát; még jobban megvilágítva a nyilvános Kinyilatkoztatás igazságait és dokumentumait. A magán kinyilatkoztatásokkal Isten hozzásegít minket, hogy nagyobb hasznot merítsünk a nyilvános Kinyilatkoztatásból.

3. A magán kinyilatkoztatások értéke

A magán kinyilatkoztatások értelmezését tekintve három irányzat létezik: két egymással ellentétes szélsőséges vélemény, és a középúton haladó.

Az első szélsőséges irányzat a protestáns Magdeburgoké, akik minden magán kinyilatkoztatást elvetnek, megtagadva azoktól minden hitelességet, még a csupán emberi síkon adhatót is.

Az ellenkező irányzat viszont azt tartja, hogy a misztériumokra vonatkozó magán kinyilatkoztatások nemcsak emberi hitelt érdemlők, hanem isteni eredetüket is el kell ismerni egyedül a valószínűség elvének alapján.⁶

A teológusok azonban általában a két szélsőség közötti középutat követik, és azt tartják, hogy azok a magán kinyilatkoztatások, amelyek úgy a dogmatikára, mint a morális igazságokra vonatkoznak, *emberi hitelt* érdemlők (ám nem istenit).

⁶ Ezt a véleményt XI. B. Ince pápa elítélte: »Assensus fidei supernaturalis et utilis ad salutem stat cum notitia tantum probabili revelationis, imo cum formidine, qua quis formidet, ne non sit locutus Deus« (Denzinger Schönmetzer, n. 2121).

Második rész: A Valtorta-féle mariológia áttekintése

I. A Valtorta-féle mariológia jellemzői

A cikk, amellyel az *Osservatore Romano* 1960. január 6-án keményen bírálta *Poema dell'Uomo Dio* (Jézus, az Istenember c.) művet, őszintén elismerte, »hogy abban a máriás teológiának szerfölött naprakész előadásai találhatók, egészen a témában jártas szakemberek legvégső tanulmányai szerint. Teológiai előadások ugyanolyan terminusokkal, melyeket napjaink egy professzora alkalmazna«. Azon túl még azt sugalmazta, hogy az Írónőnek lehetett egy tapasztalt »máriás« teológus segítőtje. Ezen oknál fogva még azt is elfogadta (az *O. Romano*), hogy a Mű szerfölött naprakész mariológiai tanulmányt tartalmaz; és ez tagadhatatlan tény! Ám az is tagadhatatlan, hogy V. Mária sosem olvasott olyan könyvet, ami Mariológiával foglalkozott volna; sosem járt e témát tárgyaló kurzusokra, előadásokra. És sosem volt mellette olyan tapasztalt »máriás« teológus, aki e téren súghatott volna neki arról, amit ő a Szent Szűzzel kapcsolatosan leírt.

Az biztos, hogy Valtorta Mariológiája nem az ő „fáján” termett! És még kevésbé hihető, hogy »az ördög terméke lenne«, amint azt szellemesen mondja S. E. Mons. Carinci, a Szent Rítusok Kongregációjának Titkára, »mert az ördög vajmi keveset foglalkozik a Szent Szűzzel!« (*Poema* IX. köt. 219. o. 69. megjegy.). És, amint látni fogjuk, V. Mária írásai a legdallamosabb himnuszt alkotják, amely a Földről száll az Ég Fenséges Királynőjéhez.

»Leányom, [– így szólt a Szent Szűz Valtortához –] rólam íj! Így minden bánatodra vigaszt találsz.« (*Poema*, I. köt. 9. o.) (És Jézus hozzáfűzi:) »Az én Anyámban gyönyörködj!« (*Quad.* 43. 699. o.).

És engedelmeskedett. Írt, és gyönyörködött Máriában.

Ezt előrebocsátva gyorsan kifejtjük a Valtorta-féle Mariológia jellemzőit. Ezek háromra tehetők: 1) sok tekintetben egy új *Mariológia*; 2) különböző okoknál fogva élő *Mariológia*; 3) kiváltképpen *bibliai Mariológia*.

1. Sok tekintetben „új” Mariológia

Sok tekintetben új *Mariológia*, ezért nem tesz mást, mint jobban megvilágítja és kiegészíti a régi *Mariológiát*, azt megújítja, (azonban mindig azonos vonásokkal: »in eodem sensu eademque sententia«).

A különféle »indokok« között, melyek isteni Mesterünket arra indították, hogy e Művet nekünk adja, ez is ott van:

»Helyreállítani az Emberfiának és Máriának igazi alakját, akik Ádám igazi gyermekei test és vér szerint, de egy ártatlan Ádáméi« (*Poema*, X. köt. 362. o.).

Arról van szó tehát, hogy helyreállítsuk nemcsak Krisztus, hanem Mária alakját is.

Hogy helyreállítsuk Mária alakját, annak oka azokban az evidens hiányosságokban keresendő, melyekkel a kánoni könyvekben találkozunk Máriával kapcsolatban.

»Engem [– így mondta Jézus Valtortának –] már eléggé megjelenítettek, olyan fokban, ami elégséges a szívek üdvösségéhez. A Szent Szűz kevésbé volt ismert; az ő

alakja éppen csak körvonalazva jelent meg, hiányosan, melyek túl sokat elfednek belőle. *Íme, most Én felfedtem előttetek.* És Én neked adtam Anyámnak ezt a tökéletes történetét, ó, Szerviták Rendje, aki Anyám nevével díszelepsz... (holott) ez a Szerviták dicsósége...« (1949. jan. 6-i diktálás).

Ennek az utólagos Mária-ismeretnek a célja az iránta való szeretetben rejlik.

»Gyermek vagy, [– így mondja a Szűzanya Valtortának –] aki keveset tud a Mamáról. De, ha majd annyi mindent megtudsz rólam, és megismersz, akkor majd úgy szeretsz engem, miképpen Fiamat szereted, egész lényeddel. Nem mint messzi csillagot, melynek csak egy sugarát látjuk vagy a nevét tudjuk. Nem mint valami ideális és idealizált lényt, hanem mint *valóságos* és szerető lényt az én istenanyai szívemmel, és Jézus Anyjának a szívével, az anyáéval, aki megérti a nő fájdalmát, mert a legkegyetlenebb fájdalmak őt nem kerülték el, és hogy másokat megértsen, csak azt kell tennie, hogy a sajátjára emlékezzék.« (*Quad.* 43. 639. o.).

Ezért maga V. Mária, az Írónő nem kímélt fáradozást és áldozatot.

»Én nagyon rosszul érzem magam – vallotta meg – és az írás nagyon nehezemre esik. Utána hasznavehetetlen vagyok. De csak hogy megismertessem Öt, hogy jobban szeressék, nem fontolgatok semmit. A vállaim fájnak? A szívem megállni készül? A fejemet fájdalom gyötri? A lázam növekszik? Nem tesz semmit! Csak hogy Máriát megismerjék, olyan szépnek és kedvesnek, miképpen én ismerem Öt Isten és az Ő jósága folytán. És nekem ennyi elég« (*Quad.* 44, 381. o.).

A Valtorta Művet igazában hívhatnánk „*Il poema dell’Uomo Dio*” („Az Istenemberről szóló hősköltemény”) helyett „*Az Isten Anyjáról szóló hősköltemény*”-nek. Mert azon felül, hogy helyreállítja és kiegészíti Krisztus evangéliumi alakját, kiegészíti és helyreállítja Mária evangéliumi alakját is. (Az olasz cím magyar fordítása: Jézus, az Istenember hőskölteménye, de később Valtorta megváltoztatta a címet: „Az Evangélium, ahogy azt nekem elbeszélték.”(Il Vangelo come mi é stato raccontato.)

Azonfelül Valtorta Máriája »újnak« mondható, mert új fényben mutatja be nekünk Máriát, vagyis mint »új« teremtményt, aki látszólag ugyanolyan, ám a valóságban különbözik minden más teremtménytől. Teremtmény, aki mindig el van merülve Teremtőjének végtelen világosságában, a Hármas és Egy Isten fényében, teremtmény, akit egyedülálló fényár övez, ami az ő egyedi küldetéséből, az ő egyedi kiváltságaiból, az ő egyedi kultuszából ered.

»Isten benne halmozott össze minden kellemet. Ő a Szűz. Az Egyetlen. A Tökéletes. A Teljes. Isten ilyennek gondolta el. Ilyennek nemzette. Ilyen maradt. Mint ilyen koronázta meg. Mindörökre ilyen. Ő a Szűz. Ő az érinthetlenség, a tisztaság, a kedvesség mélysége, amely belevész abba a Mélységbe, amelyből fakadt: Istenbe, aki a legtökéletesebb Érinthetlenség, Tisztaság, Kedvesség« (*Poema*, I. köt. 37. o.).

Valtorta Mariológiája végül még azért is mondható »újnak«, mert új formában mutatja meg nekünk Máriát, új kifejtésekkel⁷, új, vonzó képekkel. Példának okáért:

⁷ Hogy csak egy példát is említsünk: a híres és klasszikus Éva-Mária párhuzam egyik egyházatyánál sem bontakozik ki annyira, sem az egyházi írónál, még az egyházatyákat és írókat együttvéve sem találunk olyan lenyűgöző kifejtését a témának, olyan bőségeset és teljeset, mint Valtorta írásaiban. És mindez teljesen függetlenül az említettektől, (akiket Valtorta egyáltalán nem ismert).

»Amint a kör alakú halasmedence, amelyben a víz állandóan folyik anélkül, hogy bármikor is a torkolathoz érne, úgy jött ki Mária, a lepecsételt forrás kristálytisza vize, az Örök Gondolat fehér izzásából, és folyt végig a békés partokon, magával vivén békét és tisztaságot, és visszatért Istenbe, hogy befogadja Istent, és megszüljön Isten Fiát. Majd visszatért a vad fenyverre, hogy átadja a sivár szíveknek a Világosságot, az Igazságot és az Életet. És miután betöltötte küldetését, mint a naptól felszívott víz, felvétetett a titokzatos Ölbe, amely őt szülte nektek, hogy megszüljön számotokra az Üdvösséget. És most már ott van: az egyetlen méltó tükör a Tökéletesség számára, Aki minden megbántást elfelejt, amikor a Szeplőtelenre néz.«
(*Rómaiaknak*, 35-36 o.).

Itt egyfajta körforgásról beszélhetünk: Istentől Istenhez.

2 „Élő” Mariológia különböző okoknál fogva

Vagyis egy olyan Mariológia, amely a Szent Szület nem valami elvont, fagyos légkörben szemléli, hanem nőiségének teljes valóságában (nő, legyen bár egyedülálló jelenség, ideális és reális együttvéve), szüzi jegyes és szüzességre ösztönző, gyengédséggel, szeretettel és fájdalommal teljes anya. Olyan Mariológia, amelyből egy élő és tevékeny *Madonna tűnik* elő, olyan Madonna, aki gondolkodik, elmélkedik, beszél és működik az élet különféle helyzeteiben. Olyan Madonna, akinek elméje isteni fénytel telített, szíve teljesen emberi szív, amely túlrad az isteni szeretettől. Olyan Madonna, aki bármerre jár, bármit cselekszik, égi illatot hagy maga után: erényeinek illatát, kiváltképpen finom jóságát, határtalan irgalmát. Asszony, aki látszólag nem különbözik a többitől, ám a valóságban – mind fizikailag, mind erkölcsileg – csodaszamba megy. Olyan földön járó nő, aki szívével és elméjével mindig az Éghez kötődik. Csodálatos asszony! Inkább a Mennyé, mint a Földé. Isteni Fiának állandó gyönyörűsége, támasza és vigasztalása, és ugyancsak méltó Őhozzá.

Valtorta, azon felül, hogy megismerteti velünk Máriát, közel hozza őt hozzánk, szinte megláttatja velünk, mintegy lehetővé teszi nekünk, hogy mellette éljünk a legmelegebb bensőségben.

Ez a Mária és a Mariológia, amely előtűnik Valtorta írásaiból egy eleven Mária, aki élő, lüktető Mariológiát ad nekünk. Élőt és éltetőt.

3. Kiváltképpen „bibliai” Mariológia

De azon túl, hogy »új« (sok tekintetben) és »élő« (különböző okoknál fogva), a Valtorta-féle írások Mariológiája *kiváltképpen bibliai Mariológia*.

A Valtorta-féle Mariológia lelke, szövege, veleje a Biblia, legyen az Ó- vagy az Újszövetség. Elég annyit mondani, hogy mintegy a *teljes* Biblia szerepel a *Poémában*, vagy a szövegben, vagy a lábjegyzetekben; a Bibliának mind a 73 könyve, annak 1166 fejezete (az 1334 fejezetet egybefoglaltan, beleértve a 150 Zsoltárt) megtalálható kifejezetten vagy bennfoglaltan a *Poémában*. Hogy meggyőződjünk felőle, elég egy gyors tekintetet vetni a füzetre, *Indice biblico dell'opera* »Il Poema dell'Uomo-Dio« (A nevezett Mű bibliai indexe), ami E. Dusio türelmes munkája (Pisani, Isola del Liri, 1970). A Mű folyamatosan bibliai nyelvezetet használ: magának Istennek a nyelvezetét.

Az Ó- és Újszövetség máriás vonatkozású helyei (az elsőtől az utolsóig, vagyis a Genézistől [3, 15] a Jelenések könyvéig [12]) kiemelten megtalálhatók a Valtorta-féle Mariológiában. Ott találhatók, az ún. »luoghi antimariani« (a Mária előtti korszak helyei),

azoknak magától értetődő tolmácsolásával, készen arra, hogy eloszlasson minden homályt Mária fénylő alakját illetően.

»A századok [– olvassuk Valtortánál, megelőzve magának a II. Vatikáni Zsinatnak a kifejezéseit –] egyre érthetőbb hangon adják tovább, egyre tisztább részletességgel az isteni Ígéret hangját a Megváltó Messiásról és a bűnös vágy nélküli Asszonyról, aki megbünteti majd a Törvényszegőt, mert megszüli a Bűn és a Halál Legyőzőjét. Sok jelkép és hang ismétli meg a századok folyamán az ígéretet [Ter 3, 15]...« (Rómaiaknak, 97. o.).

Különösen figyelemre méltók, az ún. »Mária ellen szólól részletek« a négy evangéliumban. Azok elegyengetik az utat a máriás tanítás rendszeres kifejtéséhez. Három van belőlük: 1) *Szent Máté és szent Márk egy szövege*, az Anyát ért állítólagos elutasítás Fia részéről. (Mt 12, 46-50; Mk 3, 31-35); 2) *Szent Lukács egyik szövege* az »elcsodálkozásról« és az »értetlenségről« Mária és József részéről mindazért, amit a Gyermek Jézusról mondtak nekik. (Lk 2, 41-52); 3) *Szent Lukács egy másik szövege* a válasszal kapcsolatban, melyet Jézus adott annak az asszonynak, aki őt magasztalva valójában Jézus Anyját magasztalta (Lk 11, 27-28); 4) *És szent János egy szövege*, Jézus válaszárol, melyet a kánai menyegzőn adott Édesanyjának. (Jn 2, 2-4).

1) *Szent Máté szövege* (12, 46-50) és *szent Márké* (3, 31-35).

»Mária így szól [a Látnokhoz]:... „Két másik mondat található az evangéliumokban, amely rám vonatkozik, s amit ti többé vagy kevésbé jól értelmeztek. Én megmagyarázom neked.

Máté ezt mondja: 'Amíg beszélt a néphez, megálltak kint anyja és rokonai, s beszélni akartak vele. Valaki szólt neki: *Anyád és rokonaid kint állnak és beszélni szeretnének veled!* De ő megkérdezte azt, aki szólt neki: *Ki az én anyám és kik az én rokonaim?* Aztán kitérte tanítványai felé karját s így szólt: *Ezek az én anyám és rokonaim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám!*⁸

Anyja visszautasítása? Ó, nem! Sőt, édesanyja dicsérete, aki tökéletesen teljesítette az Atya akaratát. Jól tudta az én Jézusom, miféle akaratot teljesítettem én! Olyan akaratot, melyet magamévá tettem, s amely elől nem hátráltam meg még akkor sem, ha minden múltó perccel hallani véltem, mint valami kalapácsütést a szívembe vert szeg fején: 'Mindez a Kálvárián fog végződni!' Jól tudta Ő, hogy az Istenanyaságot azért érdemeltem ki, mert teljesítettem ezt az akaratot, és ha nem teljesítettem volna, nem lettem volna az Ő Édesanyjává.

Tehát, azok közt, akik Őt hallgatták, én a vérségi köteléket felülmúlón tartoztam hozzá, természetfölötti kötelékkel. Én voltam az összes tanítvány között az első időben és ismeretben – mert az Isten Igéje már akkor oktatott engem, midőn méhembem hordoztam –, s a tanítványok között én az Ő anyja voltam abban az értelemben, amellyel Ő ruházta fel isteni szavait. Ekkor egyesülve a hallgatóság emberi elismerésével, Ő isteni módon igazi Anyjának ismert el, mert életet adtam az Ő és az én Atyám akaratának.» (Quad. 43, 631-632)⁹.

⁸ Jézus másutt is mondta: »Én mondom, hogy nincs szorosabban vett rokon számomra, mint az, aki megteszi Atyám akaratát« (Poema, II. 90.o.).

⁹ Egy másik írásban az epizód így szerepel:

2) *Szent Lukács szövege az »elcsodálkozásról« és az »értetlenségről« Mária és József részéről (2, 41-52) Jézusra vonatkozóan.*

Mária ezt mondja a Látnoknak:

»A Templomban történt Bemutatásról beszélve Lukács ezt mondja: „Az apa és az anya csodálkozva hallgatták, amit a Gyermekről mondtak nekik.” A házastársak, akik két különböző okból csodálkoznak.

Én, akinek az Isteni Jegyes felfedte a jövőt, *természetfeletti módon* csodálkoztam, imádva az Úr akaratát, aki megtestesült, mert meg akarta váltani az embert, és Aki a lélekben élőknek kinyilatkoztatta magát. Én másodszer is elcsodálkoztam, hogy Isten engem, az Ő alázatos szolgálóleányát választotta ki, hogy a Megtestesült Igazság Anyja legyek.

József *emberi módon* is elcsodálkozott, mert ő nem tudott másról, mint amit az Írásokból ismert, és amit az angyal kinyilatkoztatott neki.

Én hallgattam róla. *A Magasságbeli titkai úgy voltak bennem, mint a Szentek Szentjének a Szekrényében, és egyedül én, a fő papnő ismertem azokat, s amit az Isten dicsősége eltakart az emberek szeme elől, számunkra elviselhetetlen Fénye miatt. Fény-örvények, és csak a szűzi szempár, melyet Isten Lelke megérintett, egyedül az volt képes e Titok szemlélésére.*

Íme, elcsodálkozásunk oka, úgy az enyém, mint Józsefé; *különböző módon, de mindketten* csodálkoztunk.

Hasonlóan kell tolmácsolni Lukácsnak egy másik szövegét: „Ám ők nem értették meg, amit mondott nekik” (2, 50).

Én megértettem. Már előbb tudtam róla. És ha az Atya meg is engedte az én anyai aggodalmamat, *nem leplezte azonban előttem Fiam fenséges szavainak a jelentését.* De hallgattam, hogy Józsefet meg ne alázzam, akinek nem adatott meg a kegyelem teljessége.

Az Isten Anyja voltam, *de ez nem vont ki az alól, hogy becsületes feleségként viszonyuljak Józsefemhez, aki nekem szerető társam és örködő testvérem volt. A mi családunk nem ismert hamis magatartást semmilyen okból és semmilyen területen. Szerettük egymást, és egyetlen ügy foglalkoztatott szent aggodalommal minket: a Fiú!*

»Mária Józseffel és Simonnal nagy nehezen utat tör a tömegben. Mária csupa kedvesség, József csupa düh, Simon pedig teljesen meg van zavarodva. Jézus közelébe érnek.

József azonnal nekitámad: „Bolond vagy! Mindenkit megsértesz! Még az Anyádat sem tiszteled! De most már itt vagyok én, és megakadályozlak ebben! Igaz, hogy dolgozni jársz ide-oda?... S ha ez igaz, akkor miért nem a saját műhelyedben dolgozol, hogy elertsd Anyádat? Miért hazudod, hogy a te munkád a prédikálás?

Munkakerülő vagy és háládatlan! Idegen házakba mész fizetésért munkát végezni?... Valóban úgy tűnsz nekem, mint akit az ördög szállt meg és rossz útra térített. Felelj!”

Jézus megfordul, és megfogja a gyermek József kezét. Magához vonja, majd fölemeli a hóna alatt tartva, és ezt mondja: „Azért dolgoztam, hogy enni adjak ennek az ártatlannak, és hozzátartozóinak, és arról győzzem meg őket, hogy Isten jó. Ez volt a prédikálásom Korozainnak az alázatról és az emberszeretetről. De nemcsak Korozainnak, hanem neked is, József, igazságtalan testvér. De megbocsátok neked, mert tudom, hogy kígyó foga mart beléd. És neked is megbocsátok, állhatatlan Simon. Nincs mit megbocsátanom Édesanyámnak, és nincs, amit ő bocsásson meg nekem, mert ő igazsággal ítél. A világ tegye azt, amit akar. Én azt teszem, amit Isten akar. És boldogabb vagyok Atyám és Édesanyám áldásával, mintha az egész világ királynak kiáltana ki engem, a saját elgondolása szerint. Gyere, Anyám. Ne sírj! Ők nem tudják, mit tesznek. Bocsáss meg nekik!” „Ó, Fiam! Én tudom... Te is tudod... Ehhez nincs mit hozzátenni...”

„Ehhez nincs mit hozzátenni, csak az embereknek annyit, hogy: Menjetek békében!”

Ezzel Jézus megáldja a tömeget, majd jobb kezével Máriát, bal kezével a gyermeket fogva a kis lépcsőkhöz indul, és azon elsőnek megy fel.« (Poema, IV. köt. 944. o.)

Ó, Jézus mindenért kárpótolta a halál órájában Józsefet, ahogyan arra egyedül Ő volt képes, annak emlékére, amit Ő kapott attól az Igaztól. Jézus a fiak példaképe, amint József a férjeké. Sok fájdalmat okozott nekem a világ, és sokat szenvedtem miatta. *De az én Szent Fiam és az én igaz Társam miatt nem ejtettem könnyet, hacsak nem az ő szenvedéseik okán.* Amikor József már nem volt mellettem, és Fiam számára én voltam az első földi felsőbbség, hallgatásommal nem mutattam többé a dolgok nem értését, *mert már senkinek sem kellett magát megalázva éreznie, hogy a másik felülmúlja őt a tények megértésében...*« (Quad. 43, 627-628.).

3) *Szent Lukács szövege az asszonynak adott válaszról, aki a Fiút magasztalva az Anyát dicsőíti* (Lk 11, 27-28).

»Lukács elbeszéli, hogy midőn Jézus beszélt, egy asszony felkiáltott: „Boldog a méh, mely téged hordozott, és az emlő, amely téged táplált!” Amelyre Fiam ezt válaszolta: „Hát még azok milyen boldogok, akik hallgatják Isten szavát, és hűségesek is maradnak hozzá!”

„Jézus Anyjának lenni [- mondja Mária a Látnoknak -] olyan kegyelem volt, ami nem engedte meg nekem, hogy magamat dicsőítsem. A millió és milliányi lélek közül, akiket az Atya megteremtett, kifürkészhetetlen elhatározása folytán Ő az enyémet választotta, hogy bűn nélküli legyen. Az Örökkévaló nem akarja, hogy én az Égben leboruló alázattal időzzem Fölsége előtt, mert Királynővé koronázott abban a boldog pillanatban, midőn a földet elhagyva, Fiam ölelő karjai fontak körül. Fiam távollétének ideje folyamán annyira vágyakoztam ölelése után, hogy ez a vágy lassan elégette életem olaját. De ha megengedné nekem, én örökké ragyogó Színe előtt tartózkodnék, alázattal leborulva és jóindulatára emlékezve, hogy engem előnyben részesített az összes lélek fölött azzal, hogy előre megkeresztelt lelket adott nekem, ám nem vízzel és sóval kereszteltet, hanem Szeretetének Tüzével.

Hogy a keblemből tápláltam, az sem kelthetett bennem kevély érzelmeket. Igazából, megtehetette volna, hogy Istenségének lealázása nélkül jön a földre, oly módon, hogy beletestesül egy csecsemő természetes szükségleteibe és így lett volna az Evangélium hirdetője és Megváltó. Ahogyan küldetése után az Égbe szállt, ugyanúgy jöhetett volna le a földre, hogy e küldetést egy felnőtt és tökéletes testtel kezdje el, amire a ti emberi nehézségek miatt volt szükség. Mindent megtehet az én Uram és Fiam, és én csupán eszköz voltam ahhoz, hogy tapinthatóbbá és érthetőbbé váljak számotokra Isten valóságos megtestesülése, aki teljesen szellemi Lény, és ez a megtestesülés Jézus Krisztusban, a názáreti Mária Fiában valósult meg.

Ám az, hogy Isten Szavához tartottam magam, és kicsiny koromtól fogva teljes tisztasággal csiszolgattam lelkem érzékeit, az igen, az értékkel bírt. És hogy hallgattam az Igét, aki nekem Fiam volt, hogy (életem) kenyerévé váljék, és hogy egyre jobban egygyé forrjak az én Urammal, ez valóban boldogság volt!”« (Quad. 43, 632-633).¹⁰

¹⁰ A Poémában Jézus visszatér a fenti témára a Geráza polgáraihoz intézett beszéde végén:

»„Geráza polgárai: építsetek fel magatokban és városotokban Isten országát!”

Egy trillázó női hang, mint pacsirta éneke, tisztán hallatszik ki a csodálkozó tömeg zsbongásából, és elénekli az újfajta boldogságot, vagyis Mária dicsőségét: „Boldog a méh, amely hordozott, és az emlő, amelyet szoptál!” Jézus az asszony felé fordul, aki a Fiú iránti csodálatból az Anyát magasztalja. Mosolyog, mert jól esik neki a szülőanyjának adott dicséret. De aztán így szól: „Még boldogabbak azok, akik hallgatják Isten szavát, és azt gyakorlatra váltják! Ezt tedd, ó asszony!”

Ezután áldást mond és elindul a mező felé, apostolaitól követve, akik megkérdeik: „Miért mondtad ezt?”

4) *Szent János szövege*, melyet Jézus adott a kánai menyegzőn Édesanyjának: »Asszony, mi van még köztem és közted?« (Jn 2, 4).

»Jézus megmagyarázza nekem e mondat jelentését [– írja a Látnok –]:

„Ez a *még*, amit sok fordító kihagy, a mondat kulcsa, és megadja annak igazi értelmét.

A Fiú voltam, aki addig a pillanatig Anyámnak voltam alárendelve, amelyben az Atya jelezte, hogy elérkezett az óra, hogy a Mester legyek. Amint elérkezett küldetésem kezdete, nem voltam többé az Anyának alárendelt Fiú, hanem Isten Szolgája. Elszakadtak a Szülőanyámhoz fűző erkölcsi kötelékek, átalakultak más, magasabb rendűekké, és teljesen a lélekbe húzódott vissza mind. A lelkem mindig 'Mamám'-nak szólította Máriát, az én Szentemet. A szeretet nem ismert sem pihenést, sem lanygulást, sőt, soha sem volt annyira tökéletes, mint amikor – mintegy második szülés által – *ő engem a világnak adott a világért* mint Messiást, mint a Jó Hír hirdetőjét. Harmadik felséges, titokzatos anyasága akkor következett be, midőn a Golgota gyötrelmében, a Keresztnél megszült engem, és így tett Engem a világ Megváltójává.

'Mi van *még* köztem és közted?' Előbb a tied voltam, kizárólag a tied. Te parancsoltál nekem, s Én engedelmeskedtem. Neked voltam *alárendelve*. *Most a küldetésemé vagyok*.

Talán nem megmondtam-e: 'Aki, miután az eke szarvára tette a kezét, hátrafordul köszönteni az otthonmaradtakat, nem alkalmas az Isten Országára' (Lk 9, 61-62). Én rátettem a kezem az eke szarvára, hogy megnyissam az ekevassal, nem a rögöt, hanem a szíveket, s így beléjük vessem Isten szavát. Csak akkor vettem le kezemet, amikor letépték róla, hogy felszegezzék a Keresztre, és kínzó szegemmel megnyissam Atyám szívét, hogy abból bocsánat áradjon az emberiségre.

Az a *még*, amit legtöbbször kihagynak, ezt jelentette: 'Mindenem voltál, ó, Édesanyám, amíg kizárólag a názáreti Mária Jézusa voltam, és mindenem vagy a lelkemben. Amióta azonban a várva-várt Messiás vagyok, az Atyámé vagyok. Várj még egy keveset, és amint véget ér a küldetésem, újból *egészen* a tiéd leszek. Ismét karjaidban tarthatsz majd, mint amikor kisgyermek voltam, és akkor senki sem fog többé elragadni tőled engem, a te Fiadat, akit az emberiség szégyenének tartottak. Kihűlt testemet oda fogják vetni neked, hogy téged is gyalázzal illessenek, amiért egy gonosztevő anyja vagy. De azután újból a tied leszek, mert te is diadalmaskodni fogsz az Égben. Most azonban mindezeké az embereké vagyok. És az Atyáé vagyok, aki engem hozzájuk küldött' »« (Poema II. köt. 76. o.).

„Mert igazán mondom nektek, hogy az Égben nem földi mértékkel mérnek. És maga Édesanyám sem annyira szeplőtelen lelke miatt lesz boldog, hanem sokkal inkább azért, mert meghallgatta Isten szavát, és azt a gyakorlatban engedelmisséggel valóra váltotta. Míg az, hogy „Mária lelke bűn-nélkülinek legyen megalkotva!” a Teremtő csodája. Ezért tehát Őt illeti a dicsőítés. De a „Történjék velem szavaid szerint!” ez Édesanyám csodás tette. Tehát ezért nagy az ő érdeme. Annyira nagy, hogy csupán azért, mert készséges volt meghallgatni Istent, aki Gábel szájánál szólott hozzá, és azon akarataért, hogy véghezvigye Isten akaratát, – nem mérlegelve a nehézségeket, valamint ebből a beleegyezésből származó közvetlen és jövődő fájdalmakat – jött a világra az Üdvözítő. Láthatjátok tehát, hogy ő nemcsak azért az Én boldog Édesanyám, mert engem világra hozott és szoptatott, hanem azért, mert meghallgatta Isten szavát, és azt engedelmisséggel életre váltotta.”« (Poema, IV. köt. 1082-1083.)

Megkérdezhetjük hát magunktól: mi »Mária-ellenes« (antimariano) van a négy fent leírt szövegben?... Kellőképpen tolmácsolva azok valódi himnuszként és dicséretként szólnak Máriáról.

Befejezésül Jézus ezt mondja Valtortának:

»Anyámban gyönyörködj!« (*Quad.* 43, 699. o.).

És miután felszólította, hogy merüljön el Mária »mennyei azúr fényében«, hozzáfűzte:

»Olyan felfrissült lélekkel kerülsz ki belőle, mintha az Atya éppen most teremtett volna téged... Fénytől elárasztott lélekkel kerülsz ki, mert Isten Remekművébe merülsz el. Egész lényedet betölti majd a szeretet, mert megérted, Isten mennyire tud szeretni« (*Poema* I. köt. 29. o.).

Hasonlóképpen fog történni velünk, ha elmerülünk Máriában, ahogy azt Valtorta leírja nekünk. Érezni fogjuk, hogy a lelkünk felüdül, megvilágosodik, átmelegszik tőle.

II. Öt máriás ábrázolás

Mielőtt hozzákezdenénk a Valtorta-féle Mariológia egységes felvázolásához, fontosnak tartom, hogy először általánosságban vessünk tekintetet Mária páratlan alakjára, amely a *Valtorta Műből előtűnik*. Ez öt máriás ábrázolásból áll és sok fényességes sugárból, melyek Mária érzékek fölötti alakjából áradnak.

A *Poémában, elszórtan több helyen is*, rátalálunk öt valóban szuggesztív ábrázolásra, melyek visszaadják Mária morális szemszögből fontos arcvonásait, az ő teológiai-aszketikai arculatát.

Az első négy képet magának az ő Isteni Fiának a keze festette, a legfőbb művészé; az ötödiket egy fiatal héber prófétanő, a Kármelből származó bizonyos Sabea tárta elénk.

1. Az első kép: »Ez az én Anyám!«

Nyilvános fellépésének harmadik évében, a szerény názáreti kis házban, az apostolok, pásztorok, nőtanítványok és mások (összesen olyan negyvenfőnyi hallgatóság) előtt, Jézus Édesanyjáról beszél, és úgymond, lefesti az ő erkölcsi alakját. Ezt mondja:

»... Azért akartam, hogy ide jöjjetek, mert meg akarom ismertetni veletek Máriát. Közületek sokan ismerik Máriát, az 'anyát', néhányan mint 'feleséget'. De nem ismeri senki Máriát, a 'szüzet'. Ebben a virágokkal teli kertben akarom őt veletek megismertetni, ahová szívetek kíváncsított a kényszerű messzeségben, s ahová úgy jöttök, mint valami pihenőhelyre az apostoli munka fáradalmi között. Hallgattam, ahogyan ti, apostolok, tanítványok és rokonok beszélgettetek, és hallottam, milyen benyomások, emlékek élnek bennetek Édesanyámról. Én mindezeket a nagyon csodálnivaló, de akkor is csak emberi tényezőket természetfölötti ismeretű fogom változtatni. Mert Édesanyámat – előbb mint Magamat – meg kell dicsőítenem a legérdemesebbek színe előtt, hogy *olyannak mutassam meg őt, amilyen valóban*. Ti egy asszonyt láttok. Egy asszonyt, aki szentsége folytán előttetek másnak tűnik, mint a többi asszony, de a valóságban úgy látjátok, mint egy testbe burkolt lelket, mint minden hozzá hasonló nő lelkét. Én azonban most *Édesanyám lelkét* akarom felfedni előttetek. Igazi és örök szépségét».« (Poema V. köt. 268-269. o.).

Ezt mondva Jézus Anyjához fordul, és így szól hozzá:

»„Jöjj ide, Anyám! Ne pirulj el. Ne húzódj vissza ijedten, Isten szelíd galambja! Fiad az Isten Szava, s így beszélhet rólad, a titkodról és titkaidról, ó, te Istennek fölséges Titka! Ülünk le ide a virágzó fák lenge árnyékába, a ház mellé, szent szobád mellé. Így ni! Emeljük fel ezt a hullámozó függönyt, hadd áradjanak ebből a szüzi szobából a szentség és a Mennyország hullámai, *hogy mindnyájan töltekezzünk veled*... Igen. Én is! Hogy a te illatod töltsön el, ó tökéletes Szűz, s így elviselhessem a világ bűzét, és hófehérség lebegjen előttem, minthogy szemem telítve lesz a te ragyogó Tisztaságoddal... Jertek csak ide Marciám, János, István, és ti, nőtanítványok, egészen szemben azzal az ajtóval, amely az összes asszonyok közt a Legtisztábbnak tisztaságos hajlékába vezet. Mögéjük pedig ti, barátaim. És ide mellém, Te, szeretett Anyám!

Az imént ezt mondtam nektek: 'Édesanyám lelkének örök szépsége'. A Szó vagyok, és ezért tévedés nélkül tudom használni a szót. Azt mondtam: örök, nem

pedig halhatatlan. És ezt céltudatosan mondtam. Halhatatlan az, aki – miután megszületett – többé nem hal meg. Így halhatatlan az igazak lelke az Égben, halhatatlan a bűnösök lelke a Pokolban, mert a lélek, ha egyszer meg van teremtve, többé nem hal meg, csak a Kegyelem számára. A léleknek azonban van élete, létezik attól a pillanattól fogva, hogy Isten kigondolja (Isten gondolatában létezik). Isten gondolata teremti meg. *Édesanyám lelkét Isten öröktől fogva kigondolta. Ezért örök ő (az Isten gondolatában) a maga szépségében, amelybe Isten beléöntött minden tökéletességet, hogy benne lelje örömét és vigaszát.*

Salamon ősrünk könyvében – aki téged előre látott, és ezért a te prófétádnak mondható – ez áll: „Alkotó munkája elején bírt engem az Isten, kezdettől fogva, a teremtés előtt. Öröktől fogva (ab aeterno) elhatározott engem, a kezdetkor, mielőtt megalkotta volna a Földet... (Pél 8, 22-31)

Igen, ó Anyám, akivel Isten a Végtelen, a Fölséges, a Szűz, a Teremtetlen viselős volt, és úgy hordozott, mint végtelenül édes terhét, ujjongva, hogy saját magában érzi mozgolódásodat, megadva neki (e tehernek) ugyanazokat a mosolyokat, amelyekkel a teremtett világot alkotta! Te, akit a fájdalomra szült, hogy a világnak adjon, te végtelenül gyöngéd lélek, aki a SZŰZ-től születél, hogy a 'Szűz' legyél, a teremtett világ Tökéletessége, a Mennysorság fénye, Isten Tanácsa, Aki rád tekintve megbocsáthatta az Ősbűnt, mert csak te, egyes-egyedül te tudsz úgy szeretni, ahogyan az egész emberiség együttvéve sem tud szeretni. Benned van Isten Bocsánata! Benned van Isten Orvossága, aki az Örökkévaló simogatása vagy azon a seben, amelyet az ember ejtett Istenen! A világ Üdvössége benned van, Anyja a Megtestesült Szeretetnek és a kegyelemből kapott Megváltónak! Az Én Anyám lelke! A szeretetben Atyámmal egyéolvadva Én önmagamban néztelek, ó Édesanyám lelke!... És ragyogásod, imádságod, annak gondolata, hogy te hordozol majd Engem, örökre megvigasztalt fájdalmas sorsomért, és annak embertelen megtapasztalásáért, hogy mi is az a gonosz világ a végtelenül tökéletes Isten számára. Köszönöm, ó Anyám! Én már a vigasztalásaidal eltelve jöttem el. Egyedül téged, a te illatodat, énekedet, szeretetedet érezve szálltam alá [az Égből]... Kincsem, én örömöm!

De halljátok ti, akik most már tudjátok, hogy *csak egyetlen Asszony van, akiben nincs a bűnnek szeplője*, egyetlen Teremtmény, akiért a Megváltónak nem kell sebekkel fizetnie, halljátok hát Máriának, az Isten Választottjának *második megdicsőülését!*

Adar (február-március) egyik derült délutánja volt. Virágoztak a fák a csendes kertben, és Mária, József jegyese levágott egy virágos faágat, hogy kicserélje azzal, ami a szobájában volt. Mária csak nemrég érkezett Názáretbe. A Templomból hozták, hogy egy szentek által lakott házat ékesítsen. *És lelkével, amely háromfelé irányult: a Templom, a ház, az Ég felé, nézte a virágos ágat.* Arra gondolt, hogy egy ugyanilyen ággal, amely szokatlan időben kivirágzott, Isten adta tudtára akaratát. Ag, amelyet ebben a kertben vágtak le tél közepén, és úgy kivirult, mint tavasszal, ott, az Úr Ládája előtt. Talán Isten, az Örök Nap melegítette át, Aki ott ragyogott Dicsősége fölött... És arra is gondolt, hogy a menyegző napján József másfajta virágokat is hozott neki, de egy sem hasonlított ahhoz, amelynek vékony szirmaira ez volt ráírva: 'Azt akarom, lépj frigyre Józseffel!'... Sok mindenre gondolt... És gondolkodás közben Istenhez emelkedett föl. Keze fűrgén dolgozott a rokkával és az orsóval, és olyan fonalat font, amely vékonyabb volt, mint ifjú fejének egy hajszála...

Lelke szeretet-szőnyeget szőtt, miközben – mint cséve a szövőszéken – serényen haladt a földtől az Égig. A háztartás, a jegyes, a lélek gondjaitól az Isten ügyéig. S közben énekelt és imádkozott. A szőnyeg pedig készült a titokzatos szövőszéken, gördült a földtől az Égig, föl, föl, hogy beleveessen a magasságba... Miből készült?

Erényeinek finom, tökéletes, erős szálaiból, a cséve repülő fonalából, melyről azt hitte, a 'sajátja', holott Istené volt. (Igazában) Isten akaratának a csévéje volt, melyre rá volt tekerve Izrael kicsi, kiváló Szűzleányának, a világ előtt Ismeretlennek, ám Isten előtt Ismertnek az akarata. Akarat, amely rátekeredett, és *eggyé vált* az Úr akaratával. A szőnyegen ott virultak a szeretet, a tisztaság, a béke pálmáinak, a dicsőség pálmáinak a virágai, jázminok, gyöngyvirágok... Minden erény ott virult a szeretet-szőnyegen, melyet Isten Szűz Leánya göngyölt szét hívogatón, a földtől az Égig. És mivel nem volt elég a szőnyeg, ő a szívét röpítette föl, így énekelve: 'Jöjjön Kedvesem a kertjébe, és egye almafáinak gyümölcsét... Kedvesem jöjjön le kertjébe a balsamagyáshoz, hogy élvezze kertjét, és liliomot szedjen. Én a Kedvesemé vagyok, és Kedvesem az enyém, Ő, aki a liliomok közt találja kedvtelését!' [Én 5, 1; 6, 2-3]. És a végtelen messzeségből, a fényzönből jött egy Hang, melyet emberi fül nem képes meghallani, sem emberi torok megformálni. És ezt mondta: 'Mily szép vagy, Barátnóm! Mily szép vagy!... Ajkadról méz csorog... Bezárt kert vagy, lepecsételt forrás, ó húgom, én mátkám!...' [Én 4, 1 és 11-12] És a két hang egyesült, hogy együtt énekelje az örök igazságot: 'A szerelem erősebb a halálnál!' [Én 8, 6-7] A mi szerelmünket semmi sem olthatja ki, és rajta semmi sem vehet erőt!' És a Szűzleány mindjobban átszellemült, még... még... még jobban, miközben Gábrriel leszállt, és a belőle áradó hévvel visszahívta őt a Földre, lelkét újra egyesítette testével, hogy Mária megérthesse és fölfoghassa Annak kérését, Aki őt 'Húgomnak' szólította, de 'Mátkájának' akarta.

Nézzétek, ott történt a titok!... És a szemérmes leány, az összes nők között a legszemérmesebb, Az, aki a test ösztönös ingerét sem ismerte, zavarba jött Isten angyala előtt. Mert egy angyal is zavarja a Szűzleány alázatosságát és szemérmességét. És csak akkor nyugodott meg, amikor őt beszélni hallotta, és hitt, és kimondta azt a szót, amely által az ő szerelmük Testté lett, és le fogja győzni a Halált, és nincs az a víz, amely ki tudná oltani, sem gonoszság, amely erőt vehetne rajta..."

Jézus gyöngéden Mária fölé hajol, aki a lábaihoz csúszott le, szinte elragadtatásban, annak a régi órának a felidézésekor. Mária különös fénytől ragyog, amely mintha a lelkéből áradna ki. Jézus halkán megkérdi tőle: „Mi a válaszod, ó Tisztaságos, annak, aki biztosított arról, hogy Isten Anyjává válva sem veszíted el tökéletes szüzességedet?”

Mire Mária, szinte álomban, lassan, mosolyogva, boldog könnyektől kitágult szemmel suttogja: „Íme, az Úr szolgálóleánya! Történjék velem szavaid szerint”, és fejét imádóan Fia térdére hajtja.

Jézus befödi őt köpenyével, elrejtve őt mindenki szeme elől, és így szól: „És megtörtént. És így fog történni mindvégig. Újabb és még újabb színeváltozásáig. Mindig 'Isten Szolgálóleánya lesz!' Mindig azt teszi majd, amit a 'Szó' (Isten Igéje) mond neki. Anyám! *Ez az én Anyám!* És így van rendjén, hogy kezdjétek őt megismerni teljes szent alakjában... Anyám! Anyám! Emeld fel újra arcodat, Kedvesem... Hívd vissza tisztelőidet a Földre, ahol még egyelőre vagyunk...", mondja, miközben kitakarja Máriát, mialatt a méhek zümmögésén és a kis forrás csobogásán kívül semmi más zaj nem hallatszott.

Mária fölemeli könnyektől nedves arcát, és így suttog: „Fiam, miért tetted ezt velem? A Király titkai szentek...”

„De a Király akkor fedheti fel, amikor akarja. Anyám, azért tettem, hogy megértsék az egyik próféta kijelentését: 'Egy Asszony magába zárja majd az Embert' [Jer 31, 21-22], és egy másik prófétáét: 'Íme a Szűz fogan, és Fiút szül' [Iz 7, 14]. És azért is, mert ők túl sok mindentől elborzadnak, ami szerintük megalázó az Isten Igéjét illetően. Ellensúlyozásként kapjanak sok olyan más dolgot, amitől

megegyesülnek abban az örömben, hogy ők az 'enyém'. Így soha többé nem fognak megbotráncolni, és ezáltal is elnyerik az Eget..."« (*ibid.*, 268-273).

A szentséges Anyának ebben a csodálatos bemutatásában Jézus négy »színeváltozásról« beszél Édesanyjára vonatkozóan: ezek négy alapvető ecsetvonásai a »Képnek«. Az elsőben Mária úgy jelenik meg előttünk, ahogyan ő Isten elméjében és szívében létezik, ab aeterno, mielőtt valóságosan létezett volna. A másodikban úgy jelenik meg előttünk, midőn Isten (a megtestesült Ige) megkezdte benne földi életét a Megtestesülés pillanatától. A harmadik és negyedik »színeváltozásban« (épp csak érintve) Mária a Kálvárián áll előttünk, és utána az Égben: a Szent Szűzet a Társmegváltó Fájdalmas Anya képében mutatja be (harmadik színeváltozás). És végül a testben és lélekben megdicsőült Királynőt mutatja be (negyedik színeváltozás).

Ez az első ábrázolás. Valóban isteni! Méltó a legfőbb Művészhez.

2. A második kép: »Te milyennek látod Anyámat?«

A Szent Szűznek ez a második képe, miként az első is, Názáretben készült, Jézus nyilvános fellépésének harmadik évében.

Az eset így folyt le. Júdás-Tádé, Jézus unokafivére és Mária unokaöccse, Jézushoz fordul, és hirtelen ezt kérdezi tőle:

„Testvérem, mondj meg nekem valamit, amit régóta szeretnék tudni: *Te hogyan látod Máriát?* Mint Édesanyádat, vagy mint alattvalódat? Neked anyád, de asszony, Te pedig Isten vagy...” – mondja Tádé.

[És Jézus válaszol neki:] „[Úgy látom őt] mint nővéremet és jegyesemet, mint Isten gyönyörűségét és pihenőhelyét, és mint az (Isten-) Ember vigaszát. Én, mint Isten és Ember *mindent látok benne, és mindenem megvan Máriában.* Ő, aki az Égben a Szentháromság második Személyének gyönyörűsége volt, gyönyörűsége az Igének, úgyszintén az Atyának és a Léleknek, *éppúgy gyönyörűsége most a megtestesült Istennek,* és az lesz majd a megdicsőült Istenember számára.”

„Mekkora titok! Isten tehát kétszeresen vonta meg magától az örömet?... Benned és Máriában, mivel a Földnek adott titeket...” – elmélkedik a Zelóta.

„Inkább azt mondd: Mekkora szeretet! A szeretet ösztönözte a Háromságot, hogy Máriát és Jézust a Földnek adja”, mondja Jakab.

„És – nem miattad, aki Isten vagy, hanem a Rózsája miatt – nem félt őt az emberekre bízni, akik mind méltatlanok az oltalmazására?” – kérdi Tamás.

„Tóma [válaszolja Jézus], az Énekek Éneke válaszol neked [8, 11-12]: 'A Békeszerzőnek volt egy szőlője, s azt vincellérekre – a Meggyalázótól feltűzelt meggyalázókra – bízta, akik nagy összeget adtak volna érte, csak hogy megszerezzék maguknak, vagyis mindenféle csábítással éltek, hogy elcsábítsák. Az Úr szép Szőlője azonban maga őrizte meg magát, és gyümölcsseit sem akarta másnak adni, csak az Úrnak, és csak számára megnyílni, világra hozva a felbecsülhetetlen Kincset: az Üdvözítőt.' ”« (*Poema*, VI. köt. 946. o.).

Ez a második kép is egyszerűen gyönyörű!

A Szent Szűz: 1) a Szentháromság gyönyörűsége; 2) a Megtestesült Ige és Istenember öröme és vigasza; 3) a mindig jól őrzött Szőlőskert, amely csak az Úr számára termelt gyümölcsöket, és megfoganta a felmérhetetlen Kincset, az Üdvözítőt; 4) a megdicsőült Istenember gyönyörűsége.

3. A harmadik kép: »Az arany Frigyszekrény«

Egy másik képet Jézus nem sokkal az után festett Édesanyjáról, hogy a kafarnaumi zsinagógában a »Mennyből alászállt élő Kenyérről« beszélt. Hallgatósága e szavaira megbotránkozott, és zúgolódní kezdett. Jézus ekkor így szólt:

»Folytatja a beszédét:

„Miért zúgolódtok egymás között? Igen, én *a názáreti Mária Fia* vagyok, aki a Dávid törzséből származó Joakim leánya, a Templomban felszentelt Szűz, és utána a Dávid törzséből származó Jákob fiának, Józsefnek a jegyese. Közületek sokan ismerték az igaz embereket, akik életet adtak Józsefnek, a királyi származású ácsnak, és Máriának, a királyi törzsből származó leányörökös szűznek. Emiatt kérditek: 'Hogyan mondhatja ez az ember, hogy a Mennyből szállt alá?!', és kétely támad bennetek.

Emlékeztetek benneteket azokra a prófétákra, akik az Ige Megtestesüléséről jövendöltek. És emlékeztetek benneteket arra, hogy számunkra, izraeliták számára jobban, mint bármely más nép számára, hittétel, hogy Az, Akit nem merünk nevéen szólítani, nem adhat magának Testet, az emberiség, méghozzá a bukott emberiség törvényei szerint! A Tisztaságos, a Nem-teremtett, ha már annyira megalázta magát, hogy Emberré lett az ember iránti szeretetből, akkor csak egy liliomnál tisztább szűzi méhet választhatott, hogy Testbe öltöztesse Istenségét. A Mennyből alászállt kenyeret Mózes korában elhelyezték az aranyládában, befödtek az Engesztelés táblájával, s kerubok örködtek fölötte a Szent Sátor függönyei mögött. És Isten Szava is ott volt elhelyezve. És illő volt, hogy így legyen, mert Isten ajándékainak és Szentséges Szava tábláinak a legfőbb tiszteletet kell megadni. De akkor mit készített Isten a saját Igéje és az igazi Kenyér számára, aki a Mennyből jött?... Egy olyan 'ládát', amely sértetlenebb és értékesebb, mint az arany Frigyszekrény, amely a saját, önként vállalt feláldozásának értékes Engesztelő Táblájával van befödve, fölötte Isten kerubjai örködnek, és el van takarva a hótiszta szüzesség, a tökéletes alázat, a magasztos emberszeretet és az összes legszentebb erény fátylával.

És akkor? Még mindig nem értitek, hogy az én Atyaságom a Mennyben van, és ezért én onnan jövök?..."« (Poema, V. köt. 325-326. o.).

Itt van nekünk összefoglalva a Mariológia három alapvető komponense: 1) Mária egyedülálló küldetése (ő a Testté lett Igének Anyja), az emberek üdvösségéért Mennyből alászállt élő Kenyér Anyja; 2) Mária egyedülálló kiváltságai, szűzi Frigyszekrény, értékesebb annál, amely a Mannát és a Törvény Tábláit tartalmazta; 3) az a páratlan kultusz vagy tisztelet, ami ezt a Frigyszekrényt megilleti.

A három kép, melyet Jézus isteni keze akkora fiúi szeretettel festett meg, egyetlen képbe egészülnek és állnak össze, mely tele van égbe ragadó fénnel.

4. A negyedik kép: Názáret »magányos Virága«

A Szent Szűznek egy másik kicsiny »képe«:

»Ott Názáretben van egy Virág! Egy Virág, amely magányosan él, tisztaságot és szeretetet árasztva magából Istene és az ő Fia számára. Édesanyám van ott! Majd megismered Simon, és megmondod nekem, van-e a földön hozzá hasonló teremtmény, csupán emberi báját tekintve? Szép, ám mindent felülmúl az, ami az ő bensejéből árad. Ha egy kegyetlen ember megfosztaná őt minden öltözékétől,

elcsúfítaná és számúzná, ő akkor is Királynőnek tűnne, mert szentsége fogná körül palástként, és tenné ragyogóvá. A világ minden rosszal elhalmozhat, s én mégis mindent meg fogok bocsátani a világnak. Mert hogy a világba jöhessenek, és azt megválthassam, megkaptam őt, a világ alázatos és nagy Királynőjét. Azt, akit a világ nem ismer, de aki révén övé lett a Jó, és mindinkább birtokolni fogja a századok múlásával... Bizony, mondom neked, hogy az Isten igazi hajléka, a szent Frigyszekrény valójában az ő szíve, amely előtt az ő tisztaságos teste szolgál függöny gyanánt, s amelyet az ő erényei hímeznek át.» (*Poema*, II. köt. 293. o.)

Ebben a kicsiny »képben« három dolog is kiemelkedik. Előtűnik Mária páratlan volta, az ő transcendens valósága az összes teremtmény fölött: »nincs hozzá hasonló teremtmény«. Előtűnik az ő páratlan szépsége, legyen az külső, de főképpen belső szépség... Előtűnik az ő fenséges Királysága: egy teljesen szentségbe öltözött Királynő. Előtűnik az ő mindenekfölötti jótékonyasága: az, hogy a világnak adta magát a Jót, az Üdvözítőt... Előtűnik az ő jótékony, üdvözítő hatása a századokon át... Ő az »Isten Városa«, a »Szent Frigyszekrény«, melyet minden erény díszít.

5. Az ötödik kép: »Isten tökéletes Szolgálóleánya«

Ez a kép egy fiatal, harminc év körüli héber prófétanőtől származik, aki a Kármelből való, a betlechi Áron törzséből.

Még mindig Jézus nyilvános fellépésének harmadik évében járunk, Zakeus egyik birtokán, Jerikó mellett. Jelen van néhány apostol, írástudók és néhány tanítvány. Egy fiatal nő, akit Isten inspirál, miután csengő hangon és ragyogó szemekkel a legnagyobb dicséretet zengi Krisztusról, a Megváltó Messiásról, azzal folytatja, hogy annak Anyjáról kezd el beszélni.

»A hangja ismét felerősödik ellentmondást nem tűrően, parancsolón: „Nézd Királyodat, ó Isten népe! Ismerd meg az arcát! Isten szépsége van előtted! Isten bölcsessége ajkat formált magának, hogy oktasson téged. Már nem a próféták azok, akik a Megnevezhetetlenről beszélnek neked. Ő maga teszi ezt. Ő, aki ismeri Isten titkát, Ő beszél neked Istenről. Ő, aki ismeri Isten elgondolását, a kebléhez emel téged, aki még mindig kisdéd módjára élsz annyi évszázad után, és Bölcsességének tejével táplál, hogy felnőtté tegyen Istenben. Hogy ezt véghezvigye, testet öltött egy anyaölben, Izrael egy asszonyának méhében, aki minden más asszonynál nagyobb Isten és az emberek színe előtt. Ő elragadta Isten szívét galamb-szívének egyetlen dobbanásával. Lelkének szépsége elragadta a Fölséges Urat, aki belőle készítette el trónusát. Áron nővére, Mária vétkezett, mert bűn terhelte [Szám 12]. Debora tudta, mit kell tennie, de nem önkezével cselekedett [Bir 4-5]. Jáel erős volt, de vérrel szennyezte be magát [Bír 4, 17-23; 5, 24-27]. Judit igaz volt és félte az Urat, és Isten ott volt a szavaiban, és megengedte neki, hogy tettét véghezvigye, hogy Izrael megmeneküljön, de a haza iránti szeretetből ravaszul kigondolt emberölést követett el [Jud 8-16]. Ám az Asszony, aki Őt foganta, felülmúlja ezeket az asszonyokat, mert ő Isten tökéletes Szolgálóleánya, és bűn elkövetése nélkül szolgálja Őt. Egészen tiszta, ártatlan és szép, Isten szépséges Csillaga felkeltétől lenyugvásáig. Egészen szép, ragyogó és tiszta, hogy Csillag és Hold legyen, Fény az embereknek, hogy megtalálják az Urat. Nem előzi meg és nem követi a Szövetség Szekrényét, mint Áron nővére tette, mert ő maga ez a Szent Frigyszekrény. A bűnök özönétől elborított Föld zavaros hullámain ő végigsiet és megment, mert aki ebbe a Bárkába jut, az Urat találja meg. Szennyfolt nélküli Galamb, aki kirepül, és viszi az olaját, a béke olaját az

embereknek [Ter 8, 11], mert ő a kiváló Olajfa [Sir 24, 14]. Hallgat, és hallgatásában többet mond és művel, mint Debora, Jáel és Judit, és nem harcot tanácsol, és nem ödöklésre szólít fel, vért sem ont, csak a saját legbecsesebb vérét, azt, amellyel Fiát alkotta meg. Ó, boldogtalan Anya, ó, Fenséges Anya!... Judit félté az Urat, ám az ő virága egy férfié lett [Jud 8, 1-8]. Ez az Asszony az ő sértetlen virágát egyedül a Fölséges Úrnak adta oda, és Isten Tüze leszállt a kedves liliom kelyhébe, és egy asszonyi méh tartalmazta és hordozta az Isten Hatalmát, Bölcsességét és Szeretetét. Dicsőség az Asszonynak! Énekeljétek, ó Izrael asszonyai az ő dicséretét!”

Az asszony elhallgat, mintha kimerült volna a hangja. Tényleg nem tudom, hogyan képes ilyen erős hangszínt tartani...

Az írástudók így szólunk: „Őrült! Ez egy örült! Hallgattasd el! Bolond vagy megszállott! Parancsolj az őt fogvatartó szellemnek, hogy távozzék belőle!”

„Nem tehetem. Csak Isten szelleme van benne, és Isten nem űzi ki saját magát.”

„Azért nem teszed, mert Téged dicsér, és dicséri Anyádat, és ez csiklandozza a büszkeségedet!”

„Írástudó, fontold meg, amit rólam tudsz, és meglátod, hogy Én nem ismerem a büszkeséget.”

„És mégiscsak ördög beszélhet benne, hogy így ünnepeljen egy asszonyt!... Az asszonyt! Izraelben és Izrael számára ugyan mi az asszony?! Mi más, ha ő nem a bűn Isten szemében? Az elcsábított és a csábító! Ha nem ellenkezne a hittel, alig lehetne lelket elképzelni a nőben! Tisztátalansága miatt van neki megtiltva, hogy a Szentélyhez közelítsen. És ez itt azt mondja, hogy az Isten szállt belé!...” mondja megbotránkozva egy másik írástudó, és a barátai kontráznak neki.

Jézus, senkinek az arcába sem nézve, mintha önmagához beszélne, ezt mondja: „Az Asszony szét fogja tiporni a Kígyó fejét [Ter 3, 15]... A Szűz fogan, és Fiút szül, és Emmánuelnek fogják hívni [Iz 7, 14]... Vessző kél majd Izáj törzsökéből, virág sarjad ennek gyökeréből, és rajta pihen meg az Úr Lelke [Iz 11, 1-2]. Ez az Asszony az Én Anyám! Írástudó, tudásod iránti tiszteletből emlékezz, és értsd meg a Könyv szavait!”

Az írástudók nem tudnak mit válaszolni. Azokat a szavakat ők annyiszor olvasták már, és igaznak ismerték el őket. Most megtagadhatják-e? Így hát hallgatnak. «
(*Poema* VII. köt. 1700-1702.).

Ezen az 5. és utolsó képen Mária az »Isten tökéletes szolgálójaként« jelenik meg előttünk, akár az Isten Fiának Megtestesülésében, akár az ember megváltásában, az örök és tündöklő tisztaságban – mind a lelket, mind a testet illetően – és éppezért méltó a dicséretre és a dicsőségre. És Jézus, különböző jövendölésekkel támasztja alá az írástudókkal szemben azt a magasztos dicséretet, mellyel a fiatal prófétanő adózik Szentséges Anyjának.

III. Máriás kisugárzások

Az előző fejezetben megismereltünk néhány valtortai »képet«, amelyek visszaadják nekünk a Szent Szűz emberfeletti, mennyei, annyira vonzó arculatát.

A jelen fejezetben viszont azokat a ragyogó »sugarakat« fogjuk szemlélni, amelyek a »Napba öltözött Asszonyból áradnak« (Jel 12, 1). Sugarak ezek, melyek mérhetetlen fényt lövellnek a Szűz emberfeletti alakjára, kiemelve az ő egyedüli küldetését, majd páratlan kiváltságait, végül azoknak különféle aspektusait.

Ezek a ragyogó sugarak, amelyek a Valtorta-féle különböző írásokban található ragyogó sugarak, amelyek a Szent Szűz személyéből áradnak, a jelentős számú, impozáns titulusából vagy elnevezéséből tevődnek össze. Ezek a titulusok előkelően költőiek és mélységesen teológiaiak, ragyogó gyöngyök esőjének élvezetes látomásával szolgálnak nekünk, melyek Annak a lelkét és testét díszítik, aki Isten Remekműve. Olyan titulusok, melyek valami véget nem érő máriás litániát alkotnak, amelyben megcsodálhatjuk a legszebb és legillatosabb virágok összefonódását, miközben alázattal meghajtjuk homlokunkat a Föld és az Ég legszebb Virága előtt.

Soroljuk fel itt azokat, melyeket sorrendben, a tíz kötetben megtalálunk a *Poemában* és a többi írásokban.

1. Ragyogó sugarak a »Jézus az Istenember« c. műben

Vegyük sorra a Mű tíz kötetét, egyiket a másik után.

Az I. kötetben: A Szűz az, »aki szeretett« (4. o.), »élő Mennysországa« (19. o.), a Föld Virága, »az igazi, az egyetlen Virág, az örökké nyíló Virág: liliom és rózsza, illatos ibolya és jázmin, napraforgó és ciklámen, s ezekkel együtt a föld minden virága egyetlen virágszállá olvadt össze: Máriává, akiben minden erény és kellem egyesül« (20. o.), »Isten örömeinek Gyermeké, napjának Napja, kertjének Virága« (30. o.), »az a Nő, akit tökéletességben csak Isten múl felül« (57. o.), »Isten Kedveltje« (61. o.), »Isten Templomának Virága« (73. o.), »Isten élő Frigyszekrénye« (91. o.), »Forrás, amelyből a Megváltás fakad« (139. o.), »Isten hatalmának Székhelye és a világ örömeinek Oka« (140. o.), »Jézus örök Hordozója« (153. o.), »a lélek Napsugara« (177. o.), »a teremtés legnagyobb Asszonya«, és az, akinek »Isten színaranyból való szívet adott, hogy kibírja a fájdalmak tengerét« (217. o.).

A II. kötetben: A szent Szűz »az emberiség első Jótevője«, »jóságban a második Isten után« (77. o.), az, »akinek bájossága előtt Engaddi legszebb rózsái is elhalványodnak, és a királyi kertek liliomai éktelennek tűnnek« (244. o.), »Isten Lilioma« (653. o.), »virággá testesült hópehely, aki felajánlja magát Istennek« (654. o.).

A III. kötetben: A Szent Szűz »tájékozódást segítő Szent Csillag, szentek kedves Tanítónője,... a betegek üdvöt hozó Gyógyítója« (84. o.), »Názáret Virága ... Galilea Gyöngye ... Isten Békéje ... az Ég és a Teremtés Virága ... a Mennysországa Drágagyöngye« (372. o.).

A IV. kötetben: A Szent Szűz »a keresztények Anyja és Tanítónője« (1186 o.) és úgy mutatja be mint »minden nőtől különbözöt... a nő illata, de a szent nő illata« (1224. o.).

Az V. kötetben: »A keresztények igazi Anyja« (24. o.), »a hajnal Csillaga... az Én egem aranyos Holdja« (49. o.), »lelke mennyei virágokkal borított kert... megjelenése valódi költemény« (180. o.). »Isten kedves Galambja... Isten fenséges Titka« (269. o.), az a Valaki, »akiben Isten összegyűjtött minden tökéletességet, hogy gyönyörűségét és vigasztalását találja benne«, akinek »lelke a Szűztől [Istentől] született, hogy ő legyen a Szűz, a Teremtés Tökéletessége, a Mennysországa fénye«. Ő az, aki egymaga képes úgy »szeretni, ahogyan az

egész Emberiség együttvéve sem képes szeretni« (270. o.). Ő »az Örökkévaló Simogatása«, a »világ Üdvössége«, »az Isten Választottja« (271. o.), »a liliomnál is tisztább Szűz« (325. o.). Ő »a gyermeklelkű nő... az angyali lelkű Nő«, »aki sértetlen szűzi lényének illatával betölti az Eget és a Földet« (540. o.). Ő »az egészen Szép: tota Pulchra, aki a Földet égi kertté változtatja«, »élő Liliom, akinek keblében ott van a Szentháromság isteni Tüzének három bibéje«, s akinek tisztasága »drágagyöngyként fogja a Paradicsomot ékesíteni« (541. o.).

A VI. kötetben: A Szent Szűz az a lény, akinek a lelke »az Isten és a Világegyetem gyönyörködtetésére lett teremtve« (741. o.). Ő az »élő víznek felbuggyanó forrása, amely a szép hegyből [Libanon] hevesen tör fel, és az Élet Vizét adja a Földnek, és szépségének illatával szökell az Ég felé« (945. o.). Ő »az Istennek szóló élő Dicséret«, és »az Örök Szeretet boldog Jegyese« (1107. o.).

A VII. kötetben: A Szűz »szent Tabernákulum« (1407. o.). »Csillag, aki visszavezeti a Magasságozhoz az eltévelyedetteket« (1582. o.). »Ő rabul ejtette Isten szívét galambszívének egyetlen dobbanásával«, »és lelkének szépségével elbűvölte a Magasságot« (1700. o.). »Ő Isten szépséges Csillaga felkeltétől egészen lenyugtáig... Fény az embereknek, hogy az Urat megtalálják« (1701. o.).

A VIII. kötetben: A Szentséges Szűz az, »aki nem akar mást, csak bocsánatot, akkor is, ha neki bocsánatra nincs szüksége«, mert »egy anya mindig megbocsát« (336. o.). Mária az »aki minden fajta állapotot megismert a saját megtapasztalásából azonfelül, hogy természetfeletti bölcsesség útján ismerte azokat«. »Ő az Élet Fája, az Isten élő Frigyszekrénye, Isten megjelenési formája, akit a Bölcsesség lakóhelyéül választott, s akiben a Kegyelem Testet öltött« (420. o.). »Szüzesség árad mindabból, ami általa végbemegy... és szüzességre serkentenek mindazok a dolgok, melyek Mária révén valósulnak meg« (455. o.).

A IX. kötetben: Mária »Isten Rózsája« (60. o.), »a Kegyelem Anyja és a Bölcsesség Trónja« (133. o.), »szentséges tanúsága annak, amit Isten megtehet« (219. o.). »Liliom ő, telve égi harmattal« (248. o.). »Isten Kincstárnoka« (303. o.). »Ő a szűzek és a szentek Édesanyja, de Anyja a bűnösöknek is« (304. o.). »Ő az új Éva« (305. o.), az, »akinek meg kell semmisítenie Évát« (308. o.).

A X. kötetben: a Szűz úgy van bemutatva, »mint élettől lüktető Mennysországnak... a papság Királynője és a keresztények Anyja« (29. o.). »Ő a Szentháromság óceánjában született Drágagyöngy, hogy a második isteni Személyt a Földre hozza«, »sértetlen Tisztaság« (101. o.), »az isteni Bölcsesség Székhelye«, aki »arra hivatott, hogy az Ige Frigyszekrénye legyen« (283-284. o.). Mária »a legnagyobb Szent« (285. o.), »az angyali üdvözlés és a „Fiat” Asszonya« (287. o.). Mária »az első keresztény« (332. o.), »a völgyek Lilioma, kedves Rózsza, szépséges Olajág, termékeny Szőlőtő, szent Kalász« (339. o.). »Őt egyedül Isten múlja felül szentség terén« (351. o.). »Királynő ő, akinek teste az egyetlen a halandó testek között, amely a végső feltámadás és az utolsó ítélet előtt megismerte a megdicsőülést« (353-354. o.). Ő »Krisztus után a legszentebb Teremtés« (354. o.), az, aki »az Égben a szeretet óceánjaként kiárad gyermekeire... ő, aki minden ember egyetlen Édesanyja« (355. o.). Mária »annak bizonyossága, amit Isten elgondolt és akart az embert illetően«, »ő a Teremtő tökéletes műve..., a Világegyetem Csodája«, »embert Istennel összekötő Gyűrű..., az, aki visszaadja az Időnek az első napok arculatát« (356. o.).

2. Ragyogó sugarak más Valtorta írásokban

Az 1943-mas Füzetekben (Quaderni) a Szent Szűz úgy van bemutatva »mint élő Tabernákulum« (25. o.), »élő példa gyermekei számára« (53. o.). Mária az, »akinek tökéletessége olyan, hogy az egész Mennysországnak meghajol trónusa előtt, amelyre a Szentháromság örök mosolya és örökös ragyogása árad« (68. o.). Ő a »kiváltképpen Alázatos« (103. o.), »a Szent a szentek között«, és »az egész Menny öröme« (184. o.), akinek

az élete »a legfőbb örömmel és a legfőbb fájdalomnak volt odaszentelve« (190. o.). Mária az, »akit csak Isten múl felül«, ő az Asszony, »akit semmiféle fájdalom nem került el«, habár »ő volt az egyedüli, akit a szenvedés nem sújthatott volna« (298. o.). »Ő az Atyának Leánya, a Fiúnak Anyja, a Szentléleknek Jegyese...: az ő egyesülése a Szentháromsággal tökéletes; ebből eredően ő részesedik Urának hatalmából, értelméből és bölcsességéből« (301. o.). Ő »az egyetlen, az emberek fiai között, aki mindig tökéletes volt« (305. o.), az »aki sosem szakadt el Istentől«, és vele egyesülve maradt »a szeretet szoros kötelékében, ami a Mennyben érte el csúcspontját«, és »megsemmisült Istenben, annyira csak Belőle élt« (306. o.). Ő »az, akinek áldozatával kezdetét vette a Megváltás«, és »ő az egyetemes Teremtés Remekműve« (307. o.), »az, aki bizonyosságot tesz Isten mindent felülmúló szeretetéről az emberrel kapcsolatban« (308. o.). Ő »a Szűz, akinek megteremtésére gondolva Istent mennyei öröm töltötte el, mielőtt a világ lett; ő a Szűz, akiben az Atya teremtői tökéletessége összpontosul,... a Teremtés Virága, a legszebb a teremtett világ összes virága között« (309. o.). Ő »az egyetemes Egyház Szülője«, »a Szűz, aki nem ismer más csókot, csak az Úrét«. »Az asszonynak és az asszony fiainak Megváltója«, aki »megsemmisíti Étvát, és oltóág gyanánt a helyébe lép, hogy az életet hozza létre ott, ahová az ellenség a halál magját helyezte«. Ő az, aki miatt »a Megtestesült Igének nem kellett visszasírnia az Eget és az Atya ölét«, mert benne megtalálta »azt a másik Mennysországot, amely nem különbözött attól, melyben a Szentháromság isteni műveit végbeviszi« (310. o.). Ő »Isten Igéjének igazi Frigyszekrénye« (331. o.). »Anyja, akinek hatalma van Isten szívében az ő hármasság jogcíme révén, mint Isten Leánya, Jegyese és Anyja«, aki »a sátán Legyőzője« (416. o.), az, »aki Krisztust hordozta az emberek között« (440. o.). Ő »a Forrás, melyből az élet Vize árad, mely az Ég felé szökell, és eszközt ad nekünk, hogy az Égbe juthassunk« (455. o.). »Ő a földön élő összes teremtmény között a legszentebb« (591. o.), »a Társmegváltó, aki várja az órát, hogy [misztikusan] meghaljon a Kereszt lábánál, hogy nekünk adja az Életet« (614. o.). »Csendes Szűz, sugárzó Szűz« (617. o.). »A Megváltó Anyja, vagyis a fájdalom Asszonya« (642. o.). »Az első Hívő«, akinek az anyasága »olyan finoman törékeny volt, mint a havas téli tájon fakadt rózsaszálé, tiszta, mint egy áprilisi hajnal, szent, akár egy angyali kiáltás, alázatos, mint lennie kell annak, aki az örök Kevélyesség Legyőzője lesz« (698. o.).

Füzetek 1945-1950. (Quaderni) Ezekben Mária hívatik még »a Hármasság Egy Isten szent Szerelmének«, és »Gyógyír minden betegségre, amelyek megölik a lelkeket, és kioltják a Hitet, a Reményt és a Szeretetet az emberekben« (484. o.). »Az Atya elsőszülött Leánya a kiválasztás címén«, és »mindig Kegyelemmel teljes« (572. o.). »Krisztus Előfutára az Ő utolsó eljövételében«, és »az élet Tanítónője« (579. o.), akinek »a sarka arra hivatott, hogy a pokoli Sárkányt mindörökké eltámassza« (580. o.). Ő »az Asszony, aki hajlékul szolgált Istennek, és aki az Ő örök dicsérő éneke«, »Isten tökéletes Képmása és Hasonlósága«, »akit Isten keze alakított ki, hogy a Megtestesült Istennek mintául szolgáljon«, »tisztaságos Tükör, amelyben visszatükröződik Isten Képmása, Aki a végső Szépség és Tökéletesség« (593. o.). »A Teremtő Isten Remekműve«, »az, aki leleplezi előttünk Isten boldog gyermekeinek a sorsát«, és az, »aki a gyakorlatban megmutatta nekünk, hogyan kell élnünk, hogy Isten gyermekei lehessünk« (594. o.).

Azariás könyvében (íródott 1946-1947) a Szent Szűz úgy van bemutatva, mint »az egészen Szent« (106. o.), »a Kegyelemmel teljes, a Kegyelem Leánya, Jegyese, és a Kegyelem Anyja; az apostolok és a Küzdő Egyház Királynője, s az Egek angyalainak Királynője« (108. o.). Ő »a Szentlélek megkoronázott Mátkája« (111. o.), »Isten után a legnagyobb Teremtmény,... a Szent, akit csak Isten múl felül tökéletességben« (118. o.). »Ő az, akit az áteredő bűn szennye nem érintett,... az, aki kiérdemelte, hogy Isten Anyja legyen« (130. o.). Mária »még a Mennysországnál is szebb« (154. o.). »Az Érintetlen, akin sem az esküvő, sem a szülés, sem a halál nem volt képes nyomot hagyni, rajta sérelmet ejteni, vagy a halál porába hervasztani, ellentétben a többi halandóval« (169. o.). »A szent Anya és az

Emberiség Dajkája, kiváló Magtár, virágokkal és aranyló méhekkel teli Kert, bezárt Kert és kellemes Forrás«, az »akiben az Ige emberré lett, hogy ő odaadja az emberek megváltására és táplálására« és még az, »aki testének tisztaságos anyagával és szívének mézével megalkotta Jézust« (170-171. o.). Ő »az egészen Tiszta«, aki »égi hajlékot formált magában, égi trónust, hogy Isten még tovább élvezhesse az Ég örömét, mielőtt megismerné a szenvedést, melyet a világ tartogat számára« (176. o.). Ő az, »akinek egész Lénye Kegyelem« (200. o.), »aki a lelket előkészíti a Jézussal való gyümölcsöző találkozásra« (262. o.), »az egyetemes Szülőanya«, aki »kegyelmének tejét árasztja szegény bűnös gyermekeire, akik gyengék, betegek, félénkek, megcsömörlöttek, fáradtak«. »Ő a tökéletes Ciborium«, mert »az Élet Kenyere és a Kegyelem szüntelen benne vannak« (263. o.). »Az élők Fája és Gyökere« és »az Élet igazi Fája« (264. o.). Ő »a Titokzatos Rózsa«, »akinek patyolatfehér szívébe fűródik a világ végtelen rózsakertjének minden tövise, és vérpirossá teszi« (274. o.). »Az Úr Műveinek kedves és szent eszköze« (324. o.). »Mindazon lelkek Királynője és Tanítónője, akik az Urat szeretik« (336. o.). Mária »szentség Öle« (347. o.), »az Ég Drágagyöngye«, »aki áldott minden asszony között«, »élő Szeretet, akit a Szeretet alakított ki jegyeséül a Szeretnek, és a Szeretet Anyja« (348. o.).

Szent Pálnak a Rómaiakhoz írt leveléről adott tanításokban (1948-1950) a Szent Szűz úgy áll előttünk mint aki »Szeráf volt, bár testtel rendelkezett«, »a legkedveltebb Frigyszekrény, mely színtiszta aranyból áll« (45. o.). Mária »az Élet Anyja, az Üdvösség Forrása« (46. o.). »Élő Mennország, ahol a Szentháromság kedvtelését találja« (92. o.). »Királyi Papnő«, »a legtisztább és legerősebb szeretet hevétől lángoló Szűz, amivel emberi teremtmény sohasem rendelkezett« (93. o.). Ő »második földi Éden, ahol Isten kedvteléssel társalgott az Ártatlansággal az esti szellő fuvallatában«; »szép, bájos, tiszta kert, telve gyönyörűséggel« (94. o.). »Ő az anyák legszentebbje, akinek a legtöbb fájdalom jutott« (230. o.), »az Élet Anyja« (231. o.).

És ezen felül Mária az, »aki Istent hordozta magában, nemcsak lelkileg, hanem élő testi alakjában«; az, »aki a Kereszt lábánál misztikusan elszenvedte a halált«; »aki eljutott az alázat csúcspontjára« (1943. okt. 12.), »az ember reménységének hordozója« (1944. jan. 10.). Ő »a Teremtés legnagyobb Asszonya, az Anya« (1944. febr. 2.). »Az első, aki áldozattá lett Jézus iránti szeretetből« (1944. febr. 9.) »az, aki úgy élt a földön, hogy lelke mindig az Égben röpdösött« (1944. nov. 6.).

Mindezen hosszú, litánia-szerű megtisztelő szólongatás után, mely ugyanakkor költői és teologikus, spontán fakad két megfontolás:

1) Az Egyházatyák, Egyházdoktorok és Írók egyikénél sem lelhető fel a máriás jelzőknek ennyire gazdagon burjánzó virágzása; és talán együttvéve sem található meg az említett személyek műveiben. Nos, ez megmutatja a Valtorta írások zsenialitását.

2) Mindezek a jelzők együttvéve alkotják meg azt a sugárözönt, amelyek – mint fényforrásból – Mária transcendens személyiségéből indulnak ki, és leleplezik az ő rendkívüli anyai küldetését, legyen az Krisztus Anyjáié vagy a keresztényeké; leleplezik még az ő Közbenjárói küldetését Isten és az emberek között, azonfelül azokat a rendkívüli kiváltságokat, amelyekkel Isten felruházta őt, hogy méltóvá tegye egy ilyen páratlan küldetésre.

3. »Mária egész teológiájának« kulcsszava

Egyetlen szó alkotja: *Szeretet*.

»Ezt mondja Mária [Valtortának:] „Ő, az én teológiám! Nem áll az másból, csak egyetlen szóból: *Szeretet*! Azért vagyok én az Ég Királynője, mert a *teremtmények* közül én megértettem, mint senki más, ezt a teológiát.”« (Füzetek 44. 348. o.).

Vagyis az a Teológia, melynek kulcs-szava a legszebb az összes szavak között: ez a szó a *Szeretet*. Mária volt a legjobban szeretett és a legjobban szeretni tudó lény; az Isten által legjobban szeretett, és az Istent legjobban szerető lény.

Akinek lényege a Szeretet, Az úgy szerette Máriát egymagában, mint az összes teremtményt együttvéve, egészen rendkívüli kiváltságokkal feldíszítve (tekintettel az ilyen küldetésre) és egy egészen egyedülálló kultusz tárgyává téve őt (tekintettel e páratlan küldetésre és egyedi kiváltságaira). És következésképpen Mária is szerette Istent és mindenkit Istenért, egymaga azt a szeretetet nyújtva, amit az összes, tisztán teremtmény nem volt képes Istennek nyújtani. Az Isten iránti és a felebarát iránti szeretete arra készítette, hogy abszolút tisztaságát megőrizze, s arra, hogy elfogadja az összes küldetés között a legfájdalmasabbat: az Anya hivatását, és hogy Társa legyen a Megváltó Istenembernek; hogy teljesen feláldozza magát Isten dicsőségéért és az emberek üdvösségéért. Így hát *a Szeretet az igazi kulcsszava* »Mária egész teológiájának«.

Harmadik rész: Kicsoda Mária. A Valtorta-féle mariológia összefoglalása

I. A Szentséges Szűz az örökkévalóságban

1. Mária »az Atya Másodszülöttje«

A Szent Szűz volt az első Isten elméjében és szívében a világegyetem összes, tisztán teremtményi mivoltú létezői között. Vagyis ő volt az, Akit Isten elsőnek elgondolt mindazon személyek és dolgok közül, melyeket meg akart teremteni. Mária volt az, Akit elsőként szeretett az Örökkévalóság kezdetétől. Ebben az értelemben lehet a Szent Születet úgy nevezni mint– ahogy azt valójában Valtorta nevezte – »az Atya Másodszülöttje«, és »Elsőszülött« is az összes teremtmény között. *Az Atya Másodszülöttje*, ha a Születet Fiával, Krisztussal hozzuk kapcsolatba. *Elsőszülött* az összes teremtmény között, ha az összes, tisztán teremtett lényeket vesszük számba.

A Szűzanya a »második« (Krisztus után), és az »első« (az összes többi között), vagyis a tisztán teremtményi mivoltúak között¹¹:

- a) az Örökkévaló elgondolásában, s Akiben Ő kedvét találta;
- b) a természetes és természetfeletti tökéletességben;
- c) a világ Megváltásában (mint Megváltott és Társmegváltó);
- d) a Feltámadásban; és
- e) Isten örök szeretetében.

a) »*Második*« *Krisztus után az Örökkévaló elgondolásában, s Akiben Ő kedvét találta.*

Az Ige, azonfelül, hogy »az Örök Atya Egyszülöttje«, úgy is hívatik, hogy »Elsőszülött«, nem mintha az Atyának más isteni természetű fiai lettek volna, hanem azért, mert »Általa és Benne teremtett minden« [Jn 1, 3], mert az Atya Krisztusban, az Ő Fiában egyesített mindent [Ef 1, 10] és benne látott mindent, az Örök Igében és az eljövendő Krisztusban..., amiért is Ő az első minden személy és minden teremtett dolog között. Mindezek az Ő dicsőségére lettek rendelve.

De közvetlenül Krisztus után, minden teremtett lény és dolog előtt Mária következik, az Ő Anyja. Őt tehát teljes joggal hívhatjuk »az Atya Másodszülöttjének«, ahogy azt Valtortánál látjuk, miután

»az Isten (ujj)lenyomata [– írja Valtorta –] oly tisztán jelent meg Máriában, hogy azt csak az Atya Elsőszülöttjében levő múlt felül¹²« (*Poema* I. köt. 3. o.).

¹¹ Krisztus nem csupán teremtmény, Ő felette áll Máriának, az Édesanyjának, ő Teremtő és ugyanakkor teremtmény is.

¹² Az »Isten ujjlenyomata« kifejezés emlékeztet arra, amit Alessandro Manzoni írt róla: »...nui / chiniam la fronte al Massimo / Fattor che volle in lui / del creator suo spirito / piú vasta orma stampar«. »Mi meghajtjuk homlokunkat a Legfelső Alkotó előtt, aki őbenne akarta teremtő szellemének leghatalmasabb ujjlenyomatát adni.« Krisztusban az Isten »nyoma« a legmagasabb szintet érte el! De Krisztus után Máriában található meg ez az »Isten alkotó szellemének« a nyoma vagy ujjlenyomata. Mária után számtalan fokozatával találkozunk.

»Mária [– írja Valtorta egy D2-es megjegyzésben –] itt „másodiknak” van nevezve az Isten gyermekei között, aki öröktől fogva (ab aeterno) jelen volt, cselekedeteivel együtt, az isteni Gondolatban, Krisztussal, aki Általa ölt majd testet, hogy végbevigye a Megváltást. Miképpen az eljövendő Krisztus ott áll az érzékekkel fel nem fogható világ teremtésének kezdetén – próbatételként az angyaloknak, hogy megszilárduljanak a kegyelemben –, így az eljövendő Mária ott áll az érzékelhető teremtés kezdetén, ígéretként az embereknek, és büntetésül az Ellenfélnek: „Ellenkezést vetek közéd és az Asszony közé, a te ivadékod és az Ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” [Ter 3, 15]... [Mária] *Második* Krisztus után az Örök Elme *terveiben*, s abban, hogy Annak benne kedve telt, s Aki ujjongón szemlélte e két gyermekének tökéletességét: az elsőt, aki természet szerinti Fia; a másodikat, aki fogadott Leánya. Az ember fiainak megszámlálhatatlan sokasága csak két olyan lényrel rendelkezett, akikben az Atya mindig megtalálhatta örömteli megelégedettségét. Csupán két lelket, akiken tekintetét megpihentethette, gyönyörködve az ő örökös érintetlenségükben, mentesek lévén minden köteléktől az áteredő és az akarattal elkövetett bűnöket illetően. E két lélek: Jézus – Mária...«

b) »Második« Krisztus után tökéletességben.

»... És második természetes és természetfeletti *tökéletességben* Isten Fiához és az övéhez viszonyítva, aki végtelen, miként Isten, és második minden egyes tökéletességben...« (*ibid.*).

Lényegében minden tökéletesség két csoportot alkot: természetes tökéletességek (a lélek és a test tökéletességei), és természetfeletti tökéletességek (megszentelő kegyelem, a belénk öntött tökéletességek, a Szentlélek ajándékai, a karizmák). Mindezek az adományok Krisztusban elérik a legvégső tökéletességet. De Krisztus után a hozzá legközelebb álló, hozzá leginkább hasonló pontosan az Ő Édesanyja, Mária.

»A teremtmény tökéletessége őbenne elérte teljességét« (*Azariás*, 357. o.).

c) »Második« Krisztus után a Megváltásban.

»És második [– olvassuk ugyanott a D2-es megjegyzésnél –] a *megváltásban*, mivel ő a Társmegváltó, aki azonnal Krisztus után következik, példaképpül mindazoknak, akik „szenvédéseikkel ki akarják egészíteni, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből” [Kol 1, 24]«

Ugyanis a Szent Szűz – ahogy mondani fogjuk –, bensőségesen társult nemcsak a Megváltó *személyéhez*, (mint az Ő Anyja), hanem a Megváltó *művéhez* is, mind annak véghez vitelében, mind annak alkalmazásában, az emberiség valahány tagjára alkalmazva azt. Az emberi nem megváltásában tehát, azonnal a Megváltó után jön. Ő mint mindenek számára, akik a maguk módján testvéreik felé »társmegváltók« akarnak lenni, lévén ők is Krisztus misztikus testének, az Egyháznak tagjai.

d) »Második« Krisztus után a Feltámadásban.

»... És második a *feltámadásban*, mert – bár alávetett a fájdalomnak, mivel ő Társmegváltó – nem lehetett alávetve a halálnak, amely minden embert egyformán érint. És ebben az ő szeplőtelenységének és Istenanyaságának kiváltságaként részesült.

Ebből eredően az ő halála nem ismerte meg a sírbolt sötétségét és a test felbomlását, ha halálnak lehet nevezni a lélek elválását a testtől, ami nem betegség, hanem a legmagasabb extázis következménye volt. Itt a test gyors egyesülése történt, melyet az angyalok az Égbe vittek, azzal a lélekkel, melyet a háromságos Örök Szeretet elragadott a csillagos szférák magasságába...« (*ibid.*).

A »feltámadás« terminusa, amint látni fogjuk, amikor Mária mennybe-fölvételéről értekezünk, tágas értelemben veendő, mivel a valóságban – Valtorta szerint – nem ment végbe a Szűz *lelkének* elválása a testtől, csupán *a szellem* vált el a testtől a »legmagasabb elragadtatás« következtében. [Jézus mondja másutt: »A szellem a lélek jobbik része; a lélek az a szellem számára, ami a test a lélek számára.« A fordító.] Ezért Mária szellemének a testtel való újra egyesülése ment végbe, (nem pedig a léleké). Éppezért csak tágan vett értelemben van itt szó *feltámadásról*. A Szűznek illetően való »feltámadása« a Megváltóhoz és üdvösségünk minden művéhez való társulásának erejében történt, mint Társmegváltóé. Elválaszthatatlanul egyesültek *a küzdelemben* (vagyis a Megváltásban, amely harc a sátán uralmának a megdöntésére, aki a bűn és a halál révén uralta a világot), ezért a sátán, a bűn és a halál felett aratott *győzelemben* is egyesülnie kellett a Megváltóval.

e) »Második« *Krisztus után Isten örök szeretetében.*

»Második végül [– fejezi be a D2-es jegyzet –] a Hármás-Egyisten *örök szeretete* által, Aki szerette őt, aki majd Leánya, Jegyese és Szentséges Anyja lesz, s akit a három Isteni Személy öröktől fogva és az örökkévalóságon át végtelen szeretetében hordozott.«

A Szentséges Szűz egészen egyedülálló nagyságának, páratlan tökéletességének a kulcsa abban a rendkívüli *szeretetben* keresendő, mellyel az Egy- és Háromszemélyű Isten öröktől fogva szerette őt. A három Isteni Személy mindenekelőtt egymást szereti végtelen módon. Ez a Szentháromság elsődleges szeretete. E végtelen szeretet után, mely az Istenség három Személye között fennáll, következik Mária iránt tanúsított szeretete. A Szentháromság e második szeretetének oka Mária iránt abban a tényben keresendő, hogy a felséges Szentháromság mindenegyes Személye, Máriában az összes lény között a legkedvesebbet látta. Az Atya ugyanis benne látta jövőre kedvelt Leányát; a Fiú benne látta az ő eljövendő nagyon szeretett Édesanyját; és a Szentlélek benne látta az ő eljövendő szeplőtelen Jegyesét. És ehhez az egyedi páratlan szeretethez viszonyultak az adományok is, melyekkel a Szentháromság három fenséges Személye felruházta őt.

Éppezért joggal alkalmazható a Szent Szűzre az, ami a Bölcsességről szól a Példabeszédek Könyve VIII. fejezetében (22-31 vers.).

»Jézus mondja: „Jöjj és olvass az Ő dicsőségéről [a Szent Szűz] Ősünk Könyvében [Salamon]: 'Alkotó munkájának kezdetén teremtett az Úr, ősidőktől fogva mint legelső művét. Az idők előtt alkotott, a föld születése előtt. Amikor létrehozott, még ősvizek sem voltak, és a forrásokból még nem tört elő a víz. Korábban hívott létre, mielőtt az óriástömegű hegyek keletkeztek volna, előbb, mint a halmokat, amikor a földet és a mezőket még nem alkotta meg, és a föld első rögét sem. Isten még nem alkotta meg a földet, a folyókat és a világ négy sarkát, és én már léteztem. Ott voltam, amikor az eget teremtette, és megváltoztathatatlan törvénnyel az ősvíz színére a kört megvonta, amikor szilárdá tette a magasban az égboltot, és amikor a felhőket felerősítette, amikor kijelölte a tenger határait, és az ősforrások erejét megszabta; amikor a vizeknek törvényt szabott, hogy ne csapjanak ki, amikor

megrajzolta a föld szilárd részét, ott voltam mellette minden dolog elrendezésénél. Mindig örömmel játszadoztam Előtte, játszadoztam az egész földkerekségen...'. A Bölcsességre alkalmaztatók [– mondja még Jézus –], ám órála beszél: a szépséges Anyáról, a Bölcsesség szüzi Anyjáról, aki Én vagyok, aki hozzád beszélek. Azt akartam, hogy e himnusz első versét annak a könyvnek az elejére írd, amely róla beszél, hogy mindenki megismerje és szemlélje Isten vigasztalását és örömét. Mária a Háromszemélyű-Egyisten állandó, tökéletes, benső öröme. Azé az Istené, Aki benneteket fönntart és szeret, s Akinek az ember annyi szomorúságot okoz. Mária miatt tartotta Isten életben az emberi nemet akkor is, amikor pedig az első próbatételnél már pusztulást érdemelt volna. Ehelyett Mária miatt megbocsátott neki.”.« (Poema, I. köt. 29-30. o.).

A Példabeszédek Könyvének szavaiban megerősítést nyer, hogy a Bölcsesség *megelőz* minden teremtett lényt. Exegetika szempontjából nézve kicsoda ez a »Bölcsesség«?... Talán Krisztus? Mária talán? Mindenekelőtt Krisztus, és tágabb értelemben véve, Mária. Krisztus, a megtestesült Bölcsesség van itt kijelentve, és Mária, az Ő Anyja van itt, vele együtt kijelentve.

Agostino Bea kardinális (egyike napjaink /1970-es évek/ legjelesebb exegetáinak) a Bölcsességről szólva (a Péld VIII. 22-31.) ezt mondta: »Mi itt az ő alakját pillantjuk meg [Máriáét], és vele egyidőben [Krisztusét] mintha – úgymond – vele, az ő Isteni Fiával egyetlen valóságot képezne.« (Mariológia, P. Straeter S.J. gondozásában, I. Köt. 39. o. 1952) És kiemeli, hogy »az Egyház már létének kezdetén különleges figyelmet szentelt a Fiú és Édesanyja eme közös feladatának és sorsának, és igazolva látta, hogy kiterjessze az Írás szavait, melyek mindenekelőtt a Fiúra vonatkoznak, annak szentséges Anyjára, Máriára is. És tette ezt főképpen a szentmise és az Officium Divinum liturgiájában.« (ibid., 28. o.). Krisztus, a megtestesült Bölcsesség, el sem gondolható önélküle, Aki által testet öltött. Máriára való átvitele annak, amit Krisztus-Bölcsességről mondunk, arra a szoros kapcsolatra épül, amely Fiú és Anyja közt fennáll az Istenanyaság erejében.

Bea kardinális, miután idézte a Példabeszédek könyvének részletét: »Alkotó munkájának kezdetén teremtett engemet az Úr...« (8, 22), majd Sirák könyvéből: »Én a Magasságbelinek szájából jöttem elő, elsőszülöttként az összes teremtmény között« (Sir 24, 3), kiemeli, hogy »az a gyakoriság és állhatatosság, mellyel az Egyház megismétli Liturgiájában ezeket a szakaszokat, Máriára alkalmazva azokat, nem megengedett ezen alkalmazásokat valamiféle akaratlagosan önkényes társításnak vagy értelmezésnek tulajdonítani. Imádságaira vonatkozóan is, és mindenekelőtt a Liturgiában alkalmazottakra vonatkozóan, az Egyház aláveti magát a Szentlélek vezetésének. Egy régi mondás megerősíti, és teljes érveléssel, hogy a törvény, amely az imádságot szabályozza (*lex orandi*), ugyanaz a törvény, mint amely a hitet szabályozza (*lex credendi*). Az ilyen vonatkozás okainak szükségszerűen jóval mélyebbnek kell lenniük, és a fennálló kölcsönösség viszonyában keresendők, Isten határozott akarata által, Mária és az ő isteni Fia között. És Isten elhatározása ténylegesen megjelölte az emberré lett Fiúnak a helyét a világegyetemben és az emberiségben, és egyidejűleg arra is kiterjesztette, Akinek mellette kellett lennie annak küldetésében és küldetésének megvalósításában, és akinek Őt oda kellett adnia a világnak, és vele kimagasló helyzetben együttműködnie a mi Megváltásunkban. Ha az Úr ezt mondja Jeremiásnak: „Mielőtt megalkottalak az anyaméhben, már ismertelek... és prófétául rendeltelek a nemzetek javára” (Jer 1, 5), még nagyobb indokkal kell biztosra venni, arra vonatkoztatva, Aki minden prófétánál kiválóbb, és sokkal szorosabban vesz részt a Megváltásban. Továbbá, hogy a Háromszemélyű Egy Isten az örökkévalóságtól fogva szeme előtt tartotta Mária személyét, küldetését és a világban elfoglalt helyét – ha szabad ilyen kifejezéssel élni az Urat illetően – ahogyan soha senki mást, összekötve őt isteni Fiának személyével, küldetésével és

helyzetével. Végeredményben ez az indoka annak – fejezi be Bea kardinális –, hogy az Egyház aggodalmaskodás nélkül alkalmazza a „Bölcsesség Széke” kifejezést, azaz Máriára vonatkoztatva a Szentírás szavait, melyek az örök Bölcsességre vonatkoznak... Ílymódon az Egyház kiegészíti és kibővíti – mindig a Szentlélek vezetése alatt – Isten Anyjának alakját azzal, ahogy az Ószövetség révén megnyilatkozik nekünk, és hozzájárul, hogy tekintetünkkel behatolhassunk az ő titokzatos létezésébe úgy, ahogy Isten elgondolásában már megfogant... A Szentlélek – Aki a Biblia írói által beszél hozzánk – úgy határozott, hogy a testté lett Isten Bölcsességének őstörténete egyúttal az Ő Anyjáié is legyen, aki emberi síkon és a legszorosabban együttműködik isteni Fiával. És ezen felül még nagyobb fénnel töltötte el az Egyházat, hogy egyre világosabban megérthesse, és egyre mélyebben behatolhasson ezek titokzatos összefüggéseibe.« (*ibid.*, 30-31).

Jézus, a Látnokkal beszélve, ki akarta fejteni az indokokat is, melyek által Isten birtokolta Máriát »alkotó munkájának kezdetén, mielőtt a földet megalkotta«. Ezek az indokok négy pontban szerepelnek:

Első indok: »hogy mindenki előtt ismertté váljon Isten vigasztalása és öröme«. Ezen oknál fogva Krisztus után Mária képezte Isten legnagyobb örömét és vigaszát.

Második indok: »hogy ennek az Egy- és Háromszemélyű Istennek állandó, tökéletes, bensőséges örömeül szolgáljon, Aki fönntart és szeret titeket, és Aki az embertől annyi szomorúságban részesült«. Mária (Krisztus után) a legnagyobb öröme volt Istennek, (»állandó, tökéletes, bensőséges« öröme; »állandó«, egyetlen megszakítás nélkül; »tökéletes«, a legkisebb hiányosság nélkül; »bensőséges«, épe azért nem felületes). Mária olyan mérvű indoka volt Isten örömének, hogy kárpótolta »mindazért a szomorúságért«, melyet az ember okozott Istennek.

Harmadik indok: mert »Mária miatt tartotta életben Isten az emberi nemet akkor, amikor már az első próbatételnél pusztulást érdemelt«. Tehát az emberiség a Szent Szűznek köszönheti, ha a bűn elkövetése után Isten nem pusztította el, miként azt megérdemelte. Máriának Isten iránti szeretete bőségesen kompenzálta Őt az emberiség minden szeretetlenségéért.

»Jézus mondja: „... Birtokolni Máriát, hogy szeresse [Istent]! Ó, érdemes volt az embert megteremteni, életben hagyni és elhatározni, hogy megbocsát neki, és így megszülessen a Szép Szűz, a Szent Szűz, a Szeplőtelen Szűz, a Szeretettel teljes Szűz, a legkedvesebb Leány, a legtisztább Anya, a leggyöngédebben szerető Jegyes! Sokat, nagyon sokat adott nektek Isten és még többet is adott volna, csak hogy övé legyen örömének Gyermeke, napjának Napsugara, kertjének Virága. És ezentúl is sokat ad nektek az ő kérésére, hogy örömet okozzon neki, mert az ő öröme beleárad Isten örömébe, s azt vakító fénnel megnöveli. Ez a ragyogó fény tölti be új meg új csillogással a Mennyország tündöklését, és minden egyes csillanása új meg új kegyelmet jelent a világmindenség számára, az egész emberiségnek, maguknak a megdicsőült üdvözülteknek is, akik ujjongó allelujával válaszolnak minden isteni csodára, amit a Háromszemélyű Isten azért művel, hogy lássa a Szűz túlradó örömtől sugárzó mosolyát”.« (*Poema*, I. köt. 30. o.).

Negyedik indok: mert »Máriában kellett lennie a megbocsátás indítóokának, amit elnyertetek«. Azonfelül, hogy ő volt az indítóoka annak, hogy Isten megkímélje az emberiséget a pusztulástól, tehát a bocsánat elnyerésének is ő, a »Szűz volt az indítóoka«.

»Jézus mondja: „... A legfőbb Értelem, amely mindent tud, már az ember létezése előtt tudta, hogy az ember önnön tolvaja és gyilkosa lesz. És minthogy az Örök Jóság nem szab határt jóságának, már a Bűn létezése előtt kigondolta a Bűn megsemmisítésének eszközét. Az Eszköz *Én* vagyok, az Ige. A műszer, amely által az eszközből munkaeszköz lesz: *Mária*. És Isten megalkotta a Szűzet főséges gondolatában. Minden érettem, az Atya szeretett Fiáért lett teremtve... De nekem Testté kellett lennem szellemi lényemen felül. Testté lenni, hogy megmentsem a testet. Testté lenni, hogy méltóságot adjak a testnek, az Égbe vivén őt a meghatározott századok előtt. Mert a lélek által lakott test Isten remekműve, és az Ég érette lett teremtve. Hogy Testté legyek, Anyára volt szükségem. Hogy Isten legyek, arra volt szükségem, hogy az Atyám Isten legyen. És ekkor alkotta meg magában Isten a Mátkát¹³. Majd a Megtévesztő után a Bűntelent csodálva így szólt: 'Jöjj hozzám, te, aki eltörlöd az emberi engedetlenség, a sátánnal való emberi bujálkodás és az emberi hálátlanság okozta keserűséget. Veled fogok diadalt aratni a sátán fölött!'... „Sivíts csak gyűlöletedben sátán, mialatt Mária születik! Ez a kicsiny csecsemő legyőzött téged! Mielőtt te a Lázadó lettél volna, az Álnok, a Megrontó, már legyőzött voltál, és a Legyőzött, Ő!”« (Poema, I. köt. 32-35. o.).

2. Mária »a Szentháromság Tabernákuluma« az örökkévalóságtól kezdve

Mária öröktől fogva (ab aeterno) ott található – nemcsak a Legfőbb Értelem, hanem a Szentháromság szívében is, és részesedik Annak hatalmából, bölcsességéből és szeretetéből.

1947. október 24-én a Látnok látja annak szimbólumát, ami *Mária (jelenléte) Istenben:* (lát) egy izzó háromszöget, melyben ott van Mária.

»Az Örök Atya hangja szól: „Így van Mária Bennünk. Értsék meg a teológiában bölcsék azt, amit ez a látomás mondani akar, azt, amit ez magában foglal Mária tudásáról és hatalmáról, akinek az egész Szeretet odaajándékozza magát, s akinek az egész Bölcsesség kinyilatkoztatja magát, s akinek az egész Hatalom készséggel meghajol”.« (Quad. 45-50. 486. o.).

Néhány napra rá, hogy leírta ezeket a szavakat, 1947. nov. 9-én 10 órakor az őrangyala megjelent Valtortának, és ezt mondta neki:

»A Magasságos Úr meg akarta értetni veled Mária szavait, melyeket a „Tre Fontane” mellett mondott neked: [„Én vagyok az, aki a Szentháromságban a Kinyilatkoztatás Királynője vagyok!"]. Így van Mária körülfogva (mondhatnám: *tartalmazva*) a Szentháromságban, akiben ott volt már az idő kezdete előtt, s akinek Tabernákuluma volt, méhében hordozván az Atyát, a Fiút és a Szentlelket azáltal, hogy magában hordozta szűzi méhének Gyümölcsét, Jézust, akiben megvolt az Ige egysége az Atyával és a Szentlélekkel. Ílymódon ő a Háromszemélyű Egy Isten szeretettje, a Kinyilatkoztatás pedig az ő kincse, és ő ennek szelíd és szeretett Királynője, a Bölcsesség osztogatója, s ő adja az Igét nekünk. A Bölcsességnek és a Szónak Jegyese és Anyja, az a szűzi Forrás, melyet Isten termékenyít meg, s aki az

¹³ »Crearsela«, vagyis »gondolatban«, miként azt fentebb mondtuk: »És a Szűz megfogant Isten főséges gondolatában«. Ezért Isten így szól a Szűzhöz: »... olyanakk látlak, *amilyen majd leszel*, ó Szeplőtelen Asszony«! (33. o.) És lejjebb: »Az ő lelke oly szépnek és érintetlennek hatott, mint amikor az Atya elgondolta őt [nem pedig akkor, midőn megteremtette], minden kegyelmet egyesítve benne«. (37. o.)

élő Víz folyóit adja, ami az örök Életet jelenti annak, aki belőle oltja szomját» (*Quad.* 45-50. 486. o.).

Itt van előttünk egy igazi isteni »Előjáték« a legnagyobb emberi Remekmű történetéhez. (Emberi, vagyis az emberek között a legnagyobb remekmű. Egyszerre isteni és emberi remekmű. Isten az alkotója és emberek közül való. – a fordító megjegyzése)

II. A Szentséges Szűz az időben

A) A Szentséges Szűz az idő kezdetén

1. Mária ott szerepelt minden dolog megteremtésénél is

Azonfelül, hogy Máriát megfontolás tárgyává tettük az örökkévalóság szempontjából nézve, aki a Szentháromság elméjében és szívében az Atya »Elsőszülöttje« vagy »Másodszülöttje«, ugyanúgy tesszük most ezt az idő szempontjából nézve.

Az idő a világegyetem megteremtésével vette kezdetét. A teremtés pontosan az idő kezdetén történt: »kezdetben«.

A Szentséges Szűz alakja nemcsak akkor lebegett a teremtő Isten szeme előtt, midőn mindeneget létre hívott, hanem ő ott volt mind az angyalok, mind az emberek próbatételénél is.

A világegyetemben létező minden dolog megteremtésénél Isten Máriára gondolt, vagyis háromféle módon tartotta őt szeme előtt: a) mint azok *modelljét* (azok mintapéldányát), b) mint azok *célját* (a teremtés végső céljának okaként), és c) mint *elsőt* azok között, mint az egész teremtés Remekművét oly módon, hogy a teremtetlen isteni hatalomnak, bölcsességnek, és jóságnak ő teremtett legnagyobb tanújeleként szolgáljon.

a) *Isten mindenek megteremtésénél Máriára tekintett, mint modellre.*

»Nézlek [mondja az Atyaisten a Szűznek], és szemed kék színét adom a tengernek és az égboltnak, hajad színét a szent búzának, fehérségedet a liliomnak, rózsás színedet, amilyen a te selymes bőröd, a rózsának, apró fogaidról másolom a gyöngyöket, szádat nézve alkotom meg az édes földiepret, a fülemüle torkába a te dallamaidat teszem, a vadgalambéba pedig panaszos hangodat. Jövendő gondolataidat olvasva, szíved dobbanásait hallgatva máris kész a *vezérmotívum az alkotáshoz...* Jöjj, és nézd, hogyan teremtem a juhokat és a bárányokat, a sasokat és a galambokat! Légy mellettem, amikor a tengerek és a folyók medrét vájom, amikor a hegyeket magasítom, és rájuk havat meg erdőket festek, amikor gabonát, fákat és szőlőtöveket hintek szét... és megalkotom az olajfát érted, én Békességem, a szőlőtökét érted, én Szőlővesszőm, aki majd az eukarisztikus Szőlőfürtöt hordozod. Fuss, repülj, ujjongj, ó Szépségem, és a világmindenség, amely óráról órára¹⁴ teremtődik, tőled tanulja meg, Szerelmem, hogy Engem szeressen, és a te kacagásod nyomán szépüljön

¹⁴ IX.Pius az *Ineffabilis Deus* Enciklikában azt bizonyítja, hogy Isten a Szentséges Szűzetet »mindenki másnál jobban szerette«. Mivelhogy Isten szeretete *okozati (causativ)* szeretet, (ami különbözik az egyik embernek a másik felé gyakorolt szeretetétől), vagyis – amint az „angyali Doktor” kifejtette – olyan szeretet, »amely nem feltételezi, hanem létrehozza a jóságot« azokban a személyekben vagy dolgokban, melyeket Ő szeret, ebből következik, hogy »a Szent Szűzet sokkal inkább elhalmozta mindazokkal a karizmákkal, melyeket az Istenség kincseiből vett, mint az összes angyali szellemeket és szenteket együttvéve« (vö *Tondini A.*, Le Encichliche Mariane, Roma 1950, 30. o.). És IX.Pius a *Lux veritatis* Eciklikában magáévá tette Cornelio a Lapide állítását, mondván: »Ő Isten Anyja: következésképpen bármely más kiváltság megadatott valamelyik szentnek, (a *gratia gratum faciens* vonalán), ő inkább birtokolta azt, mint bárki más« (vö *Tondini A.*, Le Encichliche Mariane, Roma 398. o.).

mindjobban, aki Fiam Édesanyja, Mennysországom Királynője, Istened Szerelme vagy!« (*Poema* I. köt. 33-34. o.).

Mindezekkel a költői kifejezésekkel Jézus meg akarta velünk értetni, hogy a Szűzanyát modellként választotta a Teremtő mindenek megteremtésében.

b) *Isten valamennyi dolog megteremtésében Máriát tartotta szeme előtt, mint azok célját.*

Máriát és az ő dicsőségét tekintve (miután Krisztusét és az Ő dicsőségét tekintetbe vette), Isten megteremtette a világmindenség minden létezőjét.

[Azariás angyal mondja a Látnoknak:] »Mindenek az Igéért teremtettek. [Jn 1, 1-3; Kol 1, 15-20] De a legnagyobb műveket az Örök Szeretet, Máriában és Máriáért is alkotta« (*Azariás*, 349. o.).

Isten minden létezőt megteremtett (az ásványokat, a növények és állatok megszámlálhatatlan családját) *az emberért*, »a mindenség Királyáért« (vö. *Poema*, I. köt. 30-32. o.), aki a világegyetem szintézise. Ám maga az ember is Krisztusért, a Megtestesült Ige miatt lett megteremtve, és az Ő dicsőségére. Minthogy azonban a Megtestesült Ige elképzelhetetlen a nélkül, Aki által (vagyis Mária), megtestesült ebből következik, hogy minden teremtett dolog, az emberrel az élen, Máriáért is teremtett. Ezért mondja neki az Atyaisten:

»Jöjj, Örömöm! Játékszereid legyenek a világok, amíg gondolatomban mint táncoló fény létezel, legyenek a világok nevetésed okai, tiéd legyen minden csillagfüzér és a bolygókból álló nyakék. Tedd kecses lábad alá a holdat, csillagokból álló sál gyanánt burkold be magad a Tejút csillagaiba. Érted vannak a csillagok és égitestek. Gyere, és örvendj a virágok láttán! Ezek lesznek majd Gyermeked játékszerei és a párna méhed Fiának... Légy mellettem, amikor a tengerek és folyók medrét vájom, amikor a hegyeket magasítom, és rájuk havat meg erdőket festek,... és megalkotom az olajfát érted, én Békességem, a szőlőtőkét éretted, Szőlővesszőm, aki majd az eukarisztikus Szőlőfürtöt hordozod« (*Poema* I. köt. 33-34. o.).

c) *Isten Máriát tartotta szeme előtt mindenek megteremtésében, mint az elsőt azok között, mint »az egyetemes teremtés Remekművét«.*

Éppezért Mária az a teremtett lény, aki a legmagasabb fokon juttatja kifejezésre az Isten teremtetlen hatalmát, bölcsességét és jóságát. Ő egymagában olyan nagy és tökéletes, hogy egyedül elégséges ok lett volna a világegyetem megteremtésére. Jézus ezt mondja ugyanis a látnoknak:

»Még akkor is, ha az Atya minden működése, hogy a semmiből megteremtse a földet, nem szolgált volna másra, csupán arra, hogy befogadja Máriát, *a teremtői munka elérte volna létének értelmét*. Mert ennek a Teremtménynek tökéletessége olymértű, hogy ő tanúbizonysága nemcsak Isten bölcsességének és hatalmának, hanem Isten szeretetének is, amellyel a világot megteremtette«. A Szent Szűz »a legszebb virág a világmindenség összes virágai között, élő csillag, aki előtt kihunytnak tűnnek a teremtett égitestek« (*Quad.*, 43. 307 és 309. o.).

2. Mária jelen van mind az angyalok, mind az emberek próbatételénél

A Szent Szűz jelen volt a próbatételnél is, azonfelül, hogy jelen volt mindenek megteremtésénél, mind az angyalokénál, (akik tiszta szellemek), mind az emberekénél (akik testből és lélekből állnak).

a) Isten elsőnek az angyalok végeláthatatlan seregét teremtette meg, azután megteremtette a két emberi lényt: Ádámot és Évát. Máriára királynői és tanítónői szerep várt mind az emberek, mind az angyalok tekintetében.

b) Miután megteremtette őket (angyalokat és embereket), hogy a világegyetem Királynőjének alattvalói legyenek, Isten kegyelemmel ruházta fel őket istengyermeki méltóságra emelve, akik részesednek az isteni természetben. Majd a gyönyörúségek Paradicsomába helyezte őket: az angyalokat az égi Paradicsomba, az embereket (az első kettőt) egy földi Paradicsomba, hogy szeretetben éljenek, Isten barátságában, s miután kiállták a próbát, s »miután megadták Istennek az általa igényelt és az Őt megillető szeretetet«, ennek jutalmaként bebocsátást nyerjenek az égi dicsőségbe, a teljes és tökéletes boldogság honába. Az angyalok »próbatétele« abból a tényből állt, hogy Isten bemutatta nekik imádásra az »isteni Igét« (a Szentháromság második isteni Személyét), aki majd megtestesül és emberré lesz, vagyis hogy imádón fogadják el »az Örök Gondolatot«. (*ibid.*, 338-340. o.)¹⁵ A két emberi lény próbatétele pedig ebben állt: engedelmessé válni az isteni szónak, vagyis tartózkodni a tiltott fa gyümölcsének az evésétől.

c) Az angyaloknak egy bizonyos száma és a két emberi lény (a mi őszülein) nem állták ki a próbát, nem hajoltak meg Isten szava előtt, és így elveszítették az Ő kegyelmét.

Az angyaloknak egy serege, Luciferrel az élükön, kevélységtől hajtva nem hajolt meg imádón az »Isten Igéje« előtt, és így megrendült az »égi Paradicsom rendje«, ahonnan Isten azonnal kiűzte őket, és valamennyit letaszította a pokolba.

»Amikor Lucifer bűne [– így beszéli el Azariás angyal a Látnoknak –] felforgatta a Paradicsom rendjét, és magával sodorta a rendetlenségbe a kevésbé hűséges lelkeket, nagy borzalom töltött el mindenkit, mintha valamit szétéptek, leromboltak

¹⁵ Az a vélemény, amely szerint Isten már az angyalok megteremtésekor kinyilatkoztatta nekik az Ige Megtestesülésének titkát, és elrendelte, hogy imádják Őt, annak javára felhozhatók különböző bibliai idézetek: Lk 2, 8-15; Jn 8, 44; 1 Jn 3, 8; Zsid 1, 6; Gal 4, 4; 1 Tim 3, 16 és különösképpen Jel XII. fej. 3-4: egy másik jel tűnt fel az Égen: az »Asszony« előtt, aki éppen szülni készül, egy nagy tűzvörös sárkány tűnik fel, melynek hét feje és tíz szarva van, és mindegyik fején egy korona (3.v.); Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát (vagyis az angyalokat), és a földre szórta (4.v.).

Az a »sárkány« az ő lázadóival azt a gondolatot veti fel, hogy az ige Megtestesülésének titka az angyalok előtt már megteremtésük elején kinyilatkoztatást nyert. Az angyalok azonnal két táborra szakadtak: némelyek (egyharmad részük), Luciferrel az élen (a »sárkány«) visszautasította az imádás aktusát, és letaszítottak a pokolba; mások viszont, szent Mihály arkangyallal az élükön, imádták az Igét, és részesültek Isten boldog színelátásában. Ez a véleménye nem kevés teológusnak és exegetának, akik a Jelenések könyve XII. fejezetét veszik alapul. (vö *Risi F.M.*, Sul motivo primario dell'Incarnazione del Verbo, vol. IV, Roma 1898. 128-148. o.) Azt a véleményt, hogy az angyalok részesültek az Ige Megtestesülésének kinyilatkoztatásában, bátran megvédte a »Dottore Esimio« Francesco Suarez (*De Angelis tractatum*ában: VII. Könyv, XIII. fej. »Utrum peccatum Luciferi fuerit circa excellentiam unionis hypostaticae, illam suae naturae inordinate appetendo«, nn. 13-21, 508-510. o.) Miért az emberi természetet veszi magára az Ige isteni Személye – kérdezték maguktól az angyalok –, és nem az angyalit, amely összehasonlíthatatlanul nemesebb?!... És fellázdak, visszautasítva a jövőben megtestesülő Ige imádását.

volna, és semmi remény sem maradt, hogy azt ismét feltámadva lássák. Valóban ez történt. Szét volt rombolva az a teljes szeretet, amely a kezdetben *egyedül* létezett ott fent. Leomlott egy örvénybe, amelyből felszállott a pokol büze.

Elpusztult az angyalok teljes szeretete, és létrejött a Gyűlölet. Mi, az Úrhoz hűséges angyalok megrémültünk, amennyire ez lehetséges a mennyben, sírtunk Isten szenvedése és haragja miatt. Sírtunk a Paradicsom békéjének tönkretétele miatt, a megsértett rend miatt, a szellemek gyarlósága miatt. Nem éreztük többé biztosnak magunkat azt illetőleg, hogy nem vagyunk képesek bűnt elkövetni, mert tiszta szellemeknek voltunk teremtve. Lucifer és a hozzá hasonlók bebizonyították nekünk, hogy az angyal is képes vétkezni, és ördöggé lenni. Éreztük, hogy a kevélység – amely bennünk lappangott – kifejlődhet bennünk. Féltünk, hogy Istenen kívül senki sem képes ellenállni annak, ha Lucifer engedett neki. Féltünk ettől a sötét erőtől, amelyről nem tételeztük fel, hogy belénk tud hatolni. Azt mondhatnám: nem tudtunk létezéséről, és arról, hogy durván megnyilvánulhat. Leverten kérdeztük magunkban, reszkető fényel: „Hát akkor nem segít, hogy oly tiszták vagyunk? Ki képes akkor majd szeretni Istent úgy, amint Ő kívánja és megérdemli, ha mi is alá vagyunk vetve a bűnnek?”

Íme, akkor felemeltük szemünket a mélységből és a levertségből az Istenségre, és nézve az Ő tündöklését, addig még nem ismert félelemmel, szemléltük az Örök Gondolat második kinyilatkoztatását. És ha az első megismerése révén jött a kevélyek által teremtett rendetlenség, akik nem akarták imádni az Isteni Igét, a második megismerése által tért vissza belénk a béke, amit megzavartak.

Máriát láttuk az örök Gondolatban! Látni és birtokolni ezt a bölcsességet, amely megvigasztal, biztonságot és békét ad, egyet jelentett. Üdvözlöttük jövőendő Királynőnket fényünk énekével, és szemléltük őt ajándékba kapott és szándékosan megőrzött tökéletességében. Ó, annak a pillanatnak a szépsége, amelyben az Örökkévaló, angyalainak megvigasztalására bemutatta nekik Szeretetének és Hatalmának gyöngyét!

És láttuk, hogy az ő alázatossága oly nagy volt, hogy egyedül azzal jóvátette minden teremtmény kevélységét. Megtanított minket attól fogva, hogy ne tegyük az ajándékokat romlásunk eszközévé.

Nem az ő testi alakja, hanem szellemi lényé beszélt hozzánk szavak nélkül, és a kevélységnek minden gondolatától megőrzött minket az, hogy egy pillanattig szemléltük Isten Gondolatában a Legalázatosabbat. Időtlen időközön keresztül működtünk annak a ragyogó kinyilatkoztatásnak kedvességében. Időtlen időközön, az örökkévalóságon keresztül örvendeztünk és örvendezünk és örvendezni fogunk annak birtoklásának, Akit lelkileg szemléltünk. Isten Öröme a mi örömünk, és mi megtartjuk magunkat az ő fényében, hogy átjárjon minket és megörvendeztessük és megdicsőítsük Azt, aki minket teremtett.« (*Azariás*, 337-341. o.).

Miként a lázadó angyalok, úgy a két első emberi lény (az ősszülők) sem állták ki a próbát, és kevélységtől hajtva, amit a sátán keltett bennük (Istenhez akartak hasonlónak lenni), nem hajoltak meg Isten parancsa előtt, nem engedelmeskedtek neki, és így elveszítették a kegyelmet és a természetfölötti ingyenes adományokat (erkölcsi feddhetetlenség, halhatatlanság), és kiűzettek a földi Paradicsomból. Miképpen az égi Paradicsomban a jó angyaloknak – társaik eltévelyedése után – Isten kinyilatkoztatta a Szent Szület, mint üdvösségük eszközét (ami a Megtestesült Ige imáadásában és a neki való szolgálatban állt), így ősszüleinknek is a földi Paradicsomban, azonnal, bűnük elkövetése után Isten kinyilatkoztatta Máriát, mint üdvösségük elsődleges forrását Krisztusban és Krisztus által.

Hozzátehetjük, hogy miként az angyalok megteremtésénél Isten gondolatában már jelen volt Mária, az ő jövőző Királynőjük, ugyanígy Ádám megteremtésénél Krisztus volt szeme előtt, (aki majd az új Ádám lesz), és miképpen megalkotta annak oldalbordájából Évát, szeme előtt volt már Mária is (aki majd az új Éva lesz a Krisztustól kapott kegyelem erejében). Az Ádám-Éva ellentétes párhuzam, ami erősen van illusztrálva a Valtorta-féle írásokban, megkívánja annak kifejtését.

Mindez az idő kezdetén valósult meg, midőn mindenek létezni kezdtek. A történelemnek attól az ünnepélyes pillanattól Mária Királynőként jelenik meg előttünk: az egész teremtés Királynője.

B) A Szentséges Szűz az öt megelőző idő folyamán

1. A Protoevangélium »Asszonya« (Jn 3, 15)

Ebben a második periódusban (ami az idő kezdete és az idő teljessége közt lefolyt a Szűzanyának a világ színterén való megjelenésével) *Isten és a próféták bejelentették Máriát, és a népek várták őt.* A következőkben kifejtjük a Protoevangéliumot; Izajás jövendölését az Emmánuel Szűz-Anyjáról; Izajás jövendölését »Jessze gyökeréről«; Jeremiás jövendölését az »Asszonyról, aki magában hordozza a férfit«; és a »Menyasszonyról« az Énekek Énekében.

A Szentséges Szűzet az ún. Protoevangéliumban, Isten azonnal őszüleink bűnbeesése után bejelentette, akik a pokoli kígyó hatására bűnbe estek: »Ellenségeskedést vetek közéd és az Asszony közéd, a te ivadékod és az ő ivadéka közéd. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba« (Ter 3, 15). Erről a neves jövendölésről (»minden krisztologikus és mariologikus jövendölések királynője«) Valtorta M. írásaiban több helyen is beszélt (*Poema* I. köt. 35. o., 115. és 119. o.; II. köt. 207-208. o.; III. köt. 469. o.; VI. köt. 855. o.; VII. köt. 1582. és 1702. o.; IX. köt. 307. o.; X. köt. 360-361. o.; *Azariás*, 264. o.; *Rómaiaknak*, 215. o.).

„A Könyv elejétől [a Szentírás] beszélnek róla, és beszélni fognak a jövendő könyveiben...”

„Az új Évát a paradicsomi almafa lábánál foganta meg a Legfőbb Gondolat [Ter 3, 8-15], hogy az ő nevetése és sírása menekülésre készítse a kígyót, és hogy elvegye a mérgezett gyümölcs halálos hatását...” (Poema III. köt. 469. o.).

Jézus abban a beszédében, melyet nyilvános fellépésének első évében tartott Betlehemben (a Heródes által megölt asszony házának romjain, akinek az volt a bűne, hogy szállást adott annak a két személynek, akik a Messiás szüleinek mondták magukat), a bevezetésben utalt a Protoevangélium jövendölésére.

»...Jézus erőteljes hangja azonban betölti a teret:...

„A Teremtéstörténetben [3, 15] ez áll: 'Ellenkezést vetek közéd és az asszony közéd... ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba'. És az is írva van: 'Még sokasítom terhességed kínjait..., és a föld bojtortját és tövist terem majd' [Ter 3, 16-18]. Ez az ítélet szól az embernek, az asszonynak és a kígyónak.

Messziről jöttem, hogy lerójam tiszteletemet Ráchel sírjánál, és az esti szélben, az éjszaka harmatában, kora reggel a fülemüle panaszos énekében hallottam újra fölhangzani az egykori Ráchel zokogását, amit megismételt a sok-sok betlehemi anya szája lenn a sírok mélyén, vagy a szívek mélyén. És hallottam Jákob fájdalmának sikolyát az özvegy férjek fájdalmában, akiknek nincs többé hitvesük, mert megölte a fájdalom... Ter 35, 19-20; Jer 31, 15; Mt 2, 16-18]. Együtt sírok veletek. De halljátok, szülőföldem szerinti testvéreim. Betlehem, ez az áldott föld, amely a legkisebb ugyan Júda városai között, de Isten és az emberiség előtt a legnagyobb, mert bölcsője a Megváltónak, ahogy Mikeás [Mik 5, 2] mondja, és pontosan emiatt – s mivel arra rendeltetett, hogy az a szent sátor legyen, amelyre leszáll Isten Dicsősége, Isten Tüze, Testet-öltött Szeretete – pontosan emiatt szabadult rá a Sátán gyűlölete.

'Ellenkezést vetek közéd és az asszony közéd. Ő lába alatt tartja a fejedet, te meg a sarkát veszed célba.' Van-e nagyobb ellenséges érzület annál, mint amelyik a gyermekeket, az asszonyi szívek szívét veszi célba? És van-e erősebb láb az Üdvözítő

Anyjának a lábánál? Íme, ezért volt természetes a legyőzött sátán bosszúja, aki nem, nem az édesanyák sarkára, hanem – az Édesanya miatt – az anyák szívére támadt. Ó, sokszoros gyötrelmet jelent a gyermekek elvesztése, miután megszülték őket! Ó, iszonyú kín utód nélkül maradt apának lenni, miután vetett és verejtékezett a gyermekért! De ujjongj, Betlehem! A te tiszta véred, az ártatlanok vére, készített utat a Messiásnak lángból és bíorból...”

A tömeg, amely mind zajongóbb lett attól kezdve, hogy Jézus kiejtette a Megváltó nevet, majd az Ő Édesanyját is megemléltette, most fokozott izgatottságot árul el. „Hallgass el, Mester!” mondja Júdás. „És menjünk!”

Jézus azonban nem hallgat rá. Így folytatja: „... a Messiásnak, akit az Atya Kegyelme megmentett a zsarnokoktól, hogy megtartsa Őt népe üdvösségére...”« (Poema, II. köt. 207-208. o.).

A Teremtés könyvéből idézett jövendölésnél is bővebb kifejtést találunk mariológikus szempontból abban a beszélgetésben, melyet Jézus nyilvános fellépésének harmadik évében tartott. Miután megszabadított egy ördögtől megszállott férfit, aki kicsapongó életű volt, Jézus megerősíti:

„...A test révén hatolt be a sátán az emberbe, és boldog, ha megteheti, hogy ismét annak révén újra visszatérhet...”. [Majd megmagyarázza:] „A nő arra hivatott, hogy Isten édességét testesítse meg a Földön, hogy élő szeretet legyen, megtestesülése annak a tűznek, amely Azt mozgatja, Aki van; annak a szeretetnek a megnyilvánulása, tanúbizonysága...”. „A sátánnak [– folytatja Jézus –] tudomása volt erről a tökéletességről... A sátán fortélyos, alattomos és kegyetlen, belopakodott ebbe a tökéletességbe [a nőbe], és éppen ott marta meg, és benne hagyta mérgét. Így a nő tökéletessége a szeretet-adásban a sátán eszköze lett, hogy uralkodjék a nőn és a férfin, és terjessze a rosszat...”

„De akkor a mi anyáink?” kérdezi János megrökönyödve.

[És Jézus válaszol neki:] „János, félted őket? Nem minden nő a sátán eszköze. Érzelmekben tökéletesek, cselekvéseikben mindig szélsőségesek: angyalok, ha Istené akarnak lenni, ördögök, ha a sátáné akarnak lenni. A szent nők, és a te anyád ezek között van, Istené akarnak lenni, és így ők angyalok”

„De nem érzed igazságtalannak a nő büntetését, Mester? A férfi is vétkezett!” [jegyzik meg az egyik tanítvány].

„És akkor hol a jutalom? Megmondatott, hogy az Asszony által tér vissza a világba a Jó, és lesz legyőzve a sátán” [vélekedik egy másik].

[És Jézus válaszol:] „Soha ne bírálgassátok Isten műveit! Ez az első dolog. De gondoljátok meg, hogy miként a nő által jött a Rossz, úgy igazságos, hogy a Nő által jöjjön a világba a Jó. Meg kell semmisíteni egy lapot, amelyet a sátán írt. És ezt teszi majd meg egy Asszony sírása. És amikor majd a sátán örökre üvölti a maga szavait, nos, akkor egy asszonyi hang énekelni fog, hogy elfödje azokat a hangokat”.

„Mikor?” [kérdezik tőle].

„Bizony mondom nektek, hogy hangja már alászállt a Mennyből, ahol mindörökké zengedezte az ő allelujáját” [feleli Jézus].

„Nagyobb lesz Juditnál?” [kérdezik tőle].

„Minden asszonynál nagyobb lesz!” [feleli].

„Mit csinál majd? Vajon, mit tesz?” [kérdezik rá].

„Az ellenkezője lesz a háromszorosan bűnös Évának. Tökéletes engedelmisség. Tökéletes tisztaság. Tökéletes alázat. Ezen magasztosul fel királynőként és győzedelmesen...”

„De Jézus, nem Édesanyád az, Aki a legnagyobb, mivel téged szült?” [kérdik tőle].

„Nagy az, aki Isten akaratát cselekszi. És Mária ezért nagy. Minden más érdeme Istentől ered. De ez egészen az övé, és legyen áldott érte!”« (*Poema* VI. köt. 853-856. o.).

A Rómaiakhoz írt Levél magyarázatában is van egy ragyogó utalás a Protoevangéliumra:

»... És az ember ismét az elvesztett Égre emelte szemét. Kereste azt, Aki igazságosan kivetette őt onnan. Ismét érezte, hogy csak Isten tudja őt megvigasztalni fájalmában. Csak Isten képes betölteni szeretet utáni vágyát. Csak Isten képes feltámasztani erkölcsi erőit az örök reményekkel és az ígérettel, amit Ádámnak az elítéléssel adott. Isten megígérte, hogy csábítója vereséget fog szenvedni. Megszabadul szigorú jogfosztottságától, azaz visszanyeri majd a Kegyelem állapotát, és ennek következtében a Mennysors ország örökségét. Ez az Asszony által következik majd be, aki szűzként megszüli az Emmánuel, az Üdvözítőt és Megváltót.

A hiúságnak alávetett teremtett világ, azt mondhatjuk, meg volt gátolva abban, hogy előre haladjon végső tökéletessége felé, amelyben a lélek mindinkább uralkodik az anyag felett. Ekkor a teremtett világ (az Ígétet bekövetkezte után) ismét folytathatta útját a fény, a magasság, Isten, az ő Végcélja felé, amelynek hátat fordított, rálépve arra a lejtőre, ami a földi Paradicsomból nemcsak a földre, hanem onnan a sötétség és a bűn birodalmi felé vezet« (*Rómaiakhoz*, 215. o.).

A Szentséges Szűz tehát

„az átkozott Sárkány Legyőzője” (*Poema* X. köt. 360-361. o.).

2. Izajás jövendölése »az Emmánuel Szűz Anyjáról« (Iz 7, 14)

Mialatt Jézus Názáretben tartózkodott Édesanyjánál, nyilvános működésének harmadik évében, egy szombati napon, nyílt utalást tett közelgő halálára. Alfeus felesége, Mária, a Szűzanya sógorője ezt hallván elcsodálkozik és megrémül.

„Jézus!” kiáltja Alfeus felesége felállva, ijedten körülnézve, mintha attól félne, hogy istengyilkosokat lát felbukkanni a kert sövényei és fatörzsei mögül. „Jézus!” ismétli meg, és fájdalmasan néz rá.

„Hogyan? Talán már nem ismered az Írásokat, hogy annyira csodálkozol azon, amit mondok?” kérdi tőle Jézus.

„De... de... Nem lehetséges!... Ezt nem szabad megengedned!... Édesanyád...”.

„Üdvözítő, mint én, és tudja. Nézz rá! És utánozd.”

Mária tényleg komoly, királyi a maga nagy sápadtságában. És mozdulatlan. Két kezét összekulcsolva ölében tartja, mint imádkozáskor, és fejét fölemelve tekintetével a távolba mereng...

Mária, Alfeus felesége ránéz, majd ismét Jézushoz fordul: „De akkor nem szabad beszélned erről a szörnyű jövőről! Tört döfesz a szívébe!”

„Harminckét éve van benne ez a tör!”

„Neeem! Az nem lehet!! Mária... aki mindig olyan derűs... Mária...”.

„Kérdezd meg tőle, ha nem hiszed el, amit mondok”.

„Meg is kérdezem. Igaz ez, Mária? Te tudod?...”

Mire Mária, színtelen, de határozott hangon mondja: „Igaz. Ő negyven napos volt, és már akkor megmondta nekem egy szent ember... De már előbb is... Ó!... amikor

az angyal azt mondta, hogy szüzességemet megtartva, fiút foganok, akit majd isteni fogantatása miatt Isten Fiának mondanak, és valóban az, amikor ezt mondta nekem, meg azt is, hogy Erzsébet terméketlen méhében gyümölcs érlelődik az Örökkévaló csodája folytán, azonnal *Izajás szavai* jutottak eszembe: 'Íme, a Szűz fiút szül, és Emmánuelnek fogják mondani'... Mindent, mindent megmondott Izajás! És ott, ahol az Előfutárról beszél... *meg ott, ahol a fájdalmak Férfiáról beszél, aki egészen piros a vértől, felismerhetetlen... egy leprás... a mi bűneink miatt... Attól fogva szívemben van a tör, és minden arra szolgált, hogy még mélyebbre nyomja: az angyalok éneke, az agg Simeon szavai, a Napkeleti királyok érkezése, és minden, minden...*» (Poema, VI. köt. 966-967. o.)¹⁶.

3. Izajás jövendölése »Jessze gyökeréről« (Iz 11, 1)

Ez a jövendölés nem tesz mást, csak kifejti és kiegészíti az előző prófécia az Emmánuel Szűz Anyja (Iz 7, 14) körül oly módon, hogy azzal egy egészet alkot.

Az a »Jessze törzsökéből kihajtó vessző« (vagyis Dávid apjának, Izajának vagy Jesszének a vesszeje) nem más, mint Mária, akitől a Virág (Jézus) fakadt, akin megpihent az Úr Lelke ajándékaival.

A mi Urunk az idézett *Műben (Poema)* Máriát ismerte fel a Jessze törzsökéből fakadt »hajtásban«, és önmagát a »virágban«, amely azon a hajtáson fakadt. Egy írástudónak ugyanis megemlíti

»„a Könyv szavait [a Szentírás]: 'Hajtás kél majd Izaj törzsökéből, s virág fakad ebből a gyökérből. Az Úr Lelke nyugszik rajta'. [És hozzáteszi:] Ez az Asszony [itt van kijelentve]. Ő az én Anyám!'» (Poema, VII. köt. 1702. o.)¹⁷.

(Ajánlott itt újra elolvasni a „Máriás ábrázolások” 5. pontját, ahol a fiatal özvegy, Betleki Szabea jövendölése olvasható. A fordító.)

4. Jeremiás jövendölése »az Asszonyról, aki magába zárja majd az Embert« (Jer 31, 21-22)

Nyilvános működésének harmadik évében Jézus Názáretben tartózkodik. Miután negyvenfőnyi baráti személy jelenlétében a legmagasabb dicséretben részesítette Édesanyját, felfedvén így a »Király titkait«, így igazolta ezen megnyilatkozását:

»„azért tettem, hogy érthető legyen a próféta mondása: 'Egy Asszony magába zárja majd az Embert.' » (Poema, V. köt. 273. o.)¹⁸.

¹⁶ Lásd még V. köt. 273. o.; VII. köt. 1702. o.; IX. köt. 133. o.

¹⁷ Lásd még a IX. köt. 176. o. Izajás szövegének ez a magyarázata – a neves exegeta Gasparo Sanzio szerint – megfelel az Egyházatyák közös egyetértésének. Hogy kimutassa ezen állításának az igazát, P. Passaglia az Egyházatyáknak ötvenet kitevő tanúbizonyosságát sorolja fel szent Jusztinusztól kezdve, szemben a tízet kitevő régi és néhány mostani exegetával. Ugyanis magától Izajástól tudjuk, hogy a Messiás emberi testet vesz magára, csodálatos módon egy szűztől, aki Dávid Törzséből való.

Az a *gyökér* tehát, melyből a *Virág* (a Messiás) származik, nem lehet más, csakis *Szűz Mária*.

¹⁸ Jeremiás jövendölésének ezt a *mariológikus* magyarázatát többen is felvetették: szent Jeromos, szent Bernát, szent Tamás, szent Bonaventura, Maldonado, Sanzio, Cornelio a Lapide, Estio, Menocchio, Tirino; és mostanában Scholz, Meignan, Knabenbauer, Fillion, Herme, Cloesen S.J. (vö *Verbum Domini*, 1936. 295-304. o.)

Knabenbauer szerint a mariológikus tolmácsolás tökéletes összhangban áll [»quam maxime«] a szavakkal, és a vele párhuzamos szöveggel és helyekkel (*Commentarium in Jeremiam prophetam*, Parisiis, 1889. 387. o.) És Fillion nem habozott így határozni: »Mindaddig, amíg a hagyományos tolmácsolás [a mariológikus] értelmes

5. Az Énekek Énekének »Menyasszonya«

Nem sokkal az eljegyzési rítus előtt szent József, miután biztosította Máriát afelől, hogy teljesen »osztozik« szüzességi fogadalmában, ezeket a szavakat intézi hozzá:

»... lábaid elé helyezem egyetlen kincsemet: *teljes* szüzi tisztaságomat, hogy ezáltal méltón élhessek melletted, Isten Szüze, 'húgom, mátkám, elzárt kert, lepecsételt forrás' [Én 4, 12], ahogyan Ősünk [Salamon] mondja, aki talán *téged látva írta az Énekek Énekét*... Én leszek az öre ennek az illatozó kertnek, ahol a legértékesebb gyümölcsök teremnek, s ebből a kertből lágy sodrással tűnik elő egy vízér: a te édességed, ó mátkám, aki hótisztasággal meghódítottad a lelkemet, ó, te gyönyörűséges! Szébb vagy a hajnalnál, tündöklő nap vagy, mert a szíved ragyog, ó, te, aki csupa szeretet vagy Isten és a világ iránt, amelynek az Üdvözítőt akard adni női áldozatvállalásoddal. Jöjj, kedvesem!» és gyöngéden kézen fogva az ajtó felé vezeti. A többiek követik, kívül pedig csatlakoznak hozzájuk Mária ujjongó társnői, mind fehér ruhában és fátyolban«. [És mennek az eljegyzési rítusra.] (*Poema*, I. köt. 86-87. o.).

Agostino Bea kardinális helyesen emelte ki, hogy »miképpen egy *megtervezett útvonal*, úgy vezet az Énekek Énekének allegóriája az Isten Anyjához, első és legbensőbb jelentőségének vonatkozásában. Az Énekek Énekében megénekelt kegyelmi és szeretetkapcsolat [Isten és az ő népe között, Isten és az Egyház, Isten és a lelkek között, akik az Egyház tagjai] Isten és az ő népére vonatkozva találja meg első megvalósulását. Azután Krisztus és az ő Egyházára vonatkozóan, azonfelül Krisztus és a lélek kapcsolatában, és mindez Máriában és Krisztusban, és Máriának Istenben való létében van – úgymond – *tökéletesen kifejezve és vált tökéletessé*. Ílymódon az Énekek Énekének utalása Máriára, *teljesen megfelel annak alapvető céljának és körvonalainak*. A Szentlélek, aki sugalmazta az Énekek Énekének költőjét, előre elrendezte a szálakat, melyekkel az ő ünnepi öltözetének szövődnie kellett. Kiválasztotta a színeket, melyek harmonikusan álltak össze a Szeplőtelen fenséges ábrázolásához. A Lélek, Aki által az évezredek tűnő pillanat lüktetésének hatnak, mindezt sokkal előbb cselekedte, minthogy Mária, az Ő választott Jegyese és Isten Fiának Anyja megjelent volna a világ küszöbén.« (*Mariológia*, P. Straeter gondozásában, I. köt. 34. o., Marietti, 1952).

Bájos az az alkalmazás, mellyel János apostol utal Máriára az Énekek Énekének egy szövegével (Én 2, 10-14) egy idillikus virágos környezetbe foglalva. A Mester nyilvános működésének harmadik évében járunk. Jézus az apostolokkal a Szent Városban tartózkodik.

»... tavaszi napsütés, amely eljátszadzik a frissen sarjadt lombokkal és a virágos, vékony ágacskákkal, és mindenfelé új meg új virágot bont ki.

„Johanna [Kúza felesége] kertjei biztosan mind csupa virág”, jegyzi meg a Zelóta Simon.

„A názáreti kert is biztosan olyan, mint egy virágkosár! Kedves méhecskéje, Mária, aki rózsafától rózsafáig jár, ezektől pedig a hamarosan nyíló jázminig, meg a liliomokig, amelyek szárán már megjelentek a bimbók. És Mária levág egy virágos mandulafa ágat, ahogyan mindig teszi, sőt, most levág egy körtefa vagy gránátalmafa ágat is, hogy kis szobájában az amforába tegye. Amikor kisgyermekek voltunk,

minden évben megkérdeztük tőle: 'Miért egy virágos faágot tartasz ott, ahelyett, hogy az első rózsákat tennéd bele?' Ő így felelt: 'Mert egy parancsot látok írva azokra, amely nékem Istentől jött, és a mennyei levegő tiszta illatát érzem' [evidens utalás a virágos ágra, mely jel volt, hogy József lesz a választott jegyes]. Emlékszel rá, Júdás?" kérdi testvérétől Jakab, Alfeus fia.

„Igen. Emlékszem. Arra is emlékszem, hogy amikor felnőtt ember lettem, izgatottan vártam a tavaszt, hogy lássam Máriát, ahogyan kertjében járkal, virágzó fának felhője alatt és az első rózsák sövényei között. Sohasem láttam szebb látványt az örökké ifjú leánynál, aki tovalibben a virágok között, galambok röpdösése közepette...”

„Ó, menjünk oda mielőbb, hogy lássuk őt, Uram! Hadd lássam én is mindezt!” könyörög Tamás [Mária rajongója].

[Jézus beleegyezik Tamás kérésébe.] „... Vége a télnek”, mondja Jézus.¹⁹

„Igen [– folytatja János –]. Mi pedig megyünk, hogy így szóljunk a Galambhoz: 'Kelj fel, siess, ó kedvesem, és gyere, mert elmúlt a tél, elállt az eső, a föld színén immár virágok nyílnak... Kelj föl, ó barátnóm, és gyere, rejtőző galamb, mutasd meg arcodat, és hadd halljam hangodat!’²⁰”

„Brávó, János! Olyan vagy, mint egy szerelmes ifjú, aki éneket zeng szép hölgyének!” mondja Péter.

„Az vagyok! [– feleli neki János –]. Máriába szerelmes vagyok! Nem lesznek más nők, akik felkeltik szerelmemet. Egyedül Mária az, akit egész valóm szeret!”

„Én is ezt mondtam egy hónappal ezelőtt. Igaz, Uram?” mondja Tamás.

„Én azt hiszem, mindnyájan szerelmesek vagyunk belé. Oly magasztos, mennyei szerelem ez!... Ilyet csak ez az Asszony ébreszthet. S a lélek egészen szereti az ő lelkét, az elme szereti és csodálja értelmét, a szem bámulja, és gyönyörködik tiszta bájában, amely örömet ad, de remegést nem okoz, mint mikor valaki egy virágszálat néz... Mária a föld szépsége, és – azt hiszem – a Mennysországi Szépsége!” mondja Máté.

„Igaz, igaz! Mindnyájan azt látjuk Máriában, ami a legédesebb a nőben. A tiszta leányt, és a végtelenül édes anyát. És az ember nem tudja, az egyik vagy a másik kecsességéért szeretjük-e jobban...” mondja Fülöp.

„Azért szeretjük, mert ő 'Mária'!” mondja Péter.

Jézus végighallgatta a beszédjüket, majd ezt mondja: „Mindnyájan helyesen szóltatok. Igen jól mondta Simon Péter: Máriát azért szeretjük, mert ő 'Mária'!” (Poema, V. köt. 246-248. o.).

Majd abban a látogatásban, melyet Jézus az övéivel tett valamivel később Názáretben, Szentséges Anyjánál:

»... Júdás, Alfeus fia mosolyogva kérdi meg Máriától: „Ma is vágtaál ágot az amforádba?”

„Természetesen, Júdás. És amikor megérkeztek, éppen azt szemléltem...”

„És újraálmodta, Anyám, régi titkodat”, mondja Jézus bal karjával átölelve, és a szívére vonva.

¹⁹ »Iam enim hiems transiit« (Én 2, 11).

²⁰ »Surge, prospera amica mea, columba mea, formosa mea, et veni. Iam enim hiems transiit, imber abiit, et recessit. Flores apparuerunt in terra nostra... Surge, amica mea... ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis« (Én 2, 10-14).

Mária fölemeli bíborszín arcát, és felsóhajt: „Igen, Fiam... újraálmodtam, amikor a szíved elsőt dobbant bennem...”« (Poema, V. köt. 268. o.).

Egy másik látogatás alkalmával is, melyet Jézus néhány apostolával tett Názáretben, az Énekek Énekének különböző szakaszait Máriára alkalmazták.

„Zárt kert az övé!”²¹ kiált fel Júdás, Alfeus fia.
 „Igen. És ő annak a rózsája!” mondja Tamás.
 „A lilium a tövisek között”²², mondja Jakab.
 „A lepecsételt forrás”²³, mondja a Zelóta.
 „Helyesebben: a felbuggyanó élő víz forrása, mely nagy erővel tör elő a szép hegyből²⁴, az Élet Vizét adja a Földnek, és az Ég felé szökell a maga illatos szépségével”, mondja Jézus« (Poema VI. köt. 945. o.).

És hozzáfűzi, hogy számára Mária »nőtestvér és jegyes«²⁵. Kifejezetten a kántikumra utalva mondja, hogy »Mária, az Úr szőlője«, melyet a Békességes a szőlőművesekre bízott, és az nem akarta másnak odaadni gyümölcsseit, csak az Úrnak²⁶.

Majd a ház ajtajához érve,

»Alfeus fia, Júdás ezt a magyarázatot fűzi hozzá: „Most lenne itt az alkalom ezt mondani: 'Nyiss ki, nekem, nővérem, mátkám, kedvesem, galambom, szeplőtelenem!’”²⁷» (Poema, VI. köt. 946. o.).

Azonfelül még a Szűzanyára alkalmazza a »galambom a szikla hasadékában«²⁸ képet is és »a völgyek liliuma«²⁹ képet ugyancsak.

Az apostolok megkérdezték Jézust, hogy a virágok közül miért a »völgyek liliumát« kedveli leginkább (a gyöngyvirágot)?

»... „Íme, a válaszom ez: szerénysége miatt. Benne minden alázatról beszél. A helyek, amelyeket szeret... a virág tartása... Édesanyámat juttatja eszembe... Ez a virág... oly kicsi! És érzitek, mekkora illatot áraszt egyetlen szál is? Illatossá válik körülötte a levegő... Édesanyám is alázatos, tartózkodó, ismeretlen, aki csak azt kérte, hogy ismeretlen maradjon. Szentségének illata mégis oly erős volt, hogy magába szívott engem az Égből...”

„Édesanyád jelképét látod ebben a virágban?”

„Igen, Tamás!”

„És úgy gondold, hogy amikor őseink a völgy liliumát (gyöngyvirág) dicsérték, Őt érezték meg előre?” kérdi Jakab, Alfeus fia. „Akkor hasonlították Őt még más

²¹ »Hortus conclusus soror mea sponsa« (Én 4, 12).

²² »Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias« (Én 2, 2).

²³ »Fons signatus« (Én 4, 12).

²⁴ »Fons hortorum: puteus aquarum viventium, quae fluunt impetu de Libano« (Én 4, 15).

²⁵ »Soror mea sponsa« (Én 4, 9).

²⁶ »Vinea fuit pacifico in ea, quae habet populos: tradidit eam custodibus, vir affert pro fructu eius mille argenteos...« (Én 8, 11).

²⁷ »Aperi mihi soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea« (Én 5, 2).

²⁸ »Columba mea in foraminibus petrae, in caverna maceriae« (Én 2, 14).

²⁹ »Ego flos campi et lilium convallum« (Én 2,1).

fákhoz és virágokhoz is. A rózsához, az olajfához, meg a legkedvesebb állatokhoz: gerlicékhez³⁰, galambokhoz³¹...”

„Mindenki annak nevezte Őt, amit a teremtett világban szépnek látott. Ő valóban az „Egészen szép”!³² De én Őt a Völgy Liliomának és békés Olajfának hívnám, ha dicséretét akarnám zengeni”, és Jézus arca földérül és ragyog, ahogy Édesanyjára gondol, lépéseit pedig megnyújtja, hogy elkülönüljön...« (*Poema*, VI. köt. 785. o.).

³⁰ »Vox turturis audita est in terra nostra« (Én 2, 12).

³¹ »Columba mea in foraminibus petrae« (Én 2, 14).

³² »Tota pulchra es, amica mea« (Én 4, 7).

C) A Szent Szűz az idő teljességében

1. A Szentséges Szűz páratlan »funkciói« Krisztus misztériumával kapcsolatban

Midőn érkezett »az idő teljessége« – amint szent Pál kifejezi (Gal 4, 4) – a Szűz, aki az örökkévalóságtól fogva kiválasztatott, előre kijelentett az időben, amely őt megelőzte. Majd megjelent az ő elbűvölő valóságában, hogy Krisztus »Anyja«, és Krisztus »Társa« legyen. Nemkülönböztetve azért, hogy az Egyház, Krisztus misztikus teste számára »Anyja«, »Királynő« és »Mintakép« legyen. Az ilyen páratlan »funkcióra« vagy küldetésre Isten rendkívüli »kiváltságokkal« látta el, melyek egész életét ékesítették annak kezdetétől a végéig. Ily módon vegyük fontolóra a II. Vatikáni Zsinattal Máriát, úgy Krisztus misztériumának, mint az Egyház misztériumának világánál.

Épezzéért két nagy kérdésre osztjuk fel, amit ebben a pontban előadunk: Mária páratlan »funkciói« úgy Krisztus, mint az Egyház misztériumában: Mária egyedülálló »kiváltságai« (melyeket ezekre a páratlan »funkciókra« tekintve kapott).

Hittétel, hogy Krisztus Istenember (a Megtestesült Ige), és Közvetítő az ember és Isten között. Ezt leszögezve Mária az Istenember »Anyja« és »Társa« a Közvetítőnek Isten és ember között, üdvösségünk egész művében.

Máriának ez a két alapvető »funkciója« Krisztus irányában, úm. »Anyja« és »Társ«, kiválóan van illusztrálva Valtorta Mária írásaiban. És nem ok nélkül. A Megváltó Istenember »Anyja« és »Társa« funkciójában található meg ugyanis Máriának és nevének teljes nagysága.

Maga Jézus mondta ezt, az apostolokhoz beszélve:

»... csak azok jutnak el e szavak igazi megértésére: 'Jézus, a Krisztus, az Ige, az Isten Fia és az Emberfia', akik tökéletes hitet tökéletes szeretettel egyesítenek...'«
(*Poema V. köt. 248. o.*).

És hozzátette:

»...De most azt is mondom, hogy van egy jelentésekben gazdag név. És ez az Édesanyámé. Ám csak azok jutnak el 'Mária' nevének igazi megismerésére, a névnek, amely Isten Fiának az Anyjáié, akik tökéletes hitet tökéletes szeretettel párosítanak. És annak igazi jelentősége csak a borzalmas szenvedés órájában kezd majd világosan megmutatkozni az igazi hívők és a Mária iránt szeretetre gyulladt lelkek előtt, amikor az Istenszülőt együtt kínozzák majd Szülöttjével. Akkor, midőn a Redemptrix³³ a Megváltóval együtt viszi végbe a Megváltást az egész világ szemeláttára, és örökre szólóan.

„Mikor?” kérdi Bertalan...« (*ibid.*).

Jézus kitérő módon válaszol. Ám egy szerény étkezés után az apostolok

³³ Itt a Szűzanyát »Társmegváltó« helyett a »Redemptrix« névvel illeti; úgy hivatik azonban, hogy »Redemptrix cum Redemptor«, és Óáltala (»velem és általam«) kifejezés ez, ami egyenértékű a »Conredemptrix«, azaz »Társmegváltó« titullussal.

»...afelől kérdezzék még, amit az imént Édesanyjáról mondott.

[Jézus válaszol:] „Igen. Mert már az nagy dolog lenne, hogy ő test szerint anyám. Gondoljátok meg, hogy Hannát, Elkána feleségét úgy említik, mint Sámuel anyját [1 Sám 1; 2, 1-11]. Pedig ő csak próféta volt. És mégis megemlíti az anyját, mert ő szülte. Ezért emlegetnék – még hozzá fölséges magasztalásokkal – Máriát, mivel a világnak adta Jézust, az Üdvözítőt. De ez kevés volna ahhoz a sokhoz viszonyítva, amit Isten megkíván tőle a világ megváltásához szükséges mérték kiegészítéséhez [Kol 1, 24]. Mária nem fog csalódást okozni Isten óhaját illetően. *Soha nem is okozott neki.* Kezdve attól, hogy *teljes* szeretetét kérte, egészen a *teljes* áldozat vállalásáig Mária átadta magát, és át fogja adni. És amikor majd meghozta a legnagyobb áldozatot, *Velem, Érettem*, és a világért, az igazi hívők és a Mária iránt szeretetre gyúltak akkor értik majd meg, Nevének igazi jelentését. És nemzedékről nemzedékre minden igazi hívőnek és az őt szeretőknak megadatik, hogy ezt megtudják. A Nagy Anya, a Szent dajka nevét, aki nemzedékről nemzedékre a saját könnyeivel fogja táplálni Krisztus gyermekeit, hogy a mennyei Életre nevelje fel őket”.« (*ibid.*, 248-249. o.).

I. A Szent Szűz az Istenember igazi »Anyja«

Négy dolgot fogunk előadni: az isteni anyaság 1) *tényét*, 2) *természetét*, 3) *szükségességét*, 4) *következményeit* illetően.

1. Az isteni anyaság ténye.

Mária fenséges anyasága olyan volt,

»mint téli havas tájon született törékeny rózsaszál, tiszta, miként az áprilisi hajnal, szent, mint valami angyali kiáltás, alázatos, amilyennek lennie kellett annak, akinek Fia győzedelmeskedik az örök Kevélység fölött« (*Quaderni 43*, 698. o.).

»A Megváltás korszakának kezdetén [– mondja Jézus Valtortának –] Isten új és teljes formában kívánta magát kinyilatkoztatni az emberek előtt. Trónjához nem az ég valamelyik csillagát választotta, sem egy hatalmas uralkodó palotáját, mégcsak nem is angyali lényeket lába zsámolyául. Egy szeplőtelen anyaölt akart« (*Poema I. köt. 4.* o.):

Mária tisztaságos ölé. Abban lett az Ige Testté.

»Én vagyok [– mondja Mária –] az Igazság Anyja, aki bennem Emberré lett... Én a Bölcsesség Székhelye vagyok, aki magáévá tett engem, és az Isten Fia Anyjává.
»Én az Anya vagyok. Az az Anya, akit a Szeretet alakított a Szépszeretet Anyjává« (*Quad. 44*, 40. o.).

Maga Jézus emelte ki azt, ami a kilenc hónap alatt történt, melynek folyamán a Szűzanya Őt a méhében hordozta. Ezt mondja:

»Mária az Egészen Szent volt, és a Szentek Szentjét hordozta magában. Tehát birtokolta az emberi életszentséget, ami már annyira kimagasló volt [...]. Birtokolta az isteni Tökéletességet, aki emberi testbe öltözött, azt kérve tőle, hogy szűzi vérével táplálja, hogy alakítsa, hogy menedéket adjon neki a kilenc hónap folyamán, mialatt emberré alakulása végbemegy. Isten Máriából táplálkozott. Az Istenember Máriából lett, és az én végtelenül gyengéd Anyámtól vettem fizikai és erkölcsi jellegzetességeimet: a kedvességet, szelídséget, türelmet. Az Atya meghagyta nekem

a Tökéletességet, de Én az Áldottól magamra akartam venni a testi formát, és jellemének legértékesebb erkölcsi vonásait, tőle, aki az én tisztaságos hajlékom volt» (*Quad. 43, 591. o.*).

2. Az isteni anyaság természete.

»[Jézus mondja:] „... Ti azt mondjátok: 'Ő Názáretből való. Az apját Józsefnek hívták. Anyja meg Mária'. Nem. Nekem nincs test szerinti apám! Nincs anyám, aki engem Istennek fogant volna. És mégis van testem, és azt a Lélek titokzatos működése által vettem magamra, és jöttem közéték egy szent tabernákulumon áthaladva történt”...« (*Poema, VII. köt. 1407. o.*).

»Nekem nincs test szerinti apám«, vagyis amennyiben az az apa ember. József ugyanis csak védelmezője és növekedését elősegítő atyja volt Krisztusnak. A férfi közreműködését Krisztus fogadásában a Szentlélek helyettesítette. Éppezért Krisztus anyától született ember apa nélkül.

»Nekem nincs anyám, aki engem Istennek fogant«, vagyis nem anya szült engem Istennek. Mária ugyanis nem Krisztus Istenségének a fogadásában működött közre, hanem Istent foganta meg, amennyiben Az emberré lett. Éppezért Krisztus az Atyától született Isten, anya nélkül. Krisztus az Istenember, és Mária az Isten Anyja.

3. Az isteni anyaság szükségessége.

»... szerintem az Igének nem kellett volna annyira megaláznia magát, ahogyan tette – szól közbe a karióti Júdás – azáltal, hogy úgy született, mint minden más ember, alávetve magát a gyermekkor nyomorúságainak, és így tovább. Nem jelenhetett volna-e meg, emberi alakban, már felnőttként, felnőtt külsőben? Vagy ha már mindenáron anyát akart, nem választhatott volna nevelőanyát, ahogyan az apával tette? Úgy emlékszem egyszer ezt már megkérdeztem tőle, de nem válaszolt részletesen, vagy én nem emlékszem rá.»

„Kérdezd meg tőle, tekintve, hogy ennél a tárgynál vagyunk...” mondja Tamás.

„Én nem! Gondot okoztam neki, és még nem érzem, hogy megbocsátott volna. Ti kérdeztétek meg helyettem.”

„Már bocsáss meg! Mi mindent elfogadunk sok magyarázat nélkül, de mégis mi tegyünk fel kérdéseket? Ez így nincs rendjén!” vág vissza Jakab, Zebedeus fia.

„Mi nincs rendjén?” kérdi Jézus.

Csend következik, majd a Zelóta szólal meg mindnyájuk helyett, és elismétli a karióti Júdás kérdéseit és a többiek válaszát.

„Én nem tartok haragot [– válaszolja Jézus –]. Ez az első dolog. Megteszem megjegyzéseimet, amelyeket meg kell tennem, szenvedek és megbocsátok. Válaszom annak szól, aki fél, ez még mindig zavarának az eredménye. Ami az általam véghezvitt *valóságos* Megtestesülésemet illeti, ezt felelem: 'Helyes, hogy ez így történt!' A jövőben sokan, nagyon sokan esnek majd tévedésbe megtestesüléssel kapcsolatban, és éppen azokat a téves megjelenési formákat kölcsönzik majd nekem, amelyeket Júdás is szeretné, ha magamra vettem volna. Egy olyan ember alakját, ami látszat szerint testében szilárd, de a valóságban olyan légies, mint a fény játéka, s így test is lennék, meg nem is. És Mária anyasága is anyaság lenne, meg nem is. *Én igazán testtel rendelkezem, és Mária igazán a Megtestesült Ige Édesanyja* [...]. De számomra nem volt megalázó, hogy őbenne pihentem. Vajon megalázott volt a Frigyládába zárt manna? [Kiv 16; Szám 11, 4-9] Nem, sőt megtisztelő volt reá nézve,

hogyan abban a hajlékban lehetett. Lesznek majd, akik azt mondják, hogy én nem öltöttem valóságos Testet, ezért földi tartózkodásom alatt nem szenvedtem, és nem haltam meg. Igen, mivel nem tagadhatják, hogy én a földön éltem, ezért valóságos Megtestesülésemet vagy igazi Isten-lételemet tagadják majd. Nem, mert valójában én *mindörökké* Egy vagyok az Atyával, és egyesülve vagyok Istennel, mint Test. Mert bizony el lehet mondani, hogy a Szeretet elérte az elérhetetlent a maga Tökéletességében, midőn Testet öltött magára, hogy megmentse a testet. Mindezekre a téves nézetekre válasz az én egész életem, amely vérét adja születésétől a haláláig, s amely mindennek alávetette magát, ami közös az emberben, a bűnt kivéve. Igen, Tőle születtem! A ti javatokra. Ti nem is tudjátok, mennyire mérséklődik az Igazságosság, amióta az Asszony a munkatársa! Kielégítettelek, Júdás?”« (*Poema*, III. köt. 470-471. o.).

Másutt Jézus azon kérdésekre, melyeket Júdás vetett fel (és azóta annyi Júdás ismételte meg!), ezt a magától értetődő választ adta:

»Mindent megtehettem volna, ez igaz. De fontoljátok meg, hogy a rendnek és a jósnak milyen törvénye van abban, hogy én megalázkodva halandó testet vettem fel! Az ember által elkövetett bűnt az embernek kellett jóvátennie, és nem a meg nem testesült Istenségnek. Miképpen tehette volna meg az Istenség, ez a test nélküli Szellem, hogy Önmaga áldozatával megváltsa a test bűneit? Szükséges volt tehát, hogy én, az Isten, egy ártatlan Test és Vér gyötrelmeivel fizessem meg, melyek egy ártatlan lénytől születtek, a test és a vér vétkeiért. Az én elmém, érzelmeim, szellemem, szenvedtek volna a ti elmétek, érzelmeitek és lelketek vétkeiért. De hogy a Megváltás mindenfajta érzékiségre kiterjedjen, melyet a Kísértő Ádámba és leszármazottaiba oltott, a mindenekért Feláldozottnak a tiétekhez hasonló természettel kellett rendelkeznie. Ám hogy ez a váltságdíj Istenhez méltó értékű legyen, a benne rejtőző Istennek kellett azt véghezvinnie. S ez (Istenség) mint végtelen, természetfeletti értékkel rendelkező drágakő rejtőzött a mindennapi és természetes külső köntöse alatt. [...] *Tehát szükségszerű volt, hogy asszony fogadjon engem a test szerint*, miután a test törvényein túllépve már megfogant engem...« (*Quad.* 43, 308-309. o.).

4. Az isteni anyaság következményei.

Valtorta M. írásaiban, főleg a »diktálásokban«, nem annyira az Istenanyaság dogmáját illetően történik taglalás, ami hitigazság (az Efezusi Zsinat szögezte le 431-ben), hanem – s ami inkább ritka dolog Mariológusok között – *annak felmérhetetlen következményei* felett történik az elidőzés. Melyek azok? Hatot sorolok fel belőlük.

Első következmény: Mária egyesülve van az ő isteni Fiával, egy valóságos, állandó, isteni viszony köti hozzá, és az ő isteni Fiát Máriához.

»Mária mondja: „[...] Egy anya csak erőszaknak engedve mond le gyermekéről. Kérje bár szívétől a haza, egy jegyes iránti szerelem, vagy maga Isten, az anya mindig berzenkedik az elszakadás ellen. Ez természetes is. Gyermekünk a mi szívünk alatt fejlődik, és *teljesen sohasem szakad szét az a kötelék, ami az ő személyét a miénkhez kapcsolja*. És ha el is vágják az éltető köldökzsinórt, mindig megmarad egy idegszál, amely az anya szívéből indul ki, egy lelki idegszál, és ez össze van kapcsolva a gyermek szívével. Az anya kárpadra feszítve érzi magát, ha Isten vagy egy teremtmény szeretete, vagy a haza úgy kívánja, hogy elviszi a fiút mellőle. Ha pedig a

halál tépi el a fiút anyjától, úgy érzi, megszakad a szíve fájdalmában» (*Poema*, I. köt. 192. o.).

Az a »lelki idegszál«, amelyről beszél, nem más, mint *az a valóságos, permanens viszony* (melyről a Teológusok beszélnek), ami összeköti az anyát a gyermekkel és a gyermeket az anyával. Ez az a megalapozott viszony, mely a valóságos foganásra utal. Okkal mondhatta tehát Jézus a Látnoknak:

»A mi szíveinket lelki szálak kötötték össze, és mindig egy ütemre dobogtak...« (*Poema*, IX. köt. 20. o.).

Második következmény: az isteni anyaság Máriát páratlan nagyságra és méltóságra emeli. A Szent Szűz ennek a fenséges funkciónak (annak, hogy az isteni Ige személyét az emberi természet szerint foganta) erejében lett

»Annak Anyjává, akihez nincs senki hasonló« (*Quad.*, 45-50, 484. o.),

vagyis Annak Anyjává, Aki nagyságban és méltóságban végtelen. Ezért hát

»az isteni és szűzi anyaság [– mondja Jézus a Látnoknak –] Máriát csak Istennek helyezi alá« (*Quad.* 43, 311. o.).

Ezért kiálthatja Gábriel arkangyal:

»Isten után ki van hozzád hasonló, Mária?« (*Quad.* 45-50, 484. o.).

Harmadik következmény: az isteni anyaság Máriának lehetővé tette, hogy mindent *más szemmel lásson*, mint azelőtt. Vagyis minden dologban és azok mindegyikében ő, az Isten Anyja, *Istent látta*, főképpen isteni Fiát, aki által, és akiért minden teremtetett, s éppezért azok *az övéi is voltak*.

»Mária mondja: „Attól kezdve, hogy Gyermekemet a méhemben hordoztam, mindent más szemmel láttam. A levegőben, ami körül volt, a napban, ami melegített, a holdsugárban, ami leszállt kis szobámba, hogy éjszakai elmélkedéseimben társam legyen, a csillagok ragyogásában, a názáreti kis kert és mező virágaiban, a József által készített kis forrás csacsogó hangjában – amelyet azért készített számomra, hogy megkíméljen a fizikai és erkölcsi fáradtságtól, hogy ne kelljen feladni a már megszokott magányomat –, a gyermekek hangján bégető bárányokban, én az Urat láttam, Fiam Atyját, szűzi lelkem Jegyesét. De főképpen Gyermekemet láttam, akiért mindez megteremtett. Az Ő szemei nyitottak voltak bennem, s így én az én Istenem szemével láttam, aki az én Teremtényem volt.

Az erények erejükben növekedtek bennem, akár a tenger dagály idején, és minél inkább növekedett bennem az én Teremtényem, tökéletessége annál inkább átjárta Édesanyját, mintha csak az Ő testének hatalma áradt volna szét bennem szellemi sugárzás gyanánt, miként áradt majd belőle a három év folyamán, küldetése idején.

Ó, leányom, az Isten az ő jóságában így szólított engem: 'Kegyelemmel teljes!' De a teljesség akkor hágott tetőfokára, midőn *egészen egygé lettem* Fiammal. Akkor a lelkem, mely egygé lett Istenemmel, az Ő teljességét hordozta.

A szeretet uralkodott akkor bennem. Habár előbb is szerettem, ám később felülmúltam a teremtmény szeretetét, mert ekkor már az Isten Anyjának a szeretetével

szerettem. Lángoltam! A bennem lángoló szeretethez viszonyítva a téli tájon támadt tűzvész csak zúzmarafátyolhoz hasonlítható. A teremtményeket többé nem a nő elgondolásával láttam, hanem a Magasságos Jegyesének és a Megváltó anyjának elméjével. Azok a Teremtmények már az anyémek voltak.

Az én lelki anyaságom már akkor kezdetét vette. Nem kellett, hogy Simeon fedje fel előttem a rám váró jövőt! Én már annak a tudatában éltem, mert birtokoltam a bennem lakó Bölcsességet. Az Ő teste formálódott bennem, és szavai a vérkeringéssel járták át lényemet, és a szívembe áramlottak, ahol én megőriztem azokat. Az Anya előtt, aki Fiát hordozta, nem voltak titkok Annak jövőjét illetően. És ha ez gyötrelmet jelentett is számomra, mivel asszony voltam, ám boldogságom is hasonló volt Teremtményeméhez, *mert az Isten akaratát tenni, és megváltani, hogy az Istenől elszakadtak visszatérjenek, és elérni, hogy az Ősbűn eltöröltessék, és Isten dicsősége növekedjék, ezek alkotják Isten igazi gyermekeinek a boldogságát.* És az Atya jóvoltából az én édes Jézusom és én, az Ő Édesanyja, az emberiség családfőit alkotjuk”.« (Quad. 43, 605-606. o.).

Negyedik következmény: az isteni anyaság a Szűzanya számára elmondhatatlan örömök, és szóval ki nem fejezhető fájdalmak forrása volt.

Elsősorban elmondhatatlan örömök forrása.

»Az Úr szeretete után nincs nagyobb öröm annál [– mondja maga a Szűz a Látnoknak –], mint anyja lenni egy kis teremtménynek, aki a sajátunk, és ezt mondani: „Én alakítottalak, én tápláltalak, és hordoztalak, véretem és tejemet adtam neked, ezért a te tested az anyém, és az én gondolataim a tied, mert te, anyádnak a gondolata és az ő célja vagy”.« (Quad. 43, 666. o.).

»A Szentéj boldog elragadtatása úgy követett engem egész életemen át, mint élő szívbe zárt virág tömény illata. Leírhatatlan öröm, emberi és emberfeletti. Tökéletes!« (ibid., 692. o.).

Ám azonfelül, hogy kimondhatatlan öröm forrása volt a Szűzanya számára az isteni anyaság, ugyanakkor a szóval ki nem fejezhető legnagyobb fájdalom forrása is volt.

»Minden egyes este érkezéssel [– mondja bizalmasan a Szent Szűz a Látnoknak –] az *emlékezés* fájdalmasan mardosta szívemet: „Egy nappal megrövidült a várakozás, egy nappal közelebb került a Kálvária órája!” – ebből az emlékezésből a lelkem úgy került ki, mintha a gyötrelmeknek egy hulláma rázúdult volna. Előzetes hulláma annak az áradatnak, ami majd a Golgotán elborított engem. (Ekkor) én a lelkemmel átadtam magam annak a boldogító elragadtatásnak, amely oly élénken élt a szívemben. [...]

Ez adott nekem erőt az életem folyamán. És főleg ebből merítettem erőt a Kereszt lábánál elszenvedett misztikus halálom órájában is. Mindez az erő arra adatott, hogy az ember ne jusson el arra a pontra, hogy azt mondja Istennek (akinek büntetése alatt álltunk, én és az én édes Fiam, az egész világ bűneiért): nagyon kegyetlen volt a büntetés, és hogy ítéletvégrehajtó keze túlságosan szigorú volt. Ezért én a legkeserűbb könnyeken át, melyeket asszony valaha is ontott, arra a boldogító, ragyogó, szent emlékezésre szegeztem tekintetem, amely abban az órában vigasztaló látomásként szállt fel a szívemből, hogy elmondja nekem, mennyire szeretett az Isten. Felszállt, hogy elibém jöjjön, nem várta magára, hogy én kutassam fel, mert szent öröm volt. Mert mindaz, ami szent, azt szeretet hatja át, és szeretet élteti azokat a dolgokat is,

melyek élettelennek tűnek... Így kell cselekednünk, amikor Isten büntető keze érint bennünket«. (*ibid.*, 692-693. o.).

Ötödik következmény: az isteni anyaság lehetővé tette Jézus valóságos jelenlétét az Eukarisztiában.

»Túlságosan kevésbé emlékeznek rám ezen az Ünnepen (Úrnapján) [– mondja a Szent Szűz a Látnoknak 1953. június 4-én egy bizalmas, ki nem adott beszélgetésben –], amelyhez én annyira hozzátartozom. Ugyanis, ha én nem lettem volna, sosem birtokoltatok volna az isteni Igének, Jézus Krisztusnak, az Úrnak, Királynak, Megváltónak és Üdvözítőnek a Testét. A tengerek nem létezhetnének, ha nem lenne víz. Az égbolt nem ragyogna, ha nem lennének csillagok. A föld nem teremne gyümölcsöt, ha a magok hiányoznának. De még inkább az Eukarisztia, amely századok, és évezredek óta megsokszorozza magát, nem lenne, ha én nem fogantam volna meg Jézust. Szeretném, ha úgy ábrázolnának engem, miképpen most megmutatkozom előtted: Szeplőtelen szívemmel, mely mennyei fénytől ragyog, s amelyben előtűnik a Szentostya, s abban az Istengyermek. És alul ezzel a felirattal: „Máriának szüzi véréből és szívéből lett a legfőbb Szeretet ajándéka!”«.

Hatodik következmény: egy szeretetteljes, gyengéd, kellemes, szóval ki nem fejezhető intimitás az Anya és Fia közt, az Isten Fia és az Isten Anyja közt. Ez az intimitás annyira evidens módon nyilatkozik meg a *Mű* számos oldalán, hogy esetleg megbotránkoztat valakit. Persze, kishitűek botránkozása!... Jézus, fiúgyermek-mintakép volt; és Mária Anya-mintakép volt. Szívüknek bensőséges érzelmnyilvánításai ezek, a legtökéletesebb, az egyedül tökéletes szíveké.

»Majd ezt mondja Jézus: „[...] Nem volt szükségem senkinek a tanácsára. De amikor magunk voltunk – mivel a tanítványok szerte a baráti családoknál, vagy a közeli falvakban időztek— názáreti tartózkodásaim alatt mily kellemes volt elbeszélgetnem édes Barátnőmmel, és tanácsot kérnem tőle, a Mamától, és megerősítést nyernem az ő kegyelemmel teli, bölcs szájából arra vonatkozólag, amit Én már láttam. Vele sohasem voltam más, csak a 'Fia'. Mert asszonyok szülőttei között *nem volt nála 'anyaibb' anya*, az anyai erények minden emberi és erkölcsi tökéletességével. És nem volt 'fiúibb' fiú nálamnál tiszteletadásban, bizalmasságban, szeretetben”«. (*Poema*, II. köt. 396. o.).

Ebben a *Műben* számos oldalt találunk a Fiú és az Anya bensőséges kapcsolatáról. Most, itt csupán egy jelenetnek a bemutatására szorítkozunk. Ebben arról a találkozásról van szó, melyet Jézus, tanításának első évében tett Édesanyjánál. Názáretbe érkezve Jézus néhány asszonnyal találkozik a kútnál, akik üdvözlik őt.

»Jézus megy előre és mosolyog. Fölér egy magaslatra... és még derűsebben mosolyog. Íme, ott van Názáret... amely szinte remegni látszik a napsütésben, annyira elborítja a nap heve. Jézus még gyorsabban halad lefelé. Leér az útra, de most már nem törődik a napsütéssel. Oly sebesen megy, hogy szinte repülni látszik köpenyével, amelyet a nap ellen a fejére húzott, és most kidagad két oldalán és mögötte. Az út néptelen és csendes az első házakig. Ott néhány gyerek- vagy asszonyi hang hallatszik ki a házak belsejéből és a kertekből. A kertek fáiról a lombos ágak kinyúlnak az út fölé. Jézus kihasználja ezeket az árnyék-foltokat, hogy megmeneküljön a kérlelhetetlen napsütéstől. Befordul egy kis utcába, amelynek fele árnyékos. Ott már

vannak asszonyok, akik egy frissvízű kút körül tömörülnek. Majdnem mindegyik köszön neki éles hangon egy „Isten hozott”-tal.

„Békéség mindnyájatoknak!... De maradjatok csendben! Meg akarom lepni Édesanyámat.”

„A sógornője épp az imént ment el egy korsó friss vízzel. De vissza kell jönnie. A vízér kiszáradt vagy a vizét fölissza a forró talaj, mielőtt a kertbe érne. Nem tudjuk. Az imént mondta Mária, Alfeus felesége. De már itt is van.”

Júdás és Jakab anyja közeledik egy amforával a fején, egy másikat pedig a kezében tart. Nem veszi azonnal észre Jézust és így kiált: „Így gyorsabban megy. Mária nagyon szomorú, mert a szomjúságtól elpusztulnak a virágai. Azokat még József és Jézus ültette, és most, hogy mindet fonnyadni látja, szinte meghasad a szíve.”

„De ha most meglát Engem...”, mondja Jézus előjőve a csoport mögül.

„Ó, az én Jézusom! Te áldott! Megyek, szólok neki...”

„Ne! Én megyek. Add ide az amforákat!”

„Az ajtó csak be van hajtva. Mária a kertben van. Ó, milyen boldog lesz! Ma reggel is Téged emlegetett. De ilyen forró napsütésben jönni! Csurog víz vagy! Egyedül vagy?”

„Nem. Barátokkal. De előre siettem, hogy mielőbb lássam Édesanyámat. És Júdás?”

„Kafarnaumban van. Gyakran átjár...” Mária nem mond többet, de mosolyog, és közben kendőjével törölgeti Jézus vizes arcát.

A korsók megteltek. Jézus összeköti őket az övével, majd kettőt, az egyensúly kedvéért, a vállára vesz, egyet pedig a kezében visz. Gyorsan megy, befordul, odaér a házhoz. Benyomja az ajtót, belép a kis étkező szobába, ahol a külső erős napfényhez képest sötét van, óvatosan megemeli a kertre nyíló ajtóra függesztett függőnyt, és figyel. Mária egy rózsabokor mellett áll, háttal a háznak, és szánakozva nézi a szomjas növényt. Jézus a földre teszi az edényt, és a réz hangot ad, ahogy a kőhöz koccan.

„Már itt vagy, Mária?” kérdezi az Anya meg sem fordulva. „Gyere, gyere ide! Nézd ezt a rózsatövet! Meg ezeket a szegény liliumokat. Mind elpusztul, ha nem segítünk rajtuk. Hozzál vékony karókat is, hogy megtámasszuk ezt a lehajló szárát.”

„Mindent hozok neked, Mama!”

Mária hirtelen megfordul. Egy pillanatig tágra nyílt szemmel áll, majd felkiált és kitárt karokkal szalad Fia felé, aki már szintén széttárta karjait, és végtelen szerető mosollyal várja.

„Ó! Fiam!”

„Mama! Drága!”

Hosszú és édes ez a forró érzélem-nyilvánítás. Mária annyira boldog, hogy nem látja, nem érzi, mennyire ki van melegedve Jézus. De aztán észbe kap: „Fiam, miért ilyen órában? Ki vagy pirulva és csurog rólad a víz, mint egy szivacsból! Gyere, gyere be! Hogy Édesanyád megtörölgessen és felfrissítsen. Most hozok neked másik ruhát és tiszta sarut. De Fiam! Fiam! Miért jársz-kelsz ilyen napsütésben?”

„Hogy mielőbb eljussak hozzád, Mama!”

„Ó! Drágám! Szomjas vagy? Egész biztosan. Most készítek neked...”

„Igen, a csókodra, Mama! A simogatásaidra. Engedd, hogy így maradjak, fejemmel a válladon, mint amikor pici voltam... Ó!... Mama! Mennyire hiányzol nekem!”

„Csak szólj, Fiam, hogy menjek, és megyek. Mid hiányzott távollétem miatt? Étel, amit szeretsz? tiszta ruha? jól vetett ágy? Ó, mondd csak meg, Örömöm, mid hiányzott?! Szolgálód, ó Uram, igyekszik mindenről gondoskodni.”

„Semmi, csak Te...”

Jézus, aki Édesanyja kezénél fogva bement és leült a fal mellett lévő ládapadra úgy, hogy előtte áll Mária, akit karjával átölelve tart, fejét a szívére hajtja, s akit időnként megcsókol, most azonban erősen nézi. „Engedd, hogy nézzelek. Hadd teljék meg látásom veled, szent Édesanyám!”

„Előbb a ruhát. Nem jó ilyen vizesen lenni. Gyere!”

Jézus engedelmeskedik. Amikor friss ruhában visszajön, folytatódik a kedves beszélgetés.

„Tanítványaimmal és barátaimmal érkeztem. De a melkai erdőben hagytam őket. Holnap hajnalban jönnek majd ide. Én... már nem bírtam várni. Én Édesanyám!...” és megcsókolja a kezeit.

„Alfeus felesége, Mária is elment, hogy egyedül hagyjon minket. Ő is megértette, mennyire szomjazom utánad. Holnap... holnap Te a barátaimé leszel. Én pedig a názáretieké. De ma este te a Barátnőm vagy. Én pedig a tied vagyok³⁴. Elhoztam hozzád... Ó, Mama, megtaláltam a betlehemi pásztorokat! Kettőt közülük el is hoztam neked, árvák, te pedig az Anya vagy. Mindenkié. De főleg az árvaké. Elhoztam még valakit, akinek szüksége van rád, hogy legyőzze önmagát. És egy másikat is, aki igaz ember, de szomorúsága volt. Meg Jánost... Elhoztam neked Illés, Izsák, Tóbiás, akit most Mátyásnak hívnak, János és Simeon üdvözlését. Jónás a legszerencsétlenebb. Elviszlek hozzá. Megígértem neki. A többieket még megkeresem. Sámuel és József már Isten békéjében nyugszik.”

„Voltál Betlehemben?”

„Igen, Mama. A velem lévő tanítványokat is elvittem oda. Ezeket a kis virágokat hoztam neked. A bejárat kövei között nyíltak.”

„Ó!” Mária átveszi a kis száraz virágokat és megcsókolja. „És Anna?”

„M meghalt Heródes mézszárlásában.”

„Ó, szerencsétlen! Hogy szeretett téged!”

„A betlehemiéket sokat szenvedtek. A pásztorokkal valóban nem bántak igazságosan. De sokat szenvedtek...”

„De Hozzád jók voltak annakidején!”

„Igen. Ezért érdemelnek szánalmat. A sátán irigy az akkori jóságukra és rosszra ingerli őket. Voltam Hebronban is. Az elüldözött pásztorok...”

„Ó, egészen odáig?!”

„Igen. Zakariás segítette őket, és általa jutottak gazdához és kenyérhez, bár kemények ezek a gazdák. De a pásztorok igaz lelkek, akik az üldözésekből és a sebekből az életszenség építőköveit készítették el maguknak. Egybegyűjtöttem a pásztorokat. Meggyógyítottam Izsákot és... és a saját Nevemet adtam egy kicsi babának... Juttában, ahol Izsák betegeskedett, és ahonnan most erőre támadt. Most van egy ártatlan csoport, amelyet így hívnak: Mária, József és Jezái.”

„Ó, a te Neved!”

„És a tied, meg az Igazé. Kariótban pedig, egyik tanítványom hazájában, egy igaz izraelita a szíven halt meg. Az örömtől, hogy megtalált Engem... S ezen kívül... ó, mennyi mondanivalóm van, tökéletes Barátnőm, gyöngéd Édesanyám! De először

³⁴ »... te az én Barátnőm vagy és én a te Barátod vagyok...« szöveget az ószövetségi és patrisztikai tanítás szent világánál kell értelmezni, Jézusról, az új Ádámról, és Máriáról, az új Éváról szólva.

arra kérlek, légy nagy könyörülettel azokhoz, akik holnap érkeznek. Hallgass rám: szeretnek engem, de nem tökéletesek. Te, az erények Mesternője,... ó, Anyám, segíts nekem, hogy jókká tehessem Őket... Én mindegyiket meg szeretném menteni...” Jézus leroskad Mária lábaihoz. Mária most Anyai méltóságában mutatkozik meg.

„Fiam! Ugyan tehet-e többet a te szegény Mamád, mint Te?”

„Megszentelheted őket... A te erényed megszentel. Ezért hoztam őket hozzád. Édesanyám... egy napon ezt fogom mondani: 'Gyere', mert akkor sürgető lesz a lelkek megszentelése, hogy találjak bennük akaratot arra, hogy akarjanak megváltottak lenni. És Én egyedül nem tudom majd... A te hallgatásod olyan hatékony lesz, mint az én szavam. A te tisztaságod segíti majd az én hatalmamat. A te jelenléted távol tartja majd a sátánt... és Fiad, Mama, erőt merít abból, hogy a maga közelében tud. Eljössz majd ugye, édes Anyám?”

„Jézusom! Drágám! Fiam! Nem érzek boldognak... Mi bajod van, szívem Gyermek? Kemény volt Hozzád a világ? Nem? Megenyhít engem ennek tudata... de... Ó! igen. Elmegyek! Ahová Te akarsz. Amikor Te akarsz. Akár most is, a tűző napon, a csillagok világánál, fagyban éppúgy, mint zivatarban. Akarsz? Készen állok.”

„Nem. Most nem. De majd egy napon... Milyen édes az otthon! és a te simogatásod. Engedd, hogy így aludjak el, fejemmel a térdeden. Annyira fáradt vagyok! Most is a te kicsi Fiad vagyok...” És Jézus valóban elalszik, fáradtan és kimerülten, a gyékényen ülve, fejével Édesanyja ölében, aki boldogan simogatja a haját.« (Poema, II. köt. 316-320. o.).

II. A Szent Szűz »Társa« Krisztusnak, az Isten és emberek közti Közvetítőnek

A Valtorta írásokban Szűz Mária bensőséges és elszakíthatatlan társnak mutatkozik, aki Krisztushoz, a Közvetítőhöz társul üdvösségünk egész művében, mind annak *véghezvitelében* (első fázis), mind annak *alkalmazásában* az emberiség egyedeire vonatkoztatva a századok folyamán (második fázis). Társulásának erejében, ami az emberiség Megváltásának *művét illeti*, Szűz Mária úgy áll előttünk mint *Redemptrix cum Redemptore* (Társmegváltó a Megváltó mellett). De miközben e társulásának erejében a Megváltás művét alkalmazza az emberiség egyedeire, a Szent Szűz *minden kegyelem osztogatójaként* (*Dispensatrix*) tűnik elének.

Ezt a két alapvető kérdést fogjuk tárgyalni: *Szűz Mária az emberi nem Társmegváltója* (vagyis közreműködik minden kegyelem elnyerésében); *Szűz Mária minden kegyelem kiosztója: Dispensatrix*.

1. A Szentséges Szűz az emberi nem Társmegváltója.³⁵

A Valtorta írásokban a Szent Szűz úgy áll előttünk, mint a Megváltó Krisztushoz társult Társmegváltó az emberiség üdvösségének művét illetően, vagyis a Megváltás minden kegyelmének elnyerésében. Ott élénk tűnik:

- a) a Társmegváltó *megnevezés*;
- b) Mária *társulása* mint Társmegváltó, a Megváltó Krisztushoz;
- c) egy ilyen társulásnak a *módozata* (mint új Éva, egységben az új Ádámmal);
- d) ilyen társulás *hatása* (a bűn és a halál rabszolgaságából való szabadulás);
- e) a Társmegváltás *alapja*;
- f) a Társmegváltás legfőbb *indítóoka*;

a) *Az emberi nem »Társmegváltója« elnevezés.* – Ez a dicsőséges máriás titulus bizonyos gyakorisággal fordul elő a Valtorta írásokban (*Poema*, I. 125, 153; II. 16; IV. 718, 719; VI. 1008; VII. 1582; IX. 308; *Quaderni* 43, 16, 190, 313, 584, 618 o.; *Rómaiaknak*, 86, 98, 144. o.;).

Azonfelül, hogy gyakran használja a »Társmegváltó« elnevezést, megtaláljuk nála annak pontos jelentőségét is. Azt mondja:

»Társmegváltó lett, és ebből eredően a Föld megszabadítója« (*Quad. 43, 618. o.*).

A Társmegváltás ugyanis együttműködés a Föld *felszabadításában* (az emberi nemre vonatkoztatva) a bűn és a halál *rabszolgaságából*, (melyet az ördög irigységből indított el a Földön), *váltásdíj* fizetése ellenében, (Krisztus és Mária áldozatának és elégtételeinek révén).

³⁵ A »Társmegváltó« titullussal először egy XV. századból való himnuszban találkozunk, melyet egy Salzburg-i kódex tartalmaz. Azelőtt, meg még azután is, egészen a XVIII. századig a »Redemptrix« elnevezés volt túlsúlyban. A XIX. században a »Corredemptrix« legalább százszor fordul elő (miközben a »Redemptrix« eltűnően volt). A XX. sz. kezdetén, aki mindenki másnál erősebben élt a »Corredemptrix« titullussal, az Lépiciér O.S.M. kardinális volt. Szent X. Pius pápasága alatt a »Társmegváltó« elnevezés a Szentszék három hivatalos iratába került bele, melyet az »Acta Apostolicae Sedis« lapjain publikáltak. A pápák közül, aki elsőként használta ezt a titulust, XI. Pius pápa volt (háromszor fordul elő nála). Ezt leszögezve, »a (Corredemptrix) megnevezés – írta René Laurentin – immár megköveteli, hogy tiszteletben tartsuk. Legalábbis, súlyosan vakmerő lenne megtámadni annak törvényességét« (*Le titre de Coredeptrice*, in »Marianum« 13 [1931] 418. o.).

b) *Máriának, mint Társmegváltónak társulása a Megváltó Krisztushoz*³⁶ – Ő is, mint isteni Fia, Krisztus

»Istentől kapott meghatalmazást a megváltó küldetésre« (*Quad. 43, 311. o.*).

Emiatt

»az Ő szíve is, miként Fiának, Jézusnak a szíve megszakadt [az emberiség miatt] az emberiségért« (*ibid.*, 312. o.).

»Ő éppen úgy Üdvözítő (Salvatrix) [– mondja Jézus –], mint én vagyok« (*Poema VI. 966. o.*).

»Ti azért birtokoltok engem, [– mondja Jézus –], mert Mária előttem harminchárom évvel korábban elfogadta, hogy kiigya a keserűség kelyhét. A kehely szélén, melyet vérverejtékezésem közepette ittam ki, ott találtam már Anyám ajkainak ízét, és sírásának keserűsége eggyé olvadt áldozatom epeitalával. És higgyétek el, az sújtott engem leginkább, hogy szenvedni kellett hagynom őt, aki nem szolgált rá a fájdalomra... Emlékezetemben őrzöm az ő Társmegváltó életének vértanúi gyötrelmét, amely nélkül én nem lettem volna Ember az emberek között, és nem lettem volna a ti örök Megváltótok« (*Quad. 43, 313. o.*).

»Az Üdvözítők küldetése [– mondja Jézus Valtortának –], kemény küldetés. A legkeményebb az összes között. A szerzetes és szerzetesnő életéhez viszonyítva, még a legszigorúbb regulák mellett is, egy virágszál a halom tövishez hasonlítva« (*Quad. 44, 178. o.*).

»Mária tanúsítja Isten mindent felülmúló irgalmas szeretetét az ember iránt, mert *Márián, a Megváltó Anyján keresztül* valósította meg Isten, az emberiség üdvösségét« (*Quad. 43, 308. o.*).

»Minden Kegyelem egyetlen Nőben egyesült [– mondja Jézus –], és Ő megszülte azt a világnak, hogy meg legyen váltva« (*Poema, III. 79-80. o.*).

A Szent Szűznek a Megváltó Krisztushoz való társulása arra kötelezte őt, hogy lemondjon minden anyai jogáról, melyek őt megillették. Életének minden pillanatában emlékeznie kellett arra – miképpen mindig is emlékezett –, hogy

»a küldetés felette áll a vérségi köteléknek« (*Poema IV. köt. 777. o.*).

Érdemes megjegyezni a párbeszédet, ami Jézus és az Iskarióti között folyt le egy szigorú beszéd után, melyet a galileai Betlehemben tartott. Júdásnak nem volt ínyére a beszéd. És világosan megmondta Jézusnak, mert – amint mondta – »árthatott« volna neki.

»„De látod, mi történt a Keresztelővel?” mondta Júdás Jézusnak.

„... A mártír mindig dicsőséges”, feleli neki Jézus.

„De a halálával önmagát akadályozza meg abban, hogy tanító legyen. Fájdalmat okoz tanítványainak és családtagjainak [világos utalás az Anyára, Máriára]. Az ő számára ugyan megszűnik a szenvedés, de annál többet szenvednek a többiek...”

„... A hivatás felette áll a vérségi köteléknek!”

„És a negyedik parancsolat?” kérdezi Júdás.

³⁶ Mária Krisztushoz való »társulásának« elvét a Megváltás egész művében különböző pápák tanították: IX. Pius, XIII. Leo, X. S. Pius, XXIII. János, VI. Pál, és a II. Vatikáni zsinat (vö. *Roschini G.* »Mária az üdvösség történetében«, Isola del Liri, Pisani, 1969. I. köt. 179-183. o.).

„Azok után jön, amelyek Istennek vannak szentelve”, feleli Jézus.

„Tegnap te is láttad, hogy egy anya mennyire szenved a fia miatt...”.

[Erre az utalásra Jézus hátrafordul, és ezt mondja Máriának:] „Anyám, jöjj ide!”
Mária odaszalad Jézushoz és megkérdezi: „Mit akarsz, Fiam?”

„A karióti Júdás védelmedre kelt, mert szeret téged, és engem is szeret.”

„Védelmemre? Miben?”

„Nagyobb óvatosságra akar engem rábeszélni, nehogy rám is úgy sújtsanak le, mint rokonunkra, a Keresztelőre. És azt mondja nekem, hogy tekintettel kell lennünk az anyákra, érettük óvakodnunk kell a veszélytől, mert ezt kívánja a negyedik parancsolat. Te mit szólnál hozzá?...”

„Én azt mondom [– válaszolja a Szűzanya –], hogy akkor nem Istent látnám és szeretném többé a Fiamban. És odáig jutnék, hogy kételkednék természetét illetően, miszerint mindig becsaptam magamat, ahogy engem is becsaptak; kételkednék, ha azt látnám, hogy megfogyatkozik tökéletességében azzal, hogy *lealacsonyodik gondolkodásában a szegényes emberi fontolgatás síkjára*; ha elveszítené szeme elől a természetfölötti szempontokat, vagyis a megváltást: az emberek megváltását akarni, mert szereti őket és mert meg akarja dicsőíteni Istent akkor is, ha ez neki szenvedésbe kerül és gyűlölik miatta. [...] *Az Ő küldetése a legnagyobb, amely valaha is volt, van és lesz a Földön.* És biztosan megkapja Istentől a küldetéssel arányos segítséget”

Júdás kifogy az érvekből, lehajol, hogy megkösse egyik szandálját, s így hátramarad« (*Poema* IV. köt. 777-778. o.).

Mária társulása Krisztushoz, kiterjedt Jézus egész megváltói életére, kezdve kifejtésétől egészen ennek végéig vagy lezárásáig.

»Szeretném [– mondja Jézus –], hogy midőn Máriára gondoltok, elgondolkodnátok ezen az ő lelki haldoklásán, amely harminchárom évig eltartott, és a Kereszt lábánál érte el csúcspontját. Tiértetek szenvedte el« (*Poema* IX. köt. 16. o.).

»Mi, anyák [– mondja a Szűzanya –] szakadatlanul egyesítve maradunk gyermekünkkel« (*Poema*, IV. köt. 765. o.).

Kiterjedt Krisztus megváltói életének kezdetére, vagyis neki magának az első belépésére a világba, hogy megváltsa, ami belépés Mária által ment végbe. Ekkor történt meg, hogy

»„áldozatával elindította a Megváltást” [mondja Jézus]« (*Quad.* 43, 307. o.).

»[És Mária:] „Én lemondtam Fiamról attól a pillanattól, hogy bennem emberré lett. Istennek adtam Őt. Nektek adtam Őt!”« (*Poema*, I. köt. 192. o.).

Miután az angyal átadta az üzenetet³⁷, ezt mondta neki:

³⁷ Méltó rá, hogy kiemeljük az angyal megjelenését a Szent Szűznek. Ezt mondja: »... Földre borul az Arkangyal. Szükségszerűen emberi külsőt öltött. Azonban átszellemült ez a külső forma. Ugyan milyen húsból lehet ez a gyönyörű, vakítóan fényes alak? Milyen szubsztanciát tett Isten anyagivá, hogy azt felfoghassák a Szűz érzékszervei? Egyedül Isten rendelkezhet ilyen szubsztanciákkal és használhatja fel ily tökéletes módon. [A fényből anyagot alkotni, hogy érzékelhetővé tegye az emberi szem számára azt, ami szellemi.] Arca, teste, szeme, szája, haja és keze olyan, mint a mienk. Mégsem a mi átlátszatlan testünk. Fény ez, amely átvette testünk, szemünk, hajunk és ajkunk színét, olyan fény, amely mozog, mosolyog, néz és beszél« (*Poema*, I. köt. 103. o.).

»A világ, az Ég, az Örökkévaló szavadra vár [beleegyezésedre]« (*Poema*, I. köt. 105. o.).

És a Szűz kimondta azt a szót. Ám mekkora fájdalom árán!...

»A fájdalom, a nagybetűvel írt Fájdalom, [– mondja Jézus –] a legfőbb, és feltétel nélküli Fájdalom hatolt belé, mint az égből becsapódó meteor, *abban a pillanatban, midőn az elragadtatás alatt megismerte a Teremtő Lélek ölelését* [vagyis abban a pillanatban, midőn megfoganta a Megváltót, a Megtestesült Igét a Szentlélek közreműködése által]. Boldogság és fájdalom egyetlen szorításba ötvözve fonták át Mária szívét az ő magasságos „legyenjének” a kiejtése, és tisztaságos menyegzőjének egyazon pillanatában. Boldogság és fájdalom úgy ötvöződtek egymással, miképpen ő egészen eggyé lett Istennel. Miképpen megváltói feladatra kapott küldetést, így a fájdalom már az első pillanatban felülmúlta a boldogságot. Ez a boldogság csak a Mennybe fölvételekor következett be. Mivel egyesült a Bölcsesség Lelkével, Aki felfedte Mária lelke előtt azt a jövőt, ami az ő Teremtményére várt, és ezért Mária számára nem létezett többé öröm a szó megszokott értelmében véve. Ahogy múltak az órák, mialatt szűz-anya-véréből merítettem életet szűzi méhében rejtőzve, elmondhatatlan szeretet-csere játszódott le közöttünk. S válaszként a szeretetnek és fájdalomnak hasonlíthatatlan hullámai tornyosultak Mária szívében, mint viharos tengeren, és hatalmas csapásokat mértek rá. Anyám szíve attól a pillanattól ismerte a fájdalom törének marcangoló hasítását, midőn a Fény – amely a Hármaskör Tüzéből kipattanó szikra – behatolt Máriába, és így kezdetét vette az Isten megtestesülése, és az ember megváltása. És ez a fájdalom óráról órára növekedett benne áldott állapotának ideje alatt: Isten vére, mely emberi vér-forrásból alakult, a Fiú szíve, mely az anya szívének ritmusával dobogott együtt, örökkévaló Test, amely a Szeplőtelen Szűz testéből alakult³⁸. Még nagyobb volt a fájdalom születésem pillanatában, hogy Fény legyek a sötétségbe merült világban. Az Anya boldogságát, aki megcsókolja Teremtményét, Máriában a mártír bizonyossága váltotta föl, aki ezzel közelebbinek tudja mártírságát... De abba az áldott kebelbe, amely az ártatlan Ádám minden örömeinek a megízlelésére hivatott, nekem be kellett vinnem a fájdalom minden formáját, és mindezt tiértetek. Érettetek kellett Józsefnek elviselnie a gyötrelmeket. Érettetek volt a gyermekágy idejének sivársága. Érettetek az agg Simeon jövendölése, amely megforgatta a tör élet a sebben, megerősítve és kiélezve annak mardosó fájdalmát. Érettetek a menekülés idegen földre, érettetek egy egész életnek minden aggodalma...« (*Quad.* 43, 311-312. o.).

»Sorsomról tudomásom volt [– mondta a Szűzanya Valtortának –]. Tudtam, mert nem volt előttem ismeretlen a Megváltó sorsa. A Jövendölések az Ő nagy szenvedéséről szóltak. Isten Lelke, aki velem egyesült, még annál is jobban megvilágosított engem, mint amit a jövendölések tartalmaztak. Éppezért, attól a pillanattól kezdve, hogy kimondtam: „Íme, az Úrnak szolgáló Leánya!”, a Fájdalmat a Szeretettel együtt öleltem magamhoz. De mekkora fájdalom volt az nekem, érezni, és *láttni már*, hogy az emberek a Testté lett JÓT nem a javukra, hanem kárukra fordítják« (*Quad.* 44, 359. o.).

³⁸ Jézus így beszél Máriának iránta tanúsított szeretetéről: »mihelyt megfogantam. Ó, micsoda simogatások értek Engem az ő szűzi testének falán át, a még formátlan, parányi Lényt, aki embrió szívecskémmel jeleztem neki jelenléteket! Ó, micsoda szívdobbanásokkal kommunikáltam én az ő szívével a szervezet rejtekein át, annak az élő Tabernákulumnak a mélyéről, ahol növekedtem, hogy megszülessek és meghaljak értetek, *keresztre feszítve Anyám szívét a saját keresztemre, tiértetek!*« (*Quad.* 43, 25. o.).

Maga Jézus mondja:

»A „Fiat” az a szó (Mária „legyen”-je), amely lehívott engem az Égből Mária ölébe, felvitt engem a Keresztre, hogy megváltsam a világot« (*Quad.43*, 111. o.).

Maga a Szűzanya fedte fel a Látnoknak szűzi lelkének benső gyötrelmét, látva József „kínszenvedését”, melyet az ő titokzatos anyasága láttán érzett (Mt 1, 16-25).

»Az volt a mi „első kínszenvedésünk”, ami napokig tartott«, [mondja a Szűzanya] (*Poema* I. köt. 165. o.).

»„Talán, ha Ő [Isten] nem mondta volna nekem: 'Hallgass!', meg mertem volna mondani földre süttöt szemmel: 'Áthatott engem a lélek, és Isten Magzata van bennem.' Ő pedig elhitte volna nekem, mert ő, mint azok, akik sohasem hazudnak, nem volt képes elhinni, hogy valaki hazudik. Igen, hogy ne okozzak neki fájdalmat, legyőztem volna húzódozásomat attól, hogy ilyen dicsérettel illessem magam. Azonban engedelmeskedtem az isteni parancsnak. Ettől a pillanattól fogva hónapokon át éreztem az első sebet, amely bevérzte szívemet. Társmegváltói sorsomban ez volt első fájdalmam. Fölajánlottam és elszenvedtem engesztelésül...» (*ibid.*, 125. o.)³⁹.

³⁹ »„Ó! *A mi első Kínszenvedésünk!* Ki tudná kifejezni annak bensőleg, csendben átélt erősségét? Ki mondhatná el fájdalmamat annak láttán, hogy az Ég még nem hallgatott meg, és nem fedte fel József előtt a titkot? Mert erről még semmit sem tudott. Ezt abból értettem meg, hogy velem a megszokott tisztelettel viselkedett. Ha tudta volna, hogy Isten Igéjét hordozom magamban, oly hódoló tisztelettel imádtá volna a méhembe zárt Igét, amilyen megilleti Istent. Ő ezt nem mulasztotta volna el, én pedig nem utasítottam volna el annak elfogadását, de nem magam miatt, hanem Őmiatta, Aki bennem volt, és akit úgy hordoztam, ahogy a Szövetség Ládája hordozza a kőtáblát és a mannával teli edényeket.

Ki tudja kifejezni, mekkora küzdelmet folytattam a csüggedés ellen amely hatalmába akart keríteni? Az afeletti csüggedés, hogy hiába reméltem az Úrban! Ó! Azt hiszem, a sátán dühe volt ez! Azt éreztem, hogy a kételkedés áll a hátam mögött, kinyújtja fagyos csápjait, hogy körülfonja a lelkemet és megakadályozza az imában. A kételkedés, amely a lélek számára oly veszedelmes és halálhozó. Halálhozó, mert a 'kétségbeesés' nevű halálos betegség elsőszámú ügynöke, amely ellen minden erővel küzdeni kell, nehogy elpusztuljunk lelkünkben és elveszítsük Istent.

Ki tudná elmondani igaz valóságában József fájdalmát, gondolatait, és az érzelmeiben keletkezett zavart? Mint vihartól elkaptott kis bárka, úgy hánykolódott ő is az egymásnak ellentmondó elképzelések örvényében, a megfontolások zürzavarában, amelyek egyike mardosóbb és kínosabb volt, mint a másik. A látszat szerint feleségétől megcsalt férfi volt. Egyszerre látta összezúzva a saját jó hírnevét és a világ becslését. Azt érezte, hogy Mária miatt máris ujjal mutogatnak rá a faluban és sajnálkoznak rajta. Látta szétfoszlani irántam táplált szeretetét és nagyrabecsülését is egy vitathatatlan tény előtt.

Az ő életszentsége jóval magasabban ragyog, mint az enyém. Ezt hitvesi szeretettel tanúsítom, mert azt akarom, hogy szeressétek az én Józsefemet, ezt a bölcsét és okosat, ezt a türelmes és jó férfit, aki nincs elválasztva a Megváltás titkától. Bensőleg kapcsolódik hozzá, mert fájdalmat állt ki miatta, önmagát emésztette el miatta, és a saját áldozata és életszentsége által megmentette számotokra a Megváltót. Ha nem lett volna annyira szent, emberi módon cselekedett volna. Följelentett volna engem, mint házasságtörőt, hogy megkövezenek, és velem együtt pusztuljon bűnöm gyermeke is. Ha nem lett volna olyan szent, Isten nem adta volna meg neki Világosságát, hogy ez vezérelje e nagy megpróbáltatásban. De József szent volt. Az ő tiszta lelke Istenben élt».
(*Poema* I. 165-166. o.).

Az angyal által megismerte a titkot, ekkor szent József bocsánatot kér Máriától, de Mária ezt feleli:

»„Nincs mit megbocsátanom neked, József. Inkább én tartozom köszönettel mindazért, amit itt nálam végeztél távollétem alatt, és a velem szemben tanúsított szeretetedért.»

József csak nézi, és látom, hogy két kövér könnyesepp képződik mély szeme sarkában – úgy van ott, mint edény szélén a legördülni akaró vízcsepp –, s aztán végiggördül arcán és szakállán. „Bocsáss meg, Mária! Kételkedtem benned. Most már tudom. Méltatlan vagyok ekkora kincs bírására. Vétettem a szeretet ellen, megvádoltalak szívemben! Igaztalanul vádoltalak, mert nem kérdeztelek meg az igazság felől. Vétkeztem Isten törvénye ellen, mert nem úgy szerettelek, mint magamat...”

Mária társulása kiterjedt Krisztus *egész földi életének tartamára is*, úgy az egyéni, mint nyilvános fellépésének idejére.

»Jézus mondja: „...a fájdalom hűséges társunk volt, és a legkülönbözőbb formákat és neveket vette fel”.« (Poema I. köt. 245. o.).

Egyéni életéhez való társulás.

»Miként egy nyaklánc [– mondja Jézus a Látnoknak –], amelyhez napról napra hozzáadnak egy gyöngyszemet, úgy kezdődtek el Mária fájdalmas napjai. A Golgota volt az utolsó szem« (Quad. 43, 618. o.).

A legszükségesebb dolgok hiányában Mária

»tejet és könnyet, tejet és szeretetet adott Gyermekeinek...« (Poema I. Köt. 208. o.).

Gyermezem első tekintete – közli a Szűzanya a Látnokkal – Édesanyján pihent meg, és első szava ez volt: »Mama«!

»És az első lépések azokkal a rózsaszínű lábacskaival, melyeket az anya és a hívő imádatával simogattam, csókolgattam, s amelyeket majd keresztre szegeznek, és én látni fogom görcsös rándulásaikat, majd látni fogom elkékülni, és fagyosan megmerevedni...»

Majd az elesései, midőn már egyedül lépegetett. Akkor odaszaladtam hozzá és megcsókoltam a horzsolásokat... Ó, akkor még megtehettem! De midőn a Kereszt

„Ó, nem! Nem vétettél!”

„De igen, Mária! Ha engem ilyen váddal illettek volna, védekeztem volna. Te... Nem adtam neked módot a védekezésre, és dönteni készültem megkérdésed nélkül. Vétettem ellened, mert egy gyanúsítással megsértettelek. A gyanúsítás is sértés, Mária! Aki gyanúsít, az nem ismer. Én nem ismertelek annyira, mint kellett volna. De a kiállott gyötrelemre... a háromnapos kínlásra kérlek, bocsáss meg nekem, Mária!”

„Nincs mit megbocsátanom neked. Sőt, én kérek bocsánatot a neked okozott fájdalomért!”

„Ó! Igen, az fájdalom volt! Micsoda fájdalom! Nézd: ma reggel azt mondták, ősz vagyok a halántékomon, s az arcomon ráncok vannak. Életemből tíz évet jelentettek ezek a napok! De, Mária, miért voltál annyira alázatos, hogy előttem, jegyeseid előtt, hallgattál dicsőségedről, és hagytad, hogy gyanúval illesselek?”

József nem térdepel, de oly mélyre hajlik, mintha térdelne, Mária pedig a fejére teszi kis kezét és mosolyog. Mintha feloldozná. Így szól: „Ha nem lettem volna az (=alázatos), tökéletes módon, nem érdemelten volna ki, hogy megfogadjam a Várva-vártat, aki eljön, hogy megsemmisítse a kevélység bűnét, mert ez tette tönkre az embert. Ezen kívül engedelmeskedtem... Isten kérte tőlem ezt az engedelmességet. Sok fájdalmamba került ez... miattad, az ebből származó, reád várakozó fájdalom miatt. De nem tehettem mást, mint hogy *engedelmeskedtem*. Isten Szolgálóleánya vagyok, s a szolgálók nem vitathatják a kapott parancsokat. Teljesítik, József, akkor is, ha azok véres könnyeket okoznak.” Mária csendesen sír, mialatt ezt mondja. Olyan csendesen, hogy József abban a testtartásban csak akkor veszi észre, amikor egy könnycsepp a földre hull.

Ekkor József fölemeli a fejét és – első alkalommal látom, hogy ezt teszi – Mária csöpp kezeit a maga barna, erős kezébe szorítja, és sorra megcsókolja a vékony, rózsás ujjak hegyét, amelyek mint megannyi őszibarack virágbimbó, úgy bújnak ki József kezének gyűrűjéből.

„Most majd intézkedni kell, mert...” József nem mond többet, de ránéz Mária testére. Mária pedig bíborpiros lesz, és hirtelen leül, hogy formáival ne legyen annyira kitéve az őt figyelő tekintetnek. „Hamarosan meg kell tenni. Én ideköltözöm. Megtartjuk a menyegzőt... A jövő héten. Jól van?”

„Minden jól van, József, amit cselekszel! Te vagy a ház feje, én pedig a szolgálód.”

„Nem! Én vagyok a te szolgád! Boldog szolgálója vagyok Uramnak...”« (ibid. 169-170. o.).

súlya alatt esett el és már haldokolt, megtépetten, vértől és a kegyetlen tömegetől rádobált szennyből borítva, nem siethettem hozzá, hogy felemeljem és megcsókoljam véres, zúzott sebeit, Én, a kivégzésre ítélt szegény Fiúnak szegény Édesanyja!...

Majd az Ő első kedveskedései: a kertben vagy az út szélén szedett kis virág, amit odahozott nekem... Egy kis zsámoly, amit odahúzott a lábamhoz, hogy nekem kényelmesebb legyen, vagy amikor fölemelt egy leejtett tárgyat és odaadta...

És a mosolya! Otthonunk napsugara: szegényes otthonunk egyetlen gazdagsága. Aki látta Fiam mosolyát, az már itt a földön megtapasztalta a Mennysországot! Derűs mosoly, amíg gyermek volt, majd egyre eltűnődőbb, egészen a szomorkásig, ahogy haladt a férfikor felé. De az mindig mosoly volt mindenki számára. Ez volt isteni vonzerejének egyik oka, amiért a tömegek úgy vonzódtak hozzá.

Az Ő mosolya már a szeretet hangja volt. Majd amikor a mosolyhoz a hang is társult – amelynél szebb nem volt a világon! – akkor még a rögök és a búzaszálak is megindultak, mert Isten hangja hallatta magát. És ez misztérium, amit csupán az Isten kifürkészhetetlen érvei magyarázhatnak meg, miképpen lehetett, hogy Júdás és a Zsidók, miután hallották Őt, odáig jutottak, hogy elárulják Őt és megöljék...

Majd Gyermekem értelmének egyre nagyobb nyitottsága, ami elérte a tökéletességet: csodálatot és tiszteletet ébresztett bennem. De az annyira át volt hatva jóssággal, hogy soha sem alázott meg senkit. Édes Fiam, mindenkire kedves voltál, főleg a te Édesanyádhoz!

Majd ifjú legényke lett, amikor én már tartózkodtam attól, hogy olyan szabadon csókoljam meg, mint amikor még kicsi volt. Ám sosem nélkülöztem az Ő csókját és simogatását. Ő volt az, aki erre készítette Édesanyját, akinek megértette szeretet-szomját, tudva, ha szent testét csókolja, az öröm forrásaiba merül« (*Quad. 43, 635-636. o.*).

Leírhatatlan »Mária aggodalma« a tizenkét éves Jézus elvesztése miatt, ami a húsvéti zarándoklat ideje alatt történt. Három napig tartó halálos gyötrelme volt az. (*Poema, I. köt. 293-294. o.*) Leírhatatlan Mária szívfájdalma József halála miatt is, »aki huszonöt évig apa, jegyes, testvér, barát, védelmező« volt számára. (*Poema, I. köt. 302. o.*) József halálával ő »olyan egyedül érezte magát, mint a szőlővessző, amely mellől elfűrészelik a fát, amibe kapaszkodott« (*ibid.*).

Nyilvános életéhez való társulás.

Szívet tépő az a pillanat, midőn a Fiú elszakad Édesanyjától, hogy megkezdje megváltói működését. Jézus a kertben van Máriával, vacsora után.

»Jézus Máriához beszél. Eleinte nem értem a halk szavakat, amelyekre Mária a fejével bólint. Majd ezt hallom:

„És hívd ide a nőrokonokat. Ne maradj egyedül. Nyugodtabb leszek, Anyám, és te tudod, mennyire szükségem van nyugodtságra, hogy teljesíthessem küldetésemet. Szeretetem nem hagy el. Gyakran visszajövök majd, és értesítést küldök, amikor Galileában leszek, de nem jöhetek haza. Olyankor Te jössz Hozzám. Mama, ennek az órának el kellett érkeznie! Itt kezdődött el, amikor neked megjelent az Angyal, és most ér a végéhez, nekünk pedig át kell ezt élnünk, ugye, Mama? Azután, a kiállott próbára következik majd a béke és az öröm [...]”.

Jézus föláll és Vele Mária is, és arcukat az égre emelik. *Két élő ostya, amelyek világitanak a sötétben.* Jézus elmondja lassan, de tiszta hangon és tagoltan ejtve ki a szavakat, az Úr imáját [...].

Ezután bemennek a házba és Jézus, akit soha nem láttam bort inni, egy kevés fehérbort tölt a kupába a polcra levett korsóból és leteszi az asztalra, Máriát pedig kézen fogva kényszeríti, hogy üljön Mellé és igyék abból a borból, amelybe egy pici szelet kenyeret márt, s ezt megeteti Máriával. A kényszer oly erős, hogy Mária enged. Jézus megissza a maradék bort [...]. Már nem beszélgetnek. Várakoznak. Mária Jézus jobb karját és a térdeit simogatja, Jézus pedig Mária karját és fejét.

Ezután Jézus föláll és Vele Mária is, átölelik és szeretettel többször is megcsókolják egymást. Olyan, mintha többször is el akarnák engedni egymást, de Mária újra magához szorítja Gyermekeit. Ő a Madonna, de elvégre is anya, anya, akinek el kell szakadnia fiától, *és aki tudja, hová vezet ez az elválás*. Senki ne mondja nekem, hogy Mária nem szenvedett! Előbb se nagyon hittem, de most már egyáltalán nem hiszem.

Jézus veszi sötétkék köpenyét, a vállára teszi, és csuklyaként a fejére húzza. Majd átveti nyakán a tarisznyát úgy, hogy ne akadályozza a járásban. Mária segít neki, és csak nem bírja abbahagyni a ruha, a köpeny és a csuklya igazgatását, újra és újra csak simogatja.

Jézus a kijárat ajtóhoz indul, miután áldást adott. Mária követi Őt, és a kitárt ajtóban még egyszer megcsókolják egymást.

Az utca csendes, kihalt, és fehér a holdfénytől. Jézus elindul. Még kétszer hátrafordul, hogy Édesanyjára nézzen, aki az ajtófélfához támaszkodva áll a holdnál is fehérebben és halk sírástól fénylő arccal. Jézus egyre távolodik a kis fehér utcán, Mária még mindig az ajtóban sír. Azután Jézus eltűnik egy útkanyarulatnál.

Útja, mint hithirdetőé, elkezdődött, és majd a Golgotán fejeződik be. Mária sírva lép be a házba és becsukja az ajtót. *Számára is elkezdődött a Golgotára fölvezető út. És miértünk is...*« (Poema II. köt. 12-13. o.).

»Jézus mondja: „[...] Máriának, ennek a kedves, a tökéletességig gyöngéd asszonynak is – hisz Benne, a Csupa Kegyelemben, az érzelmi és érző képességek is tökéletesek voltak – csak *egyetlen* java és *egyetlen* szerelme volt a földön: a Fia. Csak Ő maradt meg neki. Szülei rég elhaltak, József pedig néhány éve. Egyedül Én voltam, hogy szeressem és éreztessem vele, hogy nincs egyedül. A rokonok Miattam, akinek isteni származásáról mitsem sejtettek, egy kicsit ellenségesek voltak vele szemben. Olyan anyának tartották, aki nem tudja akaratát rákényszeríteni a fiára, aki eltér a józan közfelfogás normáitól, aki elutasítja a házassági ajánlatokat, amelyek pedig fénnel öveznék a családot és segítséget is jelentenének.

A rokonok, a józanész, az emberi ész hangja – ti ezt józan felfogásnak hívjátok, holott csak emberi gondolkodásmód, vagyis önzés – azt szerették volna, ha ezek a szokások megvalósulnak az én életemben is. A tudatuk mélyén azonban mindig ott volt a félelem, hogy egy szép napon bajba kerülhetnek miattam, aki máris túlzottan idealista eszméket mertem hirdetni, szerintük, amelyek fölizgathatták a Zsinagógát. A héber történelem tele van a Prófétákról szóló tanításokkal. Nem volt könnyű a próféta küldetése, gyakran okozta a halálát, a rokonságnak pedig kellemetlenségeket szerzett. Végső fokon mindig bennük élt a gondolat, hogy egy napon majd törödniük kell Édesanyámmal.

Ezért bosszantotta őket annak látása, hogy Édesanyám engem semmiben sem gátol, és úgy tűnt nekik, hogy szüntelen imáadásban csüng a Fián. Ez az ellenséges érzület csak fokozódott háromévi működésem során, annyira, hogy nyílt szemrehányásokban csúcsosodott ki, amikor az embertömegben odajöttek hozzám. Szégyenkeztek az én, szerintük, mániám miatt, hogy sértegetem az uralkodó osztályt. Szemrehányással illettek Engem és Őt, szegény Édesanyámat!

Mária, aki ismerte rokonai hangulatát – mert nem mind olyanok voltak, mint Jakab, Júdás és Simon, vagy az anyjuk, Mária, Alfeus felesége – és aki a kedélyek alakulását is előre látta, Mária, aki ismerte a *saját* sorsát az alatt a három év alatt és azt, ami annak végén vár reá, és az *én* sorsomat is, mégsem berzenkedett, mint ti teszitek. Sírt. De ki ne sírt volna, amikor olyan gyermektől kellett elválnia, aki úgy szerette, ahogy Én szerettem őt, olyan napok bekövetkezése tudatában, amelyek majd nélkülem telnek el a magányos házban, Fia jövőjének ismeretében, akinek sorsa az, hogy összeütközésbe kerüljön a vétkes emberek gonoszságával? A gonoszság úgy áll bosszút – mivel vétkesnek tartják –, hogy bántalmazza a Bűntelent, sőt meg is öli!

Sírt, mert Társmegváltó és az Isten számára újjászületett emberi nem Anyja volt. És sírnia kellett minden anyáért, akik anyai fájdalmukból nem tudják megfogni az örök dicsőség Koronáját. [...] ... a mi 'mindennapi kenyerünk az volt, hogy napról napra teljesítettük küldetésünket [...].

A látomás elbeszélését e szavakkal fejezted be: 'És miértünk is...', és ezt akartad mondani: 'miértünk is, akik oly hálátlanok vagyunk e kettő iránt, akik értünk mentek föl a Kálváriára'. Jól tetted, hogy leírtad azokat a szavakat. Mindig írd le, amikor megmutatom neked valamelyik fájdalmunkat. Legyen ez olyan, mint a harang, amely megkondul, és amely elmélkedésre és bűnbánatra hív".« (*ibid.*, 15-18. o.).

A rokonok nemtetszése Jézus evangelizálásával kapcsolatban nem sokáig várattott magára, kimondhatatlanul megkeserítve úgy az Anyát, mint a Fiút. Júdás Tádét, Jézus rokonát a Szűzanya elküldi Betszaidába, hogy meghívja őt a kánai menyegzőre.

»Anyám óhaja számomra törvény!« mondja Jézus. (*Poema* II. 64. o.).

De Júdás Tádé, hozzátartozói felbujtására, megpróbálja Jézust jobb belátásra bírni az óvatosságot illetően...:

„Azt akartam neked mondani... Jézus,... légy óvatos... van Édesanyád... akinek rajtad kívül nincs senkije... Te más 'rabbi' akarsz lenni, mint a többi, és nálam is jobban tudod, hogy... hogy a hatalommal bírók osztálya nem tűr meg semmit, ami eltér az általuk bevett szokásoktól. Ismerem gondolkodásmódot... szent az... A világ azonban nem szent... és elnyomja a szenteket... Jézus,... Te ismered unokatestvéred, a Keresztelőnek sorsát [...]. Te..., mit fogsz tenni? Milyen sors felé igyekszel?”

„Júdás, ezt te kérdeed Tőlem, aki oly sokat ismersz gondolataimból? A saját elhatározásodból beszélsz? Nem! Ne hazudj. Küldtek, és biztosan nem az Édesanyám! – hogy ezeket megmondd nekem...”

Júdás lehajtja a fejét; és hallgat.

„Beszélj, unokatestvérem!”

„Apám... és vele József és Simon... tudod... a te javad miatt... Irántad és Mária iránti szeretetből... nem nézik jó szemmel, amit tenni szándékozol... és... és azt szeretnék, ha gondoskodnál Édesanyádról...”

„És te mit gondolsz?”

„Én... én.”

„Te őrlődsz a Fönről és a földről jövő hangok között. Nem mondom, hogy a mélyből. A földről, ezt mondom. Jakab is így van, még nálad is jobban. De Én azt mondom nektek, hogy a föld fölött van az Ég, Isten ügye pedig a világ érdekei fölött áll. Szükséges, hogy megváltoztassátok gondolkodásmódotokat. Amikor ezt meg tudjátok tenni, tökéletesek lesztek.”

„De... és Édesanyád?”

„Júdás, kizárólag Neki lehetne joga, hogy figyelmeztessen Engem gyermeki kötelességeimre, a földi megítélés szerint, vagyis hogy kötelességem Érte dolgozni, gondoskodni anyagi szükségleteiről, kötelességem támogatni Édesanyámat, és vigaszt nyújtani Neki azzal, hogy mellette tartózkodom. Ő viszont semmi ilyet nem kér Tőlem. *Amióta megszülettem, Ő tudja, hogy el fog veszíteni*, hogy aztán újra megtalálja sokkal kiterjedtebb vonatkozásban, mint amilyen egy kis családi kör. És azóta készül erre.

Az ő vérében nem új keletű az Istennek való önátadásnak ez az abszolút akarása. Anyja a Templomnak ajánlotta föl, már mielőtt rámosolygott volna a világra, ő pedig számtalanszor elmondta nekem, amikor szívére ölelve tartott a hosszú téli estéken vagy a csillagokkal teli, világos nyári éjszakákon, és szent gyermekkoráról beszélt nekem, hogy ő már akkor Istennek adta magát élete hajnalán, amikor értelme nyiladozott. És méginkább odaadta magát, amikor megszülettem, hogy ott legyen, ahol Én vagyok, a küldetés útján, amely küldetést Én Istentől kaptam. Eljön az óra, amikor mindenki elhagy Engem, ha csak néhány percre is, mert hitványság lesz úrrá mindenkin, és arra fogtok gondolni, saját biztonságotokért, bárcsak sohase ismertetek volna. *De Ő, aki megértette és tudja, Ő mindig velem lesz!* Ti pedig Őáltala lesztek újra az enyéim. Szilárd, szerető hite erejével szív magába benneteket, és ezáltal Énbelém szív be újra, *mert Én az Anyában vagyok, és Mi Istenben.*

Szeretném, ha ezt megértenétek ti mind, akik a világ szerint rokonaim vagytok, természetfölötti értelemben pedig barátaim és gyermekeim. Te, és veled együtt a többiek, *nem tudjátok, ki az Én Édesanyám.* Ha tudnátok, szívetekben nem bírálgatnátok őt, amiért nem tudott Engem erősen fogni, hanem úgy tisztelnétek, mint Isten legbizalmasabb Barátnőjét, a Hatalommal Bíró, *aki mindent elnyerhet az Örök Atya szívéből és szívének Gyermekeitől.* Kánába biztos, hogy elmegyek. Boldoggá akarom őt tenni. Attól az órától fogva majd jobban megértitek.” Jézus tekintéllyel bíró és meggyőző.

Júdás figyelmesen néz rá. Gondolkodik, majd így szól: „Én is minden bizonnal elmegyek Veled, ezekkel együtt, ha megengeded,... mert érzem, hogy igaz dolgokat mondasz. Bocsásd meg az én és testvéreim vakságát. Jóval szentebb vagy, mint mi!...”« (Poema, II. 65-67. o.).

Nyilvános működésének első évében.

Nyilvános működésének első Húsvétja után Jézus első tanítványaival (Péter, András, Jakab, Natanael, Fülöp, János és Júdás Tádé) visszatér Názáretbe, és velük együtt meglátogatja Édesanyját. Mária füléhez már eljutott a szomorú hír, hogy Jézus komolyan összeütközött az írástudókkal és farizeusokkal, miután kiűzte az árusokat a Templomból (Poema II. köt. 104-107. o.). Szép a Buzgó Simon észrevétele, mialatt Jézust az elkedvetlenedés keríti hatalmába:

»„Édesanyád az, akire neked most szükséged van, hogy sok mindent elfelejts...”

„Ó, igen! Édesanyámra!” [feleli neki Jézus].« (Poema II. köt. 282. o.).

Másodszor is visszatér abban az évben, mert az Édesanyja utáni vágy készíti Őt erre, a »szomjúság« az ő csókja és anyai simogatása után. Ezt nyíltan meg is vallja neki:

»„... Ó! Mama! Mennyire hiányzol nekem!”

„Csak szólj, Fiam, hogy menjek, és megyek. Mid hiányzott távollétem miatt? Étel, amit szeretsz? tiszta ruha? jól vetett ágy? Ó, mondd csak meg, Örömöm, mid hiányzott?! Szolgálód, ó Uram, igyekszik mindenről gondoskodni.”

„Semmi, csak Te... [...] Engedd, hogy nézzelek. Hadd teljék meg látásom veled, szent Édesanyám! [...] Tanítványaimmal és barátaimmal érkeztem. De a melkai erdőben hagytam őket. Holnap hajnalban jönnek majd ide. Én... már nem bírtam várni. Én Édesanyám!...” és megcsókolja a kezeit.« (*ibid.*, 318. o.).

A következő napon tanítványaival beszélget a kis kertben arról, mennyi »veszély« les a lélekre, aki a világban él, majd Édesanyját hozza fel ragyogó példaként.

»Jézus ezt mondja: „[...] Nézzétek: ott van Édesanyám! El tudnátok képzelni Benne rosszra való hajlamot? Nos, jóllehet szeretete sürgeti Őt, hogy kövessen Engem, csak akkor fogja elhagyni otthonát, amikor majd az Én szeretetem úgy akarja. Ma reggel, miután ezt a kérését újra megismételte, Ő, az Én Mesternőm, így szólt hozzám: 'Fiam, tanítványaid között Édesanyád is ott legyen! Meg akarom ismerni tanításodat!'. Ő mondta ezt, aki ezt a tanítást már a testében birtokolta, de még előbb a lelkében, Istentől kapott ajándékként,⁴⁰ amelyet Isten adott Megtestesült Igéje jövődő Édesanyjának. Majd így folytatta: 'Azonban... ítéld meg te, elmehet-e én is anélkül, hogy az Istennel való egyesülést elveszíteném. Anélkül, hogy az a világ, amelyről Te azt mondod, hogy búze belénk hatol, megrontaná a szívemet, amely mindig Istené volt és most is az övé, és egyedül Istené akar lenni. Vizsgálom magam, de bármennyire fürkészem is bensőmet, úgy érzem, megtehetem, mert... (és itt akaratlanul is a legnagyobb dicsérettel illette önmagát), mert nem találok különbséget akkori hótiszta békém között, ami templomi virág-koromban volt meg bennem, és a most bennem lévő között, most, amikor több mint hat lusztrum óta háziasszony vagyok. Én azonban csak méltatlan szolgáló vagyok, aki rosszul ismeri, és még rosszabbul ítéli meg a lélek dolgait. Te vagy az Ige, a Bölcsesség, a Világosság! És lehetsz világosság szegény Édesanyád számára is, aki inkább elfogadja, hogy ne lásson többé Téged, mintsem hogy ne legyen kedves az Úr előtt.' És Nekem, csodálattól remegő szívvel, meg kellett hogy mondjam neki: 'Mama! Én mondom neked, nem téged ront meg a világ, hanem Te balzsamozod be a világot!'

Édesanyám, amint hallottátok, meg tudta látni a világban való étellel járó veszélyeket, amelyek veszélyt jelentenek számára, az Ő számára is. És ti, férfiak, ne látnátok azokat?...» (*Poema* II. köt. 333-334. o.).

Jézus nem sokkal azután, nyilvános fellépésének első évében harmadszor tért vissza, hogy meglátogassa Szentséges Anyját. Először azonban Alfeus háza felé veszi útját, aki Júdás Tádé és Jakab édesapja. Valaki felvilágosítja, hogy Alfeus örülten dühöng amiatt, hogy két fia Jézus követésére szánta el magát..., és mekkora a Szent Szűz fájdalma ezen magatartás láttán. Így hát le akarják beszélni a látogatásról. De Jézus, miután megtudta, hogy Édesanyja ott tartózkodik, sebesen útnak indul. »Máris Alfeus kertjénél van. Odáig hallatszik

⁴⁰ Maga Valtorta M. így jegyzi meg a D2-nél: »Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásától kezdve birtokolta a Bölcsességet. Jó magasan „a Hegyen” fogadta magába Isten titkait, és elmondható, hogy fogantatásának pillanatától benne lakott az Ige. Szentek és Egyházdoktorok is, akik között ott van Nagy szent Albert, erre a következtetésre jutottak, hogy – Mária, mielőtt szeplőtelen és sértetlen méhébe fogadta volna az Isten Igéjét, hogy testbe öltöztesse, és így végbevigye a Megváltást – már a szívében lakott, és szeplőtelen szívében birtokolta az isteni Szót attól fogva, hogy szeplőtelen lelke egyesült testével Anna méhében. És az Ige volt igazi Tanítója, még mielőtt Fiává lett volna.«

egy nő sírása [Alfeus feleségéé], és egy férfi [Alfeus] összefüggéstelen ordítózása« (*Poema*, II. köt. 390. o.). Alfeus házában küszöbén Jézus összetalálkozik Édesanyjával, aki lebeszéli arról, hogy belépjen. Ám Jézus mégis belép. A házat feldúlva találja, és

»... a másik szobából kihallatszik egy öregember panasosz hangja. Átkozódik, vádaskodik, jajgat az igazságtalan és tehetetlen szenilis öregek haragjával, amelyet oly kínos látni, és fájdalmas elviselni: „... Tessék, a házam fel van dúlva, egész Názáret ezen nevet, én pedig itt vagyok egyedül, segítség nélkül, megtépázva szívemben, becsületemben, nagy szükségben!... Látod Alfeus, mi maradt neked, amiért igaz hívőként viselkedtél! És miért? Miért? Egy örült miatt! Egy örült miatt, aki megőrjít ostoba fiaimat!...” [És kifakad az ellen] „a gyenge asszony ellen, [ez a Szent Szűz], aki nem képes a Fiát rávenni az engedelmességre”« (*ibid.*, 390. o.).

E pokoli zűrzavar ellenére Jézus belép, és üdvözli:

»„Béke veled, Alfeus!”

Az öreg [...] hirtelen megfordul: „Itt vagy? Itt vagy, hogy neved rajtam? Még ezt is?”«

De Jézus, Édesanyjával együtt végtelen jósággal és kedvességgel segíti őt lefeküdni. Alfeus valamennyire megnyugszik, de szemrehányást tesz Jézusnak, amiért ő »egész Názáret előtt gúny tárgyává« tette »lázadó« fiai miatt, akik elhagyták apjukat.

»... De hogy olyan valaki miatt hagyjanak el, aki csaknem olyan, mint egy megháborodott, aki úgy járja a világot, hogy gyűlölet és gúny tárgya, egy szegény a szegények között! Haj, ki ne nevetne?! Szegény családom! Dávid szerencsétlen háza, hová jutottál?... Ah! Szerencsétlenség szakadt ránk attól a naptól fogva, hogy az én mulya testvérem [szent József] hagyta, hogy összeházasítsák azzal a bamba, de mégis zsarnokoskodó nővel, aki aztán uralkodott rajta... Átok a leány-örökösök törvényére! Átok a sorsra! Átok az ilyen házasságokra!”

A „leányörökös” Szűz visszajött a teaőzettel, még idejében, hogy hallja a sógora siránkozásait. Most még sápadtabb. De türelmes kedvessége változatlan. Odamegy Alfeushoz, és szelíden mosolyogva segít inni neki.

„Igazságtalan vagy, Alfeus. De annyira beteg vagy, hogy mindenre bocsánatot nyersz”, mondja Jézus, miközben föltámasztja Alfeus fejét...« (*ibid.*, 391-392 o.).

Jézus minden módot felhasznál, hogy jobb belátásra bírja, de Alfeus kegyetlenül ingerült és felszólítja Jézust a távozásra. És Jézus ott hagyja, mondván:

»„A békémet hagyom neked, Alfeus. Ha óhajtasz engem, üzenj értem, bármely órában és eljövök”« (*ibid.*, 393. o.).

Jézus számára itt

»„egy szegény betegről van szó, akit a fájdalmak elviselhetetlenné tesznek”« (*ibid.*).

Jézusnak gondja volt rá, hogy kiemelje a Megváltó fájdmát és a Társmegváltóét, amit az apostolok hibái fölött éreztek⁴¹ és különösképpen Júdás magatartása miatt, aki

»kétszínű, ravasz, kapzsi, parázna, tolvaj...« (*ibid.*, 399. o.).

»A szeme nem tiszta [– mondta az Anya a Fiának –], és a szíve még kevésbé. Félelmet kelt bennem [...] Alkalmasabb egy földi király udvaroncának, semhogy a te apostolodnak...« (*ibid.*, 398. o.).

»A Tiszta, az Alázatos, a földi gazdagságoktól elszakadt Asszony [– mondja Jézus –] csak undort érezhetett e kígyó iránt. Én is irtóztam tőle. Egyedül én, az Atya és a Lélek tudjuk, mekkora önlegyőzést kellett tanúsítanom, hogy el tudjam viselni magam mellett« (*ibid.*, 399. o.).

A Megváltó és a Társmegváltó szíve számára az aggodalmak másik bőséges forrását a »papok, írástudók és farizeusok« ellenállása képezte, »ravasz rókák«, akik azon voltak, hogy »odújukba« csalják, s így széttéphessék.

»A véremre szomjaztak. Mindenütt csapdát próbáltak állítani nekem, hogy megfogjanak, s hogy legyen bizonyítékuk, amellyel vádolhatnak, s így lehetetlenné tegyenek. Három éven át tartott ez a fondorkodás, és csak akkor csillapult le, amikor halottnak tudtak. Azon az estén boldogan aludtak [...]. Mennyi fájdalmat viselt el őmiattuk Édesanyám! És én azt a fájdalmat nem felejttem el« (*Poema*, II. köt. 400. o.).

Miközben Jézus egy tengerparti városban tartózkodott, megjelent előtte József, az egyik pásztor, belepve az út porától. Három levelet ad át neki (három kis pergamentekercset): kettőt Lázártól és egyet Édesanyjától. Ez utóbbi két dolgot kér tőle levelében: ígéretére emlékezteti, amit Jézus tett neki, hogy meghívja őt, és »tanítja neki az Igét«, és arra kéri, ne jöjjön Názáretbe anélkül, hogy előbb vele beszélt volna. Bejelenti neki Alfeus halálát, aki »az utolsó órában szerette volna, ha mellette van«; és hozzáteszi, hogy »nagy volt a részvétnyilvánítás a városban...«, amely Alfeus iránti szeretetből megneheztelt Jézusra (*Poema*, II. 421-422. o.). Jézus gyengéd jósággal közli a hírt Alfeus két fiával. Azután, Édesanyja tanácsa ellenére tanítványjaival elindul Názáret irányába. Belép Alfeus házába; Simon és József – Alfeus másik két fia – amint megpillantják, felkelnek »komoran és megdöbbenet«. Jézus azt mondja, azért jött, hogy velük sírassa a halottat. De József keményen a szemébe vágja: »Apánk miattad halt meg nehezteléssel a szívében!«. Simon, aki megértőbb, elmondja, hogy halála előtt az apjuk aggódva kereste Jézust:

»Édesanyád utánad küldött, de nem találtak Kafarnaumban. Apánk pedig nagyon sírt, és utolsó erejével megfogta Édesanyád kezét, és azt akarta, hogy a közelében maradjon. Csak nehezen tudott beszélni. De ezt mondta: „Az anya egy kicsit a Fia is. Én az Anya kezét tartom, hogy kapjak valamit belőle (a Fiából), mert félek a haláltól!” Szegény apám!« (*ibid.*, 426-427. o.).

⁴¹ »Mennyire emberies gondolkodásúak voltak az apostolok! De mennyire! A karomban, amellyel az Égbe akartam őket emelni, kötömböket hordoztam, amelyeket a föld vonzása tartott fogva. Még azok is, akik nem egy földi király miniszterének látták magukat, mint az iskarióti Júdás, még azok is, akik vele ellentétben nem is gondoltak arra, hogy alkalomadtán helyettem trónra lépjenek, mégis mindig dicsőségre vágytak. Eljött a nap, amikor az én Jánosom és a testvére is megkívánta ezt a dicsőséget, amely benneteket, mint valami délibáb, megtéveszt a mennyei dolgokban is« (*Poema* II. köt. 400. o.).

Jézus csendesen sír, míg a többiek hangos kiáltásokkal és sírással fejezik ki fájdalmaikat. Jézus megmagyarázza a két testvérnek, hogy azért nem gyógyította meg apjukat, mert az »nem hitt benne«, és szívében »neheztelést táplált« Jézus iránt. Lelkükre köti, hogy hagyjanak fel a gyűlölettel és nehezteléssel irányában, és a két fivérük: Jakab és Júdás Tádéval szemben. Simon végülis megadja magát, bár nem teljesen, majd békecsókot vált Jézussal és a két fivérrel. De József..., Jézus szívélyes felszólítása ellenére megmarad neheztelésében (*Poema*, II. köt. 428-430. o.),

Jézusnak e látogatása alkalmával történt, hogy azt a híres beszédét tartotta a názareti zsinagógában a bibliai szöveget magyarázva: »Az Úr Lelke van rajtam...« (Iz 61, 1-3). A názáretiek, akiket ez érzékenyen érintett, feldühödnek, és a városon kívülre üzik, és egészen a hegy pereméig üldözik; de Jézus mágneses tekintetével mozdulatlaná teszi őket, »majd sértetlenül áthalad köztük« (*ibid.*, 433. o.).

Ez a fájdalmas eset törként járta át Mária szívét, s ezért arra inti a Fiát, kerülje Názáretet, ahol mindenki »rossz szemmel nézi őt«, és ahol még a »rokonok« is »bolondnak« tartják, kötekedőnek...

»Akkor Ő ezt feleli: „Anyám, ha az Emberfia csak oda menne, ahol szeretik, akkor irányt kellene változtatnia, hogy a földről visszatérjen az Égbe. Mindenütt vannak ellenségeim. Mert gyűlölik az Igazságot, én pedig az Igazság vagyok! [...]. Én azért jöttem, hogy megtegyem atyám akaratát és megváltsam az embert. Édesanyám, te vagy a szeretet, az én szerelmem, aki mindenért kárpótol [...]. Egy ideig távol maradok, hogy örömet szerezzek neked. Amikor a közelben leszek, majd elküldök valakit, hogy értesítsen”.« (*Poema* II. köt. 433-434. o.).

A Szűzanya azt feleli neki, hogy Jánost küldje, mert ha őt látja, úgy tűnik neki, mintha egy kicsit a Fiát, Jézust látná. És egy utalást tesz a Kínszenvedés rettenetes órájára:

»„Még nem érkezett el az az áldott óra, amelytől annyira, de annyira félek [– mondja –], noha az Isten és az ember iránti szeretetből kívánom, s amelyben te majd megsemmisíted a bűnt. Ó, az az óra! Mennyire retteg attól az órától Édesanyád szíve! Mit tesznek majd veled, Fiam? Megváltó Fiam, akinek oly sok gyötrelmét a próféták megjövendölték?! [És Jézus:] „Ne gondolj erre, Anyám! Isten megsegít téged abban az órában...”.« (*ibid.*, 434. o.).

Jézus Názáretből Kánába tart, Johanna házába, aki Kúzának a felesége, hogy ott bevárja Édesanyját.

»„... Názáretből jövök... [– mondja –], és egy időre magammal kell vinnem Édesanyámat. Kafarnaumba megyek majd vele [...]. Édesanyám fáradt [– teszi hozzá –], és az utóbbi időkben sokat szenvedett. Félt engem, és én meg akarom mutatni neki, hogy itt van valaki, aki szeret engem”.

„Ó, akkor hozd ide! Úgy fogom szeretni, mint leánya és szolgálója!” kiált fel Johanna. Jézus beleegyezik.« (*ibid.*, 435-436. o.).

És Kúza, Heródes intézője, azonnal kocsit küld Názáretbe, hogy elhozza a Szűzanyát és Alfeus feleségét, Máriát, aki az ő megözvegyült sógornője. Estére megérkeznek, és a tiszteletadás legmagasabb kifejezéseivel fogadják őket.

»Johanna kézen fogja Máriát, és rámosolyogva ezt mondja: „Megengeded, ugye, hogy szolgáljalak?”

„Ne nekem! [– mondja Mária. –] Neki, mindig neki szolgálj és szeresd őt! És ezzel már mindent megadtál nekem. A világ nem szereti őt... Ez az én fájdalomam”.

„Tudom. Miért van ez a szeretetlenség az emberek egy részében, míg mások az életüket adnák érte?”

„Mert sokak számára ő a Jel, amelynek ellene mondanak. Mert ő a tűz, amely megtisztítja a fémeket. Az arany megtisztul. A salak leülepedik, és eldobják. Megmondták ezt nekem, amikor ő még kicsi volt [Lk 2, 33-35]... És a jövődőlés napról napra valóra válik...”« (*ibid.*, 437. o.).

Jézus Édesanyjával együtt egy tóparti vidékre megy, két idős házastárs gazdag birtokára, akik meghívják, hogy térjen be hozzájuk. Biztosítják Jézust felőle, hogy a szüret végeztével mindannyian eljönnek majd, hogy meghallgassák őt.

»„[...] Az ott az Édesanyád?” kérdezi a házigazda.

„Igen, ő az. Elhoztam hozzátok, mert most már ő is tanítványaim csoportjához tartozik. A csatlakozás sorrendjében az utolsó, de hűség dolgában ő az első. Ő az apostol! Már születésem előtt tanított engem... Édesanyám, gyere! Nézd, egy napon, még igehirdetésem első idejében, ez az anya oly kedves volt a te fáradt Fiadhoz, hogy nem kellett utánad sírnom”« (*ibid.*, 438. o.).

Az asszony, többek között, megkérdezi tőle, mit érez, midőn őt hallgatja. És Mária válaszol:

»„Kedves elragadtatást. Elmerülök semmiségemben, és a Jóság, aki ő maga, magához emel engem. Olyankor egyszerű tekintetével meglátom az Örök Igazságot, és ez lelkem részévé válik”« (*ibid.*, 439. o.).

A nyilvános fellépés második évének ideje alatt.

Jézus ebben az időszakban is többször visszatért Názáretbe, Édesanyjához.

Miután Ennonban meglátogatta Keresztelő Jánost, Jézus egyedül indul Názáretbe. Amikor szerény kis otthona közelébe ér, látja ám, hogy Édesanyja is arrafelé tart

»az unokatestvérével, Simonnal, aki egy köteg száraz rózsét cipel. Megszólítja: „Anyám!”. Mária megfordul és felkiált: „Ó, áldott Fiam!”. Mindketten egymás felé sietnek. Simon is ledobja a földre a rózsét, és Máriát követve szintén Jézus felé siet, és szívélyesen köszönti.

„Édesanyám, megjöttem. Örülsz most?”

„Nagyon, Fiam! De... ha csak az én kérésemre tetted, azt mondom neked, hogy se nekem, se neked nem szabad jobban követni a vérségi kötelék szavát, mint a küldetését.”

„Nem, Anyám. Más dolgok miatt is jöttem.”

„Tehát valóban igaz, Fiam? Azt hittem, azt akartam hinni, hogy hazugok a híresztelések, s hogy nem gyűlölnék téged annyira...” Könnyek gyűlnek Mária szemébe és hangjába.

„Ne sírj, Anyám! Ne okozz ilyen fájdalmat nekem. Szükségem van a mosolyodra!”

„Igen, Fiam, igen! Igaz. Te annyi mogorva ellenséges arcot látsz, hogy sok szeretetre és mosolyra van szükséged. *De itt, látod? Itt van, aki téged mindenki helyett szeret...*” Mária könnyedén Fiára támaszkodik, aki átkarolja őt vállánál, és lassan

mennek hazafelé. Mária igyekszik mosolyogni, hogy minden fájdalmat kitöröljön Jézusa szívéből. Simon, aki újra vállára vette a köteget, Jézus mellett halad.

„Sápadt vagy, Anyám! Sok fájdalmat okoztak neked? Beteg voltál? Túl sokat fáradoztál?”

„Nem, Fiam, nem! Nekem semmi fájdalmat nem okoztak. Egyetlen bánatom az, hogy te távol vagy, és hogy nem szeretnek. De itt, hozzám mindenki nagyon jó. Máriáról és Alfeusról nem is beszélek, róluk te is tudod, milyenek. De Simon is, látod, milyen jó? Mindig ilyen. Segítőm volt ezekben a hónapokban. Most fát hord nekem. Nagyon jó ember. És József is, tudod? Oly sok kedves gondolattal vannak Máriájuk iránt.”

„Isten áldjon meg, Simon, és áldja meg Józsefet is! Hogy engem még nem úgy szerettek, mint a Messiást, megbocsátom nektek. Ó, eljuttok majd oda, hogy szerettek engem, a Krisztust! De hogyan tudnám megbocsátani nektek, ha őt nem szeretnétek!?”

„Máriát szeretni illő, és békét adó, Jézus. De téged is szeretünk... csak, nos, mi túlságosan féltünk téged.”

„Igen. Emberi módon szerettek engem. Majd eljuttok a másik szeretetre.”

„De te, Fiam, te is sápadt vagy, és lesoványodtál!”

„Igen! Idősebbnek látszol. Én is úgy veszem észre”, jegyzi meg Simon.

Bemennek a házba és Simon, miután helyére rakta a rózseköteget, tapintatosan elköszön.

„Fiam, most, hogy egyedül vagyunk, mondd meg nekem az igazságot! A teljeset! Miért űztek el?” Mária úgy beszél, hogy kezeit Jézus vállán tartja, és erősen néz Jézus lesoványodott arcába.

Jézus szelíd, fáradt mosollyal mondja: „Mert igyekeztem elvezetni az embert a tisztességhez, az igazságosságához, az igaz valláshoz.”

„De ki vádol téged? A nép?”

„Nem, Anyám. A farizeusok, az írástudók, kivéve azt a néhányat, aki köztük igaz.”

„De mit tettél, hogy magadra vontad vádjaikat?”

„Megmondtam az igazságot. Nem tudod, hogy ez a legnagyobb vétek az emberek szemében?”

„És mit tudtak felhozni vádjaik igazolására?”

„Hazugságokat. Azokat, amiket már te is ismersz, és még másokat.”

„Mondd el ezeket is a Mamádnak! Minden fájdalmadat helyezd anyai keblemre! Az anyai kebel hozzá van szokva a fájdalomhoz, és boldog, ha azt magára veszi, csakhogy megszabadítsa tőle gyermeke szívét. Add nekem a fájdalmadat, Jézusom! Űlj ide, mint amikor kicsi voltál, és helyezd ide minden keservedet!”

Jézus leül egy alacsony padra édesanyja lábaihoz, és mindent elbeszél, ami azokban a hónapokban történt vele Judeában. Harag nélkül, de semmit sem leplezve.

Mária gyengéden simogatja a haját. Ajkának hősies mosolya küszködik a könnyekkel, amelyek kék szemében csillognak. Jézus beszél arról is, hogy mennyire szükséges volna megközelíteni a nőket is, hogy őket is megváltsa, és mennyire fáj neki, hogy az emberi rosszindulat miatt ezt nem teheti meg. Mária egyetért vele, majd kimondja: „Fiam, nem szabad megtagadnod tőlem, amit annyira akarok. *Mostantól fogva veled megyek, amikor elmész innen. Bármilyen időben, évszakban, és bárhová. Én megvédelmezlek a rágalmaktól. Pusztá jelenlétem is lesöpör minden sarat.* És Mária is velem jön (Alfeus felesége). Annyira óhajtja! Erre van szükség a Szent mellett, meg a sátán és a világ ellen: az anyák szívére”.« (Poema, III. kötet 47-49. o.).

Jézus unokatestvéreivel együtt elhagyja Názáretet, és Kánába megy, Zsuzsanna házába (a kánai menyegző menyasszonya), aki beteg. Zsuzsanna férje kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg. Jézus beleegyezik azzal a kikötéssel, hogy az tanítványként kövesse őt.

»„Te gyötrődsz asszonyod miatt, és ha én egészségesen visszaadnám őt neked, azonban örökre megnyerném őt tanítványomnak, mit szólnál?”

„Azt, hogy... hogy jogod van hozzá, és hogy... és hogy követni fogom Ábrahám példáját a készséges áldozatvállalásban.”

„Helyesen mondtad. Halljátok mindnyájan: Áldozatom ideje közeledik. Mint a folyó, úgy szalad gyorsan, megállás nélkül a torkolat felé. Teljesítenem kell mindazt, ami a kötelességem. Az emberi keményszívűség azonban oly sok területet elzár küldetésem elől. *Édesanyám és Mária, Alfeus felesége velem jön*, amikor eltávozom innen, hogy olyan népek közé menjek, amelyek még nem szeretnek engem, vagy amelyek nem is fognak szeretni soha. Bölcsességem tudja, hogy a nők tudnak segíteni engem, a Mestert, ezen a számomra elzárt területen [...]”« (*ibid.*, 51-52. o.).

És Zsuzsannát befogadja a nőtanítványok közé, akik követik őt. Azonnal utána befogadja Mária Szalómét is, Jakab és János anyját, aki férjének, Zebedeusnak a beleegyezésével lesz tanítvány.

Jézus innen Názáretbe indul, ahol elfogadja a tizenhat év körüli Annaliának a fogadalmát, aki Istennek szenteli magát; ő az első keresztény szűz. (*ibid.*, 72-77. o.)

A második húsvéti zarándoklat alkalmával, igehirdetésének második évében Jézus Édesanyjával találkozik Betániában, Lázárnál.

»Megcsókolják egymást, de Mária csókjában benne van annak aggodása is, aki hosszú időn át félelemben élt. És most, hogy feloldódott az őt fogvatartó rémület, most érzi csak a kiállott erőlködés okozta fáradtságot, és most méri fel teljes nagyságában a kiállott veszélyt.« (*ibid.*, 380. o.).

Jézus megerősíti, és gyermekien elbeszélget vele,

»hallgatva, egymást szeretve, és megpihelve egymás szeretetében« (*ibid.*, 388. o.).

Jézussal és az apostolokkal együtt a Szűzanya meglátogatja Betlehemet, a barlang-istállót, ahol Jézus született, elbeszélve a benne történt dolgokat,

»„... Fiának a végtelenül egyszerű és végtelenül fenséges születését...”« (*ibid.*, 465. o.).

Majd a többiekkel együtt Betsurba megy, ahol Mária egy kis időt tölt Elizánál, aki társa volt a Templomban, és most beteg (*ibid.*, 472. o.); utána Kariótba megy, Júdásékhoz, (*ibid.*, 519. o.) majd visszatér Betsurba. Onnan Beterbe indul Elizával, aki Krisztus követőjéhez szegődik (*ibid.*, 593-595. o.). Mária visszatér Názáretbe, ahol Magdolnát fogadja, aki ekkor már megtért, s aki ezzel a kéréssel fordul hozzá:

»„Taníts meg rá, mit kell tennem, hogy Jézusé legyek!”« (*Poema*, IV. köt. 694. o.).

A Szűzanya oktatgatja őt, majd elkíséri Kafarnaumba Jézushoz és a tanítványokhoz. Innen Jézussal és a tanítványokkal, Mária Magdolnával és Mártával együtt Betsaida felé veszik útjukat, majd Magdala, Tibériás, Kána és Názáret következik. Názáretből a galileai Betlehembe indul, majd Cezáreába és újra vissza Názáretbe. Magdolna jelenléte, aki Jézus csoportjával tart az őt ismerő városokon át, kegyetlen kritikát és érdes megjegyzéseket vált ki a városok lakóiból Magdala bűnbánója irányában, főképpen Tibériásban. Persze, ez a kritika Jézus ellenségei részéről és Krisztus ellen irányul, ami mélységes gyötrelmeket kelt Szentséges Anyjában, aki nem késik ezt mondani:

»„Olyan a szívem, mintha szűrős tövisekkel volna körülfonva. Minden lélegzetvételnél érzem a szúrást. Csak ő meg ne tudja! Azért nem mutatom fájdalmamat előtte, hogy támogassam őt derümmel. Ha az Édesanyja nem vigasztalja, ugyan hol talál vigaszt az én Jézusom?...»« (*ibid.*, 718. o.).

Ezután követi Jézust a tanítványokkal Jeruzsálemba a Sátoros ünnepre. A Fia iránt tanúsított ármánykodás láttán Mária sír... de Jézus ezt mondja neki:

»„... Az emberek iránti szeretetből jóakarattal isszuk ki a kelyhet. Nem igaz?”
Mária lenyelve könnyeit, ezt feleli: „Igen!”. Ez az „igen” gyötrelmesen hangzik és szívszaggató...« (*ibid.*, 1036. o.).

Néhánynapos betániai tartózkodás után Jézus és Mária, néhány apostollal és nőtanítvánnyal, Jerikó felé veszi útját a Jordánon túlra, Gerázába. Itt történik meg, hogy Jézus egyik beszéde után, egy névtelen asszony csodálattól eltelve, Máriát, Jézus Anyját „Boldognak” mondja (*ibid.*, 1082-1083. o.). Ez után Jézus »kis időre« elválik Édesanyjától, aki Péterrel és a nőtanítványokkal visszatér Názáretbe (*ibid.*, 1107. o.). Búcsúzás közben ez a kölcsönös *felkiáltás* hangzik el:

»„Mennyi gyűlölet, Fiam!”
„Mennyi szeretet!”
„Mennyi keserűség, drága Jézusom!”
„Mennyi édesség!”
„Mennyi meg-nem-értés, Gyermeke!”
„Mennyi megértés, Édesanyám!”
„Ó, kincsem, drága Fiam!”
„Édesanyám! Te, Isten öröme és az enyém! Édesanyám!”« (*ibid.*, 1108. o.).

A Fény ünnepe alkalmával, decemberben, Jézus hazatért Názáretbe a két unokaöccsel együtt, Péter és Tamás társaságában. Ez utóbbi számára Jézus Anyjának a »közelében lenni olyan édes örömet jelent«, amelyet nem lehet »szóval« kifejezni (*ibid.*, 1180. o.). Egnapi otttartózkodás után Jézus az övével Tibériás és Kafarnaum felé indult.

Az igehirdetés harmadik évében.

Nyilvános működésének harmadik évében, tavasszal, Jézus Názáretbe indul. Vele vannak az apostolok, Mannaen, néhány férfi és nőtanítvány (olyan negyvenfőnyi együttvéve). Jézus Édesanyjával óhajt találkozni. Ez alkalommal történt, hogy Jézus olyan csodálatos módon mutatta be Édesanyját a jelenlevőknek (*Poema*, V. köt. 268-273. o.). Miközben Jézus apostolaival Jeruzsálemba tart Betániából, ahol a Szűzanya is tartózkodik, Magdolna megtudja egy Heródes-párti embertől, hogy súlyos cselvetések vannak készülöben

a Mester ellen. Magdolna azon nyomban útra kel, hogy Jézussal találkozzék, és a veszélyre figyelmeztesse. Jézus visszafelé veszi útját, Kánába, és meghívja Magdolnát is, hogy ő is jöjjön oda a Szűzanyával együtt. Az útnak egy bizonyos pontján Édesanyjával és a nőtanítványokkal találkozik, akik egy kocsin utaznak. Az Anya nem bírja megállni, hogy fel ne kiáltson:

»„... Fiam! Mennyire gyűlöl téged mindenki!”...

„De látod, hogy az Atya gondunkat viseli! [– feleli Jézus –] Ne sírj tehát! Én bátran szembeszállok az egész világ gyűlöletével. De egyetlen könnyed lesújt engem...”« (*Poema*, V. köt. 404. o.).

Mannaen biztatására azonban Jézus elhatározza magát, hogy visszatér Jeruzsálembe a húsvéti ünnepekre. Ezalatt az Anya

»csupa szeretet és aggodás üldözött Fia iránt« (*ibid.*, 545. o.).

Jézus folytatja igehirdető munkáját. De egy diszkrét körút után szükségét érzi, hogy visszatérjen Názáretbe, Édesanyjához, és vele marad egy hónapig (*Poema*, VI. köt. 990. o.).

»„... Milyen édes a hazatérés... [– mondja neki –] az otthonunkba, és főleg tehozzád, ó Anyám, az emberek között való annyi járás-kelés után!”

„Akik mind jobban megismernek téged, és e megismerés által két ágra szakadnak: azokra, akik szeretnek, és azokra, akik gyűlölnek... És ez az utóbbi ág a vastagabb...”
„A Gonosz érzi, hogy közeledik veresége, és ezért dühöng... és másokat is dühtől tombolóvá tesz...”

[...] „... Olyan bús vagy... Megértem... és annyit szeretnék tenni érted!...”

„És oly sokat teszel Anyám! Köszönöm mindazt, amit teszel!...”

„Ó, igen szegényes az én segítségem, Fiam!”

[De Jézus ellene veti, mondván:] „Anyám! Anyám! Ne mondd ezt! Erőmet a te imádságaidból nyerem. Elmém megpihen, ha rád gondolok, és lám, most vigaszt talál a szívem, ahogy így a te áldott szívedre hajthatom fejemet... Édesanyám!...”

[...] Majd csendes pillanatok következnek, telve szeretettel.« (*Poema*, VI. köt. 947-948. o.).

Názáreti tartózkodása alatt Jézus, a Szűzanya jelenlétében, az övével beszélgetve nagyon világos utalást tesz megszegyenítő halálára. Jót tesz újra elolvasni azt a részletet, melyet már korábban leírtunk a 41. oldalon (a III. rész II/B/2. fejezetben), és kiegészíteni az alábbiakkal:

»„De miféle más minden, Máriám? Jézus diadalmaskodik, Jézus csodákat művel, Jézust egyre nagyobb sereg követi... Talán nem igaz?” kérdi Mária, Alfeus felesége.

Mária pedig, változatlan testhelyzetben, minden kérdésre ezt válaszolja: „Igen, igen, igen,” fájdalom nélkül, öröm nélkül, csupán nyugodt jóváhagyással, mivel így van...

„S akkor? Mi az a többi *minden*, ami még mélyebbre dőfi szívedbe a tört?”

„Ó!... Minden!...”

„És ilyen nyugodt vagy? Ilyen derűs? Mindig ugyanolyan, mint amikor harminchárom évvel ezelőtt jegyesként érkeztél ide, és mintha csak tegnap lett volna, annyira emlékszem rá... De hogy bírod így elviselni? ... Én... én olyan lennék, mint egy örült!... És azt tenném... nem is tudom, mit tennék?... Én... De nem! Az nem lehet, hogy egy anya tudja mindezt, és ilyen nyugodt legyen!”

„Istennek előbb leánya és szolgálója vagyok, s csak azután az anyja... Nyugalmamat hol találom? Isten akaratának teljesítésében. Derűm honnan ered? Ennek az akaratnak a teljesítéséből. Ha egy ember akaratát kellene megtennem, nyugtalan lehetnék, mert egy ember, a legbölcsebb is, mindig ránk kényszeríthet helytelen kívánságokat. De az Isten akarata! Ha Ő azt akarta, hogy Krisztusának anyjává legyek, azt kellene talán gondolnom, hogy ez kegyetlenség, és e miatt a gondolat miatt el kellene veszítenem derűmet? Annak elgondolása, hogy mi lesz számára a Megváltás, és számomra, igen, számomra is, zavarjon meg azzal a gondolattal, hogy mit teszek majd, hogy túléljem azt az órát? Ó, borzalmas lesz!”... és Mária önkéntelenül összerezzen, mint akin hirtelen borzongás fut végig, és kezeit összeszorítja, mintha remegésüket akarná megakadályozni, vagy hogy még forróbban imádkozzék. Arca még jobban elfehéredik, finom szemhéja szenvedőn ereszkedik le hirtelen a szelíd, kék szemekre. De egy mély, szenvedő sóhaj után erőt vesz a hangján, és ezzel fejezi be: „De Ő, Aki eljegyzett engem akaratával, s akit én bizalommal teljes szeretettel szolgálok, megadja majd segítségét arra az órára [...]”.

„Igen, Anyám! A Szeretet segít majd bennünket, s a szeretetben kölcsönösen segítjük majd egymást. És a szeretetben fogunk megváltani... [...] A szeretetben és a fájdalomban... Igen. És együtt...”

Tovább egy szót sem szól senki... A Golgota majdani tragédiájának két Főszereplője körül a körben ülő apostolok és nőtanítványok gondolatokba merül szobroknak látszanak...

Aurea megkövülten ül kis zsámolyán... De elsőnek ő ocsúdik fel, és... anélkül, hogy felállna, térdre ereszkedik, és így közvetlenül Mária elé kerül. Átöleli a térdét, fejét pedig ölébe hajtva mondja: „Mindezt értem is!... Milyen sokba kerülök! És mennyire szeretlek titeket azért, amibe kerülök nektek! Ó, Istenemnek Anyja, áldj meg engem, hogy ne legyen hiábavaló a ti mérhetetlen áldozatotok!...”

„Igen, leányom! Ne félj! Isten téged is megsegít, ha mindig elfogadod akaratát”, feleli a Szűzanya« (*ibid.*, 967-968. o.).

Egy názáreti tartózkodás alatt, bizalmas beszélgetésben Jézus és Mária rokonairól is szó esik, főleg Józsefről, Alfeus egyik fiáról (az első a négy fiú közül, akik szent József unokaöccsei), »aki mindig önfejű, önkényeskedő... és nem enged a saját nézeteiből, akár néhai apja« (*Poema*, VI. köt. 970. o.). Majd Jézus ezt mondja Édesanyjának:

»... Azt akarom, hogy kis ideig velem maradj Kafarnaumban. Anyám... Azután te visszatérsz ide, én pedig elmegyek a szír-főnícia határvidék felé, és mielőtt lemennék Judeába, Izraelnek e csökönyös juha felé, majd visszatérek, hogy üdvözöljelek téged...» (*ibid.*, 971. o.).

Érdemes kiemelni a Szűzanya szavait, melyet Aureához intézett (egy pogányságból megtért fiatal lányhoz), aki arra vágyott, hogy vele maradjon:

»„Leányom, nem lehet mindent megkapni! Látod, én sem lehetek Jézussal. Nektek ajándékozom őt, és távol élek tőle, nagyon távol, mialatt ő bejárja Palesztinát, hogy tanítson, és meggyógyítsa és megmentse a kisleányokat...”

„Igaz! ...” [feleli Aurea].

[És Mária hozzáfűzi:] „És ha azt akarnám, hogy csak velem legyen, a ti lelketeket nem menthetné meg. Arra gondolj, milyen nagy az én áldozatom. Fiamat adom nektek, hogy feláldozzák a lelketekért. Azonkívül te és én mindig egyesülve leszünk,

mert a nőtanítványok mindig Krisztus körül egyesülnek, most és a jövőben, egyetlen nagy családot alkotva, melyet az iránta való szeretet egyesít”.

„Igaz!”...« (*ibid.*, 983-984. o.).

»„... Én [– mondja majd valamivel odébb –] mindenkinek az anyja vagyok... és nem szabad csak egy valakié lennem. Nem vagyok kizárólagosan még Jézusé sem... Te is látod, hagyom őt elmenni, és nem tartóztatom... Szeretnék vele lenni, igen. De ő úgy látja jónak, hogy itt kell maradnom addig, amíg ő azt nem mondja: 'Jöjj!' És én maradok. Az itthon tartózkodásai? Azok az én anyai örömöm! Vele való vándorlásaim? Azok a nőtanítvány örömét képezik. Itteni egyedülléteim? A hívő ember öröme, aki megteszi Ura akaratát.”

„Az az Úr neked Fiaid, Mária! [mondja neki Alfeus felesége].

„Igen! De akkor is Uram ő...”« (*ibid.*, 995. o.).

Egy hónapi názareti tartózkodás után Jézus a galileai Betlehembe és Tibériás felé indul övéivel, majd Kafarnaumba megy, ahová Édesanyját is elhívja (*Poema VI.* 1025. o.), aki követi őt Magdalába is és más helyekre (1046. o.). Jézus jelentőséggel bíró kifejezésekkel fordul hozzá:

»„... az, hogy veled lehetek hazatérésem első óráiban, számomra azt jelenti, hogy rögtön újra erőre kapok kedves társaságodtól ahhoz, hogy kiigyam az összes kelyhet, amelyet a világ kínál nekem... s amelyek oly undorítóak és keserűek...”« (*ibid.*, 1171. o.).

Emlékezetes Jézus találkozása Édesanyjával Matatiás erdejénél, a téli évszak idején. Egy tökéletes pár: Jézus szent fejét Mária térdére hajtja

»mint egy fáradt és szomorú gyermek, aki ahhoz menekül, aki őt egyedül képes megvigasztalni. És Mária a fejét simogatja, megérintve Jézus sima homlokát. Úgy tűnik, mintha el akarná űzni mindazt a fáradságot, mindazt a bánatot, melyek Fiát nyomasztják...”« (*Poema VII.* köt. 1331. o.).

Majd arról a kísérletről beszélnek, amikor Jézust királlyá akarták tenni, és Édesanyja kifejezi neki azt a hő vágyát, hogy mindig vele lehessen,

»„... sárban, szélben, a szabad ég alatt, üldözötten, fáradtan, hajlék és tűzhely nélkül, ahogyan sokszor te, semmint a saját házámban [...]. Te velem, én meg veled, s így kevésbé szenvednél, és én sem szenvednék annyira... És mindig [...] megvédenélek a hidegtől, a kemény kövektől, és főleg a kemény szívektől szeretetemmel, keblemmel és karjaimmal...”« (*ibid.*, 1335. o.).

De Jézus értésére adja, hogy egyelőre nem viheti magával. El kell mennie Judeába, Szamariába, hogy evangelizáljon. Ezért azt tanácsolja neki, készüljön rá, hogy a tavasz kezdetén utolérje, és Jeruzsálemben lakozzon. És reméli, hogy időnként majd viszontláthatja.

»Jézus a szívére vonja, és ő ott sír Jézus szívében...”« (*ibid.*, 1336. o.).

Azután elválik Édesanyjától, miközben könnyei folynak.

A megváltó Kínszenvedés folyamán.

A három évig tartó tanítói körútjának a végén kezdetét veszi »a Kínszenvedés időszaka«. Húsvét előtt egy hónappal, Lázár kocsiával Názáretbe indul, hogy felvegye Máriát és a galileai nőtanítványokat, hogy onnan Efraimba szállítsa őket, Jákob feleségének házába, ahol Jézust apostolaival együtt vendégül látják. A Szűzanya szomorú, mert közeleg az ő ideje...

»... elmondhatom, hogy nincs többé Fiam, [– így beszél Jákob feleségével –] mert ő Istené és a küldetésé...» (Poema VIII. köt. 258-259. o.).

Útra kelnek Betánia felé (*ibid.*, 344. o.), hogy kezdetét vegye a megváltó Kínszenvedés.

»Amikor Máriára gondoltok [– mondja Jézus a Látnoknak –], szeretném, ha elmélkednétek erről *az élve haldoklásról, amely harminchárom éven át tartott, és a Kereszt tövében érte el tetőfokát. Ezt ő értetek szenvedte el.* Értetek a tömeg gúnyolódásait, amely őt egy örült anyjának tartotta. Értetek a rokonok és fontos személyek szemrehányásait. Értetek az én látszat szerinti megtagadásomat: 'Azok az én anyám és testvéreim, akik megteszik Isten akaratát'. És nála jobban ki tette meg azt az akaratot – éspedig rettenetes akaratot –, amely rákényszerítette annak gyötrelmét, hogy kivégezve lássa Fiát.

Értetek fáradt, amikor ide-oda jött utánam. Értetek hozta az áldozatokat, kezdve attól, hogy elhagyta kis házát, és a tömeg közé vegyült, addig, hogy elhagyta kis hazáját Jeruzsálem zajáért. Értetek vállalta azt a kötelességet, hogy kapcsolatban legyen azzal, aki szívében árulásra készült. Értetek vállalta azt a fájdalmat, hogy hallja, miként vádolnak engem megszállottságról, eretnekségről. Mindent, mindent értetek.

Ti nem tudjátok, mennyire szerettem Anyámat! Ti el sem tudjátok képzelni, mennyire érzékeny volt a szerető érzelmek iránt Mária Fiának a szíve... És azt hiszitek, hogy megkínzásom kizárólag testi volt, és legfeljebb az Atyától való végső elhagyatás lelki gyötrelmét teszitek hozzá.

Nem, gyermekeim! Én átéltem az ember szenvedését is. Szenvedtem, mert szenvedni láttam Anyámat, mert – mint kezes bárányt – el kellett őt vezetnem a kivégzésemre. Szenvedtem, mert meg kellett gyötörnöm őt az egymást követő búcsúzásokkal, először Názáretben, az igehirdetés megkezdése előtt, amit megmutattam nektek, és amely megelőzi közeli Kínszenvedésemet; az utolsó vacsora előtti búcsúzással, amikor az Iskarióti éppen azon volt, hogy eláruljon engem; és a végső kegyetlen búcsúzással a Kálvárián.» (Poema IX. köt. 16-17. o.).

Ezenfelül Jézus beszél még az ő pszichikai szenvedéseiről,

»...melyek úgy hozzátartoztak, összefonódtak, és egyé olvadtak Édesanyám szenvedéseivel, mint az Egyenlítő őserdőinek kibogozhatatlan liánjai, amelyeket nem lehet úgy szétválasztani, hogy csak egyetlen szálát vágnak ki belőle, hanem egyetlen fejszecsapással át kell vágni ahhoz, hogy utat nyissanak benne, s ezáltal egyszersmind el is pusztítva azokat a liánokat. Hasonlóképpen egy test ereihez, amelyek közül csak egyet nem lehet megfosztani a vértől, mivel azokban egyetlen nedv kering. Hasonlóképpen, nem lehet megakadályozni, hogy az anya méhében formálódó kis lénybe ne jusson be a halál, ha az anya meghal. Mert az anyának az élete, melege, tápláléka, vére az, ami az anya szívének dobogásával, zengő ritmusával áthatol a belső burkokon egészen a születendőig, és teljessé teszi az életre.

[...] Részvétet kelt bennetek az az anya, akinek fiát gyógyíthatatlan betegség halálra ítélte, vagy az, akinek fiát az emberi igazságszolgáltatás szigora kivégzésre

ítélt. De gondolatok az én Anyámra, aki *attól a pillanattól fogva, hogy engem megfogant, remegett arra a gondolatra, hogy én a halálraitélt vagyok!* Gondolatok erre az Anyára, aki midőn az első csókot adta Újszülöttjének puha, rózsás testére, érezte gyermeke majdani sebeit! Gondolatok erre az Anyára, aki tízszer, százszor, ezerszer is odaadta volna életét, csakhogy megakadályozzon abban, hogy (felnőtt) emberré váljak, és eljussak a Feláldoztatás pillanatához. Gondolatok *erre az Anyára, aki tudta, és kívánnia kellett azt a szörnyűséges órát, hogy elfogadja az Úr akaratát, az Úr dicsőségére, jóságból az emberek iránt!* Nem, nem volt hosszabb haláltusa, és olyan, amely nagyobb fájdalomban végződött volna, mint az én Édesanyámé!”« (*ibid.*, 20-21. o.).

A Lázártól való búcsúzaskor (öt nappal a Kereszthalál órája előtt), Jézus többek között ezt mondja neki:

„Az Anyám!... Ó, micsoda szívet tépő fájdalom öröla beszélni!... Édesanyámnak már úgyis annyi gyötrelme van! Ő is olyan kimerült, szinte már haldoklik... *Már harminchárom év óta halódik ő is, és most annyi seb borítja, mint egy kegyetlen kivégzés véltlen áldozatát.* Esküszöm neked, hogy küzdöttem az elme és a szív, a szeretet és a felelősség között, hogy eldöntsem, vajon nem lenne-e helyesebb eltávolítanom, visszaküldenem otthonába, ahol mindig visszaálmódja a Szeretetet, Aki Anyává tette őt, ízleli tűz-csókjának ízét, elragadtatásba esik attól az emléktől, és lelki szemeivel mindig látja az angyal megjelenésének vakító fényétől megrezdített levegő hullámozását. Halálom híre szinte ugyanabban a pillanatban érkezik majd meg Galileába, amikor ezt mondhatom majd neki: 'Anyám, én vagyok a Győztes!'. *De nem tehetem, nem tehetem ezt. A világ bűneivel megterhelt szegény Jézusnak szüksége van vigaszra! És ezt Édesanyám nyújtja majd nekem. A még szegényebb világnak két önkéntes Áldozatra van szüksége. Mert az ember az asszonnyal együtt vétkezett, és az Asszonynak épp úgy meg kell váltania, ahogyan megvált az Ember.* De addig, amíg nem üt az óra, én megnyugtató mosolyt ajándékozok Édesanyámnak... Ő remeg,... tudom... Érti a kínzás közeledtét. Tudom. És természetes irtózáttal és szent szeretetből retteg tőle, úgy, ahogyan én is irtózom a haláltól, mert 'élő ember' vagyok, akinek meg kell halnia. De jaj lenne, ha megtudná, hogy öt nap múlva... Nem jutna el élve ahhoz az órához... Én pedig azt akarom, hogy éljen, hogy erőt nyerjek az ő ajkairól, ahogyan méhéből nyertem életet. *És Isten ott akarja őt az én Kálváriámon, hogy belevegyítse szűzi könnyeinek vizét az isteni Vér borába, és bemutassa az első Misét.* Tudod, mi lesz a Mise? Nem tudhatod! A Mise az én halálom örök alkalmazása lesz az idők végezetéig, az élő vagy szenvedő emberi nem számára⁴². Ne sírj, Lázár! Anyám nem sír. Ő erős. Mint anya, egész életében sírt. Most már nem sír. Megfeszítette arcán a mosolyt... Láttad, milyenné lett az arca ez utóbbi időben? Mosolyt erőltet az arcára, hogy engem megerősítsen. Kérlek, utánozd Anyámat!”« (*ibid.*, 36-37. o.).

„A Megváltó vagyok [mondja Lázárnak]. A Megváltónak be kell teljesítenie az áldozatot egészen a végső feláldoztatásig [...]. *Én már halott vagyok. Halott, akit inkább a szeretet hiánya ölt meg, mintsem a kínzások [...].* Én vagyok a Bárány, aki

⁴² A szentmise – amint azt a Trentói Zsinat meghatározta, – Áldozat, amely által a »keresztben egyszer megtörtént vérontással való áldozat újból megjelenítődik, megemlékezésül egészen a világ végéig, a naponta elkövetett bűnök engesztelésére... nemcsak az élők, hanem a Krisztusban meghaltak javára is« (Sessione XII, cap. 1 és 2. vö. *Denzinger, Enchiridion Symbolorum...*, n. 938 és 940, passim).

tiszta öntudattal mond 'Istenhozzád!' -ot az életnek, az Anyának és a barátainak...»«
(*ibid.*, 40-41. o.).

Ezen a ponton a Látnok nem bírja megállni, hogy meg ne jegyezze:

»Mennyit szenvedtem! Egész éjjel, csütörtökön 23 órától, március 1-én, péntek reggel 5 óráig. Olyan gyötrelemben láttam Jézust, ami alig volt alatta a Getszemáni gyötrelmeinek, *különösen, amikor Édesanyjáról beszél*, valamint az árulójáról, és kimutatja a haláltól való iszonyát...« (*ibid.*, 42. o.).

A Betániától Jeruzsálemig tartó úton Jézus megparancsolja az apostoloknak, hogy el ne mondják Édesanyjának, amit nekik mondott az immár közeli Kínszenvedéséről és kegyetlen haláláról.

»„Túlságosan szenvedne miatta! Akire a kivégzés vár, megissza a kegyes italkeveréket, ami elkábítja, hogy képes legyen bevárni a kivégzés óráját anélkül, hogy minden pillanatban beleremegne. A ti hallgatástok lesz ez a kegyes ital az ő számára, a Megváltó Anyja számára!...»« (*ibid.*, 56. o.).

Ezt mondja még az apostoloknak:

»„Nézzétek, ott van a távolban Sion! Menjetek, hozzátok el a szamárkancát és csikáját! Ezt mondjátok az embernek: 'Jézus Rabbinak van szüksége rájuk!' És mondjátok meg Édesanyámnak, hogy hamarosan megérkezem. Ott van fenn, azon a kiugró teraszon a Máriákkal együtt. Vár engem. Ez az én emberi diadalom lesz... Legyen az övé is. Mindig együtt! Ó, együtt!...

És kié a szív, az a hiéna-szív, amely karmos patája egyetlen csapásával kitepi az anyai szívből az ő szívének a szívét? Kit? Engem, az ő Fiát! Kié az a szív, egy emberé talán? Nem! Minden ember asszonytól születik. És ösztönből és morális megfontolásból nem támadhat így rá egy anyára, mert 'saját' anyjára gondol. Tehát nem ember az, aki ezt teszi. Akkor hát ki? Az ördög! De bántalmazhatja-e az ördög a győzedelmes Asszonyt? Hogy bántalmazhassa, meg kell őt érintenie. A sátán pedig nem tudja elviselni Isten Rózsájának szüzi fényét. És akkor? Mit mondotok, ki az? Nem beszéltek? Akkor hát én mondom meg!

A legfondorlatosabb ördög eggyé olvadt a legromlottabb emberrel, – és miként az áspiskígyónak fogába van bezárva a mérge, – öbelé zárkózott be, öbelé, aki odamehet az Asszonyhoz és, alattomosan, így marhatja meg. Átkozott legyen az a hibrid-szörny, aki sátán és ember keveréke! Megátkozom? Nem! Ez a szó nem méltó a Megváltóhoz. [...] Nincs az enyémnél nagyobb szeretet!»« (*ibid.*, 60-61. o.).

Az apostolok megütközötten kérdezik maguktól, kiről is beszél... Júdás ravaszul, hogy elterelje magáról a figyelmet, különböző neveket sorol fel... Jézusnak »hamis« barátait.

»Jézus nem hallja, mert előre ment, és utolérte Édesanyját, aki a Máriákkal és Mártával meg Zsuzsannával együtt várakozott rá...« (*ibid.*, 61. o.).

A tömeg eközben értesült Jézus érkezéséről, és »nagy ünneplésre« készülődik, olaj és pálmaágakat vágva le a fákról. De Jézus úgy rendelkezik, hogy az asszonyok menjenek Jeruzsálembe.

»„Fiam... és egyedül mész? Nem maradhatok a közeledben?” kérdi Mária, oly szomorú arcát és égi tekintetét édes Fiára emelve.

„Arra kérlek [– válaszolja Jézus –], maradj elrejtőzve. Miként a galamb a szikla hasadékában. Jelenlétednél nagyobb szükségem van az imádságodra, kedves Anyám!”

„Ha így áll a dolog, Fiam, akkor mi imádkozunk. Mindannyian. Éretted!”.« (ibid., 62-63. o.).

Miután üdvözölte Édesanyját, előreküldi a nőtanítványokkal, hogy Lázárnak a Sionon lévő házából nézzék végig ünnepélyes »bevonulását« Jeruzsálemben. (ibid., 63. o.).

Jézus, a tömeg ujjongó hozsannája közepette halad előre. A Templomhoz vezető egyik utca sarkánál, amely a Mória hegyére vezet fel, megpillantja a házat, amelyben Édesanyja tartózkodik az asszonyokkal: Jézus rámosolyog Édesanyjára, és továbbhalad... (ibid., 73. o.)

A Templomhoz érkeve kiűzi onnan a kereskedőket. Majd az apostolokkal visszatér az Olajfák Hegyére, Betánia felé, a Galileaiak területére.

Hétfőn reggel a Jeruzsálemben történt ünnepélyes bevonulás után, a korareggeli órákban Jézus a városba tart, hogy Édesanyjával találkozzék. Belép a Sion dombján levő házba, ahol Édesanyja szállást kapott. Bejelenti neki a fiatal Annalia halálát, ami nem sokkal az »ő bevonulása után történt.«

»„A szeretet túlcsoordulása okozta halálát. Akkor tudtam meg, amikor már a Templomhoz vezető emelkedőn haladtam”. [És meghívja Édesanyját, hogy menjen el vele megvigasztalni] „egy anyát, akinek karjai közt halt meg leánya, a természetfeletti örömtől”. [És hozzáteszi:] „Az első szüzi lélek, aki a miénk! Az, aki azért keresett fel téged Názáretben, hogy eljusson hozzám, és ezt az örömet kérje tőlem...”« (ibid., 87. o.).

Innen indulnak el Annalia édesanyjához, és igyekeznek megvigasztalni őt. Ám ő Máriához fordulva többek között ezt mondja neki:

»„... Te nem tudod, mi az én fájdalmam, te, aki élvezed Fiad diadalát, és ő egészségesen és erőteljesen a tiéd. Miért nem tért vissza (a halálból)? Miben vétett ellene, és vele együtt én is, hogy nem volt könnyörülettel kéréssem iránt?”

[De Mária ezt feleli:] „Elíza! Elíza! Ne mondj ilyet!... A fájdalom vakká és sükké tesz téged... Elíza, te nem ismered az én szenvedésemet. És nem tudod, milyen mély tengerré válik majd az én szenvedésem. Te nyugodtnak és szépnek láttad lányodat, amint békésen megmerevedett. A te karjaid között. Én... *Én több mint hat lusztrum óta (30 éve) szemlélem Gyermekemet, és sima, tiszta teste mögött, amelyet szemlélek és simogatok, a Fájdalmak Emberének sebeit látom, akivé válik majd Gyermekem.* Tudod te, te, aki azt mondod, hogy én nem tudom, mit jelent látni a gyermekünket kétszer a halálba menni, és abban megmerevedni az elszenvedett kínok után a holtak békéjével, és ezt tapinthatóan megvalósulni látni? És tudod te, mit jelent ezzel a látomással élni egy anyának harminc éven át?! A Fiam?! Nézd, máris mintegy bíborba öltözött, mintha a vérfürdőből lépne ki! És hamarosan, nemsokára – gyermeked arcán még fel sem sejlik az elmúlás, – én látni fogom Fiamat saját ártatlan vérének bíborába öltözve! Annak a Vérnek a bíborába, amelyet én adtam neki! És ha te halálakor szívedre ölelted a leányodat, tudod-e, mekkora lesz az én fájdalmam, amikor úgy látom meghalni Fiamat a fán, mint egy gonosztevőt? Nézzed őt, minden ember Üdvözítőjét, nézd őt szenvedő lelkében és testében! Mert az általa megváltottak teste romolhatatlan és boldog lesz az ő Országában. És most nézz rám! Nézd meg ezt az Anyát, aki óráról órára elkíséri és vezeti, – ő, én egyetlen lépését sem

tartanám vissza! – vezeti Fiát az Áldozatra! Én meg tudlak érteni téged, szegény anya. De te is értsd meg az én szívemet! Ne gyűlöld Fiamat! Annalia nem bírta volna elviselni Urának haláltusáját. És Ura boldoggá tette őt az örömujjongás órájában”. Erre a kinyilatkoztatásra Eliza abbahagyta sírását. Mereven néz Máriára, akinek sápadt mártír-arcát könnyek áztatják, és nézi Jézust, aki viszont őrá tekint szájalommal... és sóhajtozva Krisztus lábaihoz csúszik [...].

[Jézus bátorítja őt, és ezt mondja neki többek közt:] „... Örökké él, mert hitt az Életben [...]. Fájdalmad vakká és süketté tesz téged. Jól mondja Anyám. De hamarosan azt mondod majd, amit ma reggel üzentem neked: 'Az ő halála valóban Isten kegyelméből történt'. Hidd el, asszony!...”» (*ibid.*, 89-91. o.).

Jézus elköszön Elizától, majd Édesanyját hívja, hogy kövesse őt. De Mária kéri, és el is nyeri Jézustól, hogy még ott maradjon annál a vigasztalan anyánál, hogy erőt öntsön bele (*ibid.*, 92. o.).

A Húsvét előtti szerdán Mária találkozik Jézussal. Alva találja az egyik lugas alatt és... nyugtalan az álma... Az Anya hagyja aludni őt, szeretetteljesen virrasztva mellette. Azonban

»valami Mária szívébe markol. És pedig az, hogy hallja, Jézusa sír álmában, és zavart suttogásban... Júdas nevét mormolja...» (*ibid.*, 140. o.).

De egyik pillanatban Jézus

»... fölriadva felébred, mintegy menekülni akarva valami borzalmas dolog elől. De Édesanyjának keblén találja magát, az Anya mosolyát látja, az Anya kellemes hangját hallja, csókját, simogatását érzi [...] Jézus rámosolyog: „Mindig az Anya vagy! Az, aki megvigasztal, aki mindenért kárpótol. Az én Anyám!” Maga mellé ülteti...»

és beszélgetnek. Többek között megkérdezi tőle:

»„Édesanyám, amikor egyedül leszel, kivel fogsz lakni?”

„Akivel te mondod, Fiam. Engedelmeskedtem neked, mielőtt még az enyém lettél, Fiam. Továbbra is azt fogom tenni, amikor majd elhagysz.” Hangja remeg, de ajkán hősiessé a mosoly.

„Te tudsz engedelmeskedni. Mekkora pihenést jelent veled lennem! Mert látod, Édesanyám? A világ képtelen felfogni, de én az engedelmeseknél lelek pihenésre... Igen, Isten az engedelmeseknél pihen meg. Istennek nem kellett volna szenvednie, fáradoznia, ha az engedetlenség nem jött volna a világba. *Minden azért történt, mert az ember nem engedelmeskedett. Ezért van szenvedés a világon. Ezért szenvedünk mi.*”

„De a mi békénk is, Jézusom. Mert mi tudjuk, hogy a mi engedelmisségünk megvigasztalja az Örökkévalót. Ó, főleg számomra, mit jelent ez a gondolat! Nekem, a teremtménynek megadatik, hogy megvigasztaljam a Teremtőt!”

„Ó, Isten öröme! Te nem tudod, ó, mi Örömünk, mit jelent számunkra ez a szavad! Felülmúlja a mennyei kórusok harmóniáját... Te áldott! Áldott Asszony, aki megtanítasz engem az utolsó engedelmisségre, és ezzel a gondolattal megédesíted számomra annak vállalását!”

„Neked nincs szükséged arra, hogy én tanítsalak téged, Jézusom. Tőled tanultam mindent!”» (*ibid.*, 141-142. o.).

Mária elmegy, és visszatér az asszonyokkal, akik ételeket hoznak Jézusnak. Étkezés közben Jézus beszélget velük, majd elbocsátja az asszonyokat, és csak Édesanyját tartja vissza.

»„Az est beállta előtt [– mondja neki –] Lázár palotájában leszek. Szükségem van rá, hogy lássalak még téged. És velem lesz János. De nem akarok másokat, csak téged, Édesanyám, és a többi Máriát, Mártát és Zsuzsannát. Annyira fáradt vagyok...”« (ibid., 145. o.).

Mária eltávozik.

A Húsvét előtti csütörtökön a Cönákulumban, este felé vesz »búcsút« Édesanyjától. A Szent Szűzzel együtt ott van Mária Magdolna és Alfeus Máriája. Jézus belép a szobába, ahol Édesanyja a két asszonnal tartózkodik, akik tapintatosan azon nyomban eltávoznak.

»Jézus átöleli Édesanyját, és homlokon csókolja. Mária előbb Fiának kezét csókolja meg, majd a jobb arcát. Jézus leülteti Máriát, és ő is leül mellé egy másik számolyra. Kézen fogva kísérte oda, és továbbra is fogja a kezét, amikor Mária már ül.

Jézus is gondolataiba merül, gondterhelt, szomorú, bár igyekszik mosolyogni. Mária aggódva tanulmányozza arckifejezését. Szegény Anya, aki a kegyelem és a szeretet révén megérte, mit jelent ez az óra! Fájdalmas összerándulások futnak végig Mária arcán, és szemei tágra nyílnak a kínos benső látomások hatására. De nem rendez jeleneteket. Méltóságteljes, mint a Fia. Jézus beszél. Üdvözli Máriát, és imáiba ajánlja magát.

„Édesanyám, azért jöttem, hogy erőt és bátorítást nyerjek tőled. Olyan vagyok, mint egy kisgyermek, Édesanyám, akinek fájdalmában Anyja szívére van szüksége és anyja keblére, hogy erőt nyerjen. Ebben az órában újra a te egykori kis Jézusod vagyok. Nem a Mester vagyok, Édesanyám. Kizárólag a Fiad vagyok, mint Názáretben, amikor csöppnyi gyermek voltam; tied, mint Názáretben, mielőtt elhagytam magánéletemet. Senkim sincs rajtad kívül. Az emberek e pillanatban nem barátai a te Jézusodnak, és nem őszinték hozzá. Nem bátrak még a jóban sem. Csak a gonoszok tudnak állhatatosak és erősek lenni a rossz elkövetésében. Te azonban hűséges vagy hozzám, és az én erőm vagy, Édesanyám, ebben az órában. Támogass engem szeretetteddel és imáddal! Azok között, akik engem többé-kevésbé szeretnek, csak te vagy az, aki tudsz ebben az órában imádkozni. Imádkozni és megérteni. A többiek örvendeznek, elmerülve az ünnepi gondolatokban, vagy a gonosztett kigondolásában, mialatt én annyi mindentől szenvedek. Ezen óra után sok minden meghal majd. Többek között meghal bennük emberi gyengeségük, s azután majd meglesz az a képességük, hogy méltókká tudnak válni hozzám, mindnyájan, kivéve azt, aki elveszett, és akit semmilyen erő sem képes rávezetni legalább a megbánásra. Most azonban még csak lassú felfogású emberek, akik nem érzik, hogy a halálomon vagyok, mialatt ők ujjonganak, abban a hiszemben, hogy a diadalom sosem volt közelebb, mint most. A pár nappal előbbi hozsannák megrészesgítették őket. Édesanyám, ezért az óráért jöttem, és érkezését természetfölötti örömmel látom! De az énem fél is tőle, mert ennek a kehelynek a neve: árulás, megtagadás, kegyetlenkedés, gyalázás, elhagyatottság. Támogass engem, Édesanyám! Mint amikor imáddal levonzottad Isten Lelkét, és Általa a világnak adtad Azt, akire a népek várokoztak, úgy vonzzad le most Fiadra az erőt, hogy segítsen engem annak a műnek a teljesítésében, amelyért jöttem.

Édesanyám, Isten veled! Áldj meg, Édesanyám, az Atya nevében is! És bocsáss meg mindenkinek. Bocsássunk meg együtt, bocsássunk meg már most annak, aki megkínoz bennünket!”

Miközben beszél, Jézus térdre ereszkedik Édesanyja lába előtt, és úgy néz rá, hogy közben átöleli a derekát.

Mária hangtalanul sír, arcát kissé felemelve, bensőségesen imádkozva Istenhez. A könnyecseppek végig gurulnak sápadt arcán, és ölébe hullanak és Jézusa fejére, amelyet végül Anyja szívére támaszt. Majd Mária Jézus fejére teszi kezét, mintegy hogy megáldja őt, és azután lehajol, hogy megcsókolja. Simogatja a haját, megsimogatja a vállát, a karját, keze közé fogja arcát és maga felé fordítja, s a szívére szorítja. Könnyek között újra megcsókolja a homlokán, orcáin, szemein, ringatja azt a szegény, fáradt fejet, mintha kisgyermek volna, úgy, ahogy a Barlangban láttam őt ringatni az isteni Újszülöttet. De most nem énekel. Csak ezt mondja: „Fiam! Fiam! Jézus! Jézusom!” De olyan hangon, ami a szívemet szaggatja.

Majd Jézus feláll. Megigazítja magán a köpenyt, s állva marad az Anyával szemben, aki még mindig sír, és megáldja őt. Majd az ajtó felé indul. Mielőtt kimenne, ezt mondja: „Édesanyám, még eljövök, mielőtt elfogyasztanám a magam Húsvétját. Várj reám imádkozva!” És kimegy.« (Poema IX. köt. 191-192. o.)⁴³.

Elkezdődik a Nagycsütörtöki szenvedés.

Miután megalapította az Eukarisztiát, és kiosztotta apostolainak, Jézus fogott egy konszekrált kenyérdarabkát és a kelyhet, benne a konszekrált borral, kilépett a Cönákulum terméből, és Anyjához ment, hogy megáldoztassa; ezt követően visszatért a Cönákulumba, kezében az üres kelyhet tartva (Poema, IX: köt. 213-214. o.) Majd ezt mondja:

»„Én mindent elmondtam nektek, és mindent odaadtam”.«(ibid., 214. o.).

Vacsora után az apostolokhoz szólva Jézus Édesanyját ajánlja figyelmükbe. Ezt mondja nekik:

»„Gondoljatok az Anyára!... Még ő sem jöhet el oda, ahová én megyek. Pedig én elhagytam az Atyát, hogy őhöz jöjsek, és az ő szeplőtelen méhében Jézussá legyek. Pedig én a Szűztől születtem meg, Születésem fényes elragadtatásában. És az ő tejjé vált szeretetével táplálkoztam. Tisztaságból és szeretetből vagyok megalkotva, mert Mária a Mennyben élő tökéletes Szeretettől megtermékenyített szüzességével táplált engem. És én általa növekedtem és sok fáradságába és könnyébe kerültem... És most mégis olyan hősiességet kérek tőle, amelyet nem vittek még végbe, és amelyhez viszonyítva Judit és Jael hőstette csak olyan asszonyok szegényes hősiessége, akik a falu kútjánál szállnak szembe vetélytársnőjükkel. Senkit sem lehet hozzá hasonlítani, és senki sem szeretett engem nálánál jobban. És mindezek ellenére elhagyom őt, és oda megyek, ahová ő csak hosszú idő múlva jöhet. Reá nem vonatkozik az a parancs, melyet nektek adok: 'Szentelődjete meg évről évre, hónapról hónapra, napról napra, óráról órára, hogy hozzám jöhessetek majd, amikor elérkezik a ti órátok'. Ő minden kegyelemmel és szentséggel teljes. Ő az a Teremtmény, aki mindent megkapott, és aki mindent odaadott. Semmit sem lehet hozzáadni, sem elvenni. Ő a legszentebb tanúbizonysága annak, hogy mit tehet meg Isten”.« (ibid., 219. o.).

⁴³ A Szent Szűz ezt mondja a Látnoknak: »Az Utolsó Vacsora előtt Jézus eljött, hogy megerősítést nyerjen Édesanyjától. És úgy pihent meg a szívemen, mint amikor gyermek volt. Anyai szeretettel akart töltekezni, hogy ellenállhasson egy egész világ szeretetlenségével szemben« (Quad. 43, 636. o.).

Az Utolsó Vacsorával kapcsolatban Jézus több dologra ráirányította a figyelmet, többek között a »Szűzanya imájának hatalmára«. Ezt mondja:

»„Én a Testté lett Isten voltam. Testem, hogy szeplőtelen legyen, rendelkezett azzal a szellemi erővel, hogy uralma alatt tartsa a testet. És mégsem utasítottam el, sőt kértem a Kegyelemmel Teljes segítségét, aki a kiengesztelésnek abban az órájában – igaz, hogy – bezárva találta feje fölött az Eget, de nem annyira, hogy ne lett volna képes onnan lehívni egy angyalt, ő, az angyalok Királynője, Fia megerősítésére. Ó, szegény Anyám, nem a maga számára! Ő is megízlelte az Atyától való magára hagyatottság keserűségét, de ezen fájdalommal által, amelyet a Megváltásért ajánlott fel, elnyerte számomra az erőt, hogy kiálljam az Olajfák Kertjének gyötrelmét, és mindvégig elviseljem a Kínszenvedést annak teljes, sokféle kegyetlenségében, amelyek mindegyike arra irányult, hogy lemossa a bűn valamelyikének formáját és eszközét”.« (ibid., 232. o.).

Egy másik elmélyedés alkalmával Jézus kiemeli annak az irtózatnak az átélését

»„hogy [Júdással, az árulóval] meg kellett osztanom a rítusnál használt kelyhet, és ajkaimnak érinteni kellett azt a részt, ahová az áruló a magáét helyezte, és hogy azt Édesanyám ajkainak is érinteniük kellett...”« (ibid., 233. o.).

Majd a Getszemániba tart, ahol kezdetét veszi az ő rettenetes haláltusája. Haláltusája alatt néhány gyöngyvirághoz hasonló kis virág, amely annak a sziklának a nyílásában született, ahová karjait helyezte, Édesanyját juttatja eszébe.

»Beszél hozzájuk: „Ti tiszták vagytok!... Ti felüdülést nyújtotok nekem! Édesanyám kis barlangjában is voltak ilyen kis virágok... és ő szerette őket, mert így mondta: 'Amikor kicsi kislány voltam, apám ezt mondta: Te is ilyen kicsi lilium vagy, és színültig telve mennyei harmattal'... Az Anya! Ó, Édesanyám!” És felzokog. Fejét összekulcsolt kezére hajtva sarkára roskad, és hallom és látom, hogy sír, és kezeit tördeli. Hallom, hogy ezt mondja: „Betlehemben is... és elvittem neked, Anyám. De ezeket már ki viszi el neked?...”

Majd folytatja az imádkozást és elmélkedést. [...] Jeruzsálem felé mutat. Majd újra az ég felé tárja karjait, mintegy segítséget kérve. Leveszi köpenyét, mintha melege volna. Nézi... De mit lát? Szemei nem látnak mást, csak saját kínjait, és minden arra szolgál, hogy fokozza ezt a kínt. Az Édesanyja által szőtt köpeny is. Megcsókolja, és így szól: „Bocsáss meg, Anyám! Bocsáss meg!” Mintha az anyai szeretetből font és szőtt anyagtól kérne bocsánatot... Újra magára veszi. Gyötrődik...« (ibid., 248-249. o.).

»Jézus valóban haláltusát idéző hörgések, és sóhajok között vergődik: „Semmit!... Semmit!... Takarodj! Az Atya akaratát! Azt! Csak azt! A te akaratodat, Atyám! Egyedül a tiédet! ... Csak egy Uram van: a végtelenül Szent Isten! Egy törvényem: az engedelmesség! Egy szerelmem: a Megváltás!... Nem, már nincs Anyám! Már nincs életem! Már nincs Istenségem! Hiába kísértesz engem, te ördög, az Anyámmal, az étellel... Az Emberiség az Anyám, és annyira szeretem, hogy meghalok érte!...”« (ibid., 251. o.).

Jézust nemsokára elfogják. Különféle peres eljárásoknak vetik alá, végül kereszthalálra ítélik.

Tragikus Júdás találkozása Máriával, Fia elítélését követően. Miközben magánkívül rohangál, ezt üvöltözi: »Vér! Vér!« és megáll a Cönákulum épülete előtt.

»A házat teljesen bezárták. Elhagyatottnak látszik. Júdás megáll. Nézi. „Az Anya!” mormogja. „Az Anya!”... Habozva áll... „Nekem is van anyám! Megöltem egy anya fiát!... Mégis... Be akarok menni!... Újra látni akarom azt a szobát... Ott nincs vér...” Egyet koppant az ajtóra... Majd még egyet... és még egyet... A háziasszony jön, és kissé megnyitja az ajtót. Egy résnyire csak... És amikor meglátja azt az eltorzult, felismerhetetlen embert, elkiáltja magát, és megpróbálja újra bezárni az ajtót. Júdás azonban egyik vállával belöki, és kitárja az ajtót, elsodorva a rémült asszonyt, majd bemegy a házba.

A vacsoraterembe vezető kis ajtó felé fut. Kinyitja. Belép. [...] Júdás az asztal felé megy. Megnézi, hogy van-e még bor az amforákban. Van. Mohón iszik, közvetlenül az amforából, két kézzel tartva azt. Majd lerogy egy ülőhelyre. Egy ideig mozdulatlan marad. Majd felismeri, hová ült. [...] Szinte rémülten áll fel. De a kehely megbabonázza. Az alján még van egy kevés vörösbor, és a nap sugara, amely a kehelyre vetődik (ezüstnek tűnik), fellobbantja a bor színét. „Vér! Vér! Itt is vér! Az Ő Vére! Az Ő Vére!... 'Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!... Vegyétek és igyátok! Ez az én Vérem... Az Új Szövetség vére, amely értetek ontatik!...' Ah, én átkozott! Érettem, bűneim bocsánatára már nem omolhat ki! Nem kérek bocsánatot, mert ő nem bocsáthat meg nekem! El, el innen! Már nincs olyan hely, ahol Isten Káinjá nyugalmat lelhet! A halálba! A halálba!...”

Kimegy. És Máriával találja magát szemközt, aki annak a szobának ajtajában áll, amelyben Jézus hagyta őt. A zaj hallatán kinézett, talán azt remélve, hogy Jánost fogja látni, aki már órák óta távol van. Sápadt, mint aki sok vért vesztett. Szemét a fájdalom még hasonlóbba tette Fia szeméhez. Júdás szeme találkozik tekintetével, amely ugyanazzal a csüggedt és a dolgokat ismerő tudattal néz rá, amellyel Jézus nézett rá az úton, és egy rémült „Óh!” kiáltással a falhoz támaszkodik.

„Júdás!” szól Mária, „Júdás, mi végre jöttél?” Ugyanezek voltak Jézus szavai is, fájdalmas szeretettel kiejtve. Júdás visszaemlékszik erre, és felordít.

„Júdás”, ismétli meg Mária, „mit tettél? Annyi szeretetre áruházzal válaszoltál?” Mária hangja remegő simogatás.

Júdás szökni akar. Mária olyan hangon szól hozzá, amelynek még egy ördögöt is meg kellene térítenie. „Júdás! Júdás! Állj meg! Állj meg! Hallgass meg! Az Ő nevében mondom neked: bándd meg bűnödöt! Ő megbocsát!...” Júdás elmenekült. Mária hangja, tekintete a kegyelem felajánlása volt, amelyet ő nem használt fel, mert ellenállt neki.

Rohanva távozik. Jánossal találkozik, aki a ház felé szalad, Máriáért. A halálos ítéletet kimondták. Jézus hamarosan indul a Kálváriára. Itt az ideje, hogy az Anyát a Fiához vezesse. János felismeri Júdást, bár – a nemrég még szép – Júdásból igen kevés maradt. „Te itt?!” mondja neki János látható irtózattal. „Te itt?! Átok rád, Isten Fiának gyilkosa! A Mestert halálra ítélték! Ujjongj, ha tudsz! De menj az utamból! Az anyáért megyek... Menj! Hogy ő, a te másik Aldozaod ne találkozzék veled, te csúszmászó!”

Júdás menekül. Köpenye rongyaival körültekerte a fejét, és csak egy kis nyílást hagyott a szeme számára. Az emberek, az a kevés ember, aki nem ment a Helytartóság felé, úgy kerüli ki, mintha egy örültet látna, mert annak néz ki...« [És elmegy, hogy felakassza magát.] (Poema IX. köt. 297-298. o.).

»Jézus mondja: „[...] Ha Anyám lába elé vetette volna magát e szavakkal: 'Könyörülj rajtam!', ő, a Könyörületes fölemelte volna, mint valami sebesültet, és

sátáni sebeire, amelyeken át a gonosztettet az Ellenség beléoltotta, megmentő könnyeit hullatta volna. Majd elhozta volna őt hozzám a Kereszt tövéhez, kezét fogva, hogy a sátán ne tudja őt elragadni, és a tanítványok ne tudják őt bántalmazni. Odahozta volna, hogy Vérem legelőbb órá hulljon, a bűnösök között a legnagyobbra. És ő a csodálatos Papnő lett volna, az ő oltáránál, a Tisztaság [Krisztus] és a Bűn [Júdás] között, mert ő a szűzek és a szentek Anyja, de a bűnösök Anyja is. De Júdás nem akarta...”« (*ibid.*, 303-304. o.).

Nagypénteken, 10 óra 30 tájban János apostol Máriához indul. Belép a Cönákulum termébe,

»ott térdre rogy a kerevet előtt, amelyen Jézus ült, és sír, miközben fájdalmasan hívja őt. [...] Majd ezt mondja: „Ó, magasságos Isten, segíts engem! Segíts megmondani az Anyának! Az én szívem nem bírja el!... Márpedig meg *kell* mondanom. Nekem *kell megmondanom*, hiszen egyedül maradtam!”« (*ibid.*, 317. o.).

Majd hallatlan erőfeszítéssel Mária szobájához megy, kinyitja az ajtót... Máriával találkozik... Ömlő könnyek között alázatosan bocsánatot kér tőle, mivel »aludtak, miközben Jézus megerősítést kért tőlük«, és azért, hogy elmenekültek, amikor őt elfogták... A Szűzanya ezt kérdi tőle:

»„Hol van a Fiam?”

„Anya... én... Anya, ő... Anya...”

„Halálra ítélték, tudom. Tőled azt kértem, hol van ebben a pillanatban?”

„Megtettem minden lehetőt, hogy meglásson engem... megpróbáltam olyan valakihez folyamodni, akinek van hatalma ahhoz, hogy könnyörületet nyerjek el számára, hogy őneki... hogy őneki kevesebbet kelljen szenvednie. Nem bántalmazták nagyon...”

„Ne hazudj, János! Még egy anya iránti könnyörületből se! Nem sikerülne neked. És hiábavaló is lenne. *Én tudom! Tegnap este óta követtem őt szenvedéseiben.* Te nem látod, de az én testem össze van zúzva az órá mért ostorcsapásoktól, a homlokomon ott vannak a tövissek, éreztem az ütlegeléseket... mindent. De most... már nem látom többé. Most nem tudom, hol van az én keresztre ítélt Fiam!... a keresztre!... a keresztre! Ó, Istenem, adj nekem erőt! Neki látnia kell engem! Nem szabad éreznem a magam fájdalmát, amíg ő érzi a magáét! Amikor majd... minden befejeződött, akkor, ó Istenem, ha akarod, tedd, hogy meghaljak! Most ne. Miatta ne! Hogy lásjon engem. Menjünk, János! Hol van Jézus?”

„Pilátus házából indul el. Ez a lárma a tömegé, amely ökörülötte kiabál, aki megkötözve, a Helytartóság lépcsőin várja a keresztet, vagy már halad a Golgota felé”.

„Szólj anyádnak, János és a többi asszonynak! És menjünk! Fogd azt a kelyhet, azt a kenyeret, azokat a vásznakat... Tedd ide őket... Vigaszunkra lesznek... majd... és menjünk!”

János fölveszi a földön maradt tárgyakat, és kimegy, hogy hívja az asszonyokat. Miközben Mária várakozik, arcához érinti azokat a vászonkendőket, mintegy megtalálva rajtuk Fia kezének simogatását. Megcsókolja a kelyhet és a kenyeret, és mindent egy polcra tesz. Majd jó szorosan beburkozza magát köpenyébe, mélyen az arcába húzva, a fejét takaró és a nyakán körbetekert fátyol fölött. Nem sír. De reszket. Nyitott szájjal, lihegve lélegzik, mintha alig kapna levegőt. János visszajön, nyomában a síró asszonyokkal.

„Leányaim! Hallgassatok el! Segítsetek nekem, hogy ne sírjak! Menjünk!” És rátámaszkodik Jánosra, aki úgy vezeti őt, mintha egy vak asszony volna.« (*ibid.*, 319-320. o.).

Az útnak egy bizonyos pontján, amely a Kálváriára vezet, Mária, az asszonyok és János Jézussal találkoznak, aki

»felkiált: „Anyám!” Ez az első szava, amelyet kínjai között kiejt, s amely szenvedését fejezi ki. [...]

Mária a szívéhez kap, mintha tördöfés érte volna, és enyhén megtántorodik. De összeszedi magát, lépteit meggyorsítja, és miközben tárt karokkal megkínzott Gyermeke felé indul, felkiált: „Fiam!” De oly módon mondja, hogy akiben nem hiéna szív lakik, úgy érzi, meghasad a szíve attól a fájdalomtól... [...]

De Mária nem csókolhatja meg Gyermekeit... Még a legenyhébb érintés is kínokat okozna a megszaggatott testnek, ezért Mária tartózkodik tőle. [...] Csak a két meggyötört lélek vált csókot egymással... (*ibid.*, 336-337. o.).

Eközben az Anya ki van téve »az egész nép csúfolódásának...«. Egy »rövidebb úton keresztül, a hegycsúcs felé indul, nem törődve a csöcselék kannibáli gyalázkodásával«. Longinusz parancsára a római katonák eltávolítják a csöcseléket a hegycsúcsról.

»Mialatt a kivégzés végrehajtására kirendelt férfiak előkészítik szerszámaikat, és befejezik a gödrök kiürítését, az elítéltek a katonák négyszöge közepén várakoznak. A Máriákkal átellenes szögletbe szorult zsidók sértegetik a Máriákat és kísérőiket. Az Anyát is sértegetik: „Halál a galileaiakra! Halál! Galileaiak! Galileaiak! Átkozottak! Halál a káromló galileaira! Szögezzétek a keresztre a méhet is, amely hordozta! Takarodjanak innen a viperák, akik ördögöket szülnek! Halál rájuk! Tisztítsátok meg Izraelt a bakkecskével közösülő nöstényektől!...».

Longinusz, aki leszállt a lováról, megfordul és meglátja az Anyát... Megparancsolja, hogy hagyjanak fel ezzel a lármával. A fél század, amely az elítéltek mögött volt, megrohamozza a csöcseléket, és teljesen kiüríti a maradék kis teret, a zsidók pedig egymást taposva menekülnek a hegyen keresztül. [...]

Fönn minden készen van. Fölvezetik az elítélteket, és Jézus még egyszer elhalad Édesanyja mellett, aki feljajdul fájdalomában, de igyekszik elnyomni hangját azzal, hogy szájához kapja köpenyét. A júdeaiak látják ezt és kinevetik, gúnyolódnak rajta. János, a szelíd János, aki egyik karjával Mária vállát tartja, hogy támogassa, vad tekintettel fordul meg. Szinte villog a szeme. Ha nem kellene az asszonyokat oltalmaznia, azt hiszem, torkon ragadna néhány hitvány alakot. Amint fönt vannak az elítéltek a végzetes helyen, a katonák három oldalról körülfogják a kis teret. Csak a kiszögellő kis rész marad üresen.

A százados parancsot ad a Cirenei embernek, hogy távozzon. És ő elmegy, pedig most már szívesen maradna, de nem mondanám, hogy szadizmusból, hanem inkább szeretetből. Oly annyira, hogy megáll a galileaiak mellett, és osztozik velük azokban a sértegetésekben, amelyeket a tömeg szór Krisztusnak e csekély, hűséges követőire. A két lator káromkodva löki a földre a maga kereszjtét. Jézus hallgat.

A fájdalmas út véget ért.« (*ibid.*, 340. o.).

Kezdődik a keresztre feszítés.

»Egy ösvényről négy izmos ember ugrik a kivégzés helyére. Külsejük után ítélve, nekem júdeaiaknak tűnnek, éspedig olyan júdeaiaknak, akik méltóbbak a keresztre, mint az elítéltek, és biztosan az ostorozást végzők kategóriájából valók. Rövid, ujjatlan tunikát viselnek, kezükben szegeket, kalapácsokat és köteleket tartanak, melyeket bohóckodva mutogatnak a három elítéltnak. A tömeg valami kegyetlen őrjöngésben, izgatottan viselkedik.

A százados odanyújtja Jézusnak az amforát, hogy igya meg a mirhával kevert bódító italt. Jézus azonban elutasítja. Ellenben a két lator sokat iszik belőle. [...]

Parancsot adnak az elítélteknek a levetkőzésre. A két lator ezt a legkisebb szégyenérzet nélkül teszi meg. [...]

A hóhérok három rongydarabot nyújtanak oda az elítélteknek, hogy kössék az ágyékukra. És a latrok a legocsmányabb káromkodások közepette fogadják el azokat. Jézus, aki lassan veti le ruháit a sebek okozta fájdalom miatt, elutasítja azt. Valószínűleg arra gondol, hogy magán tarthatja rövid alsónadrágját, mint tette azt az ostorozás alatt is. De amikor rászólnak, hogy azt is vegye le, kinyújtja a kezét, hogy elkérje a hóhérok rongyát mezítelensége befödésére. Ő valóban az a Megalázott, akinek a gonoszoktól kell kérnie egy rongydarabot.

Mária azonban meglátta mozdulatát, és leveszi hosszú, puha, fehér fátylát, mely sötét köpenye alatt fejét burkolta és amibe már annyi könnyet ontott. Leveszi magáról anélkül, hogy köpenye lecsúszna róla, s odaadja Jánosnak, hogy nyújtsa át Longinusnak a Fia számára. A százados átveszi a fátylat, nem akadékoskodik. Amikor látja, hogy Jézus közel van ahhoz, hogy teljesen mezítelen legyen, odanyújtja neki az anyai kendőt. Jézus a tömegnek hátat fordítva, a néptől szabadon hagyott terület felé fordulva, állva vetkőzik. Így látni lehet zúzódásokkal, kék foltokkal, hólyagokkal sűrűn beborított hátát, megnyílt sebeiből vagy a sötét hegekből folyó vértől csíkozottan. Felismeri és átveszi a kendőt. Többszörösen körültekeri vele csípőjét, erősen megkötí, hogy le ne essen. És az addig csak könnyek áztatta vászonra ráhullanak első vércseppjei, mivel sok sebe, amelyeket még alig vont be az alvadt vér, újból megnyílt, amikor lehajolt, hogy lehúzza saruját és letegye ruháját, és vére ismét folyni kezd⁴⁴. [...]

A tömeg szinte kórusban csúfolja: „Ó, szépfiú! A legszebb az emberek fiai között! Jeruzsálem leányai imádnak téged...” [...] és nevetnek és ordítanak... „... Ó! Ó! A Tökéletes! Isten Fia vagy? Ugyan már! A sátán torzszülöttje vagy! Ó, a Mammon legalább nagyhatalmú és erős! Te... egy tehetetlen és undorító rongy vagy!”.

A latrokat rákötözik a keresztekre, és a helyükre viszik őket, – a Jézus számára kijelölt helyhez viszonyítva – egyet jobbra, egyet balra. A latrok üvöltenek, szitkozódnak, átkozódnak. [...].

Jézuson a sor. Szelíden végigfekszik a fán. A két lator annyira ellenkezett, hogy keresztre kötözésük elvégzéséhez a négy hóhérnak szüksége volt a katonák közbelépésére is, hogy lefogják őket, nehogy rúgásaikkal ellökjék maguktól a hóhérokat, akik csuklójuknál kötözték oda őket. Jézusnál nincs szükségük segítségre. Lefekszik, és fejét oda teszi, ahová mondják. Karjait kitarja, ahogyan mondják neki, lábait kinyújtja, ahogy parancsolják. Csak arra ügyel, hogy a kendője el ne mozduljon a helyéről.

⁴⁴ »Fájdalmas Anyám! [– kiált fel Jézus –]. Születésemtől a halálomig neki szenvednie kellett amiatt is, hogy Gyermeke nem adhatta meg azt az első és végső vigasztalást, felüdülést, amellyel a legnyomorúságosabb ember is rendelkezik születésében és halálában, kendőjébe öltöztette újszülött Fiát, és verejtéktörő kendőül adta oda kivézett Fiának« (Quad. 43, 350. o.).

Most hosszú, nyúlánk és fehér teste élesen kiválik a sötét fa és a sárga talaj alkotta háttérből. Két hóhér a mellére ül, hogy mozdulatlanul tartsa... Egy harmadik megragadja a jobbkarját, és egyik kezével az alkarja elején szorítja le a kezét, a másikkal pedig ujjai végénél. A negyedik már kezében tartja a kihegyezett, hosszú szeget, amelynek a szára kerek és lapos lapban végződik, és olyan nagy, mint a régi idők szoldója (régii olasz váltópénz. A ford.). Megnézi, vajon a fában már elkészített lyuk megfelel-e az orsócsont singcsonthoz tartozó ízületének. Megfelel. A hóhér a szeg hegyét Jézus csuklójára teszi, fölemeli a kalapácsot, és rámeri az első ütést. Jézus, akinek eközben csukva volt a szeme, az éles fájdalomtól feljajdul, és összerándul, és tágra nyitja könnyben úszó szemeit. Kegyetlen fájdalom lehet az, amit érez... A szeg behatol, elszakítva izmait, ereit, idegeit, összetörve csontjait... Megkínzott Gyermeke jajkiáltására Mária egy felnyögéssel válaszol, amely szinte a torkánál átvágott bárány hangjához hasonlítható, és meggörnyed, fejét két keze közé fogva, mint akit kettétörtek. Jézus, hogy tovább ne kínozza, többször már nem kiált. Pedig jönnek az ütések egymásután, szakszerűen, durván, a vas üt a vasra... és gondoljuk meg, hogy alatta egy eleven végtag kapja azokat az ütéseket.

Jobb keze oda van szegezve. Áttérnek bal kezéhez. Az előre kivájt lyuk nem felel meg kéztöve helyzetének. Ezért fognak egy kötelet, rákötik bal csuklójára, és annyira erősen húzzák, hogy kifecamítják ízületeit, eltépik inait és izmait, azonfelül, hogy roncsolják a bőrét, amelyet már megfűrészeltek az elfogatás kötelei. Természetesen a másik keze is szenved ettől, mert miközben a megfelelő távolsáig húzzák bal csuklóját, a szeg körül kitágul a sebe. Még most sem ér el egészen a lyukig a csuklója. Beletörődnek, és ott verik be a szeget, ahol tudják, vagyis hüvelykujja és többi ujjja között, pontosan a kézfeje közepén. Itt könnyebben hatol be a szeg, azonban nagyobb kint okoz, mert bizonyos, hogy fontos idegszálakat vág át, annyira, hogy ujjai mozdulatlanokká válnak, míg jobb kezének ujjai összerándulnak és remegnek, ami jelzi, hogy még érzékelnek. De Jézus többé már nem kiált, csak rekedt jajgatás tör elő erősen összezárt ajkai mögül, és kínjának könnyei a földre hullanak, miután előbb a fára estek.

Most a lábai vannak soron. A kereszt végétől körülbelül kétméternyire, vagy némileg többre, van egy kis kiálló ék, amely alig elég az egyik lábának. Erre teszik rá a lábait, hogy lássák, megfelelő-e a méret. És tekintve, hogy az ék kissé lentebb van, és lábai alig érnek el odáig, a bokájánál fogva meghúzzák a szegény Vértanút. A kereszt érdes fája így horzsolja a sebeit, mozgatja fején a töviskoronát, amely elmozdulva, újabb hajszalakat tép ki, és leeséssel fenyeget. Az egyik hóhér egy erős ütéssel visszanyomja a fejére.

Most azok, akik Jézus mellén ültek, felállnak, hogy átüljenek a térdeire, mivel Jézus akaratlan mozdulattal visszahúzta lábát, amikor az igen hosszú szeget megcsillanni látta a napfényben. Ez a szeg kétszer olyan hosszú és kétszer olyan vastag, mint amilyeneket a kezeinél használtak. És ránehezdednek lehorzolt térdeire, és nyomják szegény zúzódásos lábszárait, mialatt a másik kettő hozzálát egyik lábának a másikra történő rászégezéséhez, ami jóval nehezebb művelet, mert egymáshoz kell illeszteni lábfejének ízületeit.

De bármennyire mozdulatlanul tartják is lábfejeit, a bokájánál és az ujjainál fogva a kiálló ékhez szorítva, alulra helyezett lábfeje elmozdul a szeg ide-oda mozgása folytán. Ezért a szeget majdnem egészen ki kell húzniuk, hogy miután a lágy részeken áthatolt, jobban a közép felé tegyék. És a szeg hegye már letört, amikor átfúrta a jobb lábfejét. És ütök, ütök, ütök... Nem hallatszik más, csak a kalapácsütések kegyetlen zaja a szeg fején, mert az egész Kálvária csupa szem és csupa fül, hogy figyelje és élvezze a műveletet és az ütések zaját...

A vas durva pendülésének hangját galambéhoz hasonló panaszos hang kíséri: Mária rekedtes nyöszörgése, aki minden kalapácsütésre egyre mélyebbre hajlik, mintha a kalapács őt, a Vértanú Anyát sebezné meg. És valóban, úgy látszik, közel van ahhoz, hogy kettétörjön ettől a kínzástól. A keresztre feszítés iszonyatos. Gyötrelme egyenlő az ostorozás kínjával, de kegyetlenebb a látványa, látni, hogyan tűnik el a szeg az eleven húsban! De ahhoz viszonyítva ez rövidebb ideig tart, míg az ostorozás időtartama miatt kimerítőbb...

Most a gödörhöz vonszolják a keresztet, és az az egyenetlen talajon ugrál, rázva a szegény Megfeszítettet. A kereszttel felállításakor közben, kétszer is kicsúszik azok kezéből, akik emelik. Első alkalommal a hátsó oldalára zuhan vissza, másodszor meg a kereszttel jobb ágára, éles kint okozva Jézusnak, mivel a hirtelen rázkódás elmozdítja megsebzett izületeit. Amikor aztán a keresztet végre beleejtik a gödrébe, és mielőtt még kövekkel és földdel rögzítenék, minden irányban kileng, állandó ide-oda mozgásra kényszerítve szegény, három szegre felfüggesztett Testét. A szenvedése kegyetlen lehet! Teste egész súlyával elmozdul előre és lefelé, és a szegek ütötte lyukak kitágulnak, főleg a balkezén lévő nyílás, és eközben erősebben folyik a vére. És ha a lábfeijéből folyó vér az ujjai mentén a földre csorog és végig a kereszttel fáján, a kezéből csörgedező vér az alkarokon ár a bordáira és a csípője köré tekert kendőre. Amikor rögzítése előtt a kereszttel még ide-oda leng, elmozdul a töviskorona is, mert a feje hátracsapódik, beleütve a tarkójába azt a nagy töviscsomót, amelyben a szűrős koszorú végződik, utána megfordul, és ismét ráborul homlokára, és karcol, karcol, karcol kíméletlenül.

Végül rögzítették a keresztet. Magasba emelik a latrokat is, akik, midőn függőleges helyzetbe kerülnek, úgy ordítanak, mintha elevenen nyúznák őket, a kötelektől a csuklójuknál okozott kín miatt. Mert a kötelek belevágznak csuklójukba, és kezük elfeketedik, ereik kötélvastagságúra dagadnak. Jézus hallgat. Bezzeg a tömeg már nem hallgat! Hanem újra kezdi a pokoli lármát. [...]

[Longinusz] miközben figyel, meglátja Máriát, aki megkínzott arccal néz fel Fiára a távolból. Magához hívja az egyik kockázó katonát, és ezt mondja neki: „Ha az anya fel akar jönni a fiával, aki vele van, jöjjön. Kíséred föl és segíts neki!”

És Mária fölmege Jánossal, akit „fiának” hisznek, az azt hiszem tufa-szerű, sziklába vájt kis lépcsőn, és a katonák sorfalán át a kereszttel tövéhez megy. De egy kissé távolabb áll tőle, hogy Jézus láthassa őt, és ő is lássa Jézusát. A tömeg rögtön a legundorítóbb sértéseket zúdítja rá, együtt emlegetve őt a Fiával a gyalázkodásban. De ő, remegő és elfehéredett ajakkal csak arra törekszik, hogy mosolyával vigaszt nyújtson Jézusának. Könnyek áztatják meggyötört arcát, könnyek, amelyeket semmilyen akarattal sem képes visszatartani.

A nép, kezdve a papokon, írástudókon, farizeusokon, szadduceusokon, heródespártiakon és a hozzájuk hasonlókon, azzal szórakozik, hogy – eleven körhintaként – fölmege a meredek úton, végighalad a legszélső emelkedőn, és lejön a másik úton, vagy fordítva. És miközben elhaladnak a hegytető alatt levő második kis téren, nem mulasztják el, hogy oda ne kínálják istengyalázó szavaikat, hódolatként a Haldoklónak. Minden aljasságról, kegyetlenségről, gyűlöletről és örütségről, amire csak képesek az emberek nyelvükkel, bőségesen tanúságot tesznek ezek a pokoli szájak. A legacsarkodóbbak a Templomhoz tartozók, segítve a farizeusoktól. [...]

Egy tömeg kórusban: „Szállj le a keresztről, és hiszünk neked! Te, aki lerombolod a Templomot... Örült!... Nézd, ott van Izrael dicsőséges és szent Temploma! Érinthetetlen az, ó, te gyalázkodó! Te pedig meghalsz!”

Más papok: „Istengyalázó! Te, Isten Fia?... Akkor hát szállj le onnan! Sújts le ránk villámaiddal, ha Isten vagy! Nem félünk tőled, és köpünk rád!”

Mások fejüket csóválják, amikor elhaladnak előtte: „Mást sem tud, csak sírni! Szabadítsd meg hát magadat, ha igaz, hogy a Kiválasztott vagy!”

Mire a katonák: „Szabadítsd meg hát magad! Égesd porrá ezt a hitvány söpredéket! A Birodalom söpredéke vagytok, zsidó csőcselék! Tedd meg! Róma a Kapitóliumra helyez majd téged, és úgy fog imádni, mint egy istent!”

A papok, cinkostársaikkal együtt: „A nők karjai kellemesebbek voltak, mint a kereszt karjai, nem igaz? De nézd, már ott vannak, hogy fogadják a te... (és egy ocsmány kifejezést mondanak). Egész Jeruzsálem itt van, hogy a násznagyod legyen!” És füttyentenek, akár a kocsisok...

Mások köveket hajítanak feléje: „Változtasd át ezeket kenyérré, te, kenyerek szaporítója!”

Ismét mások meg a virágvasárnapi hozsannákat majmolva faágakat hajítanak feléje, és ezt kiáltják: „Átkozott, aki az ördög nevében jön! Átkozott az ő országa! Dicsőség Sionnak, amely eltávolítja őt az élők közül!”

Egy farizeus megáll a kereszttel szemben, és öklét föltartva szarvakat mutat e szavakkal: „Rábízlak téged a Sínai Istenére!”, így mondtad egykor? Most a Sínai Istene téged készíti elő az örök tűzre! Miért nem hívod Jónást, hogy visszaadja neked a jó szolgálatot?!”

Egy másik: „Ne rongáld a keresztet fejed ütésivel! Követőid számára szükség lesz még rá! Egy egész légiónyi fog meghalni közülük a te fádon, Jahvéra esküszöm neked! És elsőnek Lázárt teszem rá! Majd meglátjuk, hogy kihozod-e most a halálból?”. [...]

A baloldali lator folytatja a sértegetéseket keresztjéről. Úgy látszik, mintha a többiek összes gyalázkodása felduzzadna benne, és most kiokádja magából. És így fejezi be: „Szabadítsd meg magad, és minket is szabadíts meg, ha azt akarod, hogy higgyenek neked! Te a Krisztus?! Egy bolond vagy! A világ a ravaszoké, Isten pedig nem létezik! Én pedig vagyok! Ez igaz, és nekem mindent szabad! Isten?... Mese! Arra jó, hogy minket nyugton tartsanak. Éljen a mi énünk!! Egyedül ő a király és az isten!”

A másik lator, aki jobb felől van, és akinek majdnem a lábánál áll Mária, akit szinte jobban néz, mint Krisztust, pár pillanat óta sír, ezt mormolva: „Az Anya!”. Most így szól: „Hallgass! Még most sem féled Istent, amikor ezt a kínt szenveded?! Miért sértegeted azt, aki jó? Nagyobb a kínszenvedése, mint a miénk... Pedig semmi rosszat nem tett!”

De a lator folytatja szitkozódásait. Jézus hallgat. [...]

A kis téren túlra szorított zsidók nem hagynak fel a sértegetésekkel, a megátalkodott lator pedig elismétli azokat. A másik, aki most egyre nagyobb szánalommal nézi az Anyát, és sír, nyersen visszafelel neki, amikor hallja, hogy sértegetéseibe az Anyát is belefoglalja. „Elhallgass! Jusson eszedbe, hogy te is asszonytól születted! És gondoldj arra, hogy a mi anyáink is sírtak fiaik miatt. És azok a szégyenkezés könnyei voltak... Mert mi gonosztevők vagyunk... Bárcsak bocsánatot kérhetnék tőle... De megtehetem-e majd?... Szent asszony volt... A neki okozott fájdalommal öltem meg... Én bűnös ember vagyok!... Ki bocsát meg nekem? Anya, haldokló Fiad nevében imádkozz érettem!”

Az Anya egy pillanatra fölemeli elgyötört arcát, és ránéz erre a szerencsétlenre – aki az anyjára való emlékezés és az Anya szemlélése által halad a bűnbánat felé –, és mintha megsimogatná galamb-tekinetével.

Dizmász még erősebben sír. Ettől aztán még inkább elszabadul a tömeg indulata és zúdul rá társa gúnyolódása. A tömeg ezt üvölti: „Bravó! Vedd csak anyádat ezt!”

Így két gonosztevő fia van!” A lator meg rádupláz: „Azért szeret téged, mert fiatalabb mása vagy hőnszeretett fiának!”

Jézus első ízben szólal meg: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”

Ez a könnyörgés minden félelmet legyőz Dizmászban. Most rá mer nézni Krisztusra, és így mer megszólalni: „Uram, emlékezz meg rólam, amikor Országodban leszel! Igazságos, hogy én itt szenvedjek. De adj nekem irgalmat és békét az életen túl. Hallottalak egyszer beszélni, és én örült, elutasítottam a szavadat. Most már bánom! És bánom bűneimet előtted, te, a Magasságbelinek Fia! Én hiszem, hogy te az Istentől jössz! Hiszek hatalmadban! Hiszek irgalmadban! Krisztus, bocsáss meg nekem, Anyád és végtelenül Szent Atyád nevében!”

Jézus odafordul, és mélységes könnyörülettel néz rá, és még most is gyönyörű mosoly jelenik meg szegény, elkínzott száján. Így szól: „Én mondom neked: még ma velem leszel a mennyei Honban!”

A bűnbánó lator megnyugszik és, mivel már nem tudja a gyermekként megtanult imákat, ezt ismételteti, mint valami fohászt: „Názáreti Jézus, zsidók Királya, könyörülj rajtam! Názáreti Jézus, a zsidók Királya, én remélek benned! Názáreti Jézus, a zsidók Királya, én hiszek Istenségedben!” [...]

Jézus vészesen elkékülni látszik, mintegy a felbomlás kezdeteként, mintha már halott volna. A feje kezd a mellére hanyatlani. Ereje gyorsan elhagyja. Reszket az őt égető tűz ellenére. És gyengeségében azt a nevet mormolja, amelyet előbb még csak a szíve mélyén mondott: „Anyám! Anyám!” Halkan, szinte sóhajtásként ejti ki, mintha már enyhe kábulatban lenne, ami megakadályozza, hogy magában tartsa azt, amit az akarat szeretne visszafojtani. És Mária mindannyiszor visszafoghatatlan mozdulatot tesz, önkéntelenül feléje tárja karját, mintha segíteni akarná.

A kegyetlen népség meg nevet annak a kínján, aki haldoklik, és azén, aki gyötrődik. [...]

És ebben az alkonyi és félelmetes fényben adja Máriát Jézus Jánosnak, és Jánost Máriának. Lehajtja fejét, mert az Anya közelebb ment a kereszthez, hogy jobban lássa a Fiát, és így szól: „Asszony, íme a te fiad! Fiú, íme a te Anyád!”

Mária arca még feldúltabb e szavak után, amely Jézusának a végrendelete, aki semmit sem tud adni Anyjának, csak egy embert; az emberek iránti szeretetéből megfosztja Édesanyját attól az Istenembertől aki tőle született. De a szegény Anya igyekszik csak némán sírni, mert nem tud, képtelen nem sírni... A könnyecseppek kicsordulnak, hiába is erőlködik, hogy visszatartsa. Akkor is, ha száján ott van az elkínzott mosoly, amit miatta erőltet ajkaira, hogy erősítse őt...

A szenvedések egyre fokozódnak. A világosság pedig egyre csökken.

Ebben a mélytengeri világosságban bukkan föl a zsidók mögül Nikodémus és József, és így szólnak: „Álljatok félre az útból!”

„Nem lehet! Mit akartok?” kérdik a katonák.

„Odamenni! A Krisztus barátai vagyunk!”

A papok vezető emberei feléjük fordulnak. „Ki merészeli magát a lázadó barátjának mondani?!” kérdik ingerülten a papok.

Mire József határozottan válaszol: „Én, a Főtanács nemes tagja: az arimateai József, az Öreg, és velem van Nikodémus, a zsidók vezető embere!”

„Aki a lázadó pártján áll, maga is lázadó!”

„És aki a gyilkosok pártján áll, maga is gyilkos...” [...]

Jézus teste egy bizonyos pillanatban elernyed, egészen előre és lefelé dől, mint aki már halott. Tovább nem zihál, feje erőtlenül lóg előre, teste csípőjétől fölfelé, teljesen elszakadt a fától, és karjai szöveget alkotnak a kereszttel.

Mária fölkiált: „Meghalt!” Ez a tragikus kiáltás tovahangzik a fekete levegőben. És Jézus valóban halottnak látszik.«

De még nem halott. Kevéssel később ugyanis

»Nagy hangon felkiált az akarat erejével, lelke szükségletével legyőzve a megmerevedett állkapocs, a megduzzadt nyelv, az ödémás torok akadályát: „Eloi, Eloi, lamma scebacteni!” (én így hallom kiejteni). [...]

És ez a végső gyötrelem. Az, ami sietteti halálát, mert kipréseli pórusaiból az utolsó vércseppeket, mert összezúzza szíve még ép rostjait, mert azt fejezi be, amit elkezdett ennek a magára-hagyásnak első felismerése: a halált. Mert elsősorban ettől hal meg az én Jézusom, ó Istenem, Aki Őt miattunk sújtottad! [...]

A sötétség még sűrűbbé válik. Jeruzsálem teljesen eltűnik. [...]

És ebben a félhomályban hallatszik Jézus panaszos hangja: „Szomjúhozom!” [...]

Egy katona... fogja a folyadékba mártott szivacsot, rátűzi egy vékony, de merev nádszálra, amely már előre oda van készítve, és felnyújtja a Haldoklónak. Jézus sóváran nyújtja magát a közeledő szivacs felé. Olyan, mint egy éhes csecsemő, aki anyja mellbimbóját keresi.

Mária, aki látja ezt, felnyög, mert biztosan ő is erre gondol. És Jánosra támaszkodva azt mondja: „Ó, keblem, miért nem adsz tejet? Ó, Istenem! Miért hagysz így el bennünket? Tégy egy csodát Gyermekeim számára! Ki emel föl oda engem, hogy véremmel oltsam szomját, ha már tejem nincsen?...”

Jézus, aki mohón szívta a fanyar és keserű italt, undorodva elfordítja szent fejét. Az ital túlon túl olyan lehetett sebes és berepedt ajkain, mint valami maró folyadék. Visszahúzódik, összeroskad, elhagyja magát.

Egész súlya a lábfejeire nehezedik, teste előre dől. Sebzett végtagjai szenvedik el a kitágult sebek kegyetlen kínját, egy magát elengedő test súlya alatt. Már egyetlen mozdulat sincs, ami enyhítené ezt a fájdalmat. Csípőjétől fölfelé teljesen elszakadt a fától, és így marad.

[...] És a kilégzések közti időszak egyre hosszabbá válik. A hasa már mozdulatlan. Már csak mellkasa emelkedik meg, de nehezen, kínnal... Egyre jobban mutatkoznak a tüdőbénulás jelei.

És egyre gyengébb, újra a kisdéd sírásához hasonló a szólítás: „Mama!” És a szerencsétlen Anya ezt suttogja: „Igen, kincsem, itt vagyok!” És amikor elhomályosodó látása ezt kérdezteti vele: „Mama, hol vagy? Már nem látlak! Te is elhagysz?!” – ez már nem is szó, hanem halk mormolás, ami csak annak hallható, aki inkább a szívével, mint a hallásával fogja fel a Haldokló minden sóhaját. Mária így válaszol: „Nem, nem, Fiam! Én nem hagylak el! Hallj engem, drágám... Édesanyád itt van, itt van... és csak az gyötri, hogy nem mehet föl oda, ahol te vagy!...” [...] Csend. Majd a teljes sötétségben tisztán kivehetőek szavai: „Minden beteljesedett!” és utána egyre hörgőbb zihálása, a hörgések között egyre hosszabb, néma szünetekkel. [...]

A Máriák mindnyájan sírnak, fejüket a földes sziklafalnak támasztva. És sírásuk jól hallható, mert most újra hallgat az egész tömeg, hogy hallhassa a Haldokló hörgését. Újra csend. Majd végtelen szelídséggel, forró kéréssel ejti ki a könyörgést: „Atyám, kezeidbe ajánlom a lelkemet!”

Ismét csend. Hörgése is gyengül. Alig egy sóhaj, ami az ajkaira és torkára korlátozódik.

Majd elérkezik Jézus utolsó kínja. Egy kegyetlen görcs, amely mintha ki akarna szakítani fölszegezett testét a három szeggel együtt a fából. Háromszor is fölhat a

lábfejétől a fejéig, végigfut az összes megkínzott idegszálon. A görcs abnormális módon háromszor emeli meg a hasát, majd miután kitágította belső részeinek felfújásával, abbahagyja, és hasa visszahúzódik, és behorpad, mintha kiürült volna. Most megemeli, és összerántja a mellkasát oly erővel, hogy bőre bemélyed megfeszült bordái közé, megjelenve bőrének felhám-rétege alatt, és újra megnyitva az ostromlás okozta sebeit. Az összerándulás hevesen hátracsapja a fejét egyszer, kétszer, háromszor, s feje keményen ütődik neki a fának. Most egy görcs összerántja arcának minden izmát, kiemelve szájának elferdülését jobbra, felnyitja és kitágítja szemhéjait, amelyek alatt látható szemgolyóinak forgása, és előtűnik szaruhártyája. Teste teljesen kinyúlik. A három összerándulás közül a legutolsóban teste olyan, mint egy kifeszített, vibráló ív. Látni is szörnyű! Majd egy hatalmas kiáltás – ami fel sem tételezhető ettől az erőtlen testtől – tör elő ajkai közül, belehasít a levegőbe, az a „nagy kiáltás”, amit az Evangéliumok is említenek, és ami a „mama” szó első része... Édesanyját akarja hívni, de csak annyit tud kiáltani: „Ma...” És tovább semmi.

Feje mellére hanyatlik, teste előre dől, reszketése megszűnik, s megszűnik lélegzése. Meghalt!

A Föld félelmetes bömböléssel válaszolt a Megölt kiáltására. [...]

Majd hirtelen, – és miközben még tartanak a villám-özönök, – a föld ciklonszerű forgószelemben megrendül. [...]

Longinusz, János, a katonák megkapaszkodnak, ahol tudnak, ahogyan tudnak, hogy el ne essenek. De János, miközben fél karral a keresztet ragadja meg, a másikkal Máriát tartja, aki mind a fájdalom miatt, mind pedig az ide-oda rengéstől szívére hanyatlott. A többi katonának, főleg azoknak, akik a meredek oldalon vannak, középre kell menekülniük, nehogy lesodródjanak a hegyoldalról. A latrok üvöltenek a rémülettől, a tömeg még erősebben ordít, és menekülni szeretne. De nem tud. Az emberek egymásra esnek, egymást tapossák, belezuhannak a talajban képződött repedésekbe, megsebesülnek, gurulnak lefelé a hegyoldalra, félőrülten a félelemtől. Háromszor ismétlődik meg a földrengés és a heves légmozgás, és utána csend következik: egy halott világ tökéletes mozdulatlansága. [...]

Mária fölemeli a fejét János melléről, és Jézusra néz. Szólítja, mert rosszul lát a gyér világosságban és szegény könnyekkel telt szemével. Háromszor szólítja: „Jézus! Jézus! Jézus!” Első ízben szólítja nevén, amióta a Kálvárián van. Végre, egy villámlásnál, amely mintegy koszorút képez a Golgota orma fölött, meglátja őt, ahogy mozdulatlanul, előreesve függ, annyira előre és jobbra hajtott fővel, hogy orcájával a vállát, állával pedig a bordáit éri. És megérti. Remegő karjait kitarja a sötétségben, és felkiált: „Fiam! Fiam! Fiam!” Majd hallgatódzik... A szája nyitva van, mintha azzal is hallgatózni akarna, szemét is tágra nyitja, hogy lásson, hogy lásson... Nem tudja elhinni, hogy Jézusa nincs többé...

János, aki szintén nézi és figyeli Jézust, és megértette, hogy minden véget ért, átöleli Máriát, és megpróbálja távolabb vezetni e szavakkal: „Nem szenved többé!”

De mielőtt az apostol befejezhetné a mondatot, Mária, aki felfogta, maga körül megfordulva kibontakozik öleléséből, kezével elfedi szemét és ívben a föld felé hajlik, és így kiált: „Nincs többé Fiam!”« (*Poema IX. köt. 341-363. o.*)

A világ megváltása befejeződött. Az ember meg van mentve. Ám ehhez a Megváltáshoz – amint azt láttuk – mindvégig bensőségesen társult a Fiához az Anya: a kezdettől a befejezésig.

»„Te a szívedben haltál meg velem [- mondja majd neki egy napon János -], látva az ő kegyetlen gyötrelmeit és a halálát. Már mindent elszenvedtél ahhoz, hogy Társmegváltó légy!”« (Poema X. 284. o.).

c) *Mária Krisztushoz való társulásának körülményei.* – Miután feltártuk Mária bensőséges és felbonthatatlan társulását Krisztus személyéhez és az emberiséget megváltó egész Művéhez, a Valtorta írásokban rámutatás történik eme társulás *körülményeire* is, vagyis: miképpen Éva Ádámmal együtt vitte végbe Isten parancsának az áthágását, így Mária (új Évaként) Krisztussal (az új Ádámmal) együtt vitte végbe az emberi nem megváltását.

Ez az ún. »megtorlás« principiuma, ami által a Megváltás az isteni parancs áthágásának a fordítottja: »Így torol meg az Isten!» (Poema I. köt. 35. o.).

»„Én [- mondja az Úr annak (Máriának), akiben nincs helye a tévedésnek -] Veled fogok újra győzelmet aratni a sátán fölött!”«⁴⁵ (Poema I. köt. 34. o.).

»Jézus ezt mondja: „A Jézus-Mária pár ellentéte az Ádám-Éva párnak. Feladata, hogy semmisítse meg Ádám és Éva minden cselekedetét, és vezesse vissza az Emberiséget abba az állapotba, melyben megteremtésekor volt: gazdagon a kegyelemben és minden adományban, melyekkel a Teremtő elhalmozta. Az Emberiség teljesen újjászületett a Jézus-Mária pár által, akik így az Emberiség új Családfői lettek. Az egész megelőző idő el lett törölve. Az ember ideje és története attól a pillanattól számítódik, amelyben az új Éva a teremtés megfordításaként, az Úristen műve folytán, sértetlen méhéből világra hozza az új Ádámot.

De a két Első tetteinek megsemmisítéséhez, a két Másodiknak mindenben és minden által, a két Első cselekedeteivel ellentétes módon kellett cselekednie. Az első Kettő tettei okozták a halálos betegségeket, az örökös csonkaságot, elszegényedést, ezenfelül a szellemi nyomorúságot, mert a bűn elkövetése után Ádám és Éva meg lett fosztva mindattól a végtelen gazdagságtól, amit nekik ajándékozott a Szentséges Atya. Ezért a két Másodiknak az engedelmisségben el kellett jutnia a tökéletességnek arra a fokára, amelyben önmaguk számára meghalva feláldozzák magukat testükben, érzelmeikben, gondolkodásukban, akaratukban, azért, hogy elfogadják mindazt, amit Isten akar. Vagyis: olyan tökéletes szűzi tisztaságig fokozni a tisztaságot, amely által a test... ugyan, mi volt számunkra, a két Tisztaságos számára? Vízfátyol a diadalmas lelken, szél simogatása a királyi uralkodó szellemen... [...]

Mi szeretünk, ahogyan senki más nem szeretett. A szeretetet a tökéletesség legmagasabb fokára emeltük, hogy szeretetünk óceánjával színültig megtöltsük azt a szakadékot, amelyet az Elsők szeretetlensége vájt ki, akik önmagukat jobban szerették, mint Istent. [...] Nekünk fáradhatatlanul kellett véghezvinnünk mindazt, ami ellentétben állt azzal, ami az Ádám-Éva pár cselekvésmódja volt. [...] Máriának meg kell semmisítenie Évát. Mária látja a második Káint: Júdást. Mária tudja, hogy Júdás az ő Jézusának, a második Ábelnek Káinja. Tudja, hogy ez a Káin a második Ábel vérét eladta, és hogy ki fogják ontani. De nem átkozódik. Szeret, és megbocsát. Szeret, és visszahív...”« (Poema IX. köt. 305-308. o.).

Még ez:

⁴⁵ A »megtorlás« elvéről III. Ince pápán kívül (P. L. 217, 581s) ismételten tanított XII. Pius pápa és más Egyházatyák (vö. Roschini G., „A Szent Szűz az Üdvösség történetében”, I. köt. 191-196. o.).

»Jézus mondja: „[...] Az asszony által lépett a bűn a világba, és az Asszony által győzetett le. Az Asszony Gyümölcse hatástalanította az emberekben Lucifer nyálának mérgeét...”« (Poema X. köt. 42. o.).

»„Mária az új Paradicsom Évája”« (Poema VI. köt. 1109. o.).

Az a körülmény, hogy Mária új Évaként Krisztushoz, az új Ádámhoz társul, abban a neves jövődőlésben lett kijelentve, melyet »Protoevangélium« néven ismerünk (Jn 3, 15).

»„... Megmondatott, hogy az Asszony által tér vissza a világba a Jó, [miként egy asszony által lépett a világba a bűn], és le lesz győzve a sátán [aki egy asszonyt, Évát, felhasználva győzött]”.

»... miként a nő által jött a rossz [– bizonyítja Jézus az apostoloknak –], úgy igazságos, hogy a nő által jöjjön a világba a Jó. Meg kell semmisíteni egy oldalt, melyet a sátán írt meg. És ezt viszi majd végbe egy Asszony sírása. És mivel a sátán mindörökké üvölni fogja a maga szavait, az Asszony azonban énekével elfedi majd azokat a hangokat.”

„Mikor?” [kérdézik az apostolok].

„Bizony mondom nektek, hogy hangja már alászállt a Mennyből, ahol öröktől fogva énekelték már az ő allelujáját.”

„Nagyobb lesz Juditnál?”

„Minden asszonynál nagyobb lesz?”

„Mit csinál majd? Vajon mit tesz?”

„Ellenkezője lesz a háromszorosan bűnös Évának. Tökéletes engedelmesség. Tökéletes tisztaság. Tökéletes alázat. Ezen magasztosul fel mint királynő és győzedelmes...”« (Poema VI. köt. 855. o.).

Másutt is ismétlésre kerül ugyanaz a gondolat, egyenértékű meghatározásokkal.

»„Az új Évát az Édenkert almafájánál foganta meg az Örök Elme, hogy nevetésével és sírásával hatástalanítsa a mérgezett gyümölcsöt. Belőle fakadt a Megváltás gyümölcse...”« (Poema III. köt. 469. o.).

»Én [– így mondta a Szűzanya a Látnoknak –] legyőztem magamban a sátánt, és ebből a győzelemből részesednek az emberek. Így a Gonosz a lábam alatt van« (Quad. 44, 40. o.).

Szent Pálnak a Rómaiakhoz írt levelében is találunk e klasszikus Éva-Mária párhuzamot tárgyaló részletet.

»Két hang, ám mekkora a különbség köztük! Az egyik a magasságokból jön, amelyek az éter áttetsző tisztaságát uralják, és napfénytől ragyognak. A másik a mélyből jön, a földről, a félhomályból. Az Isten hangja: Fény, Bölcsesség és Igazság. A sátán hangja: Sötétség, Sár, Hazugság.

Az első Éva megnyitotta fülét és tekintetét a sötétségre, a sárra és a hazugságra. A második Éva – a második földi éden, ahol Isten kedvét lelte elbeszélgetni az Ártatlansággal az est hűvösében, vagyis egy olyan lélek békéjében, aki számára ismeretlen a bujaság láza és heve – tehát a második Éva, a Világosság, a Bölcsesség és az Igazság előtt nyitotta meg fülét. [...]

Az első Éva, hogy olyan legyen, „mint Isten”, elveszítette azt, ami a testi embert Isten gyermekévé teszi. Te [Mária], a bárminemű mohóságtól mentes, mivel csupán

szolgáló akartál lenni, isteni nagyságra emelkedtél az isteni szeretet eljegyzése és az Istenanyaság révén...»

»A nő hűtlensége folytán az emberi nem megismerte a bűnt, a szenvedést és a halált. Az Asszony hűsége folytán az emberi nem elnyerte a Kegyelemben történő újjászületést, s ebből eredően a bocsánatot, a tiszta örömet, az Életet« (*Római Lev.* 94, 95, 143. o.).

»... Annak a fának, amely Éva bűnét jelképezte, [– mondja Mária a Látnoknak –] négy ága volt: kevélység, fősvénység, torkosság-mohóság, bujaság. [Négy ág, amelynek gyümölcse az engedetlenség volt.] És e fának mind a négy ágát [Éva bűnének ezt a négy ágát] le kellett törnöm, mielőtt a fát gyökerestül kiirtottam volna» (*Poema* I. köt. 191. o.)

Ezt a négy ágat Mária törte le, aki Évának ellentéte.

Letörte a kevélység ágát.

»...Mélységesen megalázva magamat [– mondja Mária –], *legyőztem a kevélységet.* Mindenki előtt megaláztam magamat... Milyen megaláztatásokat kellett elszenvednem az emberek részéről, anélkül, hogy bármi módon védekeztem volna...» (*ibid.*).

Majd megemlíti a megaláztatásokat, melyeket az »igaz« József részéről (itt Szent József unokaöccséről, Alfeus legidősebb fiáról van szó. A forító. megjegyzése) kellett elszenvednie.

»...A végtelen sok megaláztatásból ezek voltak az elsők. Azért kaptam a megaláztatásokat, mert Jézus és az emberi nem Anyja voltam. Ilyenek voltak a szegénység okozta megaláztatások, a menekülés megaláztatásai. Majd a rokonok és a barátok által okozott megaláztatások, akik – mitsem tudva az igazságról – gyengének tartották anyai módszeremet fiatalemberré cseperedett Jézussal szemben. Majd az ő háromévi működése alatt elviselt megaláztatások, a Kálvária órájában elszenvedett kegyetlen megaláztatások, s végül még az a megaláztatás is, hogy be kellett ismernem, hogy nincs miből vennem Fiam temetéséhez helyet és fűszereket.» (*ibid.*, 192. o.).

Letörte a fősvénység ágát.

»...Összüleink fősvénységét azzal győztem le, hogy azonnal lemondtam Gyermekemről. Egy anya csak erőszaknak engedve mond le gyermekéről. Kérje bár szívétől a haza, egy feleség iránti szerelem, vagy maga Isten, az anya mindig berzenkedik az elszakadás ellen. Ez természetes is. Gyermekünk a mi szívünk alatt fejlődik, és teljesen sohasem szakad szét az a kötelék, ami az ő személyét a mienkhez kapcsolja. És ha el is vágják az éltető köldökzsinórt, mindig megmarad egy idegszál, amely az anya szívéből indul ki, egy lelki idegszál, ami elevenebb és érzékenyebb, mint a fizikai idegszál, és ez van összekapcsolva a gyermek szívével. Az anya kínpadra feszítve érzi magát, ha Isten, vagy egy teremtmény szeretete, vagy a haza úgy kívánja, hogy elviszi a fiút mellőle. Ha pedig a halál tépi el a fiút az anyjától, úgy érzi, megszakad a szíve fájdalmában. Én pedig, abban a pillanatban, amelyben megkaptam, lemondtam Fiamról. Istennek adtam. Nektek adtam. Megfosztottam magam méhem Gyümölcsétől, hogy helyrehozzam Éva bűnét, aki meglopta Istent a tiltott fa gyümölcsében» (*ibid.*).

Letörte a mohóság ágát.

»„*A mohóságot, vagyis a tudás és az élvezet mohóságát, szintén legyőztem*, mert elfogadtam, hogy csak azt tudom, amit Isten akarja, hogy tudjak, és a nekem mondottak felől nem kérdezem sem magamat, sem Őt. Hittem, de az okot nem kutattam. Legyőztem az élvezet mohóságát, mert megtagadtam magamtól minden érzéki ízt. Testemet a lábam alá helyeztem. A testet, amely a sátán eszköze, a sarkam alá utasítottam a sátánnal együtt, hogy (testem) lépcsőül szolgáljon, amelyen közelebb jutok az Éghez. Az Ég! A végcélom! Ahol Isten van! Egyedül Ő utána éheztem. Ez az éhség azonban nem torkosság, hanem Istentől megáldott szükségesség. Mert Isten akarja azt, hogy Őreá vágyakozzanak”« (*ibid.*).

Letörte a bujaság ágát.

»„*Legyőztem a kéjvágyat*, amely nem más, mint kielégíthetetlenségig fokozott mohóság. Ugyanis minden bűn, amelyet nem fékeznek, még nagyobb bűnre vezet. Évát mohósága – ami önmagában véve is elítélendő – a kéjvágyhoz vezette. Már nem volt neki elég, hogy egymaga legyen kielégült. Gonosztettét a tökéletesség fokára akarta emelni, ezért ismerte meg, és társának oktatója lett a bujaságban. Én fölcseréltem a távlatokat és ahelyett hogy lefelé mentem volna, mindig csak fölfelé haladtam. Nem lefelé vezettem, hanem mindig fölfelé vonzottam társamat, és a becsületes embert angyallá alakítottam.

Most, hogy enyém volt Isten és Vele együtt végtelen gazdagsága, sietve megfosztottam magam Tőle ezt mondván: 'Íme, a Te akaratod történiék Érte és Általa!' Szűztiszta az, aki nemcsak testében, hanem érzelmeiben és gondolataiban is megtartóztatja magát. Nekem Tisztaságnak kellett lennem, hogy megsemmisítsem a testében, szívében és elméjében Szemérmertlent (=Évát). És ehhez a viselkedéshez mindig tartottam magam, mert még Fiamról sem mondtam, aki a földön egyedül az enyém volt, ahogyan az Égben kizárólag Istené volt: 'Ez az enyém és magamnak akarom.'

Pedig ennyi még nem volt elég, hogy visszaszerezem a nőnek az Éva által elvesztett békét. Ezt a békét a Kereszt tövében nyertem vissza. Amikor Azt láttam meghalni, akit te születni láttál. Amikor Gyermekelem felkiáltott közvetlenül halála előtt, azt éreztem, hogy kiszakad a belsőm és ezzel együtt, mint nő, kiüresedtem: többé már nem test voltam, hanem angyal. Mária, a Léleknek eljegyzett Szűz, meghalt abban a pillanatban. Megmaradt a Kegyelem Anyja, aki a maga gyötrelméből szülte számotokra a Kegyelmet és nektek adta. A nőtény, akit Karácsony éjjelén újra nővé szenteltem, a Kereszt tövében kapta meg újra az eszközöket, amelyekkel a Mennyszágra méltó teremtéssé válhat.

Ezt tettem én értetek, megtagadva magamtól minden kielégülést, még a legszentebbet is. Titeket, akiket Éva nőténnyé fokozott le, s akik nem többek, mint a hímállatok párjai, Isten szent asszonyaivá alakítottalak, feltéve, ha ti is akarjátok ezt. Értetek haladtam fölfelé. Titeket is egyre följebb vezettelek, mint Józsefet. A Kálvária sziklája az én Olajfák-hegyem. Innen emelkedtem föl, hogy a Mennyebe vigyem a nő újból megszentelt lelkét a magam testével együtt. Mert testem megdicsőült, mivel Isten Igéjét hordozta, és mivel öntestemben semmisítettem meg Éva utolsó nyomát. Öntestemben irtottam ki annak a fának az utolsó gyökerét, amely fának négy mérgező ága volt, gyökere pedig abba az érzékiségbe nőtt bele, amely romlásba döntötte az

emberiséget. És ez az érzékiség az idők végéig, és amíg nő lesz a földön, mardosni fogja zsigereiteket...”« (*ibid.*, 192-193. o.).

Miképpen Éva Ádámmal együtt hozott romlást a világba a *kéjvágy* révén, így Mária, az új Éva Krisztussal, az új Ádámmal, a *fájdalom* révén váltott meg: a fájdalom közt a legnagyobb, az elmondhatatlan fájdalommal.

»„... mert Isten Anyjának lenni boldog sors, [– mondja a Szűzanya –] de a Megváltó Anyjának lenni! Az , minden bizonnyal kegyetlenül fájdalmas sors! Imádkozz értem, mert érzem, hogy fájdalmaim terhe növekszik. S ezt egész életemen át hordoznom kell. Ha részleteiben nem is látom, érzem, súlyosabb lesz, mintha a világ nyugodna asszonyi vállaimon, és ezt kellene fölajánlanom az Égnek. Nekem, nekem, szegény asszonynak, egyedül! ...”« (*ibid.*, 157. o.).

Azt mondani, hogy »a Megváltó Anyja«, annyi, mint azt mondani: »a Fájdalom Anyja« (*Quad.* 43, 642. o.)

»„Nekem, aki a Büntelen voltam, [– mondja a Szűzanya –], meg kellett ismernem a fájdalmat és a szomorúságot, mert a Társmegváltó voltam”.« (*Poema* I. 153. o.).

A fájdalom ugyanis az áteredő bűn következménye; ám a Szűzanya mentes volt az áteredő büntől, ezért hát mentesnek kellett volna lennie a fájdalomtól is. De mint Társmegváltó alá volt vetve a fájdalomnak odáig, hogy ezt mondta:

»„... Olyan érzés, mintha a szívemet tüzes töviskoszorú venné körül. Minden lélegzetvételnél belém hatol”.« (*Poema* IV. köt. 718. o.).

Miképpen Éva és Ádám *engedetlenségükkel* romlást hoztak az emberiségre, úgy az új Éva és az új Ádám *engedelmességükkel* meghozták az emberiség számára a megváltást.

»Mária mondja: „... Ó! Levenni Isten szívéről az Éva engedetlensége által okozott keserűséget! [...] Ezt a vétket azzal semmisítettem meg, hogy a fölemelkedés érdekében az ő lecsúszásuk szakaszain ellenkező irányban haladtam végig.

A bűn oka az engedetlenségben rejtett. 'Ne egyetek arról a fáról és ne is érintsetek', mondta az Úristen [Ter 2, 17]. Azonban a férfi és a nő, a teremtett világ királyai, – akik azon az egy fán kívül mindent megérinthettek, és mindenről ehettek, mivel Isten nem akarta őket alacsonyabbrendűvé tenni, mint amilyenek az angyalok, – nem törődtek ezzel a tilalommal.

A fa: eszköz, hogy próbára tegye gyermekeinek engedelmességét. Mi az Isten parancsa iránti engedelmesség? Jó, mert Isten csak jót parancsol. Mi az engedetlenség? Rossz, mert a lelket az engedetlenség állapotába juttatja, amelyben aztán működhet a sátán.

Éva odamegy a fához, amelyről – ha távol tartja magát tőle – számára jó származott volna, vagy a rossz, ha odamegy hozzá. A gyermekes kíváncsiságtól vonzva odamegy megnézni, mi különös van rajta. Odahúzza az oktalanság, ami Isten parancsát fölöslegesnek tünteti fel, hiszen ő erős, tiszta, az Édenkert királynéja. Az Édenkertben minden engedelmeskedik neki, és semmi sem árthat neki.

Elbizakodottsága okozta romlását. Elbizakodottsága már a kevélység erjesztője.

A fánál ott találja a Csábítót, aki Éva tapasztalatlansága, gyönyörű szüzi tapasztalatlansága, rosszul leplezett tapasztalatlansága láttán elénekli a hazugság

dalát. 'Azt hiszed, rossz van ebben? Nincs! Isten ezt csak azért mondta, mert azt akarja, hogy hatalma alatt rabságban tartson titeket. Azt hiszitek, királyok vagytok? Annyira se vagytok szabadok, mint a vadállat. Azoknak meg van engedve, hogy igazi szeretettel szeressék egymást. Nektek nincs! Annak meg van engedve, hogy teremő legyen, mint Isten. Az állat fiakat fog nemzeni és örömmel látja majd családja szaporodását. Ti nem! Tőletek megtagadta ezt az örömet. Akkor hát mire volt jó, hogy férfivá és nővé alkotott titeket? Legyetek istenek! Nem tudjátok, micsoda öröm kettőnek lenni egyetlen testben, amely abból egy harmadikat, és még sok-sok harmadikat terem! Ne higgyetek Isten ígéreteinek, amelyek szerint örömtők lesz majd utódaitokban, és látni fogjátok, hogy fiaitok új családokat teremtenek maguknak, s ezekért elhagyják apjukat és anyjukat! Az élet árnyképeit adta nektek: az igazi élet viszont az élet törvényeinek megismerését jelenti. Akkor majd istenekhez hasonlók lesztek és így szólhattok Istenhez: Veled egyenlők vagyunk!'

A csábítás pedig folytatódott, mert hiányzott belőlük az akarat annak félbeszakítására, sőt, folytatni akarták, mert ismerni akarták azt, ami nem volt az emberé. Lám, a tiltott fa valóban halált-hozó lett az emberi nem számára. Gyümölcsöt érlelő ágain a sától származó keserű tudás gyümölcse csüng. S a nőből nőstény lesz, aki – szívében a sáti tudás kovászával – meggy megrontani Ádámot. A test lealázása, az erkölcs megrontása, a lélek megszegyenyítése által megismerték a fájdalmat, ezen kívül a Kegyelemtől megfosztott lélek és a halhatatlanságtól megfosztott test halálát. Az Éva sebe által létrehozott szenvedés nem csillapul, amíg az utolsó emberpár ki nem hal a földről.

Én ellenkező irányban jártam végig a két bűnös útjait. Engedelmeskedtem. Minden elképzelhető módon engedelmeskedtem. Isten azt kérte tőlem, legyenek szűz. Engedelmeskedtem. Amikor megkedveltem a szüzességet, ami oly tisztává tett engem, amilyen az első nő volt, mielőtt a sátánt ismerte, Isten azt kérte tőlem, legyenek hitves. Engedelmeskedtem, és a házasságot a tisztaságnak arra a fokára emeltem, ahogyan az Isten elgondolásában volt, amikor megteremtette a két Elsőt. Meg voltam győződve, hogy a házasságban magányosság lesz a sorsom és az, hogy szent terméketlenségem miatt megvetnek az emberek. S most Isten azt kérte tőlem, legyenek Anya. Engedelmeskedtem. Elhittem, hogy ez lehetséges, és hogy az a szó Istentől ered, mert hallatára béke áradt szét bennem.

Nem ezt gondoltam: 'Kérdem el.' Nem így szóltam magamban: 'Most majd megcsodál a világ, mert hasonló vagyok Istenhez, amikor megalkotom Isten testét.' Nem. Megsemmisültem az alázattól. Az öröm, viruló rózsaszálként fakadt a szívemből. De nyomban hegyes tövisektől lett ékes, és a fájdalom szövevénye szorította össze, mint azokat a faágakat, amelyeket körülfon a folyondárok szulákja. Jegyesem fájdalmán érzett fájdalom: ez volt örvendezésem prösszorítója. Fiam fájdalmán érzett fájdalom: ez jelentette örvendezésem tövisét. Éva az élvezetet, a diadalt, a szabadságot akarta. Én elfogadtam a fájdalmat, a megsemmisülést, a szolgaságot. Lemondtam nyugodt életemről, jegyesem megbecsüléséről, a saját szabadságomról. Semmit sem tartottam meg magamnak.

Isten Szolgálóleánya lettem testemben, erkölcsömben, lelkemben. Reá bízam magam, de nemcsak a szűzi foganás miatt, hanem hogy Ő védelmezze meg becsületemet, vigasztalja meg jegyesemet, adja meg azt az eszközt, amelynek segítségével őt is eljuttassam a fölmagasztosult hitvestársi állapotra, és magunkból olyan embereket formáljak, akik visszaadják a férfinak és a nőnek az elvesztett méltóságot. Elfogadtam az Úr akaratát a magam, a jegyesem és a Gyermekeim számára. 'Igen'-t mondtam mindhármunk nevében, mert biztos voltam, hogy Isten nem hazudtolja meg ígétét, vagyis hogy segítségemre siet hitvesi fájdalomban,

amikor vétkesnek ítélnék, és anyai fájdalomban, hisz tudom, azért szülök, hogy Fiamat átengedjem a fájdalomnak.

'Igen'-t mondtam. Igen! S ennyi elég volt. Ez az 'igen' semmissé tette a 'nem'-et, amit Éva mondott ki Isten parancsa ellen. 'Igen, Uram, ahogy Te akarod! Azt ismerem meg, amit Te akarsz. Úgy élek majd, ahogy Te akarod. Örvendezek, ha Te akarod. Szenvedek, ami miatt Te akarod. Igen, szünet nélkül igen, Uram, attól a pillanattól fogva, amelyben sugarad Anyává tett, addig a pillanatig, amelyben Magadhoz szólítottál. Igen, mindig igen! Testem minden megnyilatkozása, minden lelki szenvedésem örökös *igen*-em súlya alatt van. És ezek fölött, mint valami gyémánt talapzaton, ott van a lelkem, amelynek hiányzik ugyan a szárnya, hogy Hozzád repüljön, de ura megzabolázott és szolgáló lett egész én-jének. Szolgád az örömben, szolgád a fájdalomban. De mosolyogj, ó Istenem! És légy boldog. A bűn legyőzetett! Elvétetett, szét van rombolva! Sarkam alatt hever! Lemosta az én könnyem, szétzúzta az én engedelmisségem. Az én méhemből születik majd meg az új Fa. Ez a Fa termi majd azt a Gyümölcsöt, aki minden rosszat megismer – mivel önnön testében szenved el, – és aki minden jót megad. Ehhez a Fához odajöhetnek majd az emberek, és boldog leszek, ha szakítanak róla, bár közben eszükbe sem jut, hogy tőlem született. Csakhogy az ember üdvözljön és szeresse Istent, tegye csak szolgálóleányával azt, amit abból a földből készítenek, amelyen egy fa nő: lépcsőfokot a feljutáshoz.' »« (Poema I. köt. 112-115. o.).

Még Jézus mondja:

»... hogy visszakapjátok az elveszített Kegyelmet, két tisztaságos Lénynek, két teljesen Ártatlannak, két mértéken felül álló Jónak [Jézusnak és Máriának] kellett a túlcordulásig teljesíteni az *engedelmisséget*. Az emberi nem üdvössége az időben Mária „Legyen”-jével kezdődött, melyet Arkangyalom előtt mondott ki, és Jézus „Beteljesedett!” kiáltásával fejeződött be a kereszten. A két legfájdalmasabb engedelmisség, és a két legkevésbé kötelező, mert én és anyám felette álltunk a bűnért az engedelmisséggel való jóvátétel szükségességének. Mi, akik nem vétkeztünk, a ti bűneiteket az engedelmisséggel tettük jóvá« (Quad. 43, 294. o.).

»Mária, aki bűn nélkül volt,... minden más nőnél többet szenvedett, hogy Társmegváltó legyen...« (Poema VI. köt. 1008. o.).

»Az ő hősie „igen”-jére lehajolt az Ég, hogy benne a *Megváltó Mártírt* tisztelje meg.« (Quad. 43, 618. o.).

Tehát a Szűzanya jogosan kiálthatott fel:

»Milyen nehéz a Megváltó Anyjának lenni!« (Poema IV. köt. 879. o.).

Joggal mondta Jézus a Látnoknak:

»Te láttad, mennyibe kerül Üdvözítőkné lenni! Rajtam és Anyámon láttad ezt. Ismerted valahány gyötrelmünket, és láttad, mekkora nagylelkűséggel..., mekkora lelkierővel viseltük el azokat, hogy titeket szeretetből megmentsünk« (Quad. 44, 177. o.).

d) *Mária Krisztushoz való társulásának a hatása* (a büntől és a haláltól történő megszabadulás). – Mária (az új Éva) Krisztushoz (az új Ádám) társulásának a hatása, az emberiség objektív megváltásában áll, vagyis az emberiség megszabadítása a bűn és a halál

rabszolgaságából, úgy Krisztusnak, mint Máriának az érdemei és az ő elégtételük által. (Bár Mária érdemeinek és elégtételének minden hatását Jézus megváltó érdemeiből és elégtételéből nyeri.)

Ugyanis maga a Szűzanya bizonyítja, hogy ő volt az, aki által a béke visszaállt az Ég és a föld között, melyet ősszüleink bűne dült fel, ő ugyanis átélte azt az örömet:

»„Öröm töltött el, hogy Az vagyok, aki által helyreáll a béke az Ég és a föld között. Ó! Kívánni ezt a békét Isten és emberek iránti szeretetből, és tudni, hogy általam, a Hatalmas egyszerű szolgálóleánya által jön a világba! Ezt mondani: 'Ó emberek! Ne sírjatok tovább. Magamban hordozom a titkot, amely boldoggá tesz titeket. Nem beszélhetek ugyan róla, mert úgy le van pecsételve bennem, a szívemben, ahogy a Fiú van bezárva sértetlen méhembe. De máris közétek viszem, és minden elmúló órával közelebb kerül a pillanat, amelyben meglátjátok Őt és megismeritek Szent Nevét!'.« (Poema I. köt. 112. o.).

A Megváltás annak különböző aspektusaival úgy jelenik meg előttünk, mint Krisztus (új Ádám) megváltói Művének és Mária (új Éva) társmegváltói cselekedetének együttes hatása, ami Krisztus Véréből és Mária könnyeiből, Krisztus fizikai halálából és Mária misztikus halálából tevődik össze. Íme néhány részlet:

»[Jézus mondja a Látnoknak:] Jézus Vére által és Mária könnyei által lettetek megváltva« (Quad. 44, 747. o.).

Ezért

»Mária könnyeinek értéke csupán egy ponttal marad alatta az én Vérem értékének« (ibid.),

mert Krisztus Véréből nyerték hatóerejüket.

»Én, Krisztus, a fájdalommal és a Véremmel váltottalak meg titeket; Mária pedig a fájdalommal és a könnyeivel« (Quad. 43, 302. o.).

Szent Pálnak a Rómaiakhoz írt Levelében Jézus bizonyítja, hogy a kilencedik órában,

»melyet az isteni Vér utolsó csordulása jelzett, a Megváltás leszállt az Égből, s úgy tört elő a Fiúnak és Anyjának ártatlan, megsebzett Szívéből, mint az üdvösség folyama.

Valóban az isteni Életben nemcsak Jézus érdemei által részesültök, hanem Mária érdemei által is⁴⁶. Ő, az Élet Anyja, a Szűzanya, a tiszta, ártatlan Anya, aki nem ismerte meg a szülés metsző fájdalmait – a bukott test törvényei szerint – amikor Jézusát megszülte, megismerte azonban, és ugyancsak milyen mélységesen megismerte, a legfájdalmasabb szülés metsző fájdalmait, megszülvén titeket, bűnös emberiség, az Új kegyelmi Életre.

⁴⁶ Ezt abban az értelemben kell felfogni, hogy megváltásunkhoz Isten nemcsak Jézusnak (az új Ádámnak) az érdemeit és engesztelését akarta, hanem Máriának (az új Évának) az érdemeit és engesztelését is oly módon, hogy Mária érdemei és engesztelése híján nem lenne többé az, miképpen Isten akarta, és elrendelte.

Egyetlen ember által ismerte meg az ember a halált. Egyetlen Ember által ismeri meg az ember az Életet. Ádámon keresztül az Emberiség a Bűnt és annak következményeit örökölte. Jézuson, Isten és Mária Fián keresztül az Emberiség újra öröklí a Kegyelmet és annak következményeit.

Amely Kegyelem segít titeket, jóllehet nem semmisíti meg az eredeti bűn minden földi következményét – mert a szenvedés, a halál és a csábítások megmaradnak, hogy nektek szenvedést, félelmet és küzdelmet okozzanak – mégis erősen segít titeket a jelenlegi szenvedés elviselésére, az égbe vetett reménnyel. Segít titeket szembeszállni a halálfélelemmel, az isteni Irgalom megismerése által. Segít a csábításoknak vagy gerjedelmeknek való ellenszegülésben, és azok megfékezésében, a természetfeletti segítségük által, Krisztus érdemei és az általa alapított szentségek révén.⁴⁷ (Rom. Lev. 144-145. o.).

»„... az én megváltásomhoz [– mondja Jézus Máriának –], *szükséges volt ez a te fájdalmad is*”.« (Poema X. köt. 28. o.).

»„... Ő [a Megváltó]... meghalt az ő szentséges Emberségében. És te a szívedben haltál meg, látva az ő kegyetlen gyötrelmeit és halálát. Te már mindent elszenvedtél ahhoz, [– így mondja neki János Jézus dicsőséges feltámadása után –], hogy megváltó légy vele együtt...”« (ibid., 284. o.).

»„... te [– mondja Lázár a Szűzanyának, aki köszönetét fejezte ki a Krisztusnak megvásárolt Lepelért –], te, anyai fájdalommal és anyai szeretetteddel... nem egy leplet vásároltál meg, hanem az egész keresztény világot...”« (ibid., 297. o.).

Ezért a világ megszabadításának »árába« – Krisztusén túl – Mária fájdalmai is beletartoznak.

Az Égben levő boldogok azok – mondja Jézus, – »akik a mi áldozatunk árán üdvözültek« (Quad. 43, 307. o.), vagyis Krisztus és Mária áldozata árán.

»„... Mária nevének igazi jelentősége [– mondja Jézus –], az igazi hívők és a Máriát igazán szeretők előtt a borzalmas szenvedés órájában kezd majd világosan megmutatkozni, amikor az Istenszülőt együtt kínozzák majd Szülöttével, midőn az egész világ szemeláttára *a Megváltóhoz társulva ő is részt vesz mindenki megváltásában*, és örök időkre szólóan”.« (Poema V. 248. o.).

Majd emlékeztet arra a

»„... 'sokra', amit Isten elvár tőle *a világ megváltásához szükséges mérték kiegészítéséhez*. Mária nem fog csalódást okozni Istennek elvárásában. *Soha nem okozott neki csalódást!* Kezdve attól, hogy *teljes* szeretetét kérte, s vele életének *teljes* áldozatáig. Mária átadta magát, és mindvégig átadja. És amikor majd meghozta a legnagyobb áldozatot, velem, általam és a világért, az igazi hívők és Mária igazi szerelmesei akkor megértik majd Nevének igazi jelentését...”« (ibid., 249. o.).

Egy utolsó szöveg:

⁴⁷ A Teológusok közös véleménye, hogy a Szent Szűz érdemei és jóvátétele »de congruo« (méltányosságból) járultak hozzá a Megváltáshoz, míg Krisztuséi »de condigno«, vagyis az igazságosság szoros okán. Így tartja ezt X. Pius pápa az *Ad diem illum* Enciklikájában: »A Szentséges Szűz, akit Krisztus társított üdvösségünk művéhez, *de congruo* kiérdemelte nekünk – miképpen a Teológusok mondják – azt, amit Krisztus *de condigno* érdemelt ki.« (Acta Apost. Sedis, 26 [1903-1904] 454. o.)

»Titeket [– mondja Jézus –] *a legtisztább és a legszeretettebb vér fed be*: az a vér, ami az ő Szeplőtelen Szívéből áradt... hogy megmoshasson benneteket az ő vérében, melyet teljesen kiontott értetek. És rajtatok van Máriának, *az én és a ti Édesanyátoknak könnye*, a Megváltás egy másik folyama. Azon természeténél fogva, hogy ő az Üdvözítő Anyja, megvan neki a hatalma, hogy üdvözítsen. Hívjátok hát őt igazi hittel, és ő megment titeket most és a halál óráján«. (Nem jelzi, honnét vette az idézetet. a fordító.)

e) *A Társmegváltás alapja*. – Ilyen alapot megtalálunk a Szentírásban, úgy az Ó-, mint az Újszövetségben. Az Ószövetségben megtalálható a Társmegváltóról szóló *jövendölés* (Megváltó a Megváltó Krisztussal együtt); az Újszövetségben viszont megtaláljuk az ilyen *jövendölés megvalósulását*.

A Társmegváltás az Ószövetségben. A Társmegváltásról szóló jövendölést a Teremtés Könyvének 3, 15. pontján találjuk, az ún. »Protoevangéliumban«: »Ellenségeskedést vetek közéd (ó, ördögi kígyó) és az Asszony közé, a te és az Ő ivadéka közé: Ő széttagossa fejedet, te meg a sarkát veszed célba«.

A »Poéma« (= *Jézus, az Istenember*) c. *Műben*, az igehirdetés harmadik évében Jézus így fejezi be, miután felmagasztalta a nőt (akit igazságtalanul tartanak »alsóbbrendű lénynek«):

»... És mondom nektek, hogy megváltozóban van a nő helyzete a szokásokat illetően éppúgy, mint sok más dolgot illetően. És helyes lesz ez, mert ahogyan én az összes ember számára, úgy egy Asszony kiváltképpen a nők számára fog kegyelmet és megváltást nyerni».

„Egy asszony? És hogyan akarod, hogy egy asszony megváltson?!” nevet a karióti Júdás.

„Bizony mondom neked, hogy ő máris megvált! Tudod te, mit jelent megváltani?”

„Persze hogy tudom! Megszabadítani a Büntől.”

„Igen. De a Bűnből kiemelni nem sokat használna, mert az Ellenfél örök, és visszatérne cselvetéseivel, hogy törbe csaljon. De a földi Kertből egy hang jött, Isten hangja, és ezt mondta: 'Én ellenkezést vetek közéd és az Asszony közé... Ő széttagossa fejedet, te meg a sarkát veszed célba.' Nem több, mint cselvetés, mert az Asszonyban meglesz, megvan az, ami legyőzi az Ellenfelet. És ezért megvált attól fogva, hogy létezik. Cselekvő Megváltás, bár rejtett. De hamarosan színre lép, és a nők meg fognak erősödni Benne.”

„Hogy te megváltasz... rendben van! De hogy egy asszony képes legyen rá... Nem fogadom el!”

„Nem emlékszel Tóbiásra? Az ő dicsőítő énekére?” [Tób 13, 10-18, ahol Jeruzsálemet arra buzdítja, hogy kérje Istentől, állítsa vissza abban az ő Hajlékát].

„Igen. De Jeruzsálemről beszél.”

„Van talán még Jeruzsálemnek *Tabernákuluma*, amelyben Isten lakik?

Szemlélheti-e Isten dicsősége helyéről a bűnök elkövetését, melyek a Templom falain belül történnek? Egy másik Hajlékra volt szükség, amely szent, és vezérlő csillag, s visszavezeti a tévelygőket a Főlségeshez. És ezt birtokoljuk a Társmegváltóban, aki a századokon át örvendezni fog annak, hogy a megváltottak Anyja lehet. 'Tündöklő fénytől fogsz te ragyogni. A Föld minden népe leborul előtted. Messziről jönnek hozzád a nemzetek, ajándékokat hozva, és imádni fogják benned az Urat... Segítségül hívják nagy nevedet... Akik nem hallgatnak meg téged, az átkozottak között lesznek, és áldottak lesznek azok, akik köréd tömörülnek... Boldog leszel fiaidban, mert ők lesznek az Úr mellett összegyűlt áldottak'. Ez a Társmegváltó dicsőítő éneke. És az angyalok, akik látják ezt, már éneklük az Égben... Az új és mennyei Jeruzsálem

őbenne veszi kezdetét. Ó, igen, ez igazság! És a világ nem tud Róla! És nem tudnak Róla Izrael elsötétült rabbijai...” Jézus elmerül gondolataiban.

„De kiről beszél?” kérdi az Iskarióti a mellette levő Fülöptől.

Fülöpöt megelőzve Elíza válaszol, aki éppen a sajtot és a fekete olajbogyót teszi az asztalra, és meglehetősen kemény hangon mondja: „Az Édesanyjáról beszél! Nem érted?”

„De sohasem tudtam, hogy a próféták őt vértanúként említik. Csak a Megváltóról beszélnek, és...”

„És azt hiszed, hogy csak testi mártírium létezik?! És nem tudod, hogy egy anya számára ez semmi ahhoz képest, hogy a fiát meghalni látja? A te elméd – a szívedről nem is beszélek, mert nem tudom, milyen irányban működik – a te elméd, amellyel dicsekszel, nem mondja neked, hogy egy anya tízszer és tízszer is alávetné magát a kínzásnak és a halálnak, csak hogy ne hallja fia jajgatását? Ember, te férfi vagy, és ismered a tudást. Én csak azt tudom, hogy asszony vagyok és anya. De azt mondom neked, hogy tudatlanabb vagy, mint én, mert még anyád szívét sem ismered...”

„Ó! Te megsértesz engem!” [kiált fel Júdás.]

„Nem! Öreg vagyok, és tanácsot adok neked. Tedd erősen érzővé a szívedet, és el fogsz kerülni sírást és büntetést. Tedd meg ezt, ha képes vagy rá!”

Az apostolok, főleg Júdás, Alfeus fia, Jakab, Zebedeus fia, Bertalan és a Zelóta összekacsintanak, és lehajtják fejüket, hogy elrejtse az ajkukra kiülő mosolyt, Elízának az apostolhoz intézett nyílt szavai miatt, aki magát tökéletesnek tartja. Jézus továbbra is elmerült gondolataiban, nem hall semmit.« (*Poema*, VII. köt. 1581-1583. o.).

A Valtorta írásokban a Szent Szűz ismételten, mint »a sátán Legyőzője« van megnevezve, (például: *Quad.* 43, 416. o.) világos utalással a Protoevangéliumban levő jövendölésre (Ter 3 15. o.).

A Társmegváltó az Újszövetségben. A Társmegváltóról szóló jövendölés megvalósulása az Ige Megtestesülésének hírüladásakor ment teljesedésbe, alig hogy Mária ajkán felhangzott a »Legyen!«, amellyel szabadon, akarátának beleegyezésével adta a világnak az Üdvözítőt.

Mária az ő egyszerű kis názáreti otthonában tartózkodik. Imádkozik:

»„Fölséges Úristen, ne késlekedj tovább, küldd el Szolgádat, hogy békét hozzon a földre! Támassz kedvező időt s add meg a tiszta és termékeny szüzet Krisztusod eljövételéhez. Atyám, Szent Atyám, engedd meg szolgálódnak, hogy e célért följánlja életét. Engedd meghalnom, miután megláttam a földön Világosságodat és Igazságodat, és megtudtam, hogy teljesedésbe ment a Megváltás. Ó Szent Atyám, küldd el a földre azt, Aki után a Próféták sóhajtoztak! Küldd el szolgálódnak a Megváltót, hogy amely órában véget ér életem, megnyíljék számomra hajlékom, mert Krisztusod már megnyitotta azoknak, akik Benne reméltek. Jöjj, ó jöjj el, Urunk Lelke! Jöjj el reád várakozó híveidhez! Jöjj el, Béke Fejedelme!...” Mária így marad elmélyedve...

A függöny erősebben libben meg, mintha lenne mögötte valaki, aki legezne valamivel vagy megmozdítaná, hogy félrevonja. Színezüsttel kevert gyöngyfehér fény teszi világosabbá a falak kissé sárgás színét: élénkebbé válik az anyagok színe, átszellemültebbé Mária fölfelé tartott arca. A fényességben, anélkül hogy a függönyt félrevonták volna a titokról, amely bekövetkezik – sőt, már nem is rezeg ez a függöny, hanem a falnál is merevebben lóg le a szemöldökfárról, és elkülöníti a belső és a külső részt, – földre borul az Arkangyal.[...] Szükségszerűen emberi külsőt öltött. Azonban átszellemült ez a külső forma. [...]

„Üdvözlégy Mária, Kegyelemmel teljes, üdvözlégy!” A hang édes hárfazengés, mint amikor gyöngyszemeket szórnak drága fémlapra.

Mária összerezzen, és lefelé fordítja tekintetét. Még jobban meghökken, amikor megpillantja a tőle körülbelül egy méternyire térdelő tündöklő teremtet, aki – mellén keresztbe tett kézzel – határtalan tisztelettel néz Rá.« (Poema I. köt. 103-104. o.).

Ám az angyal megnyugtatja, bátorítja, és bejelenti neki, hogy ő lesz »a Magasságbeli Fiának« az Édesanyja, akit majd »Jézusnak« nevez el, s akinek »uralma nem fog véget érni.« Végül még biztosítja szüzességének megőrzése felől, (mivel a Szentlélek erejéből fogan), majd rokonának, Erzsébetnek a példájával is bátorítja őt, s várva Mária szabad beleegyezésére, így szól hozzá az arkangyal:

»„... a világ, az Ég, s az Örökkévaló várja szavadat!”

Mária kezeit mellén keresztbe téve mélyen meghajol, és így szól: „Íme az Úrnak Szolgálóleánya! Történjék velem szavaid szerint”. [És az angyal eltávozik.]« (ibid., 105. o.).

Mária tisztaságos méhében – az Ige megtestesülésével – kezdetét vette az emberi nem megváltása. Ennek következményeként a Szűz

»áldozatával kezdetét vette a Megváltás« (Quad. 43, 307. o.).

Melyet úgy indított el, hogy nekünk adta Fiát, az Üdvözítőt,

»fájdalmas örömmel a mi megváltásunkért« (Quad. 44, 40. o.).

A názáreti jelenet szemben áll az édeni jelenettel, vele párhuzamos ellentétben. A »nem«, melyet Éva Istennel szemben ejtett ki a sötétség angyalának a felbujtására, Máriának, az új Évának »igen« mondó szavára *semmisült meg*, a világosság angyala nyomán.

»Mária mondja: „... 'Igen'-t mondtam. Igen! S ennyi elég volt. Ez az 'igen' semmissé tette a 'nem'-et, amit Éva mondott ki Isten parancsa ellen. 'Igen, Uram, ahogy te akarod! Azt ismerem meg, amit te akarsz. [...] Szenvedek, ami miatt te akarod. Igen, szünet nélkül igen Uram, attól a pillanattól fogva, melyben sugarad anyává tett [...]. A bűn legyőzött! Elvétetett, szét van rombolva! Sarkam alatt hever [utalás a Protoevangélium szavaira: 'Ő széttiporja fejedet']; lemosta az én könnyem, szétzúzta az én engedelmességem. Az én méhemből születik meg az új Fa [utalás az Éden fájára]. Ez a Fa termi majd meg azt a Gyümölcsöt, Aki minden rosszat megismer, – mivel önnön testében szenved el, – s Aki majd minden Jót megad”.« (Poema I. köt. 114-115. o.).

»„... Én [– mondja Mária –] méricskélés nélkül adtam át magamat Istennek, bár azonnal megértettem, mennyi fájdalom forrása lesz az számomra. A próféták előttem voltak gondolatomban, és az isteni fény teljesen megvilágította előttem szavaik értelmét. Így hát az angyalnak mondott első 'igen'-em után tudtam már, hogy a legnagyobb fájdalomnak szentelem oda magamat, amelyet egy anya csak elszenvedhet”.« (Poema X. köt. 329-330. o.).

»„... nekem [– a Szűzanya Kleofás feleségével, Máriával beszélget –] az ajándékot [Jézust mint Fiát] szabad akaratból kellett elfogadnom, és minden velejáró következményével. Mint minden isteni ajándék nagy boldogság, de nagy kötelezettség is. És Isten senkit sem kényszerít ajándékai elfogadására, hanem

megkérdezi a teremtményt. És ha a teremtmény a hozzá szóló lelki hangra azt feleli: 'Nem!', Isten nem kényszeríti".« (Poema VI. köt. 1099. o.).

Feltehetnénk a kérdést: az Angyali Üdvözlés pillanatától fogva ismert volt-e a Szent Szűz előtt Fiának végtelenül fájdalmas sorsa, melyhez elháríthatatlanul társult az ő sorsa, és ismerte-e annak eseményeit?... A válasz, erre vonatkozóan, nem lehet kétséges. Sok utalást találunk erre Valtortánál. Így ír erről:

»És Mária... ezt mondja: „... amikor az angyal azt mondta, hogy szüzességemet megtartva fiút foganok, akit majd isteni fogantatása miatt Isten Fiának mondanak, és valóban az, s amikor ezt mondta nekem, meg azt is, hogy Erzsébet terméketlen méhében gyümölcs érlelődik az Örökkévaló csodája folytán, azonnal Izajás szavai jutottak eszembe: 'Íme, a Szűz fiút szül, akit Emmánelnek fognak mondani'... Mindent, mindent megmondott Izajás! És ott, ahol az Előfutárról beszél... Meg ott, ahol a fájdalmak Férfiáról beszél, aki egészen piros a vértől, felismerhetetlen... egy leprás... a mi bűneink miatt... Attól fogva szívemben van a tör, és minden arra szolgált, hogy még mélyebbre nyomja: az angyalok éneke, az agg Simeon szavai, a Napkeleti Királyok érkezése, és minden, minden [...]. Istennek előbb leánya, és szolgálója vagyok, s csak azután az Anyja... Nyugalmamat hol találok? Isten akaratának teljesítésében. Derűm honnan ered? Ennek az akaratnak teljesítéséből. Ha egy ember akaratát kellene megtennem, nyugtalan lehetnék, mert egy ember, a legbölcsebb is, mindig ránk kényszeríthet helytelen kívánságokat. De az Isten akarata!...".« (Poema VI. köt. 967-968. o.).

»„A próféták [– mondja Mária egy másik helyen –] előttem voltak gondolatomban, és az isteni fény teljesen megvilágította előttem szavaik értelmét. Így hát az angyalnak mondott első 'igen'-em után tudtam már, hogy a legnagyobb fájdalomnak szentelem oda magamat, amelyet egy anya csak elszenvedhet".« (Poema X. köt. 329-330. o.).

Másutt Valtorta még bővebben taglalja a témánkat. Ezt mondja:

»... továbbra is a benne meglévő isteni adomány teljessége folytán... [ami a „Kegyelem teljességének” a következménye, mert a Szentlélek ajándékai, ezek közt a *Bölcsesség és a Tudomány*, mindig a kegyelemhez társulnak]... Fiának szenvedését Mária már *Fia szenvedését megelőzően vagy egyidejűleg – értelmével –* teljes mélységében ismerte. Szeplőtelen lelkére mindig rávetődött a Kereszt és mindazon küzdelmek és akadályok árnyéka, amelyek megelőzik majd a Kínszenvedést, és amelyek annyira megkeserítik Jézusát. Attól fogva, hogy Isten Fiának Anyjaként elkezdődött küldetése, ő egyedül volt az Egyedülivel, a nagy Meg-nem-értettel. Egyedül Ők ketten néztek szembe szeretet-küldetésüknek és a világ gyűlöletének óceáni méretű nagyságával. Mindketten engedelmesek voltak, az Egyik a kereszthalálig, a Másik minden anyai jogáról való lemondásig⁴⁸ és anyai jogának elhalásáig. Így haladtak együtt az Isten kifürkészhetetlen akarata által kijelölt úton, a hősök és szentek biztos lépteivel. Ám az út göröngyösségén túl elszenvedik a világ megnemértését is. És az Anya egymaga jelentette a „világot” Fia számára, olyannyira, hogy ő egymaga elég volt arra, hogy megerősítse és gondozást nyújtson

⁴⁸ Máriának a Fiával szembeni »anyai jogairól való lemondásáról« a mi megváltásunk javára, világosan beszélt XV. Benedek pápa az *Inter sodalicia* kezdetű Apostoli Levelében, 1918-ban, és XII. Pius pápa a *Mystici Corporis Christi* kezdetű Enciklikájában, 1943-ban. (vö *Acta Ap, Sed.* 35 [1943] 247. o.).

Gyermekének. Egyedül ő fogta fel Gyermekének egész titkos és sokrétű szenvedését, amely Krisztus földi életéből hosszú Getszemánit és hosszú kínszenvedést szőtt, amely aztán tetőfokát az igazi Getszemániban és a Nagy Kínszenvedésben érte el. A bölcsőtől a Keresztig Mária egészen Jézusért élt, és Jézus mindent megkapott Máriától. Nyugodt, szinte derűs volt, mintha nem ismerné a jövőt. Mindig volt bátorító, kedves mosolya és szava Jézus számára, amelyek bátorították a szomorú Mestert, és vigasztalták az isteni Vértanút. Hasonlóan a tengerhez, amely nyugodt vizének áttetsző kéksége alatt a mélység viharait és harcait rejt, ő is méltósággal, erős de ugyanakkor gyöngéd támogatásával nyújtott segítséget Fiának, amíg „minden teljességbe nem ment”. Csak azután hagyta, hogy összeomljék erejének minden gátja, és elborítsa anyai és hívői fájdalmának óceánja, amilyen mértékben Isten ezt megengedte, hogy még inkább Társmegváltó legyen. Mária volt Jézus mellett a folytonosan erősítő Angyal. Valóságos vagy lelki jelenlétével. Az angyalok – és erről az Evangélium is említést tesz – csupán két alkalommal helyettesítették az Anyát, hogy szolgálják és megerősítsék a Krisztust. És ez Jézus Krisztus földi életének két döntő pillanatában történt (Mt 4, 11; Lk 22, 43). Ez sem az Anya hanyagságából történt, hanem Isten akaratából, főleg a Getszemániban, mivel akkor volt az ideje a nagy elhagyatásoknak, hogy kínszenvedését teljessé és tökéletessé tegye. E két alkalommal Mária – gondolják csak el az olvasók, Mária, a sátán örök Legyőzője, és mindenki nagy öröme, s köztük első helyen az Istenember nagy öröme, Oka – messzire volt. Ekkor a sátán meg tudta kísérelni Krisztus megkísértését. Első ízben közvetlenül (Mt 4, 1-11), másodjára a „halálos nagy szomorúság” által (Mt 26, 38), azért, hogy ne teljesítse a végtelen Irgalom tervét Adám gyermekeinek javára. De legyőzött [a sátán], mert Mária – noha távol volt isteni rendelésből – imádkozott, és imájával támogatta Jézusát a végső harcban. *Mária valóban támogatója és résztvevője volt a Fiú küldetésének és Kínszenvedésének. Az ő Szeplőtelen és Fájdalmas szíve préselte ki magából a balzsamot, hogy azzal gyógyítsa meg Gyermekét minden sebt. Fájdalmas a szíve, mert ilyenné tette a megnemértések, rágalmak, gyűlölködések és ámulások okozta rengeteg gyötrelmet, amelyek egyidejűleg sebeztek meg az Anya és a Fiú Szentséges Szívét. Jézus számára az Ő jelenléte valóban a „fűszeres bor” volt, amelyről az Énekek Éneke beszél (8, 2). És „a Kereszt mellett állva” (Jn 19, 25) – ahogyan ott állt a bölcső mellett, vagy az Ács gyalupadja mellett, a Mester lábainál vagy kíséretében, hacsak tehette – hősiessé volt gyötrelmeiben, csakúgy, ahogy tökéletes volt a maga kétszeres anyai és hívői szeretetében, és Ő volt a legfőbb Vigasza a vértanúnak utolsó leheletéig. Miután ő is befejezte a saját vértelen, de nem kevésbé kegyetlen kínszenvedését, a kilencedik óra után, szabad folyást engedett az iszonyú istenyilkosság feletti végtelen fájdalmának, az Isten és az ő Fia kinnalteli megölése feletti fájdalmának, mivel Jézusnak nem volt tovább szüksége az anyai vigaszra.» (Poema IV. köt. 718-719. o. 2. megjegyzés).*

A Szent Szűz »a Kereszt lábánál misztikus halált szenvedett« (Quad. 43, 692. o.), mialatt Krisztus a Kereszten testi halált szenvedett.

f) *A Megváltás legfőbb indítéka: Krisztusnak és Máriának irántunk való szeretete.* – Ami a Megváltót és a Társmegváltót arra készítette, hogy annyi fájdalom árán véghezvigye az emberi nem megváltását, az a Szeretet volt. Egyszerűen: szavakba nem foglalható szeretet.

A Szűzanya Szent Fiával beszélgetve az immár közeli gyötrelmes Kínszenvedéséről, azzal fejezte be, hogy az Atya, akinek az akaratát szeretettel hajtják végre, biztosan segítségükre siet abban a rettenetes órában. És Jézus így felel neki:

»„Igen Anyám! A Szeretet segít majd bennünket, s a szeretetben kölcsönösen segítjük majd egymást. És a szeretetben fogunk megváltani...”

Jézus odaállt Édesanyja mellé, és kezét a vállára teszi, ő pedig fölemeli arcát, hogy ránézzen szép, egészséges Jézusára – aki arra van szánva, hogy eltorzítsák a kínzások, ezernyi sebtől haldokoljon –, és ezt mondja: „A szeretetben és a fájdalomban... Igen. És együtt...”

Tovább egy szót sem szól senki... A Golgota majdani tragédiájának két Főszereplője körül a körben ülő apostolok és nőtanítványok gondolatokba merült szobroknak látszanak...

Aurea [egy rabszolgaságból megszabadított kisleány] megkövülten ül kis zsámolyán... De elsőnek ő ocsúdik fel, és... anélkül, hogy felállna, térdre ereszkedik, és így közvetlenül Mária elé kerül. Átöleli a térdét, fejét pedig ölébe hajtva mondja: „Mindezt értem is!... Milyen sokba kerülök nektek, és mennyire szeretlek titeket azért az áldozatért, amit hoztok értem! Ó, Istenemnek Anyja, áldj meg engem, hogy ne legyen hiábavaló a ti mérhetetlen áldozatotok!...”« (Poema VI. köt. 968. o.).

Ez az, amit minden megváltottnak el kellene ismételnie a Megváltó és a Társmegváltó elmondhatatlan gyötrelmei előtt, melyeket értünk való szeretetből szenvedtek el: »Milyen sokba kerülök nektek! Ó, hogy ne eredménytelenül kerüljek nektek ilyen sokba«, vagyis ne legyen hasztalan az áldozatotok!...

»„... Jézus életét, [– mondja a Szűzanya –] és az enyémet is mindig a szeretet vezette és mozgatta”.« (Poema X. köt. 328. o.).

Végkövetkeztetés: Nem vagyunk többé a magunkéi – ahogy szent Pál mondta (Kor 6, 19) – hanem Jézuséi és Máriáé, akik drága áron váltottak meg bennünket, az ő elmondhatatlan és érdemszerző fájdalmaikkal és engesztelésükkel.

2. Szűz Mária minden kegyelem közvetítője.

A Szent Szűz, azonfelül hogy felbonthatatlanul társult a Megváltóhoz, mint Társmegváltó, a Megváltás Művének *véghezvitelében*, vagyis a Megváltás minden kegyelmének elnyerésében (első fázisa a Közvetítésnek), a Valtorta írásokban még Krisztushoz társultként jelenik meg abban is, hogy a Megváltást az emberi nem egyedeire *alkalmazza*, vagyis a Megváltás minden kegyelmi kincsének a kiosztásában, minden embert érintően (a Közvetítés második fázisa). Ezért nemcsak *alanyi* egyetemességről van szó, (vagyis minden emberre kiterjedően), hanem annak *tárgyi oldalát* is tekintve (minden kegyelemre vonatkozóan).

Jézus mondja a Látnoknak:

»[Mária] Isten Ajtaja, Belőle hit, remény, szeretet árad; Belőle mértékletesség, igazságosság, erősség, okosság; Belőle a Kegyelem és kegyelmek; Belőle üdvösség, Belőle jön nektek a Testté lett Isten.

Ó, Anyám! Úgy a Pápa számára, mint a legkisebb hívő számára te vagy a Szent Edény, amelyben az Eukarisztia arra vár, hogy annak adják, aki hittel bír. *Minden kegyelem a te sértetlen testeden, a te Szeplőtelen szíveden keresztül árad.* És titkokat és igazságokat és szentségeket és adományokat csak azok lesznek képesek igazi bölcsességgel felismerni, és gyümölcsöt hozón megismerni, akik képesek arra, hogy tőled kérjék, eléd járulva. Te vagy a védőpajzs a Nap és a lelkek között, a lelkek és Isten között, ekképpen az ember szemlélheti az Istenséget, és megjelenhet a Tökéletes

színe előtt. Te, Anyám, aki az embernek adtad Istent, és Istennek adod az embert, miközben mosolyoddal és szeretetteddel oktatsz.

Kis Jánosom [– így hívja Jézus a látnokot –], mindig Mária által jöjj hozzám! Ez a szentek titka. Ő a bezárt Ajtó, amely nem nyílt ki, és sosem fog kinyílni emberi erőszakra – szent Ajtó, melyen csak Isten haladhat át – ám kinyílik Isten egy gyermekének szerető érintésére. Jóságosan nyílik ki. Minél alázatosabb és egyszerűbb az a lélek, aki hozzá fordul, ő annál inkább megnyílik és befogad benneteket. Befogad, hogy megtanítsa nektek a Bölcsességet és a Szeretetet, miközben anyai karjai között tart benneteket.« (*Quad. 44, 560-561. o.*)

A Valtorta írásokban három dolog van kiemelve: *a társulás ténye, alapelve és a társulás módja az összes kegyelem kiosztásában.*

a) *Mária társulásának a »ténye« az összes kegyelem kiosztásában*

A Napkeleti Bölcsék látogatásáról beszélve, a Látnok többek közt elmondja, miképpen búcsúzott el a három Bölcs a Gyermek Jézustól, miközben imádták őt, és ajándékokat adtak át neki.

»... mindhárman búcsút vesznek, de még egyszer letérdelnek, hogy megcsókolják Jézus lábcskáit. Mária, a Csöppség fölé hajolva, megfogja pici kezét és vezeti, az áldás jelét rajzoltatva vele mindegyik Bölcs fejére...« (*Poema I. köt. 231. o.*)

Jézus maga fűz magyarázatot az anyai gesztushoz, ezt mondva a Látnoknak:

»... utolsó kedves, iránymutató tanulság. Mária az, aki megfogja Jézus kezét, hisz még nem tud áldást adni, és vezeti a szent kézmozdulatban. *Mindig Mária az, aki megfogja és vezeti Jézus kezét. Most is.* Jézus most már tud áldást adni. Egyszer-egyszer azonban Jézus átszúrt keze fáradtan, reményvesztetten hanyatlik le, mivel tudja, hogy fölösleges áldást adnia. Ti szétromboljátok áldásomat. A haragtól is lehanyatlik, mivel átkoztok engem. Ilyenkor Mária tünteti el a haragot kezemről azzal, hogy megcsókolja. Ó! Édesanyám csókja! Ki tud ellenállni ennek a csóknak! Ezt követően pedig vékony, de erélyes ujjaival megfogja a csuklóm, és kényszerít, hogy áldást adjak. Nem tudom elutasítani Édesanyámat! Kell, hogy őhöz menjtek és megkérjétek, legyen Szószólótok. Ő az én Királynőm, mielőtt a tiétek lenne, és irántatok való szeretetében olyan türelem van, amelyet az én szeretetem sem ismer. *Ő szavak nélkül is, de könnyeinek gyöngyszemeivel és Keresztem emlékével, amelynek jelét velem a levegőbe rajzoltatja, védelmébe veszi ügyeteket, és így int engem: 'Az Üdvözítő vagy. Üdvözíts!' ... »*« (*ibid., 237. o.*)

Maga a Szűzanya így határozta meg magát:

»Én minden kegyelem közvetítője vagyok.« (1953. május 13.).

Ezen megerősítés, ismételten előfordul a Valtorta írásokban, egyenértékű szavakkal. Jézus nyilvános működésének első évében, Lévi azaz Máté, Jézus elé térdel, s így szól:

»... szolgád egy kéréssel fordul hozzád. Vigyél el engem Édesanyádhoz... hogy megláthassam egy anyának az arcát...!» [És Jézus ezt válaszolja.] *„Amit Édesanyám nevében kérnek tőlem, azt Édesanyám nevében megadom!”*« (*Poema II. köt. 316. o.*)

Ennyire hatalmas nála Édesanyja neve!...

De több is van ennél! Jézustól kegyelmet elnyerni, annak éppen az a titka, hogy használjuk »az anyai szó fegyverét«. Bájos, idillikus és jelentőséggel bíró erre vonatkozóan egy epizód, ami Jézus nyilvános fellépésének második évében történt. Péter, bár megházasodott, nem volt gyermeke. Azonban abban reménykedett, hogy lesz egy fogadott gyermeke, akit majd feleségére bízhat. És megkérte Jézust, adná neki a kis árva Marciámot. De Jézus megtagadta tőle. Péter ekkor Máriához folyamodott, kérve őt, hogy járjon közben érte Fiánál. Mária beleegyezik. Íme, mi módon. Jézussal beszélgetve, Mária ügyesen Péterre tereli a szót, bizonyítva, hogy

»...minden tiszteletre méltó.»

„Igen [– feleli Jézus –]. Bármit megtennék érte, mert megérdemli.”

„Ha hallana most téged, jóindulatú, őszinte mosolyával ezt mondaná: 'Ah, Uram! Ez nem így van!' És igaza lenne.”

„Miért, Édesanyám?” De Jézus már mosolyog, mert megértette, mire céloz.

„Mert nem elégtéd ki a vágyát azzal, hogy gyermeket adsz neki. Elmondta nekem minden reménykedését, óhaját... és a te elutasításaidat.”

„És nem mondta el neked az okokat, amelyekkel megindokoltam azokat?”

„De igen. Elmondta, és még hozzátette: 'Ez igaz... de én ember vagyok, egy szegény ember. Jézus makacsul egy nagy embert lát bennem. Pedig én tudom, hogy nagyon is jelentéktelen ember vagyok, és ezért... adhatna nekem egy gyermeket. Azért házasodtam meg, hogy gyermekem legyen... De meghalok anélkül, hogy lenne'. És rámutatva a gyerekekre – aki a Péter által vásárolt ruhában boldogan megcsókolta őt e szavakkal: 'Szeretett apám!' – ezt mondta: 'Látod? Amikor ez a kis emberke, akit tíz nappal ezelőtt még nem is ismertem, apjának nevez engem, érzem, hogy puhább leszek, mint a vaj, és édesebb, mint a méz, és sírok, mert... minden eltelt nap távolabb viszi tőlem ezt a gyermeket...'”. Mária elhallgat. Jézust figyelni, arcát tanulmányozza, egy szavára vár... Jézus azonban térdére könyökölve, állát kezére támasztja, és hallgat, miközben a távolba néz, a nagykiterjedésű gyümölcsös felé.

Mária megfogja a kezét, megsimogatja, majd ezt mondja: „Simonnak ez a nagy kívánsága... Amíg vele mentem, csak erről beszélt nekem, és olyan helyesen érvelt, hogy... semmit sem tudtam mondani, amivel el tudtam volna hallgattatni. Ugyanazok voltak az érvei, amit mi, nők és anyák, mindnyájan gondolunk. A gyermek nem erős. Ha olyan lenne, mint te voltál!... Ó, akkor félelem nélkül nekivághatna a tanítványi életnek! De olyan vézna... Nagyon értelmes, nagyon jó... de semmi több. Amikor egy galambfióka gyenge, nem lehet korán repülésbe lendíteni, ahogy az erősekkel teszik. A pásztorok jó emberek... de akkor is csak férfiak. A gyermekeknek szükségük van az asszonyokra. Miért nem engedted át Simonnak? Amíg megtagadsz tőle egy olyan gyermeket, aki az ő véréből született, megértem az okát. A saját gyermekünk ugyanis olyan, mint egy kis horgony. És Simonnak, aki olyan nagy feladatra van szánva, nem lehetnek olyan horgonyai, melyek visszatartják őt. De azért el kell ismerned, hogy ő 'atyja' kell hogy legyen minden embernek, akiket te bízol majd rá. Hogyan lehet atya, ha nem gyakorolta egy gyermekkel? Egy apának gyöngédnek kell lennie. Simon jó, de igazán nem mondható gyöngédnek. Hirtelenkedő és kérlelhetetlen. Csak egy kis teremtés tudja őt megtanítani az elnézés kényes művészetére a gyengékkal szemben... Légy figyelemmel Simonnak e rendeltetésére... Rendben van, ő lesz a te utódod! Ó, mégis ki kell mondanom e rettenetes szót! De arra a nagy fájdalomra kérlek, amibe ennek a kimondása kerül nekem, hallgass meg! Soha nem tanácsolnék neked olyat, ami nem jó. Marciám... te

tökéletes tanítványt akarsz belőle faragni... De még gyermek. Te... te elmész, még mielőtt ő felnőne. Akkor pedig, hogy kialakulását befejezze, kinek adhatnád jobbnak, mint Simonnak? Végül, szegény Simon, te is tudod, mennyire gyötörte az anyósa, miattad is, mégsem vesz vissza egy szemernyit sem a múltjából, az egy évvel ezelőtti szabadságából, hogy békén hagyja anyósa, akit te sem tudtál megváltoztatni. És a felesége, az a szegény teremtés! Ó, mennyire vágyik arra, hogy szeressen, és hogy szeressék! Az anyja... ó! A férje? Egy kedves erőszakos... Soha egy kedveskedés, hogy ne követelne érte túl sokat... Szegény asszony!... Add neki a kisfiút... Hallgass rám, Fiam! Most magunkkal visszük. Judeában én is veletek tartok. Elviszel magaddal egyik társnőmhöz, akit a Templomból ismerek, s aki szinte rokonom, mert Dávidtól származik. Betsurban lakik. Szívesen meglátogatnám, ha még él. Utána Galileába visszatérve, odaadjuk a kisfiút Porporának. Amikor Betsaida közelébe érünk, Péter majd átveszi. Amikor mi ilyen messzire jövünk, a gyermek majd az asszonnyal lesz. Ó, hiszen már mosolyogsz! Így hát boldoggá teszed a Mamádat. Köszönöm, Jézusom!”

„Igen, legyen úgy, ahogy te akard!” Jézus feláll, és hangosan szól: „Simon, Jónás fia, gyere ide!”

Péter hirtelen nekilendül, és rohan fel a lépcsőn: „Mit kívánsz, Mester?”

„Gyere ide, te zsaroló, te megrontó!”

„Én? Miért? Mit tettem, Uram?!”

„Megrontottad Édesanyámat! Ezért akartál hát egyedül lenni velem. Mit tegyek veled?” De Jézus mosolyog, s így Péter megnyugszik.

„Ó,” mondja, „igazán megijesztettél! De most nevérsz... Mit kívánsz tőlem, Mester? Az életemet? Már csak ez maradt meg, mert mindenemet elvetted... De ha akarsz, neked adom.”

„Nem elvenni akarok tőled, hanem adni akarok neked. *Azonban ne használd ki győzelmedet, és ne add tovább a titkot másoknak, te nagyon furfangos ember, aki az anyai szó fegyverével győzöd le a Mestert.* Megkapod a gyermeket, de...”

Jézus nem folytathatja, mert Péter, aki letérdelt, most felugrik, és olyan hévvel csókolja meg Jézust, hogy elvágja a szavát.

„Neki köszönd meg, ne nekem! De azért ne felejtse, hogy ez segítő kell hogy legyen, és nem akadályozó...”

„Uram, nem lesz okod megbánni ajándékozni... Ó! Mária! Örökké légy áldott, te szent és jószágos!...”

És Péter, aki újra térdre ereszkedik, tényleg elérzékenyül, és sírva csókolja meg Mária kezét...« (Poema III. köt. 398-400. o.)

Ennek a »titoknak« a valóságos hatása, helyesebben: elbűvölő hatása világosan kitűnik a különböző epizódokból, melyeket a *Poéma* elénk tár. Idézzünk itt a leginkább kiemelkedők közül.

Egy alkalommal Jézus előtt megjelenik egy szegény asszony, karján bénult kisfiával. Mária megszanja, és elébe megy, karjaiba veszi a szegény gyermeket és megjelenik vele Fia előtt.

»... Letérdel, és ennyit mond: „Fiam! Ezért az anyáért!” Nem mond semmi mást.

Jézus [...] mosolyog [s a béna gyermek anyjához fordul], és így szól: „Asszony, gyere ide!”

Az asszony közvetlen Mária mellé áll. Jézus a fejére teszi egyik kezét, és csak ennyit mond: „Örvendj!” és még be sem fejezte a szó kimondását, amikor a kisfiú, aki

eddig súlyos teherként nyúlt el Mária karjain, élettelenül csüngő lábakkal, hirtelen felül és boldogan kiáltja: „Mama!” És gyorsan anyja keblére veti magát.

A hangos hozsannázás mintha föl akarna hatolni az alkonyatban már tűzvörössé vált égbe. Az asszony, fiát szívére szorítva, nem tudja, mit mondjon, csak ezt kérdezi: „Mit, mit tegyek, hogy kifejezzem neked boldogságomat?”

És Jézus, újból megsimogatva, ezt mondja neki: „Légy jó, szeresd Istent és a felebarátodat, és ebben a szeretetben neveld fiadat!”

Az asszony azonban még többet szeretne. Szeretné... szeretné... és végül kimondja: „Egy csókodat és Édesanyádét gyermekemnek!”

Jézus lehajol és megcsókolja a gyermeket, Mária szintén. És mialatt az asszony boldogan elvonul az éljenző barátok hosszú sora között, Jézus megmagyarázza a ház asszonyának: „Nem volt szükség többre. A gyermek Édesanyám karjaiban volt. Kérés nélkül is meggyógyítottam volna, mert ő akkor boldog, ha megvigasztalhat egy szomorkodót, és én boldoggá akarom tenni őt.”

Jézus és Mária olyan pillantást vált egymással, amit csak az képes megérteni, aki látta, mert annyira mély értelmű.« (Poema II. köt. 444. o.).

Egy másik epizód. Jézus nyilvános működésének harmadik évében vagyunk. Nyolc apostol, az Endorból való Jánossal és Szintikával együtt (akiket azzal bíz meg, hogy Kis-Ázsiát előkészítsék az evangelizálásra) felszállnak egy bárkára Tolemais kikötőjében, és Tirusz felé veszik útjukat. Miközben a bárka egyre távolodik a parttól, esni kezd... és szűnni nem akaró szél gyötri a szegény hajósokat... és a közeli part szirtjei felé hajtja őket. Mihelyt odaérnek, úgy gondolják, hogy megszakítják az utazást...

»De győz az a gondolat, hogy „engedelmeskedniük kell a Mesternek a józanész ellenére is. Ő ugyanis azt mondta, hogy egy teljes nap alatt el kell jutniuk Tiruszba”. Így aztán tovább mennek... A tenger hirtelen lecsendesedik. Ezt a jelenséget észre is veszik, és Jakab, Alfeus fia kijelenti: „Az engedelmesség jutalma!”

[Folytatják útjukat Tirusz felé.]

János, Zebedeus fia, a csillagos ég felé fordítja fejét, nézi és fölvidul. Majd hirtelen énekelni kezd, a strófával az evező mozgását követve, és azzal egy ütemben rákezd:

„Üdvözlégy hajnal Csillaga, – Éjszakának Jázminja, – Egem arany Holdja, – Jézusnak szent Anyja. – Benned remél a hajós, – Rólad álmodik, ki szenved s halódik. – Szórd sugaraid, szent, kegyes csillag, – Arra, aki téged szeret, ó Mária!...” Emelt tenor hangon énekel, boldogan.

„Mit művelsz? Jézusról beszélgetünk, te pedig Máriát emlegeted?” kérdezi Jakab, a testvére.

„Ő Máriában van, Mária pedig Őbenne. De Jézus azért van, mert Mária már létezett... Hagyj énekelnem!” És újra rákezd, magával ragadva a többieket is...

Így érkeznek meg Tiruszba, és kényelmesen szállnak partra a kisebbik kikötőben...« (Poema V. köt. 48-49. o.).

Tiruszban egy Nikomédész nevű pogány krétainak a hajójára szállnak, és a tomboló szél ellenére Szeleucia felé tartanak. A tenger egyre rútabbul viselkedik...

»Félelmetes dübörgéssel leválik az árbóc egy darabja [...]. „Sohasem láttam ilyen vihart!” [...] ... egy újabb hullám söpör végig a fedélzeten, és elborítja, aki rajta van [...]. Egy újabb szélroham, és egy újabb árbocdarab szakad le, megütve egy embert...« (ibid., 56-57. o.).

mély sebet nyitva a halántékától a tarkójáig. Péter a vállára veszi, és a fedélzeti lejárón át a hajó gyomrába viszi, ahol Szintika anyai gonddal ápolja, a »Szűzanya kenőcsét« alkalmazva és imádkozva. Erre a kezelésre a vérzés csökken.

»Eközben folytatódik a vihar tombolása, a hajó pedig egyre jobban elmerül...«
(*ibid.*, 58. o.).

Nikomédész, a krétai ember elhatározza, hogy áldozatot mutat be Vénusznak!... Péter erőteljesen ellenáll. De Nikomédész meggyújtja a tömjén-rudacskákat, majd a tengerbe dobja a foyadékkal együtt, amit előtte felajánlott Vénusznak... A hullámok azonban, ahelyett, hogy szelídnének, egyre dühösebben és fenyegetően tornyosulnak,

»és elsodorják a szertartás összes üvegfedeles kellékét, és kis híján magát Nikomédészt is...»

„Szép választ ad neked az istennőd! [– kiáltja Péter –]. Most mi következünk! Nekünk is van valakink, aki tisztább, mint ez a tajtékból való istennő, de... Énekelj, János, mint tegnap, mi is veled énekelünk! És lássuk csak!”

„Igen, lássuk csak! [– válaszol Nikomédész –]. De ha még rosszabb történik, a tengerbe doblak benneteket engesztelő áldozatul!”

„Hát jól van! Kezdd el, János!”

És János rázendít az énekre, [melyet fõntebb már leírtunk: „Üdvözlégy, hajnal Csillaga!”] és vele énekelnek a többiek is, még Péter is, aki nem nagyon szokott énekelni, mivel hamis a hangja. A krétai karbatett kézzel, arcán dühös-gúnyos mosollyal nézi õket. Majd az ének után széttárt karral imádkoznak... Utána még hangosabban énekelnek. És így váltogatják félelem nélkül, megszakítás nélkül, hiába csapkodják õket a hullámok... szilárdan állnak... S a hullámok lassan-lassan veszítenek hevességükbõl...

A krétai ábrázatán költeménybe illõ ámulat... Péter a szeme sarkából figyeli, de nem hagyja abba az imádkozást. János mosolyog, és még hangosabban énekel. A többiek vele énekelnek, egyre jobban túlharsogva a tenger és a szél zúgását, miközben fokozatosan csendesül mozgásában a tenger és szelídnül megfelelő erejüvé a szél.

„És most? Mit szólsz ehhez?...” kérdezi Péter.

„De hát mit mondatok? [– kérdezi a krétai –]. Milyen szöveg ez?!”

„Az igaz Istené, és az Ő szent Szolgálóleányáé. [...]

„... Különös! [– válaszol a krétai –]. De ki az a csillag, akit imádtok? Vénusz az, nem?”

„Akit tiszteltek, így kell mondani. Csak Istent imádjuk. De õ nem Vénusz! Ő Mária. A názáreti Mária, a héber Mária, Jézusnak, Izrael Messiásának az Édesanyja!”« (*ibid.*, 59-60. o.).

b) *A társulás alapja.* – Dupla: bibliai és dogmatikus.

A bibliára épülõ társulás. Mária közvetítõ szerepének a hatása evidens módon kitûnik az Evangélium két jelenetébõl: Mária látogatása rokonánál, Erzsébetnél, és Mária közbenjárása Fiánál a kánai menyegzõn. Erzsébet, midõn az Úr Anyját köszönti, többek között ezt mondja, arra utalva, hogy a méhében levõ gyermeket a kegyelem megszentelte:

»... Áldott vagy, mivel elhozta a Szentséget a fiamnak, aki, érzem, úgy repes az örömtõl méhében, mint ujjongó gidácska, mert érzi, hogy megszabadult a bûn

terhétől. Fiam arra hivatott, hogy megelőzze azt a Szentet – megszentelve tőle már a Megváltás előtt –, aki benned növekszik!”« (*Poema* I. köt. 135. o.).

És Mária megerősíti, mondván:

»„jelenlétem megszentelte a Keresztelőt...”« (*ibid.*, 153. o.).

Erzsébetnek ahhoz a felkiáltásához, hogy: »... Mennyit kell szenvedni azért, hogy valaki anyává lehessen!... Mária! Engedd meg, hogy kezeimet anyai öledre tegyem!« (*ibid.*, 149. o.) a Szűzanya ezt a kommentárt fűzi hozzá:

»Ó, ha szenvedéseitekben mindig ezt kérnétek tőlem!

Én vagyok *Jézus Örök Hordozója*. Úgy van Ő a méhemben – s ezt te láttad a múlt évben – mint Ostya a Szentségmutatóban. Aki hozzám jön, Őt találja meg. Aki rám támaszkodik, Őt érinti. Aki hozzám fordul, Vele beszél. Én az Ő Köntöse vagyok. Ő az én Lelkem. Sokkal, sokkal inkább egyesülve van Fiam a Mamájával, most, mint volt a kilenc hónap alatt, amikor méhemben növekedett. Minden fájdalom elpihen, minden remény kivirul abban, és ahhoz árad minden kegyelem, aki hozzám jön, és fejét keblemre hajtja.

Én imádkozom értetek, ezt ne feledjétek. A boldogság, hogy a Mennyben vagyok és Isten fényözönében élek, nem feledtetni el velem a földön szenvedő gyermekeimet. Én imádkozom. Az egész Mennysorság is imádkozik. Mert a Mennysorság szeret. A Mennysorság élő, irgalmas szeretet. S ez a Szeretet szánalmat érez irántatok. *De ha egyedül lennék is, az én imádságom elég lenne annak szükségleteihez, aki remél Istenben*. Mert én nem szűnök meg mindnyájatokért imádkozni: szentekért és gonoszokért egyaránt, hogy a szenteknek örömet szerezsek, a bűnösöknek pedig megadjam a megmentő bűnbánatot.

Jöjjetek, ó jöjjetek, fájdalmam gyermekei! A Kereszt tövében várok rátok, hogy kegyelmet juttassak nektek!« (*ibid.*, 153-154. o.).

Említésre méltók a szavak, melyeket Zakariás mond a Szűzanyának a Keresztelő János születése után:

»„... Minden kegyelmet elhoztál nekünk jöveteleddel. Mert ahová mész, ó Kegyelemmel Teljes, Isten csodákat művel. Szentek azok a falak, amelyek közé te belépsz, szentté válnak a fülek, amelyek hangodat hallják, és a testek, amelyeket megérintesz. Szentté lesznek a szívek, mivel kegyelmeket közölsz Te, a Főlséges Anyja...”« (*ibid.*, 156. o.).

A *lelki kegyelmek* sorában az első – a Keresztelő megszentelése – tehát Mária közbenjárására következik be. De az *anyagi jellegű kegyelmek* sorában is az első Mária közbenjárására történik, midőn a kánai menyegzőn, nyilvános működésének a kezdetén, Jézus a vizet borrrá változtatja.

Egyik napon, amikor Jézus Betszaidában tartózkodik, Péter házában, elébe toppan Júdás Tádé, Jézus unokaöccse, és ezt mondja neki:

»„Kafarnaumból jövök. Bárkán mentem oda, ide is azzal jöttem, hogy gyorsabban ideérjek. Édesanyád küld engem, és azt üzeni: 'Zsuzsanna férjhez megy. Holnap lesz a lakodalom. Kérlek, fiam, légy jelen ezen a menyegzőn!' Mária részt vesz rajta és

Vele együtt az én anyám és fivérem is. Minden rokont meghívtak. Egyedül Te hiányoznál, és ezért kérnek a rokonok, örvendeztesd meg az ifjú párt.”

Jézus könnyedén meghajtja magát, karjait kissé széttárja és így szól: „Édesanyám kívánsága számomra törvény. De elmegek Zsuzsanna és a rokonok miatt is...”«
(*Poema* II. köt. 64. o.).

És Júdás Tádéval meg Jánossal útra kél. Mosolyogva mondja: »Menjünk, hogy Anyámat megörvendeztessük!« Megérkeznek. A házigazda és Édesanyja nagy örömmel fogadják. Belép a lakodalmas terembe. A közepén álló asztalnál foglal helyet, ahol a vőlegény és a menyasszony ül, meg a tekintélyesebb személyek. Az asszonyok közül csak Mária ül annál az asztalnál, és Jézussal szemben foglal helyet, a menyasszony mellett. Eszeget, de az ételek helyett inkább Jézusán pihenteti anyai tekintetét.

»Mária észreveszi, hogy a szolgálk a násznaggyal sugdolóznak, ez pedig zavarban van, és megérti, hogy valami kellemetlenség adódott. „Fiam”, szól halkán, és e szóval hívja föl Jézus figyelmét. „Fiam, nincs több boruk”.

„Asszony, mi van még (piú = még, ezentúl, többé; a ford. megjegyzése) köztem és közted?” Jézus, amikor ezt a mondatot mondja, még édesebben mosolyog, és mosolyog Mária is, s abból, ahogyan egymásra mosolyognak, sugárzik, hogy mindketten tudnak egy igazságról, ami az ő örömteli titkuk, de amiről a többiek nem tudnak.

Mária meghagyja a szolgálknak: „Tegyétek meg, amit Ő mond nektek!” Mária ugyanis kiolvasta Fia mosolygó szeméből a beleegyezését, amely ott el volt rejtve – nagy tanítás minden „meghívott” számára.

Jézus pedig megparancsolja a szolgálknak: „Töltsétek meg vízzel a korsókat!”

Mária újra Fiára néz és mosolyog; majd elkapva Fiának egy mosolyát, kissé elpirulva lehajtja a fejét. Boldog.

A teremben moraj fut végig. Minden fej Jézus és Mária felé fordul. Van, aki föláll a helyéről, hogy jobban lásson, van, aki a korsókhoz megy. Csend áll be, majd utána kórusban magasztalják Jézust.

Ő azonban föláll és csak ennyit mond: „Máriának köszönjétek!”, majd eltávozik a lakomáról...« (*ibid.*, 74-75. o.).

Jézus megmagyarázza a Látnoknak, mit jelent az a pici „többé” „még” (ám nagy jelentőséggel bíró) »piú« szócska. Ezt mondja:

»Amikor így szóltam a tanítványokhoz: „Menjünk, szerezzünk örömet Édesanyámnak!”, e mondatnak jóval magasabb rendű értelmet adtam, mint látszott. Nem azt az örömet, hogy lásson Engem, hanem *hogy ő legyen csodatevő tevékenységem Elindítója, és az emberiség Első Jótevője.*

Erre mindig emlékezzetek! *Első csodatettem Mária miatt történt.* Az első. Annak jelképe ez, hogy *a csoda kulcsa Mária.* Édesanyámtól Én semmit sem tagadok meg, és az ő kérésére hozom előbbre a kegyelem idejét is. Ismerem Édesanyámat, *jóságban Isten után ő a második.* Tudom, hogy kegyelmet adni nektek annyi, mint neki örömet szerezni, mivel ő a Csupa-Szeretet. Ezért mondtam Én, aki tudtam: „Menjünk, szerezzünk neki örömet!”

Ezen kívül *ki akartam nyilvánítani a világ előtt az ő hatalmát is az enyémmel együtt.* Arra rendeltetett, hogy összekapcsolódjak Velem testileg, hiszen egy test voltunk: Én őbenne, Ő pedig úgy vett körül Engem, mint ahogy a liliomszirmok az illatozó, étellel teli bibéket. De összekapcsolódott Velem a fájdalomban is – hiszen

mindketten ott voltunk a Keresztfán, Én a testemmel, Ő a lelkével, ahogyan a lilium illatozik, mind a kelyhével, mind a belőle kivont illóolajjal – és ezért úgy volt igazságos, hogy összekapcsolódjék Velem a hatalomban, amely megnyilvánul a világ szemeláttára. Nektek is azt mondom, amit azoknak a vendégeknek mondtam: „*Máriának mondjatok köszönetet, őáltala kaptátok meg a csoda Urát, és kapjátok meg kegyelmeimet, elsősorban a megbocsátás kegyelmeit*”« (*ibid.*, 77. o.)⁴⁹.

Néhány nap múlva Jézus újból megmagyarázza övéinek, mi volt az indítéka annak, hogy első csodáját Édesanyja kérésére vitte végbe. A Kánában történt csoda után Jézus ugyanis Jeruzsálembé ment övéivel a húsvéti ünnepekre. Ott gyógyította meg a leprás Simont, a Zelótát. Ezt követően András Jézushoz fordult és ezt mondta neki:

»„Szeretnék valamit kérdezni.”

„Mit, András?”

„János elbeszélte nekem a Kánában művelt csodát... Annyira reménykedtünk, hogy Kafarnaumban is teszel egyet... Te pedig azt mondtad, nem művelsz csodát, amíg nem tettél eleget a Törvénynek. Akkor viszont Kánában miért? És miért itt [Jeruzsálemben], és nem a Te szülőföldeden?”« (*Poema* II. köt. 89. o.).

Jézus azt feleli neki, hogy mint »a Törvény fia« – mert ekkor annak ismerték őt – neki »jó példát« kellett adnia magatartásával. De András nem tágit: »És akkor Kánában?« Ám Jézus felel rá, kihangsúlyozva Édesanyja közbenjárását:

»„Kánában Édesanyámnak kellett örömet szereznem [– mondja Jézus –]. Kána az előleg, ami Édesanyámnak köszönhető. Ő az, aki a kegyelem óráját siettet. Itt [Jeruzsálemben] a Szent Várost részesítem tiszteletben, benne nyilvánítom ki messiási hatalmam kezdetét. De ott Kánában, az Isten Szentjének adtam tiszteletet, az egészen Szentnek. Általa nyert el engem a világ. Úgy igazságos, hogy őt illesse meg a világban végbevitt első csodám.”« (*ibid.*, 89-90. o.).

Eddig bibliai alapokon illusztráltuk Mária társulását Krisztushoz minden kegyelem kiosztásában. Most térjünk át röviden a dogmatikus alapon történő bemutatásra.

⁴⁹ A kánai menyegző evangéliumi epizódját valaki úgy határozta meg, hogy az »a kánai menyegző talánya«. Itt ténylegesen jó négy talányba ütközünk: az »Asszony!« megszólítás talánya »Anyám!« helyett; annak a kifejezésnek a talánya: »mi van még köztem és közted?...«; talány az a kifejezés is: »még nem jött el az én óráim!«; talány az Anya által adott parancs a szolgálknak: »tegyétek meg, amit mond nektek!«. Nos hát a négy talány kielégítően oldódik meg a Látnok által leírt elbeszélésben.

Megoldódik az első talány: az »Asszony« terminus az »Anyám« helyett. »Attól fogva, hogy elkezdődött küldetésem [mint Messiásé], nem voltam többé az Anyának alárendelt Fiú, hanem az Isten Szolgája.« Ebből eredően a »lelki kötelékek« az Anya felé »elszakadtak«, jobban mondva magasabb rendű kötelékekké alakultak át, és mind a lélekbe húzódtak vissza. A lelki »Anyámnak« hívta továbbra is Máriát, ám az ajkak »Asszonynak« kellett hogy hívják, az új Évának, aki az új Ádámhoz társult a világ üdvösségéért (Ter 3, 15).

Megoldódik a második talány: »Mi van köztem és közted?« [lásd: I. fej. 3. *Kiemelkedően bibliai Mariológia. c. pontnál*]

Megoldódik a harmadik talány, ami Jézus szavaiból származik: »Nem jött még el az én óráim!« »Az Ő imájára előrehozom a kegyelem idejét is.« Így hát a »kegyelem órájáról« van szó vagy a csodákról, melyet Mária kérése előbbre hoz.

Megoldódik a negyedik talány: Mária utasítása a szolgálk felé, miután megkapta Jézus választ: »Miközben Jézus [ezt a választ adta,] még édesebben *mosolyog*, és Mária is mosolyog, mint akik ketten tudnak egy igazságról, ami az ő örömteli titkuk, de amiről a többiek nem tudnak...« Mária kiolvasta a beleegyezését Fia szeméből.

Minden kegyelem kiosztása *dogmatikus alapjának ténye*, Máriának Krisztushoz fűződő anyaságában keresendő, továbbá a keresztények felé gyakorolt anyaságában, a Jézusnak való teljes odaadottságában, és az ő egyedülálló életszentségében.

Első alap *a Krisztussal szemben gyakorolt anyaság*. Ami a Fiúhoz tartozik, az az Anyához is tartozik. A Fiú kegyelmi kincsei az Anya kincsei is. Jézus azért hívta őt így:

»az én Kincstárnokom« (*Poema IX. köt. 303. o.*). »Az ő Szeplőtelen Szívéért, amely nem ismerte a bűn legkisebb foltját sem, én megnyitom a Menny kincseit« (*Poema X. 357. o.*).

Második alap, az összes keresztény felé gyakorolt anyaság.

»Jézus ezt mondja: „... Anyát adtam nektek azon felül, hogy Atyát adtam. [...] ... van Édesanyátok az Égben... Olyan Anya ő, akinek hatalma van Istennél, ami az ő háromszoros jogcímében rejlik: Isten Leánya, Jegyese és Anyja”« (*Quad. 43, 416. o.*).

»Jézus mondja: „... Mária velem van, ő *mindenki Édesanyja*, [ezért] mindenki Segítője. Ő mosolygott a mártírokra, hogy lelket öntsön beléjük az Ég elnyeréséért. Ő mosolygott a szüzekre, hogy segítséget nyújtson nekik az angyali hivatásban. Ő mosolygott a bűnösökre, hogy bűnbánatot ébresszen bennük. Őrá van szüksége mindig az embernek, főleg a legnyomasztóbb helyzetekben. Az Anya ölén erősödtek meg, és találtak meg engem és bocsánatomat, és a bocsánattal az erőt. Mert ha ti bennem vagytok, részesedtek a Krisztus adományaiban, és akkor nem ismeritek meg a pusztulást”« (*ibid.*, 318-319. o.).

Mindenki Anyja lévén, ebből eredően, Mária *mindenkinek a Dajkája is*: ő táplálja a lelkekben a megszentelő Kegyelem életét a segítő kegyelmekkel.

»„Látod, Anyám? [– mondja neki Jézus –]. Itt van a világ. A holnap világa a tisztalelkű kis izraelitában, aki észre sem fogja venni, hogy „krisztusivá” válik; a világ, Izrael ősi világa a Zelótában; az emberiség Jánosban, a pogányság Szintikában. És mindnyájan hozzád jönnek, *szent Dajka*, aki a Bölcsesség és az Élet tejét adod a világnak és az évszázadoknak. Hány ajak vágyakozott arra, hogy te tápláld őket! És hányan teszik ezt a jövőben! Utánad sóvárogtak a pátriárkák és a próféták, mivel a te termékeny méhedből származik az emberiség Tápláléka. És téged keresnek majd az „enyéim”, hogy bocsánatot nyerjenek, oktatásban részesüljenek, megvédd, szeresd őket, mint megannyi Marciám. És boldogok lesznek azok, akik ezt teszik majd! Mert nem lesz képes kitartani Krisztus mellett az, akit nem erősít meg a kegyelem a te segítségével, Kegyelemmel teljes Anya!”« (*Poema IV. 1186. o.*).

c) *A társulás módja*. – Mindenki elfogadja, hogy Mária befolyása minden kegyelem kiosztásában *morális vonalon történik*, vagyis imája és közbenjárása által (amellyel Istent a kegyelem megadására indítja). De ezen a morális befolyáson kívül *fizikai befolyását* is jó néhány teológus elfogadja, és a kegyelem eszközét látja benne (mint Krisztusnak a szentséges Emberségében, akitől ő elválaszthatatlan), oly módon, hogy *ő maga osztja ki* Krisztussal a kegyelmeket, miután közbenjárásával elnyerte azokat.

A Valtorta írásokból világosan kitűnik a Szentséges Szűznek nemcsak a morális befolyása, *hanem fizikai* befolyása is, mint Isten eszköze (elsődleges ok), Krisztus emberségével együtt (*causa instrumentale*) minden kegyelem kiosztásában.

Mária »morális« befolyása.

»Jézus mondja... „Mint gyermekek az anya fátyla alatt, Mária *imája* úgy védelmez pajzs gyanánt titeket az érzékek tüze és az ördög ellen; segíti a Krisztusban való növekedést és a bejutást Országába”« (Quad. 43, 416-417. o.).

És miután kihangsúlyozta, hogy Isten mennyit adott nekünk Mária révén, Jézus így folytatja:

»„És ezen túl is sokat ad nektek az ő kérésére, hogy örömet okozzon neki, mert az ő öröme beleömlik Isten örömébe, s azt vakító fénnel növeli. Ez a ragyogó fény tölti be új meg új csillogással a Mennysország tündöklését, és minden egyes csillanása új meg új kegyelmet jelent a világmindenség számára, az egész emberiségnek, maguknak a megdicsőült üdvözülteknek is, akik ujjongó allelujával válaszolnak minden isteni csodára, amit a Háromszemélyű Isten azért művel, hogy lássa a Szűz túláradó, örömtől sugárzó mosolyát”« (Poema I. köt. 30. o.).

Én imádkozom értetek, ezt ne feledjétek. A boldogság, hogy a Mennyben vagyok és Isten fényözönében élek, nem feledtetni el velem a földön szenvedő gyermekeimet. Én imádkozom. Az egész Mennysország is imádkozik. Mert a Mennysország szeret. A Mennysország élő, irgalmas szeretet. S ez a Szeretet szánalmat érez irántatok. De ha egyedül lennék is, az én imádságom elég lenne annak szükségleteihez, aki remél Istenben. Mert én nem szűnök meg mindnyájatokért imádkozni: szentekért és gonoszokért egyaránt, hogy a szenteknek örömet szerezzek, a bűnösöknek pedig megadjam a megmentő bűnbánatot.”« (ibid., 154. o.).

Jézus végül azt mondta, hogy »Mária imáiban rejlik a világ üdvössége« (Poema X. köt. 360. o.).

De ezen a »morális« befolyáson keresztül (hogy Istent imájával a kegyelmek kiosztására indítja), Máriának »fizikai« befolyása is van (hogy *ő maga osztja ki* ezeket a kegyelmeket, amelyeket imájával nyert el).

Mária »fizikai« befolyása abból a módból látszik, amellyel a Keresztelő megszentelődéséről beszél, (még mielőtt az a világra jött volna). Mária megerősíti, hogy az ő »jelenléte« (személyének jelenléte, s nem csupán az ő közbenjárása) »szentelte meg a Keresztelőt« (Poema I. köt. 153. o.). És az 1943-mas *Füzetben [Quaderni]*, Jézus ezt mondja:

»Ha a Keresztelő felujjongott anyja méhében a *Máriából áradó kegyelmi hullám* hatására és megszentelődött – annyira hathatós volt ez a kiáradás, hogy felülmúlta a test korlátait, amely mögött Zakariás és Erzsébet gyümölcse érlelődött, hogy majd az én Evangéliumom hirdetője lesz – akkor azok, akik Máriát megközelítették, nem maradhattak közömbösek hatása iránt. Szentsége nyomán az életszentség gyümölcsei fakadtak, hacsak nem talált a szívekben ellenállásra, akkor a Kegyelem hatására az általa megközelítettek elnyerték a szentségre meghívottak kiváltságát. Amikor majd minden kiderül az emberről, meglátjátok, hogy Fiának az első követői között mennyien vannak azok, akik csak esetleges kapcsolatban voltak vele, s akik a belőle áradó Kegyelem által megtisztultak, és átitatódtak. Akkor majd sok csodálatos dolgot megismertek, melyet az Egészen Szép és a Csupa-Kegyelem művelt.«⁵⁰ (Quad. 43, 592. o.).

⁵⁰ A Szent Szűznek mint Isten fizikai eszközének okozati viszonyáról már XII. Pius is tanított az *Ad coeli Reginam* kezdetű Enciklikájában: »Krisztus után a Szentséges Szűz nemcsak kiválósággal és tökéletességgel rendelkezett a legmagasabb fokon, hanem részesedett abban a befolyásban is, amelyet Fia és a mi Megváltónk

gyakorol az ember értelmére és akaratára. Ugyanis, ha az Ige a magára vett emberségén keresztül csodákat művel és kegyelmet osztogat, ha felhasználja a Szentségeket és az ő Szentjeit, mint a lelkek üdvösségének eszközeit, miért nem használhatja fel Szentséges Anyjának a szolgálatát és működését, hogy a Megváltás gyümölcseit kiossza nekünk?...» (*Acta Ap. Sed. 46* [1954] 636. o.).

2. A Szentséges Szűz egyedi »funkciói« az Egyház Misztériumával kapcsolatban

I. A Szentséges Szűz az Egyház »Anyja«

Az Egyház Krisztus titokzatos teste, Krisztus Országa, Krisztus követője. Ebből eredően Mária Krisztus Anyja és Társa, Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak is »Anyja«, az Egyház »Királynője«, az Egyház »Mintaképe«.

Máriának ez a három »funkciója« (mint az Egyház »Anyja«, »Királynője«, és »Mintaképe«) kiválóan van illusztrálva a Valtorta írásokban.

1. Mária anyaságának a ténye az Egyházat tekintve.

Mindenek előtt és mindenek felett, a Szentséges Szűz mint Anya tölti be »funkcióját« az Egyházban, vagyis Krisztus titokzatos testének Anyja, s Anyja minden kereszténynek.

»Én [– mondja Mária –] Fiam minden gyermekének Anyja vagyok« (*Quad.* 45-50, 70. o.).

Ő – mondja Valtorta – »a Kegyelem Szülője... az egyetemes Egyház Szülője« (*Quad.* 43, 310. o.). Ő »minden ember egyetemes Anyja« (*Poema X.* 335. o.). Az »Anyja, aki szeretetével és fájdmával folytonosan fiaikat szül Jézusa Országa számára« (*Quad.* 43, 310. o.). Ő »az Istennek újjászületett emberiség Anyja« (*Poema II.* 16. o.).

»„Én [– mondja a Szűz –] mindenki anyja vagyok... és nem lehetek csak egy emberé. Még Jézusé sem vagyok kizárólagosan”« (*Poema VI.* 995. o.). »„Az égben az én anyai szívem, az emberek Anyjának a szíve aggódó szeretettel dobog igazakért és bűnösökért, arra vágyva, hogy valamennyit ott tudja maga mellett a boldogság Honában, az örökkévalóságon át”« (*Poema X.* 349. o.).

»Az emberiség Szent Anyja és Dajkája!« (*Azaria* 170. o.).

Jézus rábízta Máriára mint Anyára, az ő Egyházát. Az igehirdetés harmadik évében vagyunk. Jézus a Szent Szűzzel, az apostolokkal és a nőtanítványokkal Gamalában tartózkodik. Míg az apostolok és a nőtanítványok pihennek, ő Édesanyjával időzik fiúi szeretetben. Miután említést tett a már közeli végső áldozat órájára, így kiált fel:

»„Igen. Ezek [az apostolok és a nőtanítványok] közül senki sem érti meg... Nem az ő hibájuk. A sátán homályosítja el őket, hogy ne lássanak, és olyanok legyenek, mint a részegek, és ne értsenek, és ezáltal felkészületlenek legyenek... és könnyebben legyőzhesse őket... De én meg te, megmentjük őket a sátán fondorkodása ellenére. Mostantól fogva rád bízom őket, Anyám. Emlékezz e szavaimra, rád bízom őket! Neked adom örökségemet. Nincs semmim a Földön egy Anyán kívül, és Őt felajánlom Istennek: Áldozatot az Áldozattal; és *Egyházamon kívül, ezt meg terád bízom. Légy Te a Dajkája.* Az imént végiggondoltam, hogy a századok folyamán hány emberben éled majd újra a karióti ember minden hibájával. És elgondoltam, hogy az, aki nem Jézus, eltaszítaná őt, ezt a terhelt embert. Én azonban nem taszítom el. Jézus vagyok. És Te azalatt, amíg a Földön maradsz, ne taszítsd el magadtól a sok Júdást, hanem siess a segítségükre, Te, aki Péter után következel az egyházi rangsorban. Ő a Fej és te a hívő. Te, *mint az Egyház Édesanyja, mindenkit megalózzól*, mivel te szültél engem, a titokzatos Test Fejét, tanítsd meg Péternek, a testvéreknek,... hogy ne

utasítsák el, hanem segítsék őket. Védj meg engem követőimben. És védelmezz azok ellen, akik szét akarják szórni, és fel akarják darabolni a születő Egyházat. És a századok folyamán, ó, Anyám, mindig te légy az, aki közbenjár Egyházamért, és pártfogolja, védelmezi, segíti Egyházamat, papjaimat, híveimet, aki megvédi őket a Gonosztól, és a büntetéstől, önmaguktól... Hány Júdás lesz, Anyám, a századok folyamán! És hányan lesznek hasonlóak azokhoz a fogyatékosokhoz, akik nem képesek a megértésre, vagy a vakokhoz és süketekhez, akik nem képesek látni és hallani, vagy a nyomorékokhoz, akik nem képesek hozzád jönni... Anyám, a Te a palástod alá! Egyedül te leszel képes megváltoztatni az Örökkévaló büntető határozatait egy, vagy sok ember számára⁵¹. *Mert a Háromságos Isten soha semmit sem tud majd megtagadni az ő Virágától*”.

[És az Anya ezt válaszolja]: „Így teszek, Fiam, amennyire rajtam áll. Menj békével célod felé. Édesanyád itt van, hogy megvédjen téged Egyházadban, mindig!”.« (Poema VI. 1107-1108. o.).

Bájos az az epizód, ami Jézus nyilvános működésének második évében történt Ofel népes külvárosában, ahol Édesanyja tartózkodott. Jézus meglátogatja,... s midőn megpillantja Máriát és Pétert, akik Marciámot vezetik kézenfogva, elbűvölő mosoly jelenik meg Jézus ajkán. Zebedeus fia, Jakab a mosoly oka felől kérdezi őt, mire Jézus ezt feleli:

»„Mert egy nagy ígéretet látok abban a csoportban.”

„Milyet, testvérem? Mit látsz?” kérdi Tádé.

„Ezt látom: nyugodtan távozhatom, amikor elérkezik az óra. Nem kell aggódnom Egyházam miatt. Akkor még olyan kicsi és vézna lesz, mint Marciám. De ott lesz Édesanyám, aki ugyanúgy tartja majd kézen fogva, és az anyja lesz; és Péter is ott lesz, hogy az apja legyen. Az ő becsületes, kerges kezébe tehetem születő Egyházamat félelem nélkül. Ő majd a maga erős pártfogását adja neki, Édesanyám pedig szeretetének erejét. Az Egyház így növekedni fog... mint Marciám... A gyermek valóban jelkép! Isten áldja meg Édesanyámat, Péteremet, és az ő és a mi gyermekünket!...”« (Poema III. 396-397. o.).

2. Mária anyaságának a természete az Egyházra vonatkozóan.

»... anya az, aki az életet adja...« (Rómaiaknak, 96. o).

Az élet, amelyet Ő ad, nem csupán a természetes élet, hanem az isteni kegyelem természetfölötti élete, az »új élet«, mely Máriától vette kezdetét:

»„Az új élet [– mondja Jézus –] Máriától veszi kezdetét az Emberiség és annak egyedei számára”« (Poema IX. 309. o.).

»„... Mária, az új Éva, és ő is új fiat kapott Istentől, a 'Káin által megölt Ábel helyett' [Ter 4, 25-26]. Ám nem a brutális gyönyör útján jutott hozzá, ami eltompítja a fájdalmat... *A szenvedés teljességének órájában lett anyává*, egy bitófa árnyékában, a Haldokló halálhörgése közepette, aki az ő Fia volt. Az istengyilkos tömeg átkozódásai közepette, és egy közvetlen és teljes elhagyatottságban (lett anyává), mert Isten sem vigasztalta többé”« (ibid. 308-309. o.).

⁵¹ Nyilván nem abszolúte »elhatározásról« van szó, hanem ami Mária közbelépésétől függ, melyet Isten öröktől fogva előre látott.

»... Mária a ti Anyátok [– mondja az Isteni Szerző (értsd: a Szentlélek) –], nem jelképes értelemben, *hanem valóságosan*, mert az anya az, *aki az életet adja*. És Mária az Életet adta nektek, és következésképpen a Szentlelket. Azt, aki fenntartja bennetek az Életet, és még inkább Krisztus hordozóivá tesz, még inkább *Krisztus másáivá*. Pál mondása szerint: 'Többé már nem én élek, hanem Krisztus él bennem' ". [És ezt egy példával magyarázza meg:] „A kisebb elhalványul a nagyobb előtt, felszívódik abban, és a nagyobb uralkodik és ragyog, megsemmisítve a kisebbet, nem erőszak által, hanem felemelve egy magasabb fokra, elnyelve, magáévá téve a csekélységet a Teljességben, a gyengeséget az Erőben, a korlátozottságot a Végtelenben. Ha egy király magához venne a trónra egy szegény, meztelen gyermeket, akit az út mentén talált, és annyira szeretné őt, hogy megtenné örökösének és megjeleneztetné a nép által, királyi palástja alatt tartva őt, a tömeg nem gúnyolhatná ki ezt a kis, szegény gyermeket, nem látná őt, csak a királyt látná fenségében. A kisgyermek annyira odasimulna a jóságos királyhoz, hogy eltűnne a királyi palástban, és boldog lenne, hogy így eltűnik. Ez lenne a legpontosabb jelképe a keresztény ember állapotának, aki Krisztus másává vált.

Hasonlóképpen megsemmisült teremtménynek érezte magát Mária, miután méhében megfoganta Istent, a Mindent. Nem magát látta, hanem Azt, aki őbenne volt, Akit hordozott. Őt adta oda az embereknek, hogy tiszteljék.

A Lélek bennetek, keresztényekben is életet ad Krisztusnak. Ha a ti akaratotok megegyezik a szeretet akaratával, Krisztus bennetek él, és ti, vele egyesülve 'egy valamivé váltok vele'. Ti az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel úgy egyesültök, amint Jézus kérte az Utolsó Vacsora imájában: hogy a Hárommal, aki Egy, örökké együtt lakjatok és örvendeztetek a szeretetnek, és utána Isten dicsőségének, és a boldog békének. Mindez azok jutalma, akik elfogadták a világosságot és a Szót, és a Szeretetben és Igazságban éltek, megszületve Istennek Istentől, és tanúságot téve arról, hogy Krisztus él bennük, tökéletes étellel, Jézus parancsa és példája szerint".« (Rómaiaknak, 96-97. o.).

3. Mária lelki anyaságának az alapja.

A bibliai alap ott keresendő, midőn Jézus a kereszt magasából kihirdette Mária lelki anyaságát (Jn 19, 25-27) és a Jelenések könyvében (12, 17).

a) *A lelki Anyaság kihirdetése*. – Írásainak különböző helyein Valtorta beszél erről az ünnepélyes kihirdetésről. Jézus a nyilvános működés harmadik évének vége felé János apostolra bízta Édesanyját:

»... János [– mondja neki –], megkérlek, már mostantól fogva nagyon törődj a nőtanítványokkal, főleg Anyámmal...”.

„Uram! [– kiált fel János –]. Mit adhatok én Édesanyádnak, amivel ő már ne rendelkezne oly bőséggel és oly túlaradóan, hogy mindnyájunknak tud adni belőle?”

„A szeretetedet. Úgy szeresd, hogy számára olyan légy, mint második fia. Ő szeret téged, és te szereted őt. Egyetlen szerelmetek van, ami egyesít titeket: az irántam való szeretet. Én, az ő test- és szívszerinti Fia, egyre többet leszek távol, elmerülve... foglalatosságaimban. És ő szenvedni fog,... mert tudja, mi fog bekövetkezni. Neked helyettem is vigasztalnod kell őt, annyira barátjává kell lenned, hogy a szíveden sírhasson, és onnan nyerjen vigaszt. Édesanyám nem ismeretlen előtted. Már éltél mellette. De más ezt megtenni, mint tanítvány, aki tisztelő szeretettel szereti Mestere

anyját, és más *fiaként* megtenni ezt. Azt akarom, hogy ezt *fiaként* tedd meg, hogy valamivel kevésbé szenvedjen, amikor én már nem leszek vele.”

[És lentebb még hozzát teszi:] »... Én hamarosan meg fogok halni. És Anyám egyedül marad. Tengernyi fájdalomban egy cseppnyi vigasszal fogok meghalni, ha tudom azt, hogy te Anyám számára valóban a 'fia' leszel...”

„Ó, Uram! [- kiált fel János -]. Ha képes leszek rá..., igen, meg fogom tenni! Gyermeki szívvel fogok örködni felette. De mit adhatnék neki, ami megvigasztalhatná, ha elveszít téged? Mit adhatnék majd neki, ha én magam is olyan leszek, mint aki mindent elveszített, aki eszét vesztette a fájdalomtól?...”

„Ne aggódj! Sokat imádkozz ezen idő alatt! Sokat tartalak majd magam és anyám mellett. János, te vagy a mi békénk! És akkor is az leszel. Ne félj, János! A szereteted majd elvégzi a többi.”

„Ó, igen, Uram! Nagyon tarts engem magad mellett! Én, tudod, nem kívánok kitűnni, csodákat tenni, én csak szeretni akarok, és csak szeretni tudok...”

Jézus ismét megcsókolja őt a homlokán, a halántéka táján, mint a barlangban...«
(*Poema*, VII. 1852-1854. o.).

»Csak szeretni tudok...« Jézus a kálvárián ezért fogja őt bemutatni, mint Mária fiainak »mintaképét«.

Hogy azok a szavak, melyeket Jézus Jánoshoz intézett a keresztről: »Íme a te Anyád!« túlmutatnak Jánoson, és kiterjednek Krisztus minden követőjére (az ő Titokzatos Testének tagjaira), evidens módon kitűnik Jézus szavaiból melyeket a Látnokhoz intézett:

»Megtanítottam nektek [a Kereszt katedrójáról], kihez kell mennetek, hogy ne érezzétek magatokat egyedül: Máriához, aki nektek Édesanyátok« (*Quad.* 43, 457. o.).

A szent Jánoshoz intézett szavak tehát nekünk is szóltak. Jánosnak ez az egyedülálló gyermeki szeretete Mária iránt, az ő fiainak »mintaképe«.

Egy másik helyen Jézus a Látnokhoz beszélve ezt mondta, miután leszögezte, hogy »egy apa szeretete már másfajta«, mint egy anyáé:

»Isten szeretete után egy anyának a szeretete: a „szereget gyöngye”. Ezért adtalak benneteket a Kereszten az Édesanyámnak! Nem az Atyára bízalak benneteket, akitől halálommal kiváltottalak [értsd: a bűnből, a halálból, kibékítve benneteket Ővele]. Édesanyámnak adtalak benneteket, mert még formátlanok voltatok vagy éppen csak megszülettetek, és még szükségetek volt az anyai kebelre...« (*Quad.* 43, 10. o.).

Ezért szól így az ima a »Fájdalmas Anyához«, melyet ő diktált a Látnoknak:

»Mária, aki gyermekeiddé fogadtál bennünket a Kereszt lábánál; Mária, aki Anyánk vagy, Anyja a mi Istenünknek és Testvérünknek, Jézusnak, halld meg gyermekeid kiáltását!«⁵² (*Quad.* 43, 27).

b) *Mária lelki anyasága a Jelenések Könyvében.* – A Jelenések Könyvének egy pontját fejtegetve (12, 1) ezeket a szavakat találjuk:

⁵² VI. Pál, a *Signum magnum* kezdetű Apostoli Buzdításában leszögezte, hogy »a Szent Szüzet (Jézus) nemcsak János Anyjának jelentette ki, hanem – és ez legyen megengedve, hogy megerősíthessük – az emberi nem Anyjának is, melyet János valamiképpen megjelenített« (*Acta Ap. Sedis*, 59 (1967) 467-468. o.).

»... pár napja, Jézus olyan mondatot használt Mária lelki anyaságát illetően, amelyben a Napba öltözött Asszonyt véljük felsejleni.« (*Quad.* 43, 261. o.).

A Jelenések Könyve XII. fejezetében szent János valóban mondja, hogy a pokoli Kígyó (az »Őskígyó«), miután hasztalan támadt rá Krisztusra, (az Asszony fiúgyermekére), és magára az Asszonyra, akit Isten elragadott, megtámadta, vagyis »harcba szállt a többi ivadékaival, azokkal, akik megtartják Isten parancsait, és tanúságot tesznek Jézusról«. Vagyis harcba szállt a keresztények ellen. (17. v.) Tehát az Asszony fia ellen, Krisztus ellen éppúgy, mint a Keresztények ellen: Krisztus, (Mária) test szerinti fia, a Keresztények lélek szerint gyermekei, misztikus módon, mint Krisztus Titokzatos Testének fiai, ami az Egyház, és amelynek Krisztus a Feje. Magából a tényből adódóan, hogy a Szent Szűz Krisztusnak test szerinti Anyja volt, Krisztusnak, aki az újjászületett Emberiség Feje, Anyja volt lelki értelemben ezen Fő tagjainak is, vagyis az Egyháznak. Ő a teljes Krisztus Anyja, Anyja a Főnek és ugyanezen Fő tagjainak.⁵³

Idáig a téma Mária lelki anyaságának bibliai alapjáról.

Egy ilyen anyaságnak *a teológiai alapját* az a misztikus-ontologikus azonosság képezi, amely – Krisztus, mint Fő között és az ő tagjai, a Keresztények között fennáll, oly módon, hogy a teljes Krisztus (Fő és tagok, Krisztus és a Keresztények) Mária egyetlen fiának mondhatja, és kell, hogy annak mondja magát. Egy ilyen azonosság teljében a Keresztényeket (a tagokat) a Szent Szűz egyazon pillanatban *foganta* lelki értelemben, midőn Krisztust (a Főt) megfoganta. Misztikus módon szüzi méhében hordozta őket Krisztussal együtt (a Fővel), és misztikus módon a világra hozta őket akkor, midőn Krisztust (a Főt) világra hozta. Mária misztikus módon táplálta őket, midőn fizikai módon Krisztust (a Főt) táplálta. Krisztusnak, a Főnek a befolyása a Keresztényekre (az ő tagjaira) akkor teljesedett be, midőn a Kálvária Megváltó Áldozatával eltávolította a bűn fegyverét, kiérdemelve számukra – Máriával – a kegyelmet.

Valtorta írásaiban találkozunk egy jelentőséggel teli kifejezéssel. Ezt mondja Jézus Édesanyjának:

»„Te... mindenkit megelőzől mint az Egyház Édesanyja, mivel te szültél engem, a Titokzatos Test Fejét...”« (*Poema* VI. 1108. o.).

4. Mária lelki anyaságának következményei.

A Szentséges Szűz minden gyermeke számára páratlan, egyetlen, ideális és valóságos Anya együttvéve. Szent Péternek egy kifejezése szerint

»... olyan Anya, amilyennel még az Ég sem rendelkezik« (*Poema* II. 395. o.).

a) Az »*Irgalom Anyja*«. Anyai szívének vezérmotívuma az irgalom.

»„Te [– mondja Mária Szalóme a Szűzanyának –] mindig megbocsátanál. Annyira jó vagy! De szükséges az igazságosság is!”...

⁵³ Ez a következtetés megerősítést nyer VI. Pálnak a *Signum magnum* kezdetű Apostoli Buzdításában: »*A csodálatos dolgot, amit az Apostol az égen látott: a Napba öltözött Asszonyt (Jel 12, 1), nem alaptalanul értelmezi a Sacra Liturgia (vö. Epist. Missae in festo Apparit. B.V.M. Immaculatae, die 11 mensis Februarii) a boldogságos Szűz Máriára vonatkoztatva, aki minden ember Anyja a Megváltó Krisztus kegyelméből*« (*Acta Ap. Sed.* 59 [1967] 465. o.).

„Igen, szükség van rá. De jó nekünk, hogy az irgalmasság a nagyobb...” mondja Mária Magdolna.

„Te elmondhatod, de Mária...” feleli Johanna.

„Mária nem akar mást, csak megbocsátást, akkor is, ha ő nem szorul megbocsátásra. Nem igaz, Mária?” kérdi Zsuzsanna.

[És Mária felel rá:] „Nem akarnék mást, csak megbocsátást. Igen. Csupán azt. Mert rossznak lenni, valami szörnyű szenvedés lehet...”. Szerved, miközben ezt kimondja.

„Te mindenkinek, valóban mindenkinek megbocsátánál? Aztán helyes lenne-e így tenni? Ott vannak a rosszban megátalkodottak, akik megvetnek minden megbocsátást azzal, hogy nevetséges gyengéségeknek veszik” mondja Márta.

„Én megbocsátanék” [válaszol Mária]. „Részemről én megbocsátanék. Nem ostobaságból! Hanem mert úgy látok minden lelket, mint egy többé-kevésbé jó gyermeket. Mint gyermekünket... Egy anya mindig megbocsát... akkor is, ha azt mondja 'Az igazságosság megfelelő jóvátételt kíván!'. Óh, ha egy anya meghalhatna, hogy egy új, egy jó szívet adhasson gonosz gyermekének, ti azt hiszitek, hogy nem tenné meg? De nem lehet! Vannak olyan szívek, amelyek minden segítséget visszautasítanak... És én azt gondolom, hogy a kegyelet nekik is megbocsát. Mert már akkora teher van a lelkükön: a saját bűneik, Isten szigora... Ó, bocsássunk meg a vétkeseknek, bocsássunk meg nekik!... Bár elfogadná Isten a mi teljes megbocsátásunkat, hogy az ő tartozásuk így csökkenhetne...”« (*Poema VIII. 336-337. o.*).

A *Poema* vége felé a Szent Szűz méltán hívatik a »megbocsátás mártírjának«, mivel *mindenkinek* nagylelkűen megbocsátotta gonoszteit, sőt, még Júdásnak is nagylelkűen megbocsátott, aki isteni Fiának az árulója volt.

Érdeemes kiemelni a Szűzanya válaszát, melyet Zsuzsanna kevésbé irgalmas állítására adott:

„Én amikor látok valami nyomorúságot egy gyermeknél, ezt mondom: 'Milyen jó, hogy nekem nincs gyermekem!' ”

„Ne mondj ilyet, Zsuzsanna! Ez nem szeretetteljes. Én is mondhatnám ezt, mert egyetlen anyaságom túlmegy a természet törvényein. De nem mondom, mert mindig arra gondolok: 'Ha Isten nem akarta volna, hogy szűz legyek, talán velem történt volna ez, és én lennék ennek a szerencsétlennek az anyja'. És ezért szánom mindegyiket... Mert azt mondom: 'Lehetett volna az én gyermekem is', és mint anya, azt szeretném, ha mindegyik gyermekem egészséges, szeretett és szeretetreméltó lenne, mert minden anya ezt kívánja gyermekei számára”, feleli szelíden Mária. És Jézus szinte fényárba vonja a tekintetével, annyira sugárzó szemmel nézi. „Ezért vagy hát szájalommal irántam...” mondja halkán az Iskarióti.

„Mindenkire iránt. Lenne az akár a Fiam gyilkosa is. Mert úgy gondolom, hogy leginkább ő szorulna bocsánatra... és szeretetre. Mert biztosan az egész világ gyűlölné őt.”

„Asszony, sokat kellene fáradoznod a megvédésével, hogy időt adj neki a megtérésre... Én, lefelől is, rögtön eltenném láb alól...” mondja Péter.« (*Poema IV. 882. o.*).

b) A »*bűnösök Menedéke*«. – az isteni fénytől áthatott irgalmassága a Szent Szűzet a legtermészetesebb, a leginkább magától értetődő módon a »a bűnösök menedékévé« tette. Jézus egyik nap ezt mondta Édesanyjának:

»... milyen édes [a Megváltó Anyjának lenni], amikor a Megváltóhoz jövő teremtés már Isten gyermeke, akiben egyedül csak az eredeti bűn foltja van, amelyet senki más nem moshat le, csak én. Az emberi gyarlóság minden más foltját lemosta róla a szeretet. De, édes Anyám, a lelkek legtisztább Vezetője, Fiadhoz irányt mutató Szent Csillag, a szentek szelíd Oktatója, a legkisebbek könyörületes Dajkája, a betegek gyógyító Gondozója: nem csak ilyen teremtések jönnek majd mindig hozzád, akik nem keltenek undort szentségedben... Hanem leprások, hanem szörnyűségesek, hanem bűzösek, hanem tisztátalan dolgok körül tekerő kígyók tömege fog egészen a lábaddig kúszni, ó, Királynője az emberi nemnek, hogy így kiáltsanak hozzád: 'Könyörülj rajtunk! Segíts nekünk! Vezess minket Fiadhoz!' És tiszta kezdet sebeikre kell tenned, mennyei galamb-tekintetteddel le kell hajolnod a pokoli nyomorékokhoz, be kell lélegezned a bűn bűzét, és nem szabad elfutnod. Sőt, szívedre kell ölelned ezeket a sátántól megcsonkítottakat, ezeket az idétleneket, ezeket az erkölcsileg bomlásnak indultakat, és meg kell mosnod őket könnyeiddel, és hozzám kell vezetned őket... És akkor majd azt fogod mondani: 'Milyen nehéz a Megváltó Anyjának lenni!' Te azonban megteszed, mert *az Anya* vagy... Megcsókolom és megáldom ezeket a kezeket, amelyek által annyi teremtés jut el hozzám, és mindegyikük dicsőségemmé válik. De mielőtt az enyémmé válnának, a te dicsőségedre szolgálnak, Szent Anyám»« (*Poema* III. 84. o.).

Mély benyomást keltő az az anyai, gyengéd finomság, amellyel a Szűzanya fogadja Názáretben a Szirakuzából származó prostituáltat, akinek Aglae a neve. Ez a nő az est beálltával jelenik meg a Szűzanya előtt, és ezt mondja neki:

»... most arra van szükségem, hogy az Irgalmasság kitarja felém karjait. És te vagy az Irgalom...!» és elsírja magát.

„De lépj be hát... És mondd el nekem... Eleget mondtál ahhoz, hogy megértsem, hogy sorsüldözött vagy... De még nem tudom, ki vagy. A nevedet, húgocskám...”
 „Ó, nem! Nem testvéred! Én nem lehetek neked testvéred... Te a Jóság Édesanyja vagy... én... én a Rossz vagyok...” és egyre erősebben sír magára borított köpenye alatt, amely teljesen elrejtí.

Mária egy székre teszi a mécesest, megfogja a küszöbön térdeplő ismeretlen nő kezét, és kényszeríti, hogy álljon fel.

Mária nem ismeri őt... én igen. Ő az Acqua Speciosa-i (Kitűnő Víz) fátylas nő.

Föláll, megszégyenülten, remegve, sírástól rázkódva, de még mindig nem akar belépni mondván: „Pogány vagyok, Úrnő! Elöttetek, héberek előtt szenny volnék még akkor is, ha szent volnék. Kétszeresen mocskok vagyok, mert örömlány vagyok.”

„Ha hozzám jössz, ha rajtam keresztül Fiamat keresed, már nem lehetsz más, mint egy bűnbánó szív. Ez a ház befogadja azt, akinek Fájdalom a neve”, s ezzel behúzza, utána bezárja az ajtót. Visszateszi a mécesest az asztalra. Ülőhellyel kínálja, és ezt mondja: „Beszélj!”

A lefátyolozott nő azonban nem akar leülni. Kissé meghajolva tovább sír. Mária ott áll előtte, szelíden, méltósággal. Imádkozva várja, hogy lecsillapodjék a sírása. Látni rajta, hogy egész lényével imádkozik, noha testtartása nem utal imádkozásra. Sem zárt ajkai, sem kezei, amelyek még mindig a fátylas nő kis kezét tartják.

Végre szűnik a sírás. A fátylas nő megtörli fátylával az arcát, s azután így szól: „Igen. Beszélek! Elvégre nem azért jöttem olyan messziről, hogy ismeretlen maradjak. Ez az én megváltásom órája, és pórere kell vetköztetnem magam, hogy... hogy megmutassam neked, mennyi seb borítja szívemet. És... és te anya vagy... méghozzá az Ő Anyja... Azért irgalmas leszel irántam.”

„Igen, leányom!”

„Ó, igen! Mondj engem leányodnak!... Volt édesanyám... és elhagytam... Később elmondták nekem, hogy a fájdalomba halt bele... Volt apám... megátkozott... és azt mondta a városbelieknek: 'Nincs többé lányom!'”... (újra heves sírás fogja el. Mária elsápad a szenvedéstől. De azért egyik kezét bátorítólag a fejére teszi). A fátylas nő folytatja: „Senkim sem lesz többé, aki így szólítana: leányom!... Igen, így, simogass így, ahogyan a mamám tette... amikor még tiszta és jó voltam... Engedd, hogy megcsókoljam ezt a kezét, és töröld le vele könnyeimet! Az én könnyeim egyedül nem moshatnak tisztára engem! Mennyit sírtam, mióta megértettem!... Azelőtt is sírtam, mert szörnyűség csupán csak egy testnek lenni, amelyet a férfi kihasznál, bántalmaz. De azok csak egy olyan állat könnyei voltak, amellyel rosszul bánnak, s ezért gyűlöli kínzóját és fellázad ellene, aki egyre inkább beszennyezte, mert... gazdát változtattam ugyan, de állati életmódomon nem változtattam... Nyolc hónap óta sírok, mert megértettem... Megértettem nyomorúságomat, szennyest voltomat... Ezzel vagyok beborítva és telítve, és undorodom tőle... De az én könnyem, bár egyre tudatosabb, nem mos tisztára! Hozzákeveredik a szennyemhez, és nem mossa le! Ó Anya! Te szárítsd fel könnyeimet, és úgy megtisztulok, hogy Üdvözítőm elé járulhatok!”

„Igen, leányom, igen. Ül le! Ide, mellém. És beszélj nyugodtan! Hagyd itt minden terhedet, itt, anyai térdemen”, és Mária leül.

A Fátylas nő azonban a lábaihoz csúszik, mert így akar vele beszélni. Halkan elkezd: „Szirakuzai vagyok... Huszonhat éves... Egy intező leánya voltam – amint ti mondanátok – mi úgy mondjuk, hogy egy római főúr vagyonkezelőjének a leánya. Egyetlen gyermek voltam. Boldogan éltem. A tengerpart közelében laktunk abban a gyönyörű villában, amelynek apám a gondozója volt. Időről-időre megérkezett a villa tulajdonosa, vagy a felesége a gyermekekkel. Jól bántak velünk, és hozzám is jók voltak. A leányok játszottak velem... A mamám boldog volt... büszke volt rám. Szép voltam... értelmes voltam... mindent könnyen tanultam meg... De a frivol dolgokat jobban szerettem, mint a jókat. Szirakuzában van egy nagy színház. Egy nagy színház... Szép... hatalmas... Játékok és komédiák céljára szolgál... Az ott előadott vígjátékokban és drámákban sok szerep jut a pantomim színésznőknek. Ezek fokozzák néma táncukkal a kórus jelentőségét. [...]”

A Fátylas nő beszél, emlékezik, újra látja és álmodja a múltat, és sír. A zokogások jelentik elbeszélésében a választó vonalakat.

„[...] Tanulmányoztam a táncot... és egy napon... egy napon...” A Fátylas nő még erősebben sír... Majd erőt vesz magán. „Szép voltam. Ma is az vagyok. Nézd!” Fölkel, és hirtelen mozdulattal hátraveti a fátylat, és hagyja leesni a vastag köpenyt. [...]

Újra térdre ereszkedik Mária előtt: „Szép voltam, szerencsétlenségemre. És bolond voltam. Azon a napon fátylakba öltöztem. Uram leányai segítettek ebben, akik szerették látni, amint táncolok. [...] A kertben szedett rózsákból koronát tettem a fejemre... és táncoltam... Részeg voltam a napfénytől, az illatoktól, s attól, hogy fiatal, ügyes és szép vagyok. Táncoltam... és megláttak. Láttam, hogy néznek. De nem szégyelltem, hogy meztelenül mutatkozom egy mohó férfiszempár előtt. Sőt, élvezettel növeltem a lendületeket... Az öröm, hogy csodálnak, valóban szárnyakat adott nekem... És ez lett a vesztem. Három nappal később egyedül maradtam, mert gazdáink visszautaztak római otthonukba. De nem maradtam a házban... Az a két csodáló szem a táncon kívül mást is felfedett előttem... Felfedte előttem az érzékiséget és a nemiséget.”

Mária olyan mozdulatot tesz, amely akaratlanul is undort fejez ki, s ezt Aglae észreveszi. „Ó, hiszen te tiszta vagy! S én talán undort keltek benned...”

„Beszélj, beszélj, leányom! Jobb, ha Máriának mondd el, mintha neki. Mária *a tenger, amely lemos...*”

„Igen. Jobb neked. Én is ezt mondtam magamnak, amikor megtudtam, hogy neki van édesanyja... Mert előbb nem tudtam volna megmondani, milyen teremtmény a Fiad, aki annyira mentes minden érzékiségtől, noha férfi. Láttam, mennyire különbözik minden más férfitől – az egyetlen, aki egészen lélek –, (most már tudom, hogy van lélek, és hogy mi az), és magamban azt gondoltam, hogy nincs is anyja, hanem csak úgy leszállt a földre, hogy megmentse az iszonyú nyomorúságoktól az embereket, akik között én vagyok a legnyomorultabb...”

Minden nap visszatértem arra a helyre, remélve, hogy újra látom azt a fiatal, barna, szép férfit... És egy idő után ismét megláttam... Megszólított. Ezt mondta: 'Gyere velem Rómába! Elviszlek a császári udvarba, te leszel Róma igazgyöngye!' Így feleltem: 'Igen. Hűséges feleséged leszek. Jöjj velem apámhoz!' Gúnyosan felnevetett és megcsókolt. Ezt mondta: 'Nem feleségem, hanem istennőm leszel, én pedig a te papod, és felfedem előtted az élet és a gyönyör titkait.' Bolond voltam, kislány voltam. De bárha kislány voltam is, tudtam, mi az élet... ravasz voltam. Tébolyult voltam, de még nem romlott... és undorodtam az ajánlatától. Kimenekültem karjai közül, és hazaszaladtam... De nem beszéltem róla anyámnak... és nem tudtam ellenállni a vágynak, hogy viszontlássam... Csókjaitól még tébolyultabb lettem... És visszamentem... Amint visszaérkeztem a kihalt tengerpartra, ő máris átölelt és szenvedélyesen megcsókolt, elborított csókjai özönével, szerelmes szavakkal, kérdésekkel: 'Nincs meg minden ebben a szerelemben? Nem édesebb ez, mint egy kötelék? Mi egyebet akarsz? Tudnál élni enélkül?'

Ó, Anya!... Még akkor este elszöktem ezzel a szennyes patríciussal... és rongyává lettem, amire állatiasságával rátaposott... Nem istennő: sár! Nem igazgyöngy: trágya! Nem az élet tárult fel előttem, hanem az élet ocsmánysága, a becstelenség, az undor, a fájdalom, a szégyen, az a végtelen nyomorúság, hogy már a magamé sem vagyok... És azután... a teljes elbukás. Hathónapi mámor után rámunt, és új szerelmek után ment, én pedig az utcáé lettem. Felhasználtam táncosnői tudásomat... Akkor már tudtam, hogy anyám belehalt a fájdalomba, és hogy többé nincs sem otthonom, sem apám... Egy táncmester fogadott be iskolájába. Tökéletesítette tudásomat... engem kiélvezett... majd, mint egy az érzékiség minden fortélyában jártas virágot, bedobott engem Róma züllött patrícius világába. A virág, amely már piszkos volt, egy szennygödörbe esett. Tízévi süllyedés a mélységbe. Egyre mélyebbre. Azután ide hoztak, hogy vidítsam fel Heródes henyélő életét, és itt tett szert rám az új gazdám. Ó, nincs az a láncon tartott kutya, amely megláncoltabb volna, mint közülünk egy! És nincs az a kutya farka tulajdonos, amelyik brutálisabb volna, mint az a férfi, akinek egy nő van a birtokában! Anya... te reszketsz! Irtózatot keltek benned!”

Mária úgy szorítja szívére a kezét, mintha szíven döfték volna. De így válaszol: „Nem. Nem te! Az a Rossz kelt irtózatot bennem, amely annyira uralja a földet. Folytasd, szegény teremtés!”

„Hebronba vitt... Szabad voltam? Igen, mert nem voltam börtönben. Gazdag voltam? Igen, mivel elhalmoztak ékszerekkel. És mégsem voltam szabad, mert csak azzal találkozhattam, akivel ő akarta, és már önmagam felett sem rendelkezhettem.

Egyik napon Hebronba érkezett egy ember: az Ember! A te Fiad! Az a ház kedves volt neki. Ezt megtudtam, és hívtam, lépjen be. Sammáj nem volt otthon... és már az

ablakból olyan szavakat hallottam, és egy olyan külső megjelenést láttam, ami felkavarta a szívemet. De esküszöm neked, ó Anya, nem a test volt az, ami Jézusodhoz indított! Hanem az a valami volt az, amit ő tárt fel előttem, s ami engem a köznép csípős megjegyzései ellenére a bejárati ajtóhoz vitt, hogy ezt mondjam neki: 'Lépj be!'. A lélek volt az, amiről akkor tudtam meg, hogy nekem is van. Ezt mondta nekem: 'Az én nevem ezt jelenti: Üdvözítő. Megmentem azt, akiben megvan a szabaduláshoz való jóakarát. Azzal mentem meg, hogy megtanítom, miként kell tisztának lenni, vállalni a fájdalmat a tisztaságért, a jóért, mindenáron. Én az vagyok, aki az elveszetteket keresem, aki az Életet adja. Én Tisztaság és Igazság vagyok.' Azt is mondta, hogy nekem is van lelkem, és hogy megöltem az életmódommal. De nem átkozott meg, nem gúnyolt ki. És egyszer sem nézett rám! Az első férfi, aki nem falt fel mohó tekintetével, mert az az iszonyú átok ül rajtam, hogy vonzom a férfiakat... Azt mondta nekem, hogy aki keresi őt, megtalálja, mert ő ott van, ahol orvosra és orvosságra van szükség. És elment. De szavai itt maradtak bennem. És többé nem felejtettem el. Így szóltam magamban: Az ő neve annyit jelent, mint Üdvözítő, mintegy ezzel kezdve el gyógyulásomat. Velem maradtak a szavai és az ő pásztor barátai. S az első lépést azzal tettem meg, hogy adományt adtam nekik, és imákat kértem... És azután... megszöktem...

Ó, szent szökés volt ez! A bűn elől szöktem el, hogy az Üdvözítőt keressem. A keresésére mentem. Biztos voltam benne, hogy megtalálom, mert megígérte ezt nekem. Egy János nevű emberhez küldtek, hogy talán ő az. De nem ő volt. Egy zsidó ember az Acqua Speciosa nevű forráshoz irányított. Abból éltem, hogy eladogattam az aranyaimat. Bolyongásom hónapjai alatt elfedve kellett tartanom az arcomat, nehogy elfogjanak, és azért is, mert Aglae az alatt a fátyol alatt valóban el volt temetve. Mert a régi Aglae meghalt. A fátyol alatt megsebzett, elvérzett lelke volt, amely orvosát kereste. Sokszor kellett menekülnöm a férfiak érzékisége elől, amely üldözött engem ruhámban ennyire elrejtve is. Még Fiad barátainak egyike is... [a karióti Júdás].

Az Acqua Speciosa-nál úgy éltem, mint egy állat: szegényen, de boldogan. S a harmat és a folyó sem tisztított meg annyira, mint az ő szavai. Ó, egyet sem felejtettem el! Egy alkalommal egy gyilkosnak bocsátott meg. Hallottam... és már majdnem kimondtam: 'Nekem is bocsáss meg!' Egy másik alkalommal az elvesztett ártatlanságról beszélt... Ó, mennyire sírtam a késői bánattól! Más alkalommal egy leprás férfit gyógyított meg... és már-már ezt kiáltottam: 'Engem a bűnömtől tisztíts meg!'... Másszor egy örültet gyógyított meg, s ez római volt... és sírtam... és ekkor azt üzent nekem, hogy a földi haza elmúlik, de az égi megmarad! Egy viharos estén befogadott a házba... és azután, kérésére a majoros fogadott be... és egy kisgyerek által azt üzent nekem: 'Ne sírj!'... Ó, az ő jósága! Ó, az én nyomorúságom! Mindkettő oly nagy, hogy nyomorúságomat nem mertem elé vinni... Habár övéinek egyike éjszakánként arról tanított nekem, hogy Fiad irgalma végtelen. És aztán, minthogy ármánykodtak ellenem azok, akik bűnt láttak egy újjászületett lélek kívánságában, az én Üdvözítőm eltávozott... én pedig visszavártam... De várta őt ezek bosszúja is, akik nálam is méltatlanabbak arra, hogy reá nézzenek. Mert én pogányként vétkeztem önmagam ellen, míg ők, akik már ismerték Istent, Isten Fia ellen vétkeznek... és bántalmaztak engem... de a köveknél is jobban vádaskodásukkal sebeztek meg engem, testemnél is jobban pedig lelkemben sebesítettek meg, mert a reménytelenségbe kergettek.

Ó, rettenetes harcot vívtam önmagammal! Tépett ruhában, vérzőn, megsebezve, lázasan, ismét Orvosom nélkül, fedél nélkül és kenyér nélkül, néztem hátra, előre... A múltam azt mondta: 'Gyere vissza!', a jelenem így szólt: 'Öld meg magad!', a jövőm

azt mondta: 'Remélj!' És reméltem... Nem öltem meg magam. Megtenném, ha ő elkergetne, mert többé nem akarok az lenni, aki voltam!... Egy faluba vonszoltam magam, ahol szállást kértem... De felismertek. Mint egy állatnak, úgy kellett menekülnöm egyik helyről a másikra, szüntelenül üldözve, állandóan gúnyolva, mindig átkozva, mivel tisztességes akartam lenni, és mivel csalódást okoztam azoknak, akik – engem használva fel eszközül – Fiadra akartak sújtani. A folyót követve feljutottam Galileába, és ide jöttem... Te nem voltál itt... Elmentem Kafarnaumba. Éppen azelőtt távoztál el onnan. De meglátott engem egy öreg, Fiad ellenségeinek egyike, és azt akarta, hogy tanúja legyek a Fiad elleni vádnak. És mivel én sírtam, anélkül, hogy választ adtam volna neki, azt mondta... azt mondta nekem: 'Minden megváltozhatna számodra, ha akarnál a szeretóm lenni, és cinkosom a názareti Rabbi elleni vádban. Elég, ha annyit mondasz, a barátaim előtt, hogy ő a te szeretőd volt...' Úgy futottam el, mint az, aki egy virággal teli bokrot lát, amely szétnyílik, és utat enged az alóla előtekergőző kígyónak.

Így aztán megértettem, hogy többé nem járulhatok az ő lábai elé... ezért jövök hozzád. Itt vagyok: taposs rám, sár vagyok! Tessék: üzz el engem, bűnös nő vagyok! Tessék: nevezd nevenem: örömlány! Tőled mindent elfogadok. De légy szánalommal, te, aki anya vagy! Fogd meg az én piszkos lelkemet és vidd el őhöz! Bűnös tett az, hogy kezembe teszem parázna lelkemet. De csak ott lel védelmet a világ elől, amely magának akarja s így válik bűnbánóvá. Mondd meg nekem, mit kell tennem? Mondd meg nekem, hogyan kell tennem? Mondd meg nekem, milyen eszközt használjak fel, hogy többé ne legyek Aglae!? Mit kell megcsónkítanom magamban? Mit tépjek ki magamból, hogy többé ne legyek bűn, többé ne legyek csábítás, hogy többé ne kelljen félnem önmagamtól és a férfiatól? Vágjam ki a szememet? Égessem össze az ajkamat? Vágjam le a nyelvemet? Szemem, ajkam, nyelvem, ezek szolgáltak nekem a rosszban. Nem akarom többé a rosszat, és kész vagyok megbüntetni magamat és tagjaimat azzal, hogy feláldozom őket. Vagy akarod, hogy kitépjem sóvár ágyékomat, amely engem aljas szerelmekbe hajszolt? Ezt a ki nem elégíthető bensőmet, melynek újbóli felébredésétől szüntelenül rettegek? Mondd meg nekem, mond meg nekem, hogyan felejtsem el, hogy nő vagyok, és hogyan lehet másokkal is elfelejtetni, hogy nő vagyok?!"

Mária föl van kavarva. Sír, szenved, de fájdalmának egyetlen jele a bűnbánóra aláhulló könnyei.

„Úgy akarok meghalni, hogy bocsánatot nyertem. Úgy akarok meghalni, hogy nem emlékszem másra, csak az Üdvözítőre. Úgy akarok meghalni, hogy az ő bölcsessége álljon barátként mellettem... de a közelébe már nem mehetek, mert a világ figyeli őt és figyel engem, hogy vádolhasson minket...” Aglae sír, teljesen levetve magát a földre, mint valami rongy.

Mária föláll és ezt suttogja: „Milyen nehéz megváltónak lenni!” Alig kap levegőt.

Aglae, aki hallja a suttogást, és megérzi miről van szó, felnyög: „Látod, hogy te is undorodsz? Most már elmegyek! Számomra mindennek vége!”

„Nem, leányom! Nincs vége. Számodra most kezdődik. Hallgass meg, szegény lélek! Nem miattad sóhajtozom, hanem a kegyetlen világ miatt! Nem hagylak elmenni, hanem fölveszlek, te szegény fecske, akit a forgósél az én falamhoz csapott. Én majd elviszlek Jézushoz, és ő megmondja neked, mi a megigazulásod útja...”

„Már nem remélek... A világnak van igaza. Nem nyerhetek bocsánatot!”

„A világtól nem. De Istentől igen! Engedd, hogy szóljak hozzád a legfőbb Szeretet nevében, aki Fiút adott nekem, hogy én a világnak adjam őt. Kiemelt engem nekiszentelt szüzességem boldog tudatlanságából, hogy a világ megkapja a Bocsánatot. Vért sajtolt ki belőlem, nem a szüléssel, hanem a szívemből, amikor

tudtomra adta, hogy Gyermekem a Nagy Engesztelő Áldozat. Nézz rám, leányom! Ebben a szívben van egy nagy seb. Több mint harminc év óta sajog, egyre tágul, és emészt engem. Tudod, mi a neve?”

„Fájdalom.”

„Nem. Szeretet! Szeretet ez, amelytől vérzik a szívem és arra ösztönöz, hogy így a Fiú ne legyen egyedül a lelkek megmentésében. Szeretet ez, ami tüzet gyújt bennem, hogy megtisztítsam azokat, akik nem mernek a Fiamhoz menni. A szeretet ad nekem könnyeket, hogy megmossam a bűnösöket. Te a simogatásomat akartad. A könnyeimet adom neked, melyek máris olyan fehérre tesznek, hogy rátekinthetsz az én Uramra. Ne sírj ennyire! Nem te vagy az egyetlen bűnös nő, aki eljön az Úrhoz, és megigazultan távozik tőle. Voltak már mások is, lesznek még mások is.

Kétekedsz abban, hogy ő megbocsáthat neked? Hát nem látod mindenben, ami veled történt, az isteni Jóság titokzatos akarátát? Ki vezetett téged Judeába? Ki a János házába? Ki állított az ablakhoz azon a reggelen? Ki gyújtott benned fényt, hogy világossá tegye előtted az ő szavait? Ki adott neked képességet annak megértésére, hogy az adakozás, egyesítve annak imájával, akivel jót tettél, isteni segítséget nyer el számodra? Ki adott neked erőt, hogy megszökj Sámáj házából? Ki, hogy kitarts az első napokban az ő megérkezéséig? Ki vezetett téged az ő útjára? Ki tett képessé, hogy vezeklőként élj, s így egyre jobban megtisztítsd a lelkedet? Ki adott neked vértanú lelket, hívó lelket, állhatatos lelket, tiszta lelket?...

Igen. Ne rázd a fejed! Azt hiszed, csak az tiszta, aki nem ismerte meg az érzékiséget? Azt hiszed, a lélek soha nem válhat újra szűzzé és széppé? Ó, leányom! Hiszen az én tisztaságom – amely teljesen az Úr kegyelme – és a te tisztaságod közül, hidd el, a tied a nagyobb, mivel te hősies felfelé indulással, visszafelé, elvesztett tisztaságod hegycúcsa felé igyekszel. Te építed fel ezt a tisztaságot: az érzékiség, a szükség, a megszokás ellenére. Számomra ez olyan természetes adottság, mint a légzés. Neked ártalmatlanítanod kell gondolataidat, érzéseidet, testedet, hogy ne emlékezz, ne vágyakozz, ne kövesd szokásodat. Én... Ó! Egy párórás pici gyermek vajon megkívánhatja-e a testet? És van ebben érdem, hogy nem teszi? Így vagyok én. Én nem ismerem azt a tragikus éhséget, amelynek áldozatául esett az emberiség. Én nem ismerem mást, csak az Isten utáni legszentebb éhséget. De te ezt nem ismerted, és magadtól tanultad meg! Te azonban a másikat – a tragikus és borzalmas éhséget – megzaboláztad Istenért, aki most egyetlen szerelmed. Mosolyogj, te, az isteni irgalom leánya! Fiam azt műveli benned, amit Hebronban mondott neked. Már meg is tette. Te már meg vagy mentve, mert megvolt benned a jóakarát, hogy megmentsd magad, mert megértetted, mi a tisztaság, a fájdalom, a Jóság. A lelked újjászületett. Igen. Szükséged van az ő szavára, hogy Isten nevében mondja neked: 'Bocsánatot nyertél!' Ezt én nem mondhatom. De ígéretképpen, a bocsánat kezdeteként csókomat adom neked...

Ó, Örök Lélek, egy kevés belőled mindig Máriádban van⁵⁴! Megszentelő Lélek, engedd meg, hogy ő kiárásszon téged arra a teremtményre, aki sír és remél. A mi Fiúnk által, ó, Szeretet Istene, mentsd meg ezt a lelket, aki Istentől várja szabadulását. Az a Kegyelem, amellyel – miként az angyal mondta – Isten teljesen eltöltött engem [Lk 1, 26-38], egy csoda folytán szálljon le erre a teremtésre, és erősítse meg őt addig,

⁵⁴ Így magyarázza Valtorta M. az egyik D2-es jegyzetben: »Mária, aki birtokolta az Igét már azelőtt is és az után is, hogy megfoganta és a világra hozta, mintegy előleget adhatott a feloldozásból és üdvösségből, a szegény, elesett gyermekek Tisztaságos Papnője, arra várakozva, hogy Jézus, az örök Főpap, teljhatalmával feloldozza és megmentse«.

amíg Jézus, az áldott Üdvözítő, a Legfőbb Pap föl nem oldozza őt az Atya, a Fiú és a Lélek nevében...

Éjszaka van, leányom. Fáradt és rongyos vagy. Gyere! Pihenj le! Holnap majd elmész... Egy tisztességes családhoz foglak küldeni. Mert ide már sokan járnak. És adok neked egy ruhát, amely ugyanolyan, mint az enyém. Zsidó nőnek fogsz látszani. És, minthogy Fiamat csak Júdeában fogom viszontlátni, ugyanis közeledik a Húsvét és az áprilisi újholdkor Betániában leszünk, akkor majd beszélek rólad. Gyere a Zelóta Simon házába. Ott megtalálsz engem, és hozzá vezetlek téged.”

Aglae még sír. De most már megnyugodva. A földön ül. Mária is leül újra. És Aglae fejét Mária térdére hajtja, és megcsókolja a kezét... Majd felnyög: „Fel fognak ismerni...”

„Ó, nem, ne félj! A te ruhád már túlon túl ismert volt. De én felkészítelek téged erre a Bocsánat felé vezető utadra, és olyan leszel, mint menyegzőjére induló szűzleány: más és ismeretlen leszel a tömeg előtt, amely mitsem tud erről a szertartásról. Gyere! Van egy kis szoba az enyém mellett. Laktak abban szentek és zarándokok, akik Istenhez kívántak menni. Neked is szállást nyújt.”

Aglae fel akarja szedni a földről a köpenyét és a fátylát.

„Hagyd! Azok a szegény, elveszett Aglae ruhái. Ő nincs többé... és belőle még a ruha sem maradhat meg. Túl sok gyűlöletet tapasztaltak... és a gyűlölet ugyanolyan ártalmas, mint a bűn.”

Kilépnek a sötét kertbe, bemennek József kis szobájába. Mária meggyújtja a polcon álló kis mécses, újra megsimogatja a bűnbánót, és becsukja az ajtót. Majd a saját háromlángú mécsesével maga elé világítva körülnéz, hogy hová vigye Aglae szakadozott köpenyét, s így másnap egyetlen látogató se láthassa.« (Poema III. 149-159. o.).

Mária alakja mint »az irgalom Anyja« itt élön, lüktetőn megmutatkozik...

Mária majd bemutatja Jézusnak a bűnbánó Aglaet, a Zelóta Simon házában, mondván: »Nézd, Fiam, ő az, aki téged oly régóta keres. Hallgasd meg!« És elvonul. Aglae »hangos zokogással Jézus lábaihoz térdel«. Jézus megvigasztalja, és Isten iránta való szeretetéről és bocsánatáról biztosítja. Majd Jézus, az ő kérésére, azt tanácsolja neki, hogy »vonuljon a magányba«. Ott majd, mondja neki Jézus »lassanként meghal a tested, méghozzá elszánt akaratod folytán. Már majdnem egy év óta haldoklik. Amikor tested teljesen halott lesz, magamhoz szólítalak« Aglae lehajol, hogy megcsókolja Jézus lábait, majd elindul... miután néhány szót váltott Máriával. Jézus megáldja, majd Édesanyját hívja, aki belép, és így szól: »Boldoggá tetted, Fiam. Elment, megerősödve és békével.« (Poema III. 402-405. o.) Magdolna is, éppen csak megtért, s miután illatszerrel megkente Jézus lábait, és miután »minden ékszerét lerakta« az ő lábaihoz, szaladt menedéket keresni

»... oda, [– ahogy Jézus mondta Mártának –] ahol a lelkek újjáteremtődnek, a Szeplőtelen Szülőanyához, ahhoz, aki annyira Élet, hogy kiérdemelte, hogy a világnak adhassa a Krisztust, aki maga az Élet. Testvéred Édesanyámnál van! Ó, nem ő az első nő, aki abban a nyugalmas kikötőben vonja be vitorláit, miután az eleven Csillag, Mária szelíd sugara Fia iránti néma, de tevékeny szeretetből arra a szerető kebelre hívta. Testvéred Názáretben van!”

„De hogyan ment oda [– kérdezi Márta –], hisz nem ismeri Édesanyádat, a házat?... Egyedül... Éjszaka... Így... Pénz nélkül... Abban a ruhában... Akkora távolságra... Hogyan?”

„Hogyan? Ahogyan a fáradt fecske jut vissza születése fészkére, miután átkelt tengereken és hegyeken, dacolva viharokkal, köddel és ellenséges szelekkel. Ahogyan

a fecskék mennek telelő helyükre. Ösztönük által, amely vezeti őket, a langymeleg által, amely csalogatja őket, a napsugár által, amely hívja őket. Ő is ahhoz a napsugárhoz sietett, amely hív... az egyetemes Anyához. És látni fogjuk őt visszajönni ide hajnalban, boldogan... örökre kijutva a sötétségből, egy anyával az oldalán, az enyémmel, s hogy soha többé ne legyen árva. El tudod ezt hinni?"

„Igen, Uram!” Márta olyan, mint akit megbűvöltek...« (*Poema IV. 688. o.*).

Hajnalban, tényleg megérkezik Kafarnaumba Mária Magdolna a Szűzanya kíséretében.

»A meglepetés akkora, hogy Péter egy pillanatra megáll, mintha a földhöz szegezték volna, és ezt mondja [Jézusnak]: „Édesanyád és a magdalai Mária?!!! Együtt?!!! [...] De mióta?!”

Jézus feleli: „Amióta már nem más, csak Jézus Máriája...”« (*ibid. 691. o.*).

Eközben Kafarnaumba érkezik Márta, Magdolna nővére. A találkozás és az ölelés a két testvér között igazán megható. Egyszer csak Márta megkérdezi testvérétől:

»„De hogy jutottál el Máriához?”

Magdolna lehajtja fejét. A Szűzanya segíti ki zavarából. Megfogja a kezét, és ezt mondja: „Úgy jött hozzám, mint egy vándor, aki arra a helyre megy, amelyről úgy mondták neki, hogy ott vezet az az út, amelyen eljut a céljához. És ezt mondta nekem: 'Tanítsd meg nekem, mit tegyek, hogy Jézusé lehessenek!' Ő, mivel az ő akarata igazi és teljes, rögtön megértette, és megtanulta ezt a bölcsességet! S én nyomban annyira készségesnek találtam, hogy kézen fogtam, így, és elvezettem hozzád, Fiam, hozzád, jó Márta, hozzátok, tanítvány-testvérek, hogy így szóljak: 'Itt van az a nőtanítvány és nőtestvér, aki ezentúl csak természetfeletti örömeiket fog nyújtani Urának és testvéreinek.' Kérem, higgyétek ezt el nekem, és mindnyájan úgy szeressétek őt, ahogyan Jézus és én szeretjük.”

Ekkor az apostolok odamennek, hogy üdvözölgék új nőtestvérüket...« (*ibid. 694. o.*).

A galileai Betlehem felé tartva a Szűzanya befejezi térítő munkáját a neves megtérővel.

»„Fiam az imában talál pihenést,” mondja halkán Mária.

Magdolna így válaszol neki: „Azt hiszem, számára nélkülözhetetlen is, hogy félrevonuljon a világtól, hogy megtartsa csodálatos önuralmát, amely őt jellemzi, de amelyet a világ kemény próbára tesz. Tudod, Anya? Megtettem, amit mondtál nekem. Minden éjszaka, hosszabb-rövidebb időre elvonulok, hogy visszanyerjem nyugalmaimat, amelyet sok minden megzavar. Utána sokkal erősebbnek érzem magam.”

„Egyelőre csak erősnek, később boldognak érzed majd magad. Hidd el, Mária, hogy az örömben éppúgy, mint a fájdalomban, a békében ugyanúgy, mint a harcban, a mi lelkünknek szüksége van arra, hogy teljesen elmerüljön az elmélkedés óceánjában, hogy felépítse azt, amit a világ és az események lerombolnak, és hogy új erőt nyerjünk a mind magasabbra szárnyaláshoz. [...] Az imádságnak, hogy valóban ima legyen, szeretetnek kell lennie. Különben csak az ajkak folytonos motyogása, amelyből hiányzik a lélek.”

„De szabad-e Istenhez szólni akkor, amikor az ajkak még a sok közönséges szótól szennyezettek? Én, elmélyedésem óráiban, amelyet úgy végzek, ahogyan te tanítottad

nekem, te, édességes apostolom, erőszakkal megtiltom a szívemnek, amely azt szeretné mondani Istennek: 'Szeretlek téged!'..."

„Neee! Miért?”

„Mert úgy érzem, szentséget sértő áldozatot hozok, amikor a szívemet kínálom fel neki...”

„Ne tedd ezt, leányom! Ne tégy így. Először is, a te szívedet megszentelte a Fiú bocsánata, és az Atya csak ezt a bocsánatot látja. De ha Jézus még nem is bocsátott volna meg neked, de te egy másoktól nem ismert magányos helyen – amely ugyanúgy lehet fizikai, mint morális –, így kiáltanál Istenhez: 'Szeretlek téged! Atyám, bocsásd meg nyomorult tetteimet! Mert szívből sajnálom, hogy azokat elkövettem, a neked okozott fájdalom miatt' – hidd el, Mária, hogy maga az Atyaisten oldozna fel téged, és kedves lenne neki szeretetteljes kiáltásod. Add át magad, engedd át magad a szeretetnek! Ne használj erőszakot vele szemben. Inkább hagyd, hogy oly erőssé váljék, mint a perzselő tűz. A tűz minden anyagi dolgot elpusztít, de nem pusztítja el a levegő egyetlen molekuláját sem. Mert a levegő testetlen. Megtisztítja viszont az apró szennyeződésektől, amelyek a szelek révén jutnak bele, és még könnyebbé teszi. Így tesz a szeretet is a lélekkel. Gyorsabban megszabadítja az embert a földhöz kötöttségtől, ha Isten megengedi, de nem pusztítja el a lelket. Sőt, növeli annak életerejét, és tisztává, fürgévé teszi a lelket, hogy föl tudjon emelkedni Istenhez. Látod ott Jánost? Valójában egy gyermek. De ugyanakkor sas is. Az összes apostol között ő a legerősebb. Mert megértette az erősség, a lelki kialakulás titkát: a szerető elmélkedést!”

„Csakhogy ő tiszta. Én... Ő egy gyermek. Én...”

„Akkor nézd a Zelótát. Ő nem gyermek. Élt, küzdött, gyűlölt. Ezt őszintén be is vallja. De megtanult elmélkedni. És hidd el, ő is magasra jutott. Látod? Ők ketten keresik egymás társaságát. Mivel egyformának érzik magukat. Elérték ugyanazt a tökéletes lelki életkort, és ugyanazzal az eszközzel: a szemlélődő imával. Ezáltal a gyermek férfiasá lett lelkében, és ezáltal a már idős és megfáradt ember újra férfias erejűvé lett. És tudod-e, van még valaki, aki bár nem apostol, nagyon előre jut majd, sőt máris nagyon előrehaladt, mert természetéből kifolyólag nagy hajlama van az elmélkedésre. S ez benne, amióta Jézus barátja, lelki szükségletté vált. A fivéred!”

„Lázárom?... Ó, Anya, mondd meg nekem te, aki annyi mindent tudsz, hiszen Isten megmutatja neked, hogyan bánik majd velem Lázár az első találkozáskor? Azelőtt megvetően hallgatott. De azért tette, mert én nem tűrtem semmiféle megjegyzést. Nagyon kegyetlen voltam a testvéreimhez... Most már megértem. De most, amikor tudja, hogy beszélhet, mit mond majd nekem? Félek nyílt szemrehányásától. Ó, biztosan eszembe juttatja az összes szenvedést, amit neki okoztam. Szeretnék Lázárhoz repülni, mégis félek tőle. Azelőtt meglátogattam, de nem volt rám hatással sem halott anyám emléke, sem az általa használt tárgyakon levő még eleven könnyek, a miattam, a vétkem miatt ontott könnyek. A szívem elfásult volt, szemtelen, bezárult minden hang előtt, ami nem 'rossz' hang volt. De most már nincs meg bennem a Rossz ereje, és reszketek... Mit tesz majd velem Lázár?”

„Kitárja feléd karját, és szívével inkább, mint ajkával, 'szeretett húgom'-nak fog szólítani! Már annyira átalakult Istenben, hogy csak így viselkedhet. Ne félj! Egyetlen szóval sem említi múltadat. Ő, mintha csak látnám őt, ott van Betániában, és igen hosszúak számára a várakozás napjai. Téged vár, hogy szívére öleljen. Hogy kielégítse testvéri szeretetét. Neked csak szeretned kell őt, úgy, ahogyan ő szeret téged, s így megízlelitek annak édességét, hogy egy anyaölből születettek.”

„Akkor is szeretném őt, ha megdorgálna. Megérdemlem.”

„Pedig ő csak szeretni fog téged. Csak ezt teszi.” « *ibid.* 760-762. o.).

Említésre méltó Mária búcsúja Magdolnától:

»„Isten veled, Mária! Ne feledd, hogy az én keblemen ontottad első boldog könnyeidet. Ezért anyád vagyok, mert egy gyermek első könnyeit a mamája keblén sírja el. Anyád vagyok, és számodra mindig az maradok! Az, amit nehéz lenne elmondanod a legszeretőbb nővérnek vagy a legédesebb dajkának, gyere, és mondd el nekem. Mindig meg foglak érteni. Amit nem mernél elmondani Jézusomnak, mivel az olyan emberi érzélemmel van átítatva, amit ő nem akar benned látni, gyere, mondd el nekem. Én mindig szánalommal leszek irántad...”« (ibid. 825. o.).

c) *A »jó tanács Anyja«*. – Az Anyának sajátossága, hogy saját gyermekeit tanáccsal lássa el.

»„Ő, az Édesanyám lesz veletek [– mondja Jézus –]. [...] Ő itt marad, és vele marad a bölcsesség minden kiválóságában. Kövessétek mostantól fogva minden tanácsát.” [És kissé lentebb hozzáfűzi:] „Kövessétek a szavait. Az én szavam az, de kedvesebbé formálva. Nem kell ahhoz hozzátenni semmit, mert az a Bölcsesség Anyjának a szava”« (Poema III. 84-85. o.).

»Halljátok énekelni gyöngyfény hangján [– mondja Azariás a látnoknak –]: „Boldogok azok, akik az én útjaimon járnak.” Mária útjai Isten Szívében végződnek. „Hallgassátok meg tanácsaimat, hogy bölcsékké váljatok”. Ne utasítsátok vissza azokat! Egy Anya, és szent, mint ő, csak az élet szavait adhatja. De fontoljátok meg, hogy a kegyelemben már teljes, és azért a bölcsességgel teljes, hányszor fogja elhagyni az Igét, akit kilenc hónapon keresztül hordozott méhében, és sok éven keresztül keblén. Keblén kisdedkorában és gyermekkorában és halálában, legtisztább szívében 33 éven keresztül. Sose volt tétlen az Istenfia szeretett Anyja iránt. Soha, Ő, aki sosem volt tétlen még a bűnös emberekkel sem. Azért a teljes Bölcsesség összeforrott a teljes Tisztasággal, és Mária csak Isten szavait volt képes ismételni. Azokat a szavakat, amelyekkel Krisztus az Életet adta azoknak, akik hallgatták.» (Azaria, 345. o.).

Az öreg és neves Gamáriel megvakultan keresi a fényt, és a »Bölcsesség Székéhez« indul tanácsot kérni, és kikönyörögni, nem a testi látást, hanem lelke számára »a sas éleslátását«, hogy megláthassa a »teljes Igazságot« és így képes legyen »látni Jézust« és szeretni őt »egész valójával«. A Szűzanya, látva, hogy egészen le van törve, minden eszközt igénybe vesz, hogy bátorítsa:

»„Gamáriel, el tudod-e hinni, hogy tudok jó tanácsot adni neked, én, aki a Bölcsesség Széke és a Kegyelemmel teljes vagyok, mind a Bölcsesség által, aki bennem öltött testet, mind a Kegyelem által, amit ajándékként kaptam és ami által birtoklom a természetfeletti dolgok teljességének ismeretét?”

„Ó, nagyonis elhiszem! [– feleli Gamáriel –]. Éppen azért jöttem hozzád, mert hiszem, hogy te mindez vagy, s ezért jövök hozzád, hogy világosságot kapjak... Nagyonis tudatában vagyok tévedéseimnek, annyira összetör engem lelki nyomorúságom, hogy segítségre van szükségem ahhoz, hogy Istenhez merjek menni.”

„Amit te akadálynak tartasz [– feleli neki a Jótanács Anyja –], az szárny gyanánt szolgál, hogy Istenhez emelkedhess. Ledöntötted a régi embert, megalázkodtál; aki előbb még büszke hegy voltál, mély völgygé alakultál akaratodból. Tudnod kell, hogy az alázat hasonló ahhoz a talaj minőségét javító tápanyaghoz, ami a

legterméketlenebb talajt is megjavítja, hogy bőséges termést hozzon. Lépcsőül szolgál a felemelkedéshez. Sőt, az alázat az a lépcső, amelyen Istenhez jut fel az ember, aki látva alázatos hívét, magához hívja, hogy felmagasztalja. Hívja őt, hogy lángra lobbantsa isteni szeretetével, és világosságát árássa rá, hogy gyermeke lássson. Ezért mondom neked, hogy te már a Világosságban vagy, Isten gyermekeinek igazi Útján, az igazi Élet felé.”

[És Gamáriel így fejezi be:] „Most, hogy Mária szavai és a tieid [Jánoséi] megvigasztaltak, azonnal be akarok lépni a Mester Aklába, még mielőtt öreg, meggyötört szívem megállna...”

Mária egy önkéntelen mozdulattal átöleli, és ezt mondja neki: „Isten adjon békét neked! [...] Isten legyen mindig veled! Isten adja rád áldását!”

Gamáriel újra Mária kezeit keresi. Kezei közé fogja és megcsókolja. Letérdel, és kéri, hogy áldott kezeit tegye az ő fáradt, öreg fejére. Mária eleget tesz kérésének... Majd... Jánossal együtt felsegíti, ... az ajtóhoz kíséri az emberi szempontból tönkrement embert, de aki természetfeletti értelemben újjászületett«. (*Poema X.* 316-318. o.).

d) *A »betegek Gyógyítója«.* – A *Poémában* a Szűzanyát úgy is nevezik: »Betegek üdvös Gyógyítója« (III. köt. 84. o.).

Egy alkalommal, nyilvános működésének második évében, Jézus a karióti Júdás házában ebédel az apostolokkal és Édesanyjával. Júdás megemlíti Jézusnak, hogy a faluban van egy beteg, aki szeretne meggyógyulni. Azonban »nem lehet őt elszállítani«, ezért hívja Jézust, hogy menjen el vele a beteghez. Jézus így válaszol: »Holnap, Júdás. Holnap reggel, egész biztosan! És ha vannak más betegek is, mondjátok meg nekem vagy vezessétek őket hozzám«. Ebben a pillanatban a Szűzanya érkezik meg Simon Péterrel. Mária üdvözli Jézust, majd Júdás anyját, »aki mélyen meghajolva üdvözli, s akit Mária viszont felsegít és átölel, mintha egy rég nem látott barátnőt látna viszont«.

A Szűzanya Betszútból jött, ahova pár nappal előbb érkezett Jézussal, hogy meglátogasson egy Eliza nevű özvegyet, aki társnője volt a Templomi tartózkodása alatt. Elizának két fia meghalt, s e miatt súlyosan depressziós állapotba került. Szobájába zárkózott, s valami mély kétségbeesés prédájává vált. Jézus megvigasztalta őt, és néhány napra nála hagyta a Szent Szüzet. (*Poema III.* 472-482. o.). A Szűzanya szerető jelenléte életerőt öntött abba a hervadó virágba.

Elbúcsúzva tehát Elizától, a Szűzanya ismét csatlakozott Fiához a karióti Júdás házában. Egy kis pergament-tekerccset adott át neki mondván: »Íme, Fiam, Eliza üdvözlete«.

»...Jézus... felbontja és elolvassa, majd így szól: „Tudtam én! Biztos voltam benne. Köszönöm, Anyám, a magam és Eliza nevében! *Te valóban a betegek gyógyítója vagy!*”« (*Poema III.* 519. o.).

Maga a karióti Júdás, egy súlyos betegsége alatt, megtapasztalta Mária szerető, anyai gondoskodását. Júdás elmondta ugyanis Jézusnak, hogy

»nem vágyakozott a saját édesanyja után, még a betegség legnehezebb óráiban sem – mondta, – „mert Édesanyád igazi anya volt számomra, kedves és szerető anya, amit nem fogok soha elfelejteni”« (*Poema IV.* 629. o.).

e) *Az »árvák Anyja«.* – Nyilvános működésének második évében Jézus meglátogatja Édesanyját a názáreti házikóban, és magával visz két betlehemi pásztort, akik árvák...

»„Ó, Anyám, megtaláltam a betlehemi pásztorokat! És közülük kettőt elhoztam neked, árvák, te pedig az Anya vagy. Mindenkié! De főleg az árváké.”« (Poema II. 318. o.).

És a következő napon elvitte őket hozzá, mondván:

»„Itt van két gyermek, aki anyát keres. Légy az ő örömük, Asszony!”
 „Üdvözöllek benneteket! [– kiált fel Mária –]. Te?... Lévi... te pedig? Nem tudom biztosan, de korodnál fogva te József lehetsz, Ő mondta nekem. Ez a név kedves és szent itt minálunk. Gyere, jöjjetek! Örömmel mondom nektek: otthonom befogad titeket, és egy anya a szívére ölel benneteket [...]”. A pásztorok teljesen el vannak bűvölve.« (ibid. 323. o.).

Megható Mária találkozása a kis árva Jabéval. Jézus magához vette, és kézen fogva elvitte magával Betániába. Amikor megérkeztek, Jézus elengedte a gyermek kezét, és Édesanyja üdvözlésére siet. Jabé egyedül érezve magát

»... a sírással küszködik... végülis nem bírja tovább, sírásban tör ki ezt nyöszörögve: „Mama! Mama!” [...].

De még mielőtt Jabé újabb lélegzetet tudna venni nagy zokogása közben, odasiet Mária, a karjába veszi, és így szól: „Igen, fiacskám, a mama! Ne sírj tovább, és bocsáss meg, ha nem láttalak meg előbb. Íme, barátaim, az én fiacskám!...”

Kiérződik, hogy a megtett pár méter alatt Jézus ezt mondhatta neki: „Egy kis árva gyermek, akit magammal hoztam.” A többit már megértette Mária.

A gyermek még sír, de már nem olyan keservesen, és tekintve, hogy Mária a karjában tartja, és meg is csókolja, végre mosolyog könnytől áztatott arcocskájával.

„Gyere, letörölöm ezt a sok könnyet. Nem szabad többé sírnod! Adj egy csókot...”

Jabé... csakis ezt óhajtotta, és a szakállas férfiaktól kapott sok-sok simogatás után nagy örömét leli Mária sima arcának a megcsókolásában.« (Poema III. 381. o.).

A következőkben a gyermeket Mária elnevezte Marciámnak, »név, amely szeretetből és üdvösségből áll«, ami annyit jelent: »apró csepp Jézus megmentettjeinek tengerében« (ibid. 385. o.). Majd Mária közbenjárására a kisfiút Péterre és feleségére, Porfireára bízák (Poema IV. 630-633. o.), és buzgó tanítvány lesz belőle, majd Jézus Evangéliumának lelkes hirdetője.

f) A »szomorúak Vigasztalója«.

»„... én nem bírom látni mások szenvedését...”« [mondja Mária]. (Poema IV. 765. o.).

Nem nézhette még »egy bárány« megölését sem, mert az anya »gyötrelmére« gondolt, amit az átélhetett:

»„... kínokat élek át [– mondta a betlehemi pásztoroknak –] amikor egy anyát gyöttrődni látok...”«

»„De akkor nem lenne többé hely számunkra a földön [– mondta neki az egyik idősebb pásztor –], ha minden kisbárány életben maradna”...

„Tudom [– felelte a Szűzanya –]. De én a báránykák szenvedésére gondolok, és az anyajuhok fájdalmára. Annyira sírnak, amikor elveszik tőlük fiaikat. Éppen úgy anyának tűnnek, akárcsak mi... Az anyák fájdalma minden más fájdalomtól

különbözik, mert nekünk nem csupán szívünket és agyunkat szaggatja meg a gyermekünk halála okozta csapás, hanem az egész bensőnket is. Mi anyák mindig egyesülve maradunk gyermekünkkel. És mindnyájunkat megszaggatnak, ha elveszik őket tőlünk”...« (*ibid.*).

Éppen abban a pillanatban halad el »egy kis fegyveres csapat«, amely a galileai Betlehembe tart, hogy »elszakítson egy gyermeket az anyjától«, és megölje, mert azzal rágalmazták meg, hogy megölte a »gazdag Joelt«. Jézus nem akarja, hogy hasonló igazságtalanságot elkövessenek:

»... Menjünk, barátaim! Ti, asszonyok, csak maradjatok a pásztorokkal. Hamarosan visszajövök.»

„Nem, Fiam [– mondja neki Mária –], én veled megyek!”

Jézus már sietve halad a város belseje felé. [...]

Az asszony elkeseredetten védelmezi fiát a város őrei ellen:... „Engedjétek el! Gyilkosok! Ő ártatlan! Azon az éjszakán, amelyen Joelt megölték, ő mellettem volt a fekvőhelyén!...”.

[De az örök erőszakkal elszakítják a fiút anyjától, és a szegény anya ájultan zuhan a földre.]

Jézus az elfogatást végzők csapata elé áll: „Álljatok meg egy pillanatra! Parancsolom nektek!” S arca nem tűr ellenkezést« (*ibid.* 766-768. o.).

Erőteljesen támadja a tanúk hamis vallomását, miközben a Szent Szűz és Alfeus Máriája az eszméletét veszített anyát élesztgetik. A vádlott megesküszik rá, hogy ártatlan. A vádlók hamisan esküdznek... De azonnal utána, úgy a vádlott, mint a vádlók, felüvöltenek: a vádlott megdöbbenésében, a borzalom hatására pedig a vádlók. Az történt ugyanis, hogy arcukon késelem nélkül megjelent a rettenetes lepra, miközben a vádlottat nem fertőzte meg! Jézus ekkor kézen fogja az ifjút, és elválasztja a leprásoktól, és gesztusát mind a többiek is követik, a katonákat is beleértve. Jézus meghagyja az ifjúnak, hogy térjen vissza édesanyjához. Majd a leprásoknak és a népnek adott rövid intelem után Jézus odamegy, ahol Édesanyja Alfeus Máriájával folytatja az asszony támogatását, aki lassan magához tér.

Máriának, a szomorúak vigasztalójának szerető arcát nézve, miközben fia anyjának fagyos kezeit simogatja és csókolgatja, a szegény anya magához tér. Miután anyai szívének felindult érzelmeit megmentett fiára kiöntötte, »megfogja Jézus kezét«, aki megmentette, »és csókokkal és könnyekkel borítja be«, és ezt mondja neki: »Az én életem és a fiamé a tied, mert te mentetted meg«. És Jézus ezt válaszolja neki: »A fiadat fogod követni, és veled együtt engemet. Légy boldog!« (*ibid.* 768-771. o.).

Nehéz úgy befejezni ezt a szövegrészt Mária egyetemes anyaságáról, hogy ne kiáltanánk fel Jézussal, »a sok testvér közötti Elsőszülöttel«:

»Ó, mennyire Anya vagy! Mennyire „az Anya” vagy!« (*Poema V.* 429. o.).

II. Mária az Egyház »Királynője«

Krisztus misztikus testének – ami az Egyház – Mária nem csupán »Anyja«, hanem »Királynője« is. Az Egyház miként Krisztus Országá, úgy Mária Országá is.

A Szentséges Szűz Krisztussal együtt és Krisztusnak alárendelve (mint a Nyak alá van rendelve a Fejnek), nemcsak a természetfeletti életet közli Krisztus misztikus teste minden tagjával (mint ugyanazon testnek az »Anyja«), hanem valódi uralmat is gyakorol annak minden tagján.

»„Az ő Szeplőtelen Szívére való tekintettel, amely soha semmilyen szennyfoltot nem ismert, még a legcsekélyebbet sem, megnyitom az Ég kincstárát, és fejére, amely soha nem ismert kevélységet, koszorút készítek ragyogásomból, és azzal koronázom meg, hogy ő legyen a ti Királynőtök, mivel ő számomra végtelenül szent”« (Poema X. 357. o.).

»„Az Égben nincsenek könnyek [– maga a Szűzanya így magyarázta ezeket a szavakat megkoronázásának eseményével kapcsolatban –]. De az örömkönnnyek helyett – melyet a lelkek ontottak volna, ha az Égben lehetséges volna a sírás – ezen isteni szavakat fények feltündöklése követte, meg azok átszíneződése még élénkebb tündöklésekbe. Szeretet-tüzek lobbantak fel még izzóbb lángolásban, mennyei dallamok felülmúlhatatlan és le nem írható zengése, amelyekhez csatlakozott Fiam hangja, az Atyaisten és az ő mindörökre boldog Szolgálóleánya dicséretére”« (ibid.).

Valtorta Mária írásaiban a Szent Szűz nemcsak »az Egyház Királynője« elnevezéssel van úgy általánosságban magasztalva (Azaria 108. o.), hanem Királynője a különféle csoportokat képező személyeknek is: Angyalok Királynője, Apostolok Királynője, szüzek Királynője stb.

1. A Szentséges Szűz általánosságban vett »Királynő«.

Szűz Mária »minden teremtmény... Királynője...« (Azaria 336. o.).

A következő szavakban mintha a »Salve Regina« visszhangját hallanánk. Jézus mondja ezt Édesanyjának:

»... nem csupán ilyen teremtmények... [ártatlan lelkek jönnek majd hozzád], hanem leprások, hanem szörnyűségesek, hanem (a bűntől) bűzösek, hanem tisztátalan dolgok körül tekerdő kigyók tömege. Egészen a lábadig fognak csúszni, ó, Királynője az emberi nemnek, hogy így kiáltsanak hozzád: „Könyörülj rajtunk! Segíts nekünk! Vezess minket Fiadhoz!”« (Poema, III. 84. o.).

A betlehemi pásztorok előtte leborulva mondják:

»Parancsolj nekünk mint Királynőnk, és mi boldogan szolgálunk neked!« (Poema, I. 203. o.).

De az emberi nem legkiválóbb részét az Ég szentjei alkotják. Isten ezért hívja őt a »Mennyországom Királynője« elnevezéssel. (Poema I. 34. o.) Mi ennek az indoka? Ez: Mária az »Anyakirálynő«, »a királyok Királyának Anyja« (Quaderni 43, 590. o.).

2. A Szentséges Szűz a személyek különféle csoportjainak »Királynője«.

Hívatik ő ugyanis Angyalok Királynője, Apostolok Királynője, szüzek Királynője néven is.

a) »Angyalok Királynője«. – A Valtorta írásokban a Szent Szüzet többször is nevezik »Angyalok Királynőjének« (Azaria, 108, 336, stb.) és az angyalok többször is nevezik őt »Királynőnk« néven (Azaria, 262, 263, 341. o.).

Nem sokkal dicsőséges átköltözése után a Földről az Égbe, a Szűzanya, mintegy emlékezve rá, hogy ő az angyalok Királynője, hosszan beszél róluk János apostolnak. Ezt mondja:

»„Mindenütt béke uralkodik. Legyen benned is béke! Csak az olajfák törik meg halk susogással az idő tökéletes nyugalmát. De oly édes ez a lágy zaj, hogy angyalok röpdösésének tűnik a ház körül. És talán valóban itt vannak! Mert az angyalok mindig a közelemben voltak, egy, vagy több angyal, amikor életem egy különleges pillanatát éltem át. Ott voltak Názáretben, amikor Isten Lelke termékennyé tette szűzi méhemet [Lk 1, 26]. És ott voltak Józsefnél, amikor állapotom miatt zavarban volt, és bizonytalan volt, hogy miként viselkedjék velem szemben [Mt 1, 18-25]. És Betlehemben újra meg újra, amikor Jézus megszületett [Lk 2, 9-15], és amikor Egyiptomba kellett menekülnünk [Mt 2, 13]. Majd Egyiptomban, amikor megparancsolták nekünk, hogy térjünk vissza Palesztinába [Mt 2, 19-20]. És, ha nem is nekem, mert hozzám maga az angyalok Királya jött el, amint feltámadt, angyalok jelentek meg a jámbor asszonyoknak a szombat utáni első nap hajnalán [Mt 28, 1-7; Mk 16, 1-8; Lk 24, 1-8; Jn 20, 12-13], és megparancsolták nekik, hogy mondják meg neked és Péternek, hogy mit kell tennetek. *Angyalok és fény! Mindig ott voltak az én életem és Jézus életének döntő pillanataiban.* Fény és a szeretet tüze egyesített engem Istennel és Őt énvelem, leszállva Isten trónjától hozzám, Szolgálójához, és szívemből fölszállva Istenhez, Királyomhoz és Uramhoz. Történt ez azért, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg volt írva. (Másik célja az volt), hogy mintegy fény-függőnyt alkossanak, amely ráterül Isten titkaira, hogy a sátán és szolgálói ne ismerjék meg, a megfelelő idő előtt, a Megtestesülés titkának megvalósulását. Ma este is magam körül érzem az angyalokat, bár nem látom őket. És növekedni érzem bensőmben a Fényt, egy ellenállhatatlan fényt, hasonlót ahhoz, ami akkor burkolt be engem, amikor Krisztust fogantam, és amikor világra hoztam Őt. Fény, amely olyan szeretet-hévből származik, amely hatalmasabb annál, amit magamban hordozok. A szeretetnek egy ilyen hasonló hatalmával ragadtam ki a Mennyekből az Igét, idő előtt, hogy Emberré legyen és Megváltóvá. A szeretetnek ilyen hasonló hatalma által, amilyen ma eláraszt engem, remélem, hogy az Ég elragad és elvisz oda, ahová menni vágyakozom lelkeimmel, hogy a szentek népével és az angyalok karaival együtt mindörökké zengjem Istennek meg nem szűnő 'Magnifikátomat' [Lk 1, 46-55] a nagyszerű dolgokért, melyeket velem, szolgálójával művelt»« (*Poema X. 334-335. o.*).

Itt van nekünk az angyalok valóságos röpködése Királynőjük körül! A szolid kis názáreti házban meg

»... az Arkangyal... köszöntötte Királynőjét.« (*Poema III. 73. o.*).

b) »*Apostolok Királynője*«. – Annak tekintik őt az apostolok Krisztus feltámadása után, és különösen Pünkösöd napján.

Mindjárt Mátyás apostollá választása után, akit Júdás helyére jelöltek az apostolok, elvezetik

»Mátyást Máriához, aki összeszedetten imádkozik a szobájában, hogy az új apostol, Isten Anyjától is megkapja a köszöntés és a kiválasztás szavát.« (*Poema X. 263. o.*).

És azért is, hogy hódolatukat kifejezzék az »apostolok Királynője« előtt (*Azaria, 51, 108, 111. o.*).

De főképpen Pünkösöd napján ott a Cönakulumban, a Szentlélek eljövetelekor tűnik a Szentséges Szűz az apostolok Királynőjének.

A Cönákulumban csak a Tizenkettő tartózkodik, »Mária felügyelete mellett.« (*Azaria*, 158. o.). Az ablakok be vannak zárva.

»A Szűzanya egyedül ül a helyén. Mellette, a fekvőszékeken ül Péter és János, jobboldalán Péter, balja felől János. Mátyás, az új apostol, Jakab, Alfeus fia és Tádé között van. A Szűzanya előtt egy nagy, alacsony, sötét fából készült, bezárt láda van.

Mária mélykék színű ruhát visel. A fején fehér fátyolkendő van, s erre borul köpenyének szegélye. A többiek mind fedetlen fővel vannak.

Mária lassan, hangosan olvas. De a kevés világosság miatt, ami odáig eljut, azt hiszem, olvasás helyett ő inkább emlékezetből ismétli a szavakat, amelyek arra a tekerésre vannak írva, amelyet szétnyitva tart. A többiek csendben, elmélkedve követik. Időnként, ha arra sor kerül, válaszolnak rá⁵⁵.

Mária arcát elragadtatott mosoly változtatja át. Ki tudja, mit lát, ami képes ennyire lángra gyújtani a szemeit, amelyek olyanok, mint két világos csillag? És mi képes úgy kipirosítani elefántcsont színű arcát, mintha valami rózsaszínű láng vetődne rá? Ő valóban a titkos értelmű Rózsa... Az apostolok előre hajolnak, kissé oldalra billent fejjel, hogy láthassák az arcát, mialatt oly édesen mosolyog és oly hangon olvas, mintha angyalok énekelnének. És Péter ettől úgy meghatódik, hogy két fényes könnycsepp gördül ki a szeméből, és pereg le az orra mentén húzódó mély ráncon át, hogy beleveessen szakálla bozótjába. János viszont tükrözi a szűzi mosolyt, és ő is lángol a szeretettől, miközben tekintetével azt követi, amit a Szűz olvas a tekeresből, és amikor egy másik tekerest nyújt át neki, ránéz, és rámosolyog.

Vége az olvasásnak. Mária hangja elhallgat. Megszűnik a széttekert és összezsavart pergamen susogása. Mária újból benső imába merül kezeit a mellén összetéve, homlokát pedig a kis ládának támasztva. Az apostolok utánozzák...

Igen erős, kellemes zúgás hangzik fel hirtelen a reggeli csöndben, amely egyszerre szél és hárfahang, emberi ének és tökéletes orgonahang. Egyre dallamosabban és erősebben közeledik, és rezgéseivel betölti a földet, szerteárad, és behatol a házba, a falakba és a berendezési tárgyakba. A csillár lángja, amely addig mozdulatlan volt a bezárt szoba békéjében, úgy lobog, mintha szél rohamozta volna meg, és a csillár láncocskái csilingelnek az őket érintő természetfeletti hanghullámoktól.

Az apostolok ijedten emelik fel a fejüket, és minthogy ez a gyönyörű zúgás – amelyben benne vannak mindazok a legszebb hangok, amelyeket Isten a Mennyeknek és a Földnek adott – egyre közeledik, néhányan felállnak menekülésre készen, mások a földre borulnak, kezükkel és köpenyükkel befedik a fejüket, vagy mellüket verve kérnek bocsánatot az Úrtól. Néhányan Máriához simulnak, mivel túlságosan ijedtek ahhoz, hogy megtartsák azt a bennük mindig meglevő, tartózkodó viselkedésüket a Tisztaságos iránt. Csak János nem rémül meg, mert látja az öröm sugárzó békéjét, amely egyre fokozódik Mária arcán. Mária fölemeli a tekintetét, és rámosolyog valamire, amit csak ő lát, majd térdre ereszkedik, karjait széttárja. Mozdulatától szétnyílt köpenyének két kék szárnya ráterül Péterre és Jánosra, akik őt utánozva szintén letérdeltek. De mindaz, aminek leírása nekem percekbe került, az egy percnél kevesebb idő alatt ment végbe.

És ez után, íme a Fény, a Tűz, a Szentlélek egy utolsó dallamos zúgással belép a bezárt szobába, rendkívül fényes, izzó gömb alakjában, ajtó vagy ablak megmozdítása nélkül, és egy pillanatig lebegve marad Mária feje fölött. Úgy háromarasznyira van a

⁵⁵ Így jegyzi le P. Berti: »Ez olyan „lectio divina”: olvassák, hallgatják, elmélkednek rajta, aktívan bekapcsolódva. És a Szűzanya, az Egyház anyja ennek a Tanítónője« (*Poema X.* 265. o. 5. lábjegyzet).

fejétől, amely most fedetlen, mert Mária, meglátva a Vigasztaló Tüzet, föltartotta karjait, mintegy hogy könyörögjön hozzá, és fejét örömkialtással és a határtalan szeretet mosolyával hátravetette. És e pillanat után, amelyben a Szentlélek egész Tüze, a teljes Szeretet, Jegyese felett összpontosult⁵⁶, a Szentséges Gömb szétválík tizenhárom zengő és tündöklően fénylő lángra, olyan fénnel, amit semmilyen földi hasonlattal sem lehet leírni, és leereszkedik, hogy érintse minden apostol homlokát.

Azonban az a láng, amely Máriára száll le, a homlokára, hogy megérintse, nem egyenes lángnyelv, hanem korona, amely átöleli és körülfogja a szűzi fejet, mint valami koszorú, Királynővé koronázva Isten Leányát, Anyját, Jegyesét, a Romolhatatlan Szüzet, az Egészen Szépet, az Örök Kedveltet és az Örök Leányt. Ő az, akit semmi, semmiben sem tud elcsüggeszteni. Az, akit a fájdalom öregg tett, de aki kivirágzott a Feltámadás örömeiben, mivel benne ugyanaz a szépség nyer hangsúlyt, mint a Fiában, a testnek, a tekintetnek, az életerőnek ugyanaz a frissessége... mert már előre megvan benne Mennybe fölvetett dicsőséges testének a szépsége, hogy a Mennysors Virága legyen.

A Szentlélek, lángjaival tűzpirosan fénylik) a szeretett Szűz feje körül. Hogy milyen szavakat mond neki? Ez titok! Az áldott arc elváltozik a természetfeletti örömtől, és szeráfi mosolytól ragyog, s közben a boldog könnyek az Áldott Szűz orcáin mint gyémánszemek gurulnak végig, melyeken meg-megvillan a Szentlélek fénye.

A Tűz így marad ott egy ideig... És utána eltűnik... Leszállása emlékeként olyan illat marad vissza, amelyet egyetlen földi virág sem képes árasztani... A Menny illata ez!...

Az apostolok magukhoz térnek...

Mária megmarad elragadtatásában. Csak a karjait teszi a keblére, szemeit lehunyja, a fejét lehajtja... Folytatja beszélgetését Istennel... minden iránt érzéketlen... Senki sem meri megzavarni.

János, reá mutatva így szól: „Az oltár ő. És az ő dicsőségén pihent meg az Úr dicsősége...”

„Igen. Ne zavarjuk meg örömét! Menjünk inkább, hirdessük az Urat, és váljanak ismertekké művei és szavai a népek között”, mondja Péter természetfeletti heves buzgósággal.

„Menjünk! Menjünk! Isten Lelke lángol bennem!” mondja Jakab, Alfeus fia.

„És cselekvésre sarkall mindannyiunkat. Menjünk, hirdessük az igét az embereknek!”

Úgy mennek ki, mintha tolnák őket, vagy egy szél vagy valami hatalmas erő ragadná magával őket.« (Poema X. 264-268. o.).

Jézus maga nem ok nélkül méltóztatott a Szűzanyát a »a Papság Királynője« címmel illetni (Poema X. 29. o.), Papság, melynek teljességével az Apostolok és utódaik rendelkeznek.

c) »Szüzek Királynője«. – Betániában vagyunk, Lázárnál, azon délutánok egyikén, amelyek megelőzik Jézus mennybemenetelét. A Szűzanya körül, egy tágas szobában ott

⁵⁶ Ismét P. Berti jegyzi fel: »Ez a mű megerősíti, hogy a Vigasztaló Lélek teljes Lángja a Jegyes szűzi feje felett gyűlt össze és állt meg, és onnan oszlott tizenhárom lángra. Talán azért tette ezt a Vigasztaló, hogy kimutassa a Szűz iránti jegyesi Szeretetét, és Máriáét az ő Ura iránt, aki a Földről hívta és levonzotta a Szentlelket, és kiérdemelte annak bőséges kiáradását.« (ibid., 266. o. 12. lábjegyzet).

vannak a leghűségesebb nőtanítványok. Egyszer csak Bertalan apostol a szüzek csoportjára néz, akiknek az arcát lágy pír önti el, mintha a lenyugvó nap fénye áradna el rajtuk.

»De a mélyen átélt lelki öröm lángja az, ami felgyújtja őket. *Mária, a szüzek Szüze*, fehér lenvászon ruhájában, tisztaságba öltözött liliomként szóltanul lehajtja a fejét, miközben mosolyog...« (Poema X. 235. o.).

»Szüzek Szüze«. A keresztény szüzek megszámlálhatatlan választott serege, azt lehet mondani, hogy Názáretben, Mária szerény kis hajlékában született, isteni Fia nyilvános fellépésének második évében. Jézus, Péterrel, Andrással és Jánossal kopogtat kis otthona ajtaján, és Mária azonnal ajtót nyit,

»... arcát tündöklő mosoly ragyogja be, amint meglátja Jézusát.

„Isten hozott, Fiam! Tegnap óta egy tiszta galamb van nálam, aki rád vár. Messziről jön. És aki idekísérte, nem maradhatott tovább. Mivel tanácsot akart kérni, én adtam neki, amint tudtam. De Fiam, egyedül csak te vagy a Bölcsesség. Titeket is Isten hozott! Jöjjetek, és azonnal frissítsétek fel magatokat!”

„Igen. Maradjatok itt. Én máris ahhoz a teremtéshez megyek, aki vár engem.”

A kíváncsiság élénk mindhármójukban, de különböző módon. [...]

Jézus azonban nem törődik egyikükkel sem. Mialatt a három rászánja magát, hogy bemenjen a konyhába, ahol Mária ételt, a tűz pedig meleget kínál nekik, Jézus fölemeli a függönyt, amely a virágos- és konyhakertbe vezető nyílást rejti, és kimegy. A kellemes napsütés még légiesebbé és valószínűtlenebbé teszi a kertben álló magas mandulafa virággal borított ágait. Ez az egyetlen fa áll virágban. Ez a legmagasabb a kert fái között. Ott áll gazdagon, rózsaszínes fehér selyemköntösében, a többi fa csupasz szegénysége között... [...]

Jézus, mellén összefont karral, egyenesen áll a napsütésben, és rámosolyog édesanyja kertjének tiszta, nyugodt bájára, ahol a virágágyakban a liliomok már mutatják első levélkezdeményeiket, míg a rózsafák még levél nélküliek. Az olajfa is ott áll a maga ezüst leveleivel. Más virágcsaládok, szétszórva az egyszerű zöldséges és salátás ágyások között, még csak kezdenek kizöldülni. Tiszta, gondozott, kedves kis kert ez, mintha belőle is a tökéletes szüzesség tisztasága áradna.

„Fiam, gyere a szobámba! Oda vezetem hozzád, mert amikor meghallotta a sok hangot, hátrafutott a kert végébe.”

Jézus bemegy édesanyja kis szobájába, ebbe a mindig tiszta, végtelenül tiszta kis szobába, amely hallotta az angyallal való beszélgetés szavait. Azonban még a kertenél is erősebben árasztja Annak angyali, szűzi, szent lényét, aki itt lakik évek óta, és árasztja az Arkangyalét is, aki ebben a kis szobában hódolt Királynője előtt. [...]

Mária keze óvatosan emeli fel a függönyt. Jézus, aki az ajtónak háttal állva elmerül ennek a tisztaságos fészeknek a szemlélésébe, megfordul.

„Nézd, Fiam! Hozzád vezetem. Egy kis bárány. Te pedig a Pásztor vagy.” Mária kézen fogva lép be egy fiatal, barna, karcsú leánnyal, aki erősen elpirul Jézus előtt. A Szűzanya tapintatosan visszavonul, és újra leengedi a függönyt.

„Béke veled, kisleány!”

„Béke... Uram!...” A kisleánynak a nagy megindultságtól elakad a szava, és csak letérdel lehajtott fejjel.

„Állj fel! Mit kívánsz tőlem? Ne félj hát...”

„Nem félek... de... most, hogy itt vagyok előtted... pedig annyira akartam ezt... mindaz, ami könnyűnek és fontosnak látszott, hogy elmondjam neked... most nem jut eszembe... és már nem is látszik annak... Ostoba vagyok... Bocsáss meg, Uram!...”

„Földi kegyelmet kérsz⁵⁷? Csodára van szükséged? Vannak lelkek, akiket meg akarsz téríteni? Nem? Akkor hát mit kívánsz? Rajta, beszélj! Akkora bátorságod volt, és most eltűnt? Nem tudod, hogy én az vagyok, aki fokozza az erőt? Igen? Tudod? Nos, akkor rajta, beszélj, úgy, mintha apád volnék. Fiatal vagy. Hány éves vagy?”

„Tizenhat, Uram.”

„Honnét jössz?”

„Jeruzsálemből.”

„Mi a neved?”

„Annalia...”

„Nagyanyámnak és Izrael oly sok szent asszonyának a kedves neve, és hogy csak egyet említsünk, Jákob jó, hűséges, szerető, szelíd feleségének a neve. Ez jót jelent számodra. Példamutató feleség és jó anya leszel. Nem? Rázod a fejed? Sírsz? Talán elbocsátottak? Ezt sem? Meghalt a neked eljegyzett férfi? Még nem választott ki senki?”

A fiatal lány egyre csak a fejét rázza. Jézus hozzá lép, megsimogatja, és kényszeríti arra, hogy felemelje a fejét és reá nézzen... Jézus mosolya legyőzi a leány nagy izgalmát. Nekibátorodik: „Uram, én boldog menyasszony lennék, a te jóvoltodból. Nem ismeresz fel engem, Uram? Én vagyok az a tüdőbeteg, haldokló menyasszony, akit te gyógyítottál meg Jánosod kérésére... A tőled kapott kegyelem után... más testem lett: egészséges, az előzőleg haldokló helyett. De más lett a lelkem is... Nem tudom... Már nem ugyanannak éreztem magam... A gyógyulás öröme és az a bizonyosság, hogy így már férjhez mehetek, csak az első órák alatt tartott. Pedig haldoklásom alatt azért keseregtem, hogy nem érem meg, hogy asszony legyek. És utána...” A fiatal lány egyre nyíltabb lesz, eszébe jutnak azok a szavak és gondolatok, amelyeket elfelejtett abbéli zavarában, hogy egyedül van a Mesterrel... „... és utána azt éreztem, hogy nem szabad csak önzőnek lennem, és csak ezt gondolnom: 'Most boldog vagyok', hanem valami többre kell gondolnom, olyan valamire, ami eljut hozzád és Istenhez, a te és az én Atyámhoz. Valami apróságra, de ami kifejezi, hogy hálás vagyok. Sokat töprengtem, és amikor a következő szombaton találkoztam a vőlegényemmel, ezt mondtam neki: 'Hallgass ide, Sámuel! A csoda nélkül pár hónapon belül meghaltam volna, és örökre elveszítettél volna. Most én, veled együtt, valami áldozatot szeretnék felajánlani Istennek, hogy kifejezzem, Őt magasztalom, és hálát adok neki.' Sámuel pedig azonnal azt mondta, mivel szeret engem: 'Menjünk együtt a Templomba, és áldozzuk fel az áldozati állatot!' De én nem ezt akartam. Szegény és a nép köréből való vagyok, Uram. Keveset tudok, és még kevesebbet tehetek. De a kezeden keresztül, amelyet beteg keblemre tettél, valami behatolt nemcsak roncs tüdőmbe, hanem szívem belsejébe is. Tüdőmbe egészség, szívembe bölcsesség. És megértettem, hogy egy bárány föláldozása nem az az áldozat, amit a lelkem akar, amely téged... amely téged szeret.” A leány elpirulva elhallgat szeretetének e megvallása után.

„Folytasd félelem nélkül! Mit akart a lelked?”

„Olyan áldozatot felajánlani neked, ami méltó hozzád, Isten Fiához! És akkor... és akkor arra gondoltam, hogy mivel az áldozatot Istennek ajánlom, lelki dolognak kell lennie, vagyis a menyegzőre való várakozásomat kell feláldoznom, irántad, Megmentőm iránti szeretetből. Nagy öröm ám a menyegző, tudod? Nagy dolog az, amikor szeretjük egymást! Kívánság, vágy, hogy teljesebbé vigyük!... Csakhogy

⁵⁷ Így jegyzi fel Valtorta: »Jézus tudta és emlékezett rá, de azt akarta, hogy a lelkek a legnagyobb szabadsággal és bizalommal nyiljanak meg előtte«.

már nem az voltam, aki néhány nappal előbb. Így már nem a menyegző jelentette számomra a legszebb dolgot... Megmondtam Sámuelnek is... és ő megértett. Ő is nazír akart lenni egy éven át, attól a naptól kezdve, ami menyegzőnk napja lett volna, vagyis Adar első napja utáni naptól kezdve. Közben elindult keresésemre, hogy kimutassa szeretetét az iránt, aki visszaadta a menyasszonyát, hogy szeresse és megismerje őt, vagyis téged. És sok hónap múltán meg is talált az Acqua Speciosanál. Én is odamentem... és szavad teljesen megváltoztatta a szívemet. Most már nem elégszem meg előbbi fogadalmammal... Mint az a mandulafa odakinn, amely a nap fokozódó melegétől kihajtott, miután hónapokon keresztül halott volt, majd virágba borult, és leveleket fog hozni, s azután gyümölcsöket, ugyanígy haladtam én előre annak ismeretében, ami jobb. Legutóbb, amikor már biztos voltam önmagamban és abban, amit akarok – mert ezekben a hónapokban csak ez járt az eszemben –, legutóbb, amikor ahhoz a forráshoz mentem, te már nem voltál ott... Elűzték... Annyit sírtam, és annyit imádkoztam, hogy a Magasságbeli meghallgatott, és így rá tudtam venni anyámat, hogy engedjen idejönnöm egy férfi rokonommal, aki Tibériásba ment, hogy beszéljen a Tetrarka udvari embereivel. A majoros mondta, hogy itt talállak. Édesanyádat találtam itt... és az ő szavai, maga az, hogy őt hallgathattam, és mellette lehettem e két napon át, mindez teljesen megérlelte bennem kegyelmed gyümölcsét.” A lányka úgy térdel le, mint egy oltár előtt, mellén összefonott karral.

„Jól van. De pontosan mit akarsz? Mit tehetek érted?”

„Uram, én egy... én egy nagy dolgot szeretnék! És ezt egyedül te adhatod meg nekem, élet és egészség Adományozója, mert úgy gondolom, hogy amit te megadhatsz, azt el is tudod venni... Azt szeretném, ha az életet, amit nekem adtál, te elvinnéd tőlem fogadalmam éve alatt, mielőtt az véget ér...”

„De miért? Nem vagy hálás Istennek visszanyert egészségéért?”

„Nagyon! Határtalanul! De csak egy dolog miatt: s ez az, hogy mivel életben maradtam az ő kegyelme és a te csodád folytán, megértettem, mi a legjobb.”

„Mi az?”

„Angyalként élni. Ahogyan Édesanyád, Uram, s ahogyan te élsz... ahogyan a te Jánosod él... A föld három liliuma, három fehér lángja, három boldogsága, Uram. Igen. Mert úgy gondoltam, hogy Istent bírni boldogság, és hogy Isten azoké, akik tiszták. A tiszta, úgy hiszem, egy kis Mennysországnak, közepén az ő Istenével, és körülötte az angyalok... Ó, Uram, ezt szeretném!... Kevésszer hallottalak, és kevésszer Édesanyádat és Izsákot. Másokhoz nem fordultam, hogy mondják el nekem szavaidat. De úgy érzem, a lelkem mindig hall téged, és te vagy a tanítómestere... Befejeztem, Uram...”

„Annalia, sok az, amit kérsz, és sok az, amit adsz... Leányom, te megértetted Istent, és azt a tökéletes állapotot, amelyre a teremtmény eljuthat, hogy hasonlítson a Végtelenül Tisztához, és hogy örömét találja benne a Végtelenül Tiszta.” Jézus két keze közé fogta a térdeplő leány barna fejét, és fölébe hajolva beszél hozzá: „Az, aki Szűztől született – mert csak ott vehetett lakóhelyet magának, ahol liliumok vették körül –, megundorodott, leányom, a világ hármaskörétől. És a temérdek undortól összezúzva roskadna le, ha az Atya – aki tudja, hogy Fiának mire van szüksége – nem lépne közbe szeretetének megnyilatkozásaival, hogy támogassa lesújtott lelkemet. A tiszták jelentik az én örömeimet. Te azt adod nekem, amit a világ elvesz tőlem kifogyhatatlan alávalóságával. Áldott legyen ezért az Atya és te, leánykám! Menj nyugodtan! Történni fog majd valami, ami örökreszólóvá teszi fogadalmadat. Légy egyike a Krisztus véres útjaira hintett liliumoknak.”

„Ó, Uram!... még szeretnék valamit...”

„Mit?”

„Hogy ne érjem meg halálodat... Nem bírnám elviselni, hogy meghalni lássam Azt, aki az én Életem!”

Jézus szelíden mosolyog, és kezével letörli a két könnypatakot, amely lefelé csorog a barna arcocskán. „Ne sírj! A liliumok sohasem gyászolnak. Te ragyogni fogsz angyali koronád minden igazgyöngyével, amikor majd meglátod megkoronázott Királyodat belépni Országába. Menj! Az Úr Lelke legyen oktatód első és második eljövetelem között. Megáldalak téged az Örök Szeretet lángjaival.”

Jézus kinéz a kertbe, és szól: „Édesanyám! Itt van egy kisleány, egészen neked való. Most boldog. De merítsd még bele a te hőtisztaságodba most, és ahányszor csak elmegyünk a Szent Városba, hogy mennyei hópehely legyen, amelyet a Bárány trónjára hintenek.” Ezzel Jézus visszamegy övéihez, Mária pedig a leányt simogatja, és vele marad.

Péter, András és János kérdően tekint rá. Jézus ragyogó arca elárulja, hogy boldog. Péter nem tudja magát türtöztetni és megkérdi: „Kivel beszélgettél annyit, Mesterem? És mit hallottál, hogy csak úgy sugárol az örömtől?”

„Egy élete hajnalán levő teremtéssel beszélgettem; *azzal, aki hajnala lesz sokaknak, akik majd utána jönnek.*”

„Kik?”

„*A szüzek.*”

András halkán ezt suttogja magának: „Nem ő az...”

„Nem. Nem ő. De te, aki türelmes vagy, ne fáradj bele az imába. Imádságod minden szava olyan, mint egy hívó szó, mint egy mécsvilág az éjszakában, és ez segíti és vezeti őt.”

„De hát kit vár a testvérem?”

„Egy lelket, Péter. Egy nagyon nyomorultat, akit ő nagyon gazdaggá akar tenni.”

„És hol talált rá András, aki sohasem mozog, sohasem beszél, soha nem kezdeményez?”

„Az én ösvényemen. Gyere velem, András! Menjünk el Alfeushoz, és áldjuk meg sok unokája között. Ti pedig várjatok meg engem Jakab és Júdás házában. Édesanyámnak szüksége van arra, hogy egész nap egyedül hagyjuk.”

És hogy így eltávoznak, ki erre, ki arra, *a titok körül fogja annak örömét, aki elsőként kötelezte el magát a szüzességre Krisztus iránti szeretetből.* (Poema III. 72-77. o.).

Majd nőtanítványaihoz szólva Jézus ezt mondta:

»„Tegnap egy leányka azt kérte tőlem, fogadjam el életét áldozatul, mielőtt elérkezne menyegzőjének órája, mert érzi, hogy úgy szeret engem, ahogyan Istent kell szeretni: vagyis egész lényével, önmaga teljes odaadásáig. És én ezt meg fogom tenni. Ennek óráját elrejtettem előle, hogy lelke ne remegjen a félelemtől, és lelkénél is jobban a teste. Halála olyan lesz majd, mint a virágé, amely összezárja bóbítóját egy estén abban a hitben, hogy másnap majd újra szétnyitja, ám soha többé nem tárja szét, mert életét magába szívta az éjszaka csókja. És ezt megteszem kívánsága szerint, és halálos álomba szenderülése néhány nappal előzi meg az enyémet. Hogy ne várokoztassam a Limbusban ezt az első szüzemet, s hogy halálom után azonnal megtaláljam... Ne sírjatok! A Megváltó vagyok... De ez a szent leányka mégsem kérte, hogy követhessen engem. Rögtön a csoda után nem elégedett meg a hozsannázással, hanem úgy tudta hasznosítani a csodát, mint kamatozás céljából odaadott pénzt, és az emberi hálálkodásból eljutott a természetfölötti hálaadáshoz, egy

földi kívánságtól egy természetfölötti hálaadáshoz. Ezzel olyan lelki érettséget mutatott, amely majdnem mindenkiét felülmúlja. Azt mondom 'majdnem', mert köztetek, akik hallgattok engem, vannak ugyanolyan, sőt őt felülmúlóan tökéletesek. És ez a leányka mégsem kérte, hogy követhessen engem. Sőt arra mutatott kívánságot, hogy leányból angyallá fejlődését otthona rejtekében vihesse végbe. S én mégis annyira szeretem őt, hogy azokban az órákban, amikor undort érzek mindaz iránt, ami világ, ezt az édes teremtet idézem emlékezetembe, áldva az Atyát, aki a szeretet és tisztaság e virágaival törli le könnyeimet és verejtékemet, aki olyan világnak vagyok a Tanítómestere, amely nem akar engem."« (*ibid.* 81. o.).

Az Igehirdetés harmadik évében, Kuza Johannájának a házában történik egy másik epizód, amelyik teljes fényében mutatja meg a »szüzek Királynőjét«. Jeruzsálemben, a Húsvét előtti csütörtökön, a Szűzanyával együtt jelen voltak Jézus nőtanítványai. Mindannyian Johannának és a férjének igyekeztek segíteni, hogy ebédet készítsenek a szegényeknek, sántáknak, vakoknak, árváknak, öregeknek stb. Az egyik pillanatban Jézus Annaliával találkozik, (az első Istennek szentelt leányka), és Jairus feltámasztott kislányával. Jézus hallja, hogy Annalia »Mirjámnak« szólítja Jairus kislányát, ezért megkérdezi tőle:

„... De mióta hívnak téged Mirjámnak, kisleány?”...
 „Mától kezdve. Mostantól [– feleli a leányka –]. Édesanyád adta nekem ezt a nevet. Mert... igaz, Annalia? Ma nagy nap van négy hajdon számára...”
 „Ó, bizony! Mondjuk meg az Úrnak, vagy bízzuk Máriára?”
 „Máriára! Máriára! Menj, menj, Uram! Édesanyád majd elmondja neked”, és könnyedén elszaladnak...« (*Poema V.* 477. o.).

Jézus felmegy a teraszra, és sok asszonyt üdvözöl, nőtanítványokat és nem nőtanítványokat, akik ott összejöttek. A Szűzanya Jézusa mellett van.

»A nagy ponyván átszűrődő arany-fényben, amely kissé zöldes színűvé válik ott, ahol – hogy az arcokig jusson – át kell szűrődnie a lugasként felfuttatott rózsá- és jázminbokrok kusza szövevényén, Mária még fiatalabbnak és karcsúabbnak hat. Olyan, mint a legifjabb nőtanítványok alig valamivel idősebb nőtestvére, és szép, mint a függőkertben virágzó legszebb rózsza. A függőkertben köröskörül hatalmas kővázák vannak elhelyezve, és ezekbe vannak ültetve a rózsafák, jázminok, gyöngyvirág, liliom és más kedves növények.

„Anyá, a feleségem olyan furcsán beszélt!... Mi történt, hogy a feleségem azt mondja magáról, hogy egyszerre van megcsonkítva, és megkoronázva?” kérdi Fülöp, aki ég a vágytól, hogy megtudja, mi történt.

Mária édesen mosolyog, miközben ránéz, és – ő, aki tartózkodik a bizalmaskodástól – megfogja a kezét, és így beszél: „Oda tudnád-e adni Jézusomnak azt, ami számodra a legkedvesebb? Valójában meg kellene tenned... mert ő a Mennyszágot adja neked, meg az utat, hogy oda eljuss.”

„Hát persze, Anyá, amim csak van... főleg, ha tudnám, hogy azzal boldoggá tenném őt.”

„Igen, rendelkezél vele! Fülöp, a másik leányod is az Úrnak szenteli magát. Az imént mondta ezt nekem és anyjának, sok nőtanítvány jelenlétében...”

„Te?! Te?!” kérdi Fülöp elképedve, mutatoujjával a bájos leány felé mutatva, aki Máriához simul, mintegy oltalomért. Az apostol nehezen nyeli le ezt a második csapást, amely egyszer s mindenkorra megfosztja attól a reménytől, hogy unokái

legyenek... Letörli homlokáról a hír hallatán hirtelen előtörő verítéket... tekintetét végigjártatja a körülötte lévők arcán. Küszködik... Szenved.

A leány így eseng: „Apám... add bocsánatodat... és áldásodat...” és a lábához csúszik.

Fülöp gépiesen megsimogatja gesztenyeszín haját, és megköszörüli torkát, mert csomó szorítja össze. Végre megszólal: „A bűnt elkövető gyermekeknek szoktak megbocsátani... Te nem vétkezel, amikor a Mesternek szenteled magad... és... és... és szegény apád csak ezt mondhatja neked: 'légy áldott'... Ah, leányom, leányom!... Mily szelíd és rettenetes az Isten akarata!” és lehajol, felállítja, átöleli, megcsókolja a homlokán, a haján, sírva... majd, továbbra is karjai közt tartva, Jézus felé megy, és ezt mondja neki: „Tessék! Én nemzettem, de te vagy az Istene... Neked több jogod van hozzám, mint nekem... Köszönöm... köszönöm, Uram, az... örömet, amelyet...” tovább nem tudja folytatni. Térdre hull Jézus előtt, és lehajol, hogy megcsókolja lábait, és így nyög fel: „Soha, soha nem lesznek unokáim!... Az álmom!... Öregségem felderítője!... Bocsásd meg ezt a sírást, Uram... Szegény ember vagyok...”

„Állj fel, barátom! És légy boldog, hogy zsengeidet az angyali virágágyaknak adod. Jöjj! Jöjj ide, közém és Édesanyám közé! Hadd halljuk tőle, hogyan is történt ez, mert biztosítalak, ebben nincs se vétkem, se érdemem⁵⁸”.

Mária megmagyarázza: „Én is csak keveset tudok mondani erről. Mi, asszonyok, egymás között beszélgettünk, és amint ez gyakran megtörténik, szüzességi fogadalmam felől kérdezősködtek. Arról is érdeklődtek, hogy látom én, milyenek lesznek majd a jövő szüzei, mi lesz a feladatuk, milyen dicsőségben részesülnek. Válaszoltam nekik, ahogy tudtam... Jövőjüket illetően én úgy láttam, hogy életüket elmélyült imában töltik majd, vigaszt nyújtva azokért a szenvedésekért, amelyeket a világ okoz majd Jézusomnak. Ezt mondtam: 'A szüzek lesznek az apostolok segítői, ők mossák meg a beszennyezett világot, és öltöztetik fel saját tisztaságukkal, s ezzel teszik illatossá; ők lesznek azok az angyalok, akik dicsőítő énekeket zengenek majd, hogy elfödjék a káromlásokat. S ettől Jézus boldog lesz, és kegyelmeket fog adni a világnak, és irgalmat fog gyakorolni e bárányok miatt, akik szerte a farkasok között vannak...' és más dolgokat is mondtam. És Jairus leánya ekkor ezt kérte tőlem: 'Adj nekem, ó Anya, egy nevet szüzi jövőm számára, mert én nem engedhetem meg, hogy férfi élvezze azt a testet, amelyet Jézus támasztott életre. Egyedül övé ez a test, míg testem a sírba, lelkem az Égbe nem jut'. Annalia pedig ezt mondta: 'Én is úgy éreztem, hogy nekem is így kell tennem. És ma egy fecskénél is vidámabb vagyok, mert minden kötelék elszakadt!' És ekkor történt, ó, Fülöp, hogy a te leányod is így szólt: 'Én is olyan leszek, mint ti. Szűz, örökre!' Az anyja, aki ekkor jött oda, felhívta a figyelmét, hogy így nem lehet ekkora elhatározást tenni. Ő azonban nem változtatta meg döntését. És aki azt kérdezte tőle, régen támadt-e ez a gondolata, annak azt felelte: 'nem', annak pedig, aki azt kérdezte tőle, hogy jutott ez eszébe, így felelt: 'nem tudom. Mint valami fény-nyíl, úgy hasított a szívembe, és megértettem, milyen szeretettel szeretem Jézust' ”.

Fülöp felesége megkérdi a férjétől: „Hallottad?”

„Igen, asszony! A testem jajgat... holott énekelnie kellene, mert ez megdicsőülését jelenti. A test, a mi nehézkes testünk, két angyalt nemzett. Ne sírj, asszony! Az imént te mondtad: Ő (Jézus) megkoronázott téged... A királynő nem sír, amikor megkapja a koronát...”.

⁵⁸ Vagyis: „Én semmiképpen nem vagyok felelős érte!”

De maga Fülöp is sír, és még többen a férfiak és nők közül, akik körülveszik őket. Mária, Simon felesége az egyik sarokban sír keservesen... Mária Magdolna egy másikban, s közben ruháját gyűrűkéli, melyről gépiesen tépdési a szegélyét díszítő fonal szárait. Anasztázika is könnyezik, és kezével igyekszik elrejtetni könnyes arcát.

„Miért sírtok?” kérdi Jézus.

Nem felel senki. Jézus Anasztázikát szólítja, és tőle kérdezi meg újra, mire ő: „Mert, Uram, egy undorító öröm miatt, melyben csak egyetlen éjszakán volt részem, elveszítettem a lehetőségét, hogy egyik szüzed lehessenek.”

„Minden életállapot jó, ha abban valaki az Urat szolgálja. A majdani Egyházban szükség lesz szüzekre és asszonyokra. Mindre szükség van Isten Országának a világban való diadalához, és a paptestvérek munkájához...”« (*ibid.* 478-480. o.).

III. A Szent Szűz az Egyház »Előképe«

Azonfelül, hogy Mária »Anyja« és Királynője« az Egyháznak, ennek »Előképe« is, vagyis az Egyház legteljesebb mintaképe, eszménykép, ami felé az Egyház folytonosan tör, a célból, hogy minden tagja eljuthasson arra a tökéletességre, melyet ez az egészen páratlan »tagja« immár elért.

A Szent Szűz az Egyház »Előképe«, vagyis mindenben mintakép, különösen az életszentségben, az erények gyakorlásában. Őt »szentség tekintetében egyedül Isten szentsége múlta felül«, és »ő rendelkezik, Krisztus után, a legnagyobb életszentséggel«. (*Poema X.* 351 és 354. o.).

»Mária a legszentebb lévén [– mondja Jézus –] a Földön létező összes teremtményt együttvéve, nem úgy árasztotta magából a szentséget, mint egy lezárt edény, melyből illatmolekulák szivárognak, hanem mint egy lángoló égitest, természetfeletti hatalommal bíró ragyogást és sugarakat árasztva magából« (*Quad.* 43, 591. o.).

»Az Emberiség és annak egyedei számára [– mondja még Jézus –] az új élet Máriánál kezdődik. Az ő erényeiben, az ő életvitelében van a ti iskolátok. És szenvedésében, amelynek ezer arca volt, még abban is, ahogy Fia gyilkosának megbocsátott, benne rejlik a ti üdvösségetek« (*Poema IX.* 309. o.).

Mária úgy élt a Földön, hogy »lelke mindig az Égben repdesett« (*Quad.* 1944. nov.6.).

Mária az egész Egyház mintaképe, de különösképpen az Isten és az ember iránti szeretetben, ami az egész keresztény élet összefoglalása.

1. A Szent Szűz az Egyház »Előképe« az Isten iránti szeretetben.

Mária egész élete úgy tűnik elénk, mint Istennek állandó imádása. Valtorta Mária ezt írja:

»A Jézus által meggyógyított betegek vagy megtérített lelkek között egyet sem látok, hogy úgy imádnák Üdvözítőjüket, még a legbuzgóbbak sem, még azok sem, akik a szeretet hevében akaratlanul is színpadiassá válnak, nincs, amelynek valamelyike is hasonlítana ehhez. Ezek teljes valójukkal szeretnek, de mégiscsak emberként, akikből mindig hiányzik valami ahhoz, hogy tökéletes legyen. *Mária*, ki merem jelenteni, *isteni módon szeret. Jobban szeret, mint egy teremtmény.* Ó, ő valóban Istennek büntől mentes Leánya! Ezért tud így szeretni!... És arra gondolok, mit veszített az ember, az eredeti bűnnel... Arra gondolok, mit rabolt el tőlünk a sátán az ősszülők félrevezetésével. Elvette tőlünk azt a képességet, hogy Istent úgy

szeressük, ahogyan Mária szerette... elvette tőlünk azt a képességet, hogy helyesen szeressünk...» (Poema VII. 1331. o.).

»„Ó, Mária! [– vallja meg nyíltan a Szűzanya Kleofás Máriájának –]. Főleg egy valamiért mondok köszönetet a Fölséges Úrnak: *hogyan megengedte elérnem a tökéletes szeretetet*, amely olyan tökéletes, amennyiben ez teremtményben tökéletes lehet. Ez segít abban, hogy ilyen szavakkal gyógyítgassam és erősítsem a szívemet: 'Az ő és az én fájdalom hasznos testvéreimnek, ezért legyen áldott a fájdalom'...».

„De hát milyen szeretet a tied? Milyen szeretetnek kellene lennie bennünk, hogy ilyen szavakat mondhassunk? Hogy... hogy... hogy ne meneküljünk el gyermekünkkel, csak hogy megvédjük őt, és hogy a felebarátnak azt ne mondjuk: 'Az én első felebarátom a gyermekem, és őt mindennél jobban szeretem?' ».

„Istent kell mindenekfölött szeretnünk!”

„És ő Isten!”

„Ő az Atya akaratát cselekszi és vele én is. Milyen szeretet az enyém? Milyen szeretet legyen bennünk, hogy ilyen szavakat mondhassunk? *Az Istennel eggyéolvadt szeretet, a teljes egyesülés, a teljes ráhagyatkozás. Őbenne elveszni*, nem lenni több mint egy kis rész Óbelőle, ahogyan a kezéd a te egyik részed és azt teszi, amit a fejed parancsol. Ilyen az én szeretetem, és ilyennek kell lennie a szeretetnek, hogy mindig jóakarattal tegyük meg Isten akaratát.» (Poema VI. 1098-1099. o.).

Az isteni akarat hűséges és állhatatos teljesítése volt Mária változatlan nyugalmának és derűjének az oka.

»„Nyugalmamat hol találom? [– felelte a Szűzanya Alfeus Máriájának –]. Isten akaratának teljesítésében. Derűm honnan ered? Onnan, hogy teljesítem ezt az akaratot. Ha egy ember akaratát kellene teljesítenem, zavarban lennék, mert egy ember, a legbölcsebb is, mindig ránk kényszeríthet helytelen akaratot. De Istené!... Ő, aki érvényesítette fölöttem akaratát, s akinek én bízó szeretettel szolgálok, megadja majd segítségét arra az órára...» (Poema VI. 967-968. o.).

»Mária sosem szakadt el Istentől. (Isten) és Mária lelke egyesülve maradt egy szerető ölelésben, ami az Égben érte el csúcspontját. Ez az egyesülés volt Mária elsődleges erőforrása, mint Ádám leányának, mert abban találta meg lelki mellvértjét, hogy érinthetlenné tegye magát a Kísértő marása ellen.« (Quad., 43, 306. o.).

A Szentséges Szűz – mondja szent János –

»egymaga annyi szeretetet adott Istennek, amennyit az összes Főpap és a Templom minden más tagja nem adott Istennek a századokon át. Lángoló és tisztaságos szeretetet« (Poema X. 335. o.).

És Mária szeretete Jézusa iránt!... Egyszerűen elmondhatatlan. Bájos az az epizód, amikor Mária átadja Jézusnak

»a holmikat, melyeket a téli időszakra készített neki. Tartósak és melegek, képesek megvédeni a hidegtől és az esőtől...

„Mennyi munka, Édesanyám! [– kiált fel Jézus –]. De hát még megvannak azok, amiket a múlt télen használtam...».

„... semmi sem ment veszendőbe. Ez a köpeny, amit viselek, a te köpenyed, megrövidítve és megfestve. Nekem még megfelel. De neked már nem. *Te Jézus vagy...*»

Lehetetlen elmondani, mi van ebben a mondatban: „Te Jézus vagy!”. Egyszerű kijelentés. De ebben a pár szóban benne van az Édesanya szeretete, a nőtanítvány szeretete, az ősi héber asszony szeretete a megígért Messiás iránt, és az áldott idő héber asszonyáé, aki Jézust magáénak mondhatja. Ha az Anya imádással borult volna le Fia Isten-volta előtt, akkor is csak korlátozott formában nyilvánította volna ki hódolatát. De ezekben a szavakban több van, mint meghajtott térdek, meggörbített hát, a földet érintő homlok külsőleges imádása. Ebben benne van Mária egész lénye, teste, vére, elméje, szíve, lelke, szeretete, amely teljesen tökéletes módon imádja az Istenembert» (*Poema VII. 1330-1331. o.*).

A Szentséges Szűz szeretettel végezte a legmindennapibb és a legegyszerűbb dolgokat is. De különösen említésre méltó a szeretetben történt három elragadtatása, és a szeretet három csókja, ami Mária életében megvalósult.

A három szeretet-elragadtatás. Maga Mária fedi fel előttünk. Ezt mondja:

»„Elragadtatás volt a Fiam fogantatása. Még magasabb elragadtatás volt őt világra hozni. Az elragadtatások elragadtatása volt átmenetelem a Földről az Égbe! Csupán a Kínszenvedés alatt semmiféle elragadtatás sem tette elviselhetővé kegyetlen szenvedésem”» (*Poema X. 351. o.*).

A szeretet három csókja. Az első volt az Atya csókja abban a pillanatban, midőn kedvelt leányának a lelkét megteremtette, és testével egyesítette, megőrizve őt az áteredő büntől, és elárasztva kegyelemmel. A második a Fiú csókja volt abban a pillanatban, midőn kis szíve megkezdte működését Édesanyja szíve alatt. És a harmadik csók a Szentléleké volt, az Atya és a Fiú Szeretetének (egyesült) csókja, abban a pillanatban, midőn a Szent Szűz testével és lelkével felvitetett a Menny dicsőségébe (vö. *Poema X. 353. o.*). Jézus joggal mondhatta, hogy »Máriának akkora szeretete volt, mint a tenger« (*Poema IV. 740. o.*).

A Szent Szűz, Istennek ez a Szerelmese, joggal intézheti az Egyház minden tagjához ezt a hévvel teli felhívást:

»„Jussatok el, ó, keresztények erre a teljes szeretetre! Minden, ami földi, veszítse el értékét. Csak Isten legyen a cél! Amikor gazdagok lesztek ennek a szegénységnek a kívánásában, ami megmérhetetlen gazdagság, akkor Isten a lelketek fölé hajol: előbb azért, hogy oktassa, majd hogy magához vegye, és ti azzal a lélekkel fogtok följutni az Atyához, a Fiúhoz, a Szentlélekhez, hogy megismerjétek őket; hogy a boldog örökkévalóságon át szeressétek őket; hogy birtokoljátok az ő kegyelmi vagyonukat testvéreitek számára. Senki sem annyira tevékeny a testvérek érdekében, mint amikor már nincs köztük, hanem az isteni Fénnyel van újra egyesülve mint fény”» (*Poema X. 353. o.*).

2. A Szentséges Szűz az Egyház »Mintaképe« a felebarát iránti szeretetben.

Máriának a felebarát iránti szeretete az Isten iránti szeretetére volt méretezve, akit ő a felebarátban szeretett. Élete a felebarát iránti szeretetnek, jóságnak, gyengéd finomságnak illatától elárasztva tűnik elénk.

»Szűz Mária abba tudta hagyni az elmélkedést, az imádságot, az Istennel való kedves beszélgetést anélkül, hogy a zavarnak jelét adta volna – és elképzelheted, micsoda magasságokban járt a lelke –, és úgy tudott foglalkozni felebarátjával, hogy

Istent nem tévesztette szem elől, és anélkül, hogy a felebarát tudtára adta volna, hogy megzavarták őt. Mária legyen a példaképed!« (*Quad.* 43, 53. o.).

»Az élet [– mondja Jézus –] mindennapi dolgokból áll, de szeretetbe öltöztetve azok kiváló dolgokká változnak át. Az én Édesanyám éppoly nagy volt és méltó az angyalok csodálatára az ő „Legyen”-jének a kiejtése pillanatában, mint amikor a legmagasabb titkokról elméltetett és arról a fájdalomról, ami majd gyermeke révén sebzi meg őt; amikor az asszony legszerényebb tennivalóit végezte, amikor szeretettel kis pelenkáimat mosta, vagy a házastársa ételét készítette, vagy rendet rakott a házban. (Nagy volt éppúgy) amikor szeretettel meghallgatta a szomszédok szükségleteit. A szeretet mindig készséges, hajlékony, kedves, vidám, nagylelkű, türelmes...« (*ibid.* 19. o.).

A *Poémában* a szeretettől illatozó különböző virágokra találunk a felebarát irányában. Itt a legmeghatóbbak leírására korlátozzuk magunkat. Jézus nyilvános fellépésének harmadik évében vagyunk. Jézus a Getszemániban tartózkodik Édesanyjával. Míg beszélgetnek, a kis Marciám futva érkezik, és ezt mondja a Szűzanyának:

»...Itt van egy asszony... Egy asszony, aki téged akar látni, ó Anya! Azt mondja, Betlehemben ismert meg téged... Noéminak hívják».

„Akkoriban sok asszonyt ismertem meg! De menjünk...”

Megérkeznek arra a kis térségre, ahol a ház áll. Egy csoport ember várakozik ott, és amint meglátják Jézust, a földre borulnak. De egy asszony azonnal újra feláll, hogy Máriához siessen és a lába elé vesse magát, és nevéen szólítva üdvözli.

„Ki vagy? Én nem emlékszem rád. Kelj fel!”

Az asszony feláll, és éppen meg akar szólalni, amikor kifulladásra megérkeznek az apostolok. [...] Mindenki odatódul, hogy hallja [az asszonyt].

„Te nem emlékszel rám, ó betlehemi Mária. Én viszont harmincegy év óta emlékszem nevedre és arcodra, mint a könnyörület arcára. Én is messziről, Pergéből érkeztem oda az Összeírás miatt. És várandós voltam. De azt reméltem, időben hazaérek. Férjem útközben beteg lett, és Betlehemben egyre csak sorvadt, és végül meghalt. Halála előtt húsz nappal szültem meg gyermekünket. Jajkiáltásaim átfúrták az eget, s következtében elapadt a tejem, vagy méreggá változott. Tele lettem gennyes pattanásokkal és a kisfiamat is gennyes pattanások borították... Ezért egy barlangba dobtak bennünket, hogy ott haljunk meg... Nos... te, egyedül te jöttél, elővigyázattal, sűrű időközönként, egy hónapon keresztül, és ennivalót hoztál nekem, gyógyígtattad sebeimet. Velem sírtál, tejet adtál gyermekemnek, aki neked, egyedül neked köszönheti, hogy él... Kitetted magadat annak a veszélynek, hogy agyonköveznek, mert engem 'leprás asszonynak' neveztek. Ó, kedves csillagom! Soha nem felejtettem el ezt! Gyógyulásom után haza indultam. És Efezusban hallottam a mészárlásról. Annyit kerestelek! De annyit! Nem tudtam elhinni, hogy Fiaddal együtt megöltek azon a borzalmas éjszakán! De soha nem találtalak meg. A múlt nyáron egy efezusi ember hallotta Fiadat, megtudta kicsoda, és követte egy ideig. Másokkal együtt kíséretében volt a Sátoros ünnepeken. És hazaérkezése után elbeszélte. Én azért jöttem, hogy lássalak téged, mielőtt meghalnék, ó szent Asszony! Hogy annyszor áldjalak, ahány csepp tejet adtál Jánosomnak, hiszen azt áldott Fiadtól vetted el...” Az asszony sír, kissé meghajolva, tiszteletteljes testtartással állva, és két kezével Mária karját szorítja...

„A tejet soha sem tagadjuk meg senkitől, nővérem... És...”

„Ó, nem! Én nem vagyok a te nővéred! Te az Üdvözítő Édesanyja vagy, én meg csak egy szegény, tönkrement anya voltam, távol otthonától, özvegyen, egy

gyermekkel a keblemen, a keblemen, amely olyan kiszáradt volt, mint nyáron a patak... Nélküled meghaltam volna. Te mindent megadtál nekem! És én a te jóvoltodból tudtam visszatérni fivéreimhez, akik kereskedők Efezusban.”

„Két anya voltunk a világ számára, két szegény anya, két kisgyermekkel. Te szenvedtél özvegyi fájdalom miatt, én pedig azért, mert Fiamban engem is átszúrnak majd, ahogyan az agg Simeon mondta. Csak testvéri kötelességemet teljesítettem, amikor azt adtam, ami neked nem volt. És a fiad, él?”

„Ő ott van. A te szent Fiad gyógyította meg nekem ma reggel. Legyen áldott érte!” És az asszony ezt kiáltva leborul az Üdvözítő előtt: „Gyere, János, mondj köszönetet az Úrnak!”

Társait otthagya egy Jézus korabeli férfi jön elő. Teste izmos, arca becsületes, ha nem is szép. Csak mély kifejezésű szeme szép.

„Békesség neked, betlehemi testvérem! Miből gyógyítottalak meg?”

„A vakságból, Uram! Egyik szemem világát már elvesztettem, a másik is közel volt a megvakuláshoz. Zsinagóga-vezető voltam, de már nem tudtam elolvasni a szent könyvtekerceket.”

„Most nagyobb hittel fogod olvasni.”

„Nem, Uram! Mostantól téged foglak olvasni. Veled szeretnék maradni mint tanítvány. De semmi előjogot nem akarok magamnak követelni a tejcseppek miatt, amelyeket abból a kebelből szívtam, amelyből te táplálkoztál. Egy holdhónap napjai kevesek ahhoz, hogy szoros kapcsolatot teremtsenek. Viszont mindent megszilárdított Édesanyád akkori könnyөрülete, és a te ma reggeli könnyөрületed.”

Jézus az asszonyhoz fordul: „És te, mit gondolsz erről?”

„Hogy fiam kétszeresen is a tied. Fogadd el őt, Uram! És akkor beteljesedik a szegény Noémi álma.”

„Rendben van. Te Krisztusé leszel. Ti pedig fogadjátok társatokat az Úr nevében”, mondja az apostolokhoz fordulva.

A prozeliták lelkesednek a meghatottságtól. A férfiak rögtön maradni szeretnének. Mind. Jézus azonban határozott hangon kijelenti: „Nem! Ti maradjatok azok, amik vagytok. Térjete vissza otthonaitokba, őrizzétek meg a hitet, és várjátok a hívás óráját. És az Úr legyen mindig veletek! Menjete!”

„Megtalálhatunk még itt téged?”

„Nem. Mint ágról-ágra szálló madár, úgy változtatom tartózkodási helyemet megállás nélkül. Itt nem fogtok megtalálni. Nincs kötött útirányom és lakóhelyem. De ha úgy lesz helyes, még találkozunk, és hallani fogtok engem. Menjete. Az asszony az új tanítvánnyal maradjon itt!”

Bemegy a házba, nyomában pedig az asszonyok és az apostolok, akik meghatottan tárgyalják az eddig ismeretlen esetet és *Mária mély emberszeretetét*.

És Jézus gyors léptekkel Betániába megy. Mellette egyik oldalán a Zelóta Simon, a másikon Marciám. Boldogok, hogy ők ketten a kiválasztottak erre a látogatásra. Marciám, aki teljesen megnyugodott, rengeteg kérdést tesz fel az Efezusból jött asszonyra vonatkozóan. Azt is megkérdezi, Jézus tudott-e erről az esetről, és így tovább.

„Nem tudtam [– feleli Jézus –]. *Édesanyámnak végtelen sok jótette van*, és ezeket oly finoman, csendben végzi, hogy általában ismeretlenek maradnak.”

„Pedig nagyon szép ez az eset”, mondja a Zelóta.« (*Poema V. 430-433. o.*)

Lehet valakinek ellenvéleménye?...

Egy másik epizód, ami akkora szeretettől illatozik, Názáretben történt a karióti Júdás egyik látogatása alkalmával, melyet Máriánál tett. Az egyszerű názáreti kis ház ajtajához érve

Júdás kopogtat, kopogtat, egyre kopogtat... de senki sem nyit ajtót. Meglátja őt Sára férje, Alfeus, és ezt mondja neki:

»... Hiába kopogtatsz! [Mária] egy szegény öregasszonynál van, aki haldoklik. A harmadik őrváltáskor hívták el”.

„De nekem [– feleli Júdás –] beszélnem kell vele!”« (*Poema VI. 1004. o.*).

Akkor Alfeus szolgálatkészen lejön, és Máriához siet mondván neki, hogy valaki keresi. Júdás bosszús, hogy Alfeus meglátta, s ezért méltatlankodva felkiált:

»... Mintha egy baj nem is lenne elég!” és egy sor szidalmat szór Názáretre, a názáretiekre, Máriára, Alfeus feleségére, és még a legszentebb Máriának a haldokló asszony iránti könyörületességére, és magára a haldoklóra is...

Még be sem fejezi, amikor kitárul a kertre nyíló étkező szoba ajtaja, és a küszöbön ott áll a nagyon sápadt és szomorú Mária. „Júdás!” „Mária!” mondják egyszerre.

„Akkor kinyitom a bejárati ajtót. Alfeus csak annyit mondott nekem, hogy: 'Menj haza! Valaki vár!' és idesiettem. Annál is inkább, mert a szegény asszonynak már nincs rám szüksége. Véget ért rossz fia miatti szenvedése...”

Júdás, mialatt Mária beszél, végigszalad a sikátoron és a ház elé kerül... Mária ajtót nyit.

„Békesség neked, karióti Júdás! Lépj be!”

„Békesség neked, Mária!”

Júdás, tétovázó. Mária szelíd, de komoly.

„Hosszasan zörgettem hajnalban.”

„Tegnap este egy fiú miatt meghasadt egy anyának a szíve... És eljöttek Jézusért. De Jézus nincs itt. Neked is ezt mondom: Jézus nincs itt. Későn érkezél.”

„Tudom, hogy nincs itt.”

„Honnan tudod? Hisz alig most érkezél...”

„Anya, őszinte akarok lenni hozzád, aki annyira jó vagy. Már tegnap óta itt vagyok...”

„És miért nem jöttél be? Társaid csak egyszer nem jöttek el ezeken a szombatokon...”

„Eh, tudom! Elmentem Kafarnaumba, de nem találtam ott őket.”

„Ne hazudj, Júdás! Te egyszer sem mentél el Kafarnaumba! Bertalan mindig ott maradt, és soha nem látott téged. Bertalan csak tegnap jött el ide. De te itt voltál már tegnap... És így... Miért hazudsz, Júdás? Nem tudod, hogy a hazugság az első lépés a lopás és a gyilkosság felé?... A szegény Eszter azért érkezett el a halálhoz, mert megölte a fájdalom fia viselkedése miatt. És Sámuel, a fia, apró hazudozásokkal kezdett Názáret szégyenévé válni, amelyek később mind nagyobbak lettek... Ezekről jutott el az összes többihez. Őt akarod utánozni, te, az Úr apostola? Azt akarod, hogy anyád meghaljon fájdalmában?”

A dorgálás halk hangon, lassan történik. De mennyire talál! Júdás nem tud mit felelni rá. Hirtelen leül fejét kezébe fogva.

Mária figyel. Majd megkérdezi: „Nos? Miért akartál találkozni velem? Amíg a szegény Eszter mellett voltam, imádkoztam édesanyádért... és éretted... Mert szánalmat keltetek bennem, te is, ő is, de két különböző ok miatt.”

„Akkor, ha szánsz engem, bocsáss meg!”

„Sohasem haragudtam rád.”« (*ibid. 1004-1005. o.*).

Majd anyai szeretettel arra inti az álnok apostolt, hogy térjen meg, hogy legyen könyörülettel anyja iránt, akit úgy megvisel az ő romlott magaviselete. És sírva így fejezi be:

»... De oktalan vagyok, ha könyörületet várok tőled, akiben saját édesanyád iránt sincs könyörület!... Sőt, nos, kimondom: egyetlen döféssel szúrsz majd át engem és őt, ó hálátlan fiú, akit két anya imái sem képesek megmenteni!...» (*ibid.* 1007. o.).

És Mária az »átvirrasztott éjszaka után« pihenni küldi Júdást, ő meg hozzáfog, hogy fájdalmas szeretettel ételt készítsen neki (*ibid.* 1008. o.).

3. A Szent Szűz páratlan »kiváltságai«

I. Földi életének első pillanatában: a Szeplőtelen

Az ő páratlan szerepkörének betöltése érdekében, és hogy arra alkalmas legyen, Isten ritka »kiváltságokkal«, pazar bőkezűséggel árasztotta el Máriát.

Ezek a ritka »kiváltságok« díszítették egész földi életét, annak első pillanatától a legutolsóig, annyira, hogy Máriából »Isten igazi Remekművét« alakították ki.

Életének első pillanatában Szűz Mária, a *Szeplő nélkül fogantatott*: az Immaculata. Vagyis Ádám minden más leszármazottjától különbözően, akik a szokásos fogantatás által születnek, Mária ment volt az áteredő büntől, és következésképpen az érzékiség ösztönétől, ami a jelenlegi bűnök oka.

Földi életének egész folyamán, páratlan kiváltság révén, Mária *mindig szűz volt*: a szülés előtt, a szülés alatt és a szülés után.

Földi életének utolsó pillanatában, minden más embertől különbözve, testével és lelkével felvétetett az Ég dicsőségébe.

Három kiváltságról beszélünk (Szeplőtelen Fogantatás, szűzi Anyaság, és Mennybevétel), melyekben csak Mária részesült.

Mindezeket a páratlan kiváltságokat Valtorta Mária nagyszerűen illusztrálta írásaiban.

Itt most egy magasan szuggesztív témát tárgyalunk meg, amely ellenállhatatlan hatású nem csupán önmagáért (mert ez adja, úgymond, Mária egész földi életének dallamához a »vezérmotívumot«), hanem annak módjáért is, amint az a Valtorta írásokban kezelve van.

Jézus ezt mondta a Látnoknak:

»„Mária fogantatásáról beszélni, a Szeplőtelenről, annyi, mint elmerülni az azúrkék tisztaságba, a fénybe, a szeretetbe”« (Poema I. 29. o.).

Elmerülni *az azúrkék tisztaságba*: valami tisztaságos azúr-végtelenbe... Elmerülni *a fénybe*: egy csillogó-ragyogó, határtalan, a legparányibb sötétség nélküli fénybe. Elmerülni *a szeretetbe*: egy mámorító, magával ragadó, isteni szeretetbe.

Hogy teljesen elmerüljünk ebben az azúr-óceánban, fényben, szeretetben, előre bocsátunk néhány gondolatot bevezetőként, azután megfontoljuk a Szeplőtelen Fogantatás páratlan kiváltságát három szempontból: *önmagában, alapjaiban és következményeit tekintve*.

1. Bevezetés.

Négy dolgot járunk körül: a) az áteredő bünt; b) azt, hogy Máriára is vonatkozott az áteredő bűn; c) az áteredő büntől való »megőrzés« egyedülálló kiváltságát (a megváltás elhárító hatalma); és d) ennek a kiváltságnak a tudatát Máriában a Megtestesülés előtt.

a) *Az áteredő bűn*. – A közérthetőség kedvéért jó lesz megkülönböztetni az eredeti bűn *eredendő* voltát (vagyis miképpen ment végbe öszüleinkben), az eredeti bűn *áteredt* voltától (vagyis miképpen ment végbe, és miképpen megy végbe leszármazottaikban a testi nemzés útján).

Az áteredő bűn eredendő volta. Előrebocsátom, hogy öszüleinket Isten három fajta adománnyal ajándékozta meg:

– *természetes adományok (dona naturalia)*, melyek lényegbevágók, szükségesek ahhoz, hogy egy emberi lény kialakuljon, vagyis értelmes lelke és teste legyen;

– *természetén kívüli* adományok (*dona praeternaturalia*), amelyek kiegészítik az emberi természetet, de nem járnak ki neki. Ez a három: a) *a concupiscentiától* való mentesség, vagyis az érzéki vágyóképeség (*appetitus sensitivus*) rendetlen hajlamaitól való mentesség; b) *a test halhatatlansága*, és a betegségekől való mentesség; c) az ő állapotukhoz méretezett *beléjük öntött tudomány* (*scientia infusa*);

– *természetfeletti adományok* (*dona supernaturalia*): a megszentelő kegyelem (részesedés az isteni természetben), a hozzá tartozó erények és beléköntött adományok.

Az áteredő bűnnel ősszüleink elveszítették, önmaguk és leszármazottaik számára, a természetfeletti és a természetén kívüli adományokat; és csak a természetes adományok maradtak meg nekik (az értelmes lélek és a test). Büntetésük – írja Valtorta –

»az attól való megfosztottság volt, amit az ember önszántából megvetett: a Kegyelem, az integritás, a halhatatlanság, az immunitás, a tudomány.« (*Rómaiaknak* 141. o.).

Spontán vetődik fel itt egy kérdés: milyen természetű volt az eredeti bűn? Erre a kérdésre szent Tamás felel meg mondván, hogy az eredeti bűnben »különféle deformitások voltak (fuerunt plures deformitates)«, ami annyit jelent: »kevélység, engedetlenség, torkosság, és hasonló« (*S.Th.*, I-II, q. 82, a. 2, ad 1). Épp ezért nem egy egyszerű bűn volt, hanem *összetett*. Pontosán ezt tanítja Valtorta az ő írásaiban.

Az eredeti bűn eredendőségében – Valtorta szerint – különféle deformitások voltak: a *kevélység* (Istenhez akartak hasonlókká lenni az élet átadásában); az *engedetlenség* (Isten parancsa iránt, a kevélységtől ösztönözve); a *mohóság*, vagy *concupiscentia spirituale* (annak mohó vágya, hogy megismerjék az élet átadásának a titkát); és a *bujaság* vagyis a szexuális gyönyör mohósága.

Figyeljünk – Valtortánál – ezeknek a rendbontó tényezőknek a rendjére, amelyek ott találhatóak az eredeti bűn eredeténél

»[Ősszüleink] elkövették az első bűnt [Isten] szeretete ellen a kevélységgel, az engedetlenséggel, a bizalmatlansággal a kétkedéssel [parancsának és uralmának az ésszerűségét illetően], a lázadással [az isteni parancs ellen], a mohó bűnös vágyódással (*concupiscentia spirituale*), és végül a testi bujasággal. Azt mondom: végül. Egyesek azt gondolják, hogy a testi bujaság volt az első bűn. Nem... Az isteni törvény megsértésében is az ember először Isten ellen vétkezett, mert hasonló akart lenni Istenhez: „isten” a jó és a rossz megismerésében, és a teljes, és azért tiltott szabadságban, hogy kedve szerint cselekedjék és akarjon, Azután *a szeretet ellen*, rendetlenül szerelve magát, megtagadva Istentől a tiszteletteljes szeretetet, ami kijár neki, saját énjét helyezve Isten helyére, gyűlölvé majdani hozzátartozóját: saját ivadékát, akinek megszerezte a bűn és a büntetés örökségét. *Utolsóként saját királyi-teremtényi méltósága ellen vétett*, aki részesült az érzéki fölötti tökéletes uralom adományában. Az érzéki bűn nem következhetett volna be addig, amíg tartott a kegyelem állapota és tartottak a többi, ezt követő állapotok. Lehetek kísértések, de nem az érzéki bűn elkövetése, amíg tartott az ártatlanság, és így az értelem uralma az érzékek fölött.« (*Rómaiaknak* 138-139. o.).

Összefoglalva ez az eredeti bűn eredendősége,

»az első láncszeme [– írja Valtorta –] annak a láncnak, ami az Atya Igéjét a halálba, az isteni Bárányt a vágóhídra vitte⁵⁹« (*Poema* I. 118-119. o.).

Az eredeti bűn áteredt volta (vagyis az, amit Ádám és Éva révén a testi nemzés útján minden leszármazottjukra átterjed) lényegében abban áll, hogy az ember megfosztott a Kegyelemtől, (Kegyelem, melyet Ádám volt hivatott átadni utódainak, ha nem vesztette volna el azt önmaga és utódai számára az eredeti bűn áteredt volta által).

»Mint az emberi család feje [– írja Valtorta –], Ádám átadta [»mint örökséget«] gyengességét leszármazottainak. Nem történik ez másként, amikor egy terhelt ember gyermekeket szül [: azok is terheltek lesznek]«.

⁵⁹ Az eredeti bűn valtortai tolmácsolása a bibliai szövegre épül, majd néhány rabbinikus magyarázatra, a patrisztikus irodalomra (különböző keleti és nyugati egyházatyák), és őket követi nem kevés illusztris exegéta és napjaink neves írói.

1) *Ez a magyarázat a Teremtés Könyvének szövegére épül*, miután magától értetődő vagy benne rejlik. »A Biblia és az emberi tapasztalat szerint (hangsúlyozza Prof. Coppens, in *Ephem. Theol. Lov.* 24 [1948] 396. o.), a kevélység és az érzékiség karöltve haladnak. Az, ami a szellemből indul ki – a szent Ágostonnak tulajdonított megfontolás szerint –, a testben megy teljesezésbe. Úgy tűnik, hogy a szellem kevélysége az érzékiség zűrzavarába rántja áldozatait. Aki angyalt akar játszani, főleg a lázadó angyalt, az állati nívóra süllyed«. Éva bűne, ami annak szellemi részében vette kezdetét, (a kevélység, hogy »olyan legyen, mint Isten: jónak és rossznak ismerője«), valóban a testben fejeződött be. Az asszony iránti szerelem – ahogy azt szent Ágoston kiemelte –, hozzájárult, hogy Ádám vétkezzen (vö. *De Genesi ad litteram*, 42, PL 34, 452-454).

Épp ezért egy nem rendezett szeretetről van szó, amely nincs egységben az Istennek járó legfőbb szeretettel, vagyis érzéki szeretet, tiltott (ami abból a tényből tűnik ki, hogy Ádám figyelmen kívül hagyja az Istentől kapott parancsot). És Ádámnak ilyen rendetlen szeretete Éva iránt hozta létre Ádám bűnét, az eredeti bűnt. A bűn elkövetése után történt, hogy »mindkettőjük szeme megnyílt, és észrevették, hogy mezítelenek«, és siettek eltakarni mezítelenségüket (Ter 3, 7), vagyis zavart, felbomlott rendet észleltek érzéki zónájukban; azt a valamit, ami összeköti az eredeti bűnt a bujaság bűnével. Maga a büntetés, amelyet Isten kiszabott a nőre, felette áll annak, ami a férfit sújtja és magának a büntetésnek a jellege (»fájdalomban szülsz majd, és a férfi uralkodik rajtad« Ter 3, 16) úgy tűnik, megmutatja a bűn természetét.

2) Ez az értelmezés *néhány régi rabbinikus hagyományra támaszkodik* (vö. COPPENS J., *La Connaissance du Bien et du Mal le Péché du Paradis*, Bruges, Paris, Desclée de Brouwer, 1948, 24. o.).

3) Értelmezés, ami úgy a Kelet, mint a Nyugat *egyházatyáinak irodalmára* épül. A keletiek között ott van szent Jusztínusz, szent Epifánusz, Nissai szent Gergely, alexandriai szent Klemensz, szent Maximusz hitvalló, Damaszkuszi szent János. A Nyugat egyházatyái között van: szent Ambrus, szent Ágoston, szent Izidor. A Középkor írói között van: Alcuin, egy középkori Anonimus, szent Bernát, Szentviktori Hugo, Scotus, boldog Ruybroeki János (vö. COPPENS, *op. cit.*; »Eph. Theol. Lov.« 24 [1948] 402-408 o.).

Szükséges azonban szem előtt tartani, hogy a – P Felix ASENSIO S.J. szerint (*Tradición sobre un pecado sensual en el Paraíso?*, in »Gregorianum« 30 [1949] 490-520; 31 [1950] 35-62, 162-191. o.), – Coppens által felsorakoztatott – úgy a keleti, mint a nyugati – egyházatyák közül, egyik sem támasztja alá kellő bizonyítékkal az eredeti bűn szexuális tolmácsolásának törvényességét.

Egy méltányos igazság okán szükséges szem előtt tartani az eredeti bűn *összetett*, vagyis »többszörös deformítását«, miképpen az a Valtorta írásokból kiviláglik. *A kevélység* (a sóvárgás, hogy »olyanok legyenek, mint Isten« a Jó és a Rossz megismerésében) az isteni *parancs megszegésére* ösztönözte az összülöket, *az engedetlenséget*, melynek közvetlen következménye volt az integritás elvesztése (a test lázadása a lélek ellen), az érzékiség bűne követte.

4) Végülis *nem kevés kiváló exegéta és modern író által követett értelmezés*. Az exegéták között van a Giuseppe COPPENS (a Löveni Katolikus Egyetem professzora a két idézett helyen); P. Emanuele TESTA (O.F.M. a *Genesis* műben. Introduzione – Storia Primitiva. Torino-Roma 1968, [*La Sacra Bibbia*, Mons. Salvatore Garofalo gondozásában] 307. o. ss.; 318 ss.); az írók közt találjuk a Francia Akadémia íróját, Jean GUITTON-t (a *Le Développement des Idées dans l'Ancien Testament* művében, a »La Pensée Moderne et le Catholicismee, fasc. 9, Aix en Provence, 1947, 89-130. o.), és Luigi BOUYER, Oratoriano, a *Le Trône de las Sagesse*, Paris, Les Editions du Cerf, 1957, 21. o.

»A Kegyelem [melyet a keresztség nyújt az embernek], jóllehet, nem semmisíti meg az eredeti bűn minden földi következményét... mégis erősen segít titeket a jelenlegi szenvedés elviselésére az Égbe vetett reménnyel... Segít a csábításoknak vagy gerjedelmeknek való ellenszegülésben, és azok megfékezésében a természetfeletti segítségek által, Krisztus érdemei és az általa alapított Szentségek révén« (*Rómaiaknak* 141 és 145. o.).

Esetleges ellenvetésekkel számolva szükséges emlékezni rá, hogy »az ember önmagától, szándékosan és tudatosan sebesült meg« (*ibid.*). Így hát ezen sebeknek a következményeit magára kell vállalnia.

b) *A Szűzanya és az a tény, hogy rá is vonatkozott volna az eredeti bűn áteredése.* – Ádám és Éva, az ősbűnnel terhelt ősszülők bűnnel terhelt utódoknak adtak életet.

»Emberi módon születtem« (*Poema X.* 286. o.), vagyis ahogy minden ember születik. Így mondta a Szűzanya János apostolnak. És mivel úgy jött a világra, mint mindenki más, vagyis Ádámtól származva, mint a többi ember (a természetes nemzés útján), Máriának is örökölnie kellett volna az eredeti bűnt, mint a többieknek, melyet Ádám, az emberi család feje követett el Éva közreműködésével.

»Különleges [isteni] akarat nélkül Mária, aki férfitől és asszonytól született, akik a természet törvénye szerint egyesültek, nem különbözött volna az összes többi teremtménytől, akik az Ádám által megfertőzött gyökérből származnak. Egy kimagaslóan „igaz”-életű lény lett volna, mint annyi más az Ószövetség korában, de semmi több« (*Quad. 43,* 133-134. o.).

Nem örökölte hát az áteredő bűnt, mert megőriztetett tőle. Térjünk rá, tehát a Megváltás megóvó voltára.

c) *A Megváltás oltalmazó (ereje).* – Ugyanis kettős Megváltás létezik: az, amelyik megszabadít a bűntől, amelyet valaki elkövetett, s ez a már *végbement Megváltás erejében* történik. A Megváltás másik aktusa, amely sokkal kiválóbb, az, amely megóv a bűnbeeséstől az eljövendő Megváltást tekintve. Az elsőt *szabadító Megváltásnak* nevezzük, (amely Ádám minden leszármazottjára vonatkozik), a másodikat ellenben *oltalmazó Megváltásnak* nevezzük (amely a Szentséges Szűz Mária kizárólagos sajátsága).

Egy érdekes dolog: sok és neves középkori Teológus (akik között ott van Aquinói szent Tamás, szent Bonaventúra stb.), megváltásnak vagy üdvösségnek csak a *bűntől szabadító megváltást* értelmezték. És Mária is – mint a fentebb dicsért doktorok –, mielőtt három éves lett volna, nem volt képes más Megváltást elgondolni a *bűntől szabadító Megváltáson* kívül. A *Poémában* azt olvassuk ugyanis, hogy a Kicsi, miután azt mondta édesanyjának, hogy »szűz« akar lenni, hozzátette:

»... Bűnös is szeretnék lenni, nagyon bűnös, ha nem félnék, hogy megbántom az Urat... Mondd csak, mama, lehet bűnösnek lenni Isten iránti szeretetből?»

„De miket beszélsz, kincsem? Nem értem!”

„Azt akarom mondani: vétkezni, hogy szerethessen engem Isten, aki Megmentővé lesz. Azt mentik meg, aki elveszett. Ugye? Azért szeretném, hogy megmentsen az Üdvözítő, hogy elnyerjem szerető pillantását. Emiatt szeretnék vétkezni, de olyan bűnt nem szeretnék elkövetni, ami benne undort kelt. Hogy tud engem megmenteni, ha nem leszek elveszve?”

Anna meg van rökönyödve. Nem tudja, mit szóljon.

Joachim segíti ki, aki a fűvön lépkedve hangtalanul lép elő az alacsony vesszősövény mögül. „Téged már előre megmentett, mert tudja, hogy szereted, és egyedül őt

akarod szeretni. Ezért te már meg vagy váltva, és lehetsz szűz, amint akarod”, mondja Joachim.

„Igazán, édesapám?” Mária a térdeihez simul, és úgy néz rá az apjához annyira hasonló csillag-szemével. Végtelenül boldog, amiért apja reményt keltett benne.

„Igazán, pici szerelmem! Nézd csak! Ezt a kis verebet idehoztam most neked. Első kirepülésében a kút mellé szállt. Elengedhettem volna, de gyenge szárnyacskáik és selymes kis lábai nem tudták volna újra repülésbe lendíteni vagy megtartani a csúszós, mohos kövön. Beleesett volna a kútba. Nem vártam be, míg ez megtörténik. Megfogtam, és neked ajándékozom. Azt teszel vele, amit akarsz. Tény az, hogy *megmentettem, mielőtt veszélybe került volna*. Isten ugyanezt tette veled. Most mondd meg nekem, Mária: azzal szerettem jobban a verebet, hogy előre megmentettem, vagy akkor szerettem volna jobban, ha utólag mentem meg?”

„*Most* szeretted jobban, mert nem engedted, hogy baja legyen a jéghideg víztől.”

„Isten is jobban szeretett téged, mert megmentett, mielőtt vétkeztél volna.”

„Én pedig mindenért fogom őt szeretni. *Mindenért!* Szép kis veréb, olyan vagyok, mint te. Az Úr egyformán szeretett minket, mert megmentett... Én most majd fölnevellek, s azután elengedlek. Te az erdőben, én pedig a Templomban fogom énekelni Isten dicséretét, és így mondjuk: 'Küldd, küldd el, akit megígértél annak, aki várja!' Ó, édesapám! Mikor viszel el a Templomba?”

„Hamarosan, drágagyöngyöm. De nem sajnálod majd elhagyni apádat?”

„Ó, nagyon! De te majd eljössz... meg aztán, ha nem fájna, milyen áldozat lenne?”« (*Poema* I. 47-48. o.).

Ami ebben az elbeszélésben a megváltás megóvó aspektusára vonatkozik, azt Krisztus, az ő Szent Fia visszhangozta egyik beszédében, melyet a Getszemániban tartott apostolainak, nyilvános fellépésének második évében. Jézus így beszélt:

„... Egy alkalommal, halljátok csak, beszélt nekem pici lányka koráról. Hároméves sem volt, mert még nem a Templomban volt, és kis szíve szinte elolvadt a szeretettől, kiadva minden olaját és illatát mint a présben kipréselt és összezúzott virág és olajbogyó. És *szeretetének egyik hevületében* azt mondta édesanyjának, hogy szűz akar lenni, hogy így kedvesebb legyen az Üdvözítő előtt, de bűnös is akar lenni, hogy megmentett lehessen. És majdnem sírva fakadt, mert az édesanyja nem értette meg őt, és azt sem tudta megmondani neki, hogyan tudná megtenni, hogy egyszerre legyen „tiszta” és „bűnös”. Az apja nyugtatta meg, odahozva neki egy kis verebet, amelyet ő mentett meg, amikor az veszélyben forgott a kút peremén. Egy *példabeszédet* rögtönzött neki *a madárfiókáról*, és azt mondta, hogy Isten *őt már előre megmentette*, s ezért kétszeresen kell áldania Istent. És Isten e kicsi Szüze, a kiválóan nagy Szűz Mária első lelki anyaságát azon a kis fészeklakón gyakorolta, amelyet ő adott vissza a szárnyalásnak, amikor az megerősödött. De a veréb mégsem hagyta el többé a názareti kertet. Röpködésével és csipogásával vigasztalta Anna és Joachim szomorú otthonát és bús szívét, amikor Mária már a Templomban volt. Kevéssel Anna elhunyt előtt múlt ki... Bevégezte feladatát...”« (*Poema* III. 367. o.).

d) *Egy elegáns kérdés: tudatában volt-e a Szentséges Szűz, hogy ő az áteredő bűn nélkül fogantatott? ...*

Erre a kérdésre, Valtorta szerint, maga a Szűzanya adta meg a negatív választ:

„Arról nem volt tudomásom [– mondja –,] hogy szeplőtelen vagyok. Nem is gondolhattam volna, hogy az vagyok. Ennek pusztá elgondolása is beképzeltég és

kevélység lett volna. Emberi szülőktől születtem, ezért nem volt szabad arra gondolnom, hogy éppen én vagyok az arra kiválasztott: a Szeplőtelen⁶⁰» (Poema I. 111. o.).

Csak az angyali Üzenet hallatán értette meg.

Hozzá kell még tennünk, hogy még a szülei (Joachim és Anna) sem értették meg azt az egyedülálló kiváltságot, amellyel Isten az ő leánykájukat felruházta. A Poema ugyanis arról beszél, hogy a karióti Júdás ezzel a kérdéssel fordult Jézushoz:

»... Joachimnak és Annának volt tudomása róla, hogy ő (Mária) az előre kiválasztott Szűz?...”

[És Jézus ezt felelte:] „Nem tudták.”

„És akkor [erősködött az Iskarióti] hogyan mondhatta Joachim, hogy Isten őt *előre megmentette*? Ez nem az ő bűntől való mentességére vonatkozik?”

„Arra vonatkozik. Joachim azonban *Isten szavait mondta, mint minden próféta*⁶¹. Ő maga sem értette meg ezt a fölséges természetfeletti igazságot, amit a Lélek adott az ajkára. Mert Joachim igaz ember volt. Annyira igaz, hogy kiérdemelte ezt az apaságot! És alázatos ember volt. Valóban nincs ott igazság, ahol kevélység van. Ő igaz és alázatos volt. Megvigasztalta kisleányát apai szeretetből. Oktatta őt papi bölcsessége által, mert ő ez volt, lévén Isten Frigyszekrényének [Máriának] az oltalmazója. Mint Főpap, a legkedvesebb címmel szentelte fel: 'a Szeplőtelen'. Eljön majd az a nap, midőn egy másik ősz hajú Főpap fogja mondani a világnak: 'Ő a Szeplőtelenül Fogantatott'⁶²! És úgy hozza a világ tudomására ezt az igazságot, mint megtámadhatatlan hittételt, hogy az akkori világban – mely mind mélyebbre süllyed az eretnekségek és a szokássá fajult bűnök ködös szürkéségében – ragyogjon, teljes fényében táruljon fel az Isten Tota Pulchra Leánya, csillagokkal megkoronázottan, holdsugarba öltözötten, lábai alatt az égitestekkel, amelyek kevésbé tiszták, mint ő, ő, a teremtett és a Teremtetlen világ Királynője. Mert Isten-Király Országában, Mária a Királynő.”

„Akkor hát Joachim próféta volt?” kérdez rá Júdás.

„Igaz ember volt. Lelke visszhangként ismételte azt, amit Isten mondott lelkének, amelyet (Isten) szeretett.”» (Poema III. 373-374. o.).

Bármennyire is nem volt tudatában, a Szentséges Szűz mégis tapasztalta annak hatásait.

»„Én Isten minden adományával rendelkeztem Szeplőtelen állapotomban. Nem tudtam, hogy szeplőtelen vagyok. De a lelkemben ezek az ajándékok mind aktívak voltak, és lelki erővel töltöttek el”» (Poema I. 211. o.).

⁶⁰ A D2-ben Valtorta hozzáteszi: »maga Isten sem nyilatkoztatta ki neki előtte [az Ige megtestesülése előtt, vagyis midőn megértette „küldetését”, amelyre Isten meghívta őt], és ezt több okból tette, s nem utolsó sorban előrelátó cselekvése folytán a sátán gyanakvása ellen».

⁶¹ Szent Tamás azt tanítja, hogy a próféta nem érti meg mindazt, amit az Isten mondat általa (vö. *S. Th.* II-II. q. 73, a. 4, 0).

⁶² Ez a pápa IX. Pius, aki 1854. december 8-án, a vatikáni bazilikában, dogmaként kihirdette a Szeplőtelen Fogantatás igazságát, mialatt odakinn félelmetes zivatar tombolt. »Azon a ponton, midőn Őszentsége a dogmát kihirdetni készült, erős szél lebbentette meg azt a függönyt, ami a Mária oltár fölötti nagy ablakot takarta, és a hirtelen előtörő napfény teljes fényárba öltöztette a pápa alakját és a pápai trónust. A dolog sokakban nem kis csodálkozást keltett, mert olyan pillanatban ment végbe...» (vö. *Sardi V.*, La solenne definizione del dogma dell'Immacolato Concepimento di Maria SS. Atti e documenti, vol. II. 428. o.).

Miután illusztráltuk a *bevezetést*, térjünk rá az alapvető kérdések bemutatására: a szeplőtelen fogantatás *ténye*; a dogmatikus *alpok* és ugyanannak a *következményei* a Valtorta írások fényénél.

2. A Szeplőtelen Fogantatás ténye.

A *Poema* első kötetében, miután kiemelte, hogy a Szentséges Szűz inkább mondhatta magát Istenhez tartozónak, mint a szüleikhez, mert Óáltala fakadt Mária a »kiszáradt törzsön«; amiért is édesanyja »Isten leányának« nevezte őt; miután kiemelte, hogy az áldott állapot időszaka nem okozott semmi gyötrelmet az anyának, hanem csupán békét és áldást, amelyek Isten gyümölcsei, aki az ő igazi Atyja (*Poema* I. 18. o.); a Mű rátér a Szeplőtelen Fogantatás kiváltságának a tárgyalására, vagyis Mária lelkének az eredeti bűntől való megőrzésére abban a pillanatban, amikor Isten megteremtette, és egyesítette Mária lelkét a testével. Jézus, ugyanis, azt mondja a Látnoknak, hogy Ő – (a Szó) az Ige – *miután csodát tett azzal, hogy termékkennyé tette azt, ami terméketlen volt*, most Édesanyával ajándékozza meg Önmagát,

»... olyan Édesanyával, aki mint két Szentnek [Annának és Joachimnak] a leánya, származása szerint tökéletes emberi természetet örököl. Nemcsak nemes a szíve, mint még sok másnak is, és nemcsak szüntelenül gyarapodott benne ez a jóság saját jóakarata folytán, és nemcsak szeplőtelen a teste, hanem *egyedül neki szeplőtelen a lelke az összes teremtmény között*».

»... gondold csak el [– mondja még Jézus –,] milyen kellett hogy legyen annak a léleknek a szépsége, akit az Atya gyönyörűséggel szemlélt már az idők kezdete előtt. Annak a léleknek a szépsége, aki a Szentháromság örömét jelentette; azét a Szentháromságét, aki égett a vágytól, hogy felékesítse őt ajándékaival, és Önmaga számára készítsen belőle ajándékot... és majd az emberek üdvösségére rendelte... Ezt a lelket azért teremtette meg, hogy Isten Anyjának a lelke legyen! Amikor a Hármas Szeretet egyik leghevesebb lüktetéséből kipattant ez az élet-szikra, felujjongtak az angyalok, mert ennél tündöklőbb fényt még nem látott a Mennysországi! Mint egy mennyei rózsa szirma, anyagtalan virágszirom, egyszerre drágakő és láng, jött Isten lehelete, hogy életet öntsön egy testbe, de egészen másként, mint a többi emberi lénybe. Isten lehelete a maga tüzeiben oly hatalmas volt, hogy a bűn nem szennyezhetette be ezt a lelket. Ez a lélek átsuhant a légi tereken, és bezárkózott egy szent anyaölbe. A Föld megkapta Virágát, de még nem tudott róla. Az igazi, az egyetlen, az örökké nyíló Virágot. Liliom és rózsa, illatos ibolya és jázmin, napraforgó és ciklámen, s ezekkel együtt a föld minden virága egyetlen virágszállá olvadt össze: Máriává, akiben minden erény és kellem egyesül. Áprilisban Palesztina egyetlen óriási virágoskertnek látszott, melynek illatai és színei megörvendeztették az emberek szívét. A legszebb Rózsa azonban még ismeretlen volt előttük. De Isten számára már virágzott az anyai öl rejtekén, mert Édesanyám, amióta megfogant, szeretett. Amikor a szőlőtőke kiadja véréit, hogy bort készítsenek belőle, és a cukros, sűrű must illata betölti a szérűskerteket és az orrcimpákat, csak akkor jelent meg kisdud arcán az első mosoly, akkor mosolygott először Istenre, majd a világra, és végtelenül ártatlan mosolyával ezt mondta: 'Nézzétek, itt van, köztetek van a Szőlőtő, amely majd a Fürtöt termi nektek, hogy a présben kisajtolva örök Orvossága legyen betegségteknek'...»

»Addig is gondolkodj el azon a pusztán tényen [– mondja még Jézus a Látnoknak –,] hogy egy anya, Anna, minden szeplőtől mentes teremtményt hordoz méhében, a szíve alatt. A bűn szeplője foszt meg Istentől. Ez az anya – aki pedig gyermekét természetes, emberi módon foganta – magasabb rendű ismeretben részesül, ami

prófétává teszi őt, leányának profétájává, akit 'Isten Leányának nevez. És gondold el, mi lett volna, ha az ártatlan összülőkötől ártatlan gyermekek születtek volna, mert ez volt Isten akarata! Ó, emberek, ez lett volna az eszköz, ami által 'felsőbb rendű' emberré váltatok volna, ti, akik azt gondoljátok, hogy a 'felsőbb rendű' ember kialakulása felé haladtok, holott bűneitekkel kizárólag a 'tökéletes démon' állapotára juttok el. Érteni kellett volna hozzá, hogy mentek maradjatok a sátáni rontástól, és Istenre bízni, hogy Ő rendelkezzen az életet, a megismerést és a javakat illetően. És nem kívánni többet, mint amennyit Isten adott volna nektek, s ez alig lett volna kevesebb a végtelennél. Hogy ily módon olyan gyermekeknek adhassatok életet, akik szüntelenül a tökéletesség irányában fejlődve, testükben ugyan emberek, de lelküket tekintve az Értelem gyermekei. S mint ilyenek, az Ő diadalmaskodó gyermekei, akik erősek és óriások a sátánnal szemben, aki így sok ezernyi évszázaddal előbb legyőzött volna, – mint ahogyan le lesz győzve, – és vele együtt minden gonoszsága is"«. (Poema I. 19-21. o.).

Szent János apostol is, a Szűzanyával beszélgetve, emlékeztette rá, hogy »Ő eredeti bűn nélkül született«.

»„Én szegény, tudatlan halász vagyok. A tanokból és az írásokból csak azt ismerem, amit a Mester tanított meg nekem. [...] Mármost a te lelken soha nem volt semmilyen foltja a bűnnek! Még a nagy, közös bűn – minden ember öröksége Ádámtól – sem érintette a lelkedet, mert Isten egyedülálló, egyedi kiváltsággal megőrizte tőle, mivel te öröktől fogva arra rendeltetted, hogy az Ige Frigyszekrénye légy.⁶³« (Poema X. 282-284. o.).

Jézus, nyilvános működésének harmadik évében, néhány pogány rómaival beszélgetve Joppében megerősítette, hogy »az embernek az Istenhez való hasonlósága a lélekben gyökerezik«, mert Isten

»„... végtelenül tiszta Szellem, örök, tökéletes, örök változatlan, fáradhatatlan a munkálkodásban [...]. A lélek – amelyet minden egyes ember számára a hatalomnak és jóságnak ugyanaz a Forrása teremt meg – nem ismer különbözőségeket a kezdeti tökéletességekben. Egyetlen egy a Teremtetlen és végtelenül tökéletes Szellem, és ilyennek is maradt meg. *Három tökéletes teremtett lélek van*⁶⁴ ...”.

„Az egyik te vagy, Mester!” [mondják neki.]

„Én nem [– válaszolja Jézus –]. Én testemben olyan lelket hordozok, amely nem teremtett, hanem az Atyától származik, Szeretetének túláradásából⁶⁵”.

⁶³ Az említett Bolla: *Ineffabilis Deus*, előszavában és másutt, pontosan az Istenanyaságot határozza meg nagyon is elismert okaként annak, hogy Mária megőrizetett az eredeti bűntől, továbbá az életszentséget (amelyre hivatott), melyet csak Isten szentsége műl felül. (vö. DENZINGER..., *Enchiridion symbolorum*..., n. 2800-2801).

⁶⁴ »Tökéletes... lelkek« a D2-ben így módosul: »A lélek, amelyet egyazon hatalom és jóság Forrása teremt meg minden ember számára, nem ismer különbözőségeket a kezdeti tökéletességben, viszont sokat ismer a testtel történt egyesítés után. Egyetlen egy a Teremtetlen és végtelenül tökéletes Szellem, aki sohasem változott. Három lélek létezett, akik tökéletesnek teremtettek«.

⁶⁵ »Én nem... a Szeretet« a D2-ben így módosul: »Én a testemben isteni Szellemet hordozok, amely nem teremtett, hanem az Atya túláradó szeretetéből (született) származik. És lelkem van, amelyet az Atya teremtett nekem, mivel én most ember vagyok: az Ember. Tökéletes lélek, amilyen az Istenemberhez illik. De én más lelkekről beszélek«, és a lap alján: »Itt Isten Igéjeként beszél, „aki által minden lett”, még az Ő emberi lelke is. Ha mint ember beszélne, azt mondaná, hogy Isten – aki mindig ugyanő – egyetlen tökéletes lelket teremtett,

„Tehát kik azok?”

„A két őszülő, akiktől az emberi nem származik. Ők tökéletesnek voltak megteremtve, de azután önkaratukból estek tökéletlenségbe. A harmadik lélek [evidens utalás az ő Szentséges Anyjára], aki Isten és a Világmindenség öröme lett megteremtve, túlságosan felülmúlja a mostani világ képzeletének és hitének lehetőségeit ahhoz, hogy bemutathassam nektek...”« (Poema VI. 741. o.).

Tehát csupán hárman voltak, akik megteremtésükkor tökéletesen ártatlanok voltak: Ádám, Éva és Mária; az első kettő azonban elveszítette ezt az ártatlanságot; ellenben Mária mindvégig megőrizte.

Tehát a Szűzanya nem ok nélkül hangsúlyozta a Látnok előtt Krisztus és az ő emberségének páratlan voltát, így szólva:

»„Én asszony vagyok, Jézus pedig férfi. De a mi emberi Valónk különbözött, és különbözik minden más emberi valótól, mert mentes volt a bűntől, az eredeti bűntől is, és a Hármassal való kapcsolata miatt. Mi az *egyetlenek* vagyunk ezekben a dolgokban a múltbeli, mostani és a majdani összes teremtmény között”« (Poema X. 278-279. o.).

Isten tehát joggal mondhatta, Szentséges Anyjáról beszélve:

»„Ő az, aki által az idő visszatér az első napok szépségéhez, ő okoz örömet isteni szemeimnek, hogy *egy olyan Évát szemlélhetnek*, amilyenek én azt megteremtettem. És most még szebbé és szentebbé lett, mert Igémnek ő az Anyja, és mivel ő a nagy megbocsátás Mártírja”« (Poema X. 356-357. o.).

»„A bűn nélküli Mária sohasem nélkülözte Isten emlékét, az ő közelségét, szeretetét, fényét és bölcsességét”« (Poema I. 21. o.).

3. Az egyedülálló kiváltság alapjai.

Hangsúlyozni kell, hogy a *Poema* szerint szent János apostolnak és evangelistának, amikor a Szűzanya még a földön volt, már akkor tudomása volt a Szeplőtelen Fogantatás egyedülálló kiváltságáról. Földi életének a végén a Szűzanya ugyanis megemlítette és kifejezte azt a kívánságát, hogy ott szeretné befejezni az életét, ahol Jézus felszállt az Atyához. Szent János apostol ezt mondta neki:

»„Te is fel fogsz szállni, ó, Anyám!”

„Nem! [– hangzik Mária válasza –]. Nem vagyok Jézus! Én emberi módon születtem.”

„De az áteredő bűn folytja nélkül!”«

feleli erre szent János, kimutatva ezzel, hogy ismeri az egyedülálló kiváltságot, amellyel Mária ki volt tüntetve.

Miképpen tudta meg? Milyen forrás nyomán bukkant rá?... Kézenfekvő a tény: Maga Jézus adta tudtára. Ezt mondja ugyanis:

hogy egyesítse a Megtestesült Ige testével, amelyben minden tökéletesség összpontosul. És pogányokhoz beszélt, épp ezért alkalmazkodik az ő pogány tudatlanságukhoz.«

»„Én szegény, tudatlan halász vagyok. A tanokból és az írásokból *csak azt ismerem, amit a Mester tanított meg nekem*. Azonban, mivel tiszta vagyok, olyan vagyok, mint egy gyermek. És talán ezért többet tudok, mint Izrael rabbijai. Mert, ezt ő mondta, Isten elrejt a dolgokat a bölcsök elől, de felfedi a kicsinyeknek és a tisztáknak. És ezért gondolom, helyesebben mondva, úgy érzem, hogy neked az lesz a sorsod, ami Évái lett volna, ha nem esett volna bűnbe. És még inkább az lesz, mert te nem egy földi Ádám jegyese voltál, hanem Istené, hogy megadd a Földnek a Kegyelemben hú új Ádámot.”« (Poema X. 282-283. o.).

Mindenképpen hittétel, hogy Mária szeplőtelen fogantatását »Isten nyilatkoztatta ki«, ahogy azt IX. Pius meghirdette 1854. december 8-án az *Ineffabilis Deus* kezdetű Bullával. Ez három szilárd alapon nyugszik (melyek nagyon jól vannak bemutatva a Valtorta írásokban), vagyis: a *biblia alapján, a hagyomány alapján* (Mária az új Éva), és a *dogmatika alapján* (Mária Isten Anyja).

a) *Az egyedülálló titok bibliai alapja* – az *Ineffabilis Deus* kezdetű Bulla szerint – az ún. *Protoevangéliumban* található: »Ellenkezést vetek közéd és az Asszony közé, a te ivadékok és az ő ivadéka közé: ő széttapossa fejedet, te pedig a sarkát veszed célba« (Ter 3, 15).

A Szűzanya itt fiával együtt jelenik meg (az ő ivadéka), az ellenkezés (a küzdelemben) és a kígyó felett és az ő művei felett aratott győzelemben, amelyek pontosan a bűn és a halál (ez utóbbi a bűn következménye).

Máriának ezek a győzedelmes »ellenkezései« az ördög felett, evidens módon megmutatkoznak a *Poemában*. Mária »az átkozott Kígyó felett győzedelmeskedő Asszony [Krisztussal]« (Poema X. 360-361. o.), és ezért (a Kígyó) sosem győzte őt le, és Mária sosem volt neki alávetve.

»Szeplőtelen Fogantatásom pillanatától fogva mindig bűn nélküli sarkam alatt tartottam a sátán fejét« (Quad. 43, 638-639. o.).

Ez Máriának a bűn felett aratott győzelme fogantatásának első pillanatától kezdve. Meg kell figyelni a sátán dühét, melyet az őt Legyőző születésekor kimutatott. Mária születésének közeledtén egy soha nem tapasztalt erejű zivatar támadt.

»Leszáll az este, amelyet rendkívül heves, dühöngő vihar előzött meg. Szakadó eső, forgószelek, villámlások, minden van, kivéve a jégesőt, ami talán máshol csapódott le.

Az egyik legény észre is veszi ezt a különös hevességet, és megjegyzi: „Mintha a sátán szabadult volna ki a gehennából minden ördögével együtt! Nézd, micsoda fekete felhők! Érzed, micsoda kénszag van a levegőben, meg üvöltő fütyülések, sziszegések, jajgató és átkozódó hangok? Ha ő az, akkor ma este nagyon dühös lehet!”

A másik legény nevetve mondja: „Biztosan nagy zsákmánytól esett el, vagy pedig Mihály döngette el Isten villámával, és megcsonkult, megégett a szarva meg a farka!”

Futva jön egy asszony és így kiált: „Joachim! Épp most született meg! Minden gyorsan és szerencsésen ment végbe!” Ezzel eltűnik a kezében tartott kis korsóval.

A vihar hirtelen elül egy utolsó, de oly heves villámlás után, hogy a három embert a falhoz vágja. A ház előtt, a kert földjében ott marad emlékként egy fekete, füstölő lyuk. Ekkor Anna ajtaja mögül fölhangzik a csecsemősírás. Pici vadgalamb panaszához hasonlít. De első alkalommal sem csipog, inkább turbékol. Ezalatt *hatalmas szivárvány* tűnik fel színekével az égbolt teljes szélességében. [...] „Ilyet még sosem láttam!”

„Odanézzetek! Odanézzetek!”

„Mintha egyetlen ívbe foglalná Izrael egész földjét! Nézzétek csak! Mátis ott látható egy csillag, pedig a nap még nem bukott le. Miféle csillag ez? Úgy ragyog, mint egy óriási gyémánt!...”

„És a hold, ott, már telihold, pedig ehhez még három nap hiányzik! Nézzétek, hogy fénylik!”

Az asszonyok ünnepi örömmel jönnek ki egy hófehér gyolcsba bugyolált pufók, rózsásarcú kisbabával. Mária az [...].

Az asszonyok is a viharról beszélgetnek, a hold, a csillag és a szivárvány csodájáról...« (Poema I. 25-27. o.).

»[Jézus így szól az ördöghöz:] „... *most le vagy győzve egy Asszonyban és egy Asszony által*”. [És hozzát teszi:] Isten felséges diadala a sátán bosszúján abban állt, hogy a szeretett teremtmény tökéletességét a tökéletesség legmagasabb fokára emelte, hogy *legalább egy teremtményben* semmisüljön meg a sátán mérge iránt fogékony emberi természet minden emléke, s így ne a férfi tiszta öleléséből, hanem isteni ölelésből – amely az (isteni) Tűz elragadtatásában izzásba hozza a lelket – származzék majd a Fiú”« (ibid. 36. o.).

»„Sivíts csak gyűlöletedben, sátán, mialatt Mária születik! Ez a csecsemő legyőzött téged! Mielőtt lettél volna te, a lázadó, az álnok, a megrontó, már legyőzött voltál, és a legyőződ Ő! Ezernyi hadrendbe sorakozott hadsereg is tehetetlen hatalmaddal szemben, ó, te örök Lázadó. Szikládnak ütődve kihull az emberek kezéből a fegyver, és nincs az a szél, amely szét tudná oszlatni leheleted bűzét. És mégis, ez a *csecsemő-sarok* – amely oly rózsaszín, mint egy rózsaszínű kamélia belseje, oly sima és puha, hogy hozzáképest a selyem is darócnak hat, oly kicsi, hogy elférne egy tulipán kelyhében is, és bársonyos szirmából cipőcskéje kitelne – *félelem nélkül tapos rád, és visszakerget barlangodba*. Lám, csecsemősírása menekülni kényszerít téged, aki nem ijedsz meg a hadseregektől, és a világot majd az ő lehelete tisztítja meg a te bűzödtől. Le vagy győzve! Az ő neve, tekintete, *tisztasága* az a lándzsa, villám és köszikla, amelyek téged átdöfnek, földre sújtanak, és bezárnak odúdba, a Pokolba, ó te Átkozott, aki megfosztottad Istent attól az örömtől, hogy minden teremtett ember Atyja legyen!« (ibid. 35. o.).

b) Az eredeti büntől való mentesség második alapja – az, amelyik a *Hagyományokban* található – abban a tényben keresendő, hogy Mária az »új Éva«, Évának az ellentéte, az a Mária, aki »megsemmisítette Évát«, annak ellenkezőjét téve, amit Éva tett: Mária felfelé haladt azon az úton, amelyen Éva elbukott.

»„Én ellenkező irányban haladtam a két bűnös útján...”», mondja a Szűzanya.« (Poema I. 114. o.).

A Valtorta írásokból, gyakorlatilag, a következő ellentétes párhuzam tűnik elő:

1) Máriának a világosság angyala jelent meg, miképpen Évának a sötétség angyala mutatkozott meg;

2) Máriának az angyal isteni foganásról beszélt, míg Évának a sötétség angyalának szava emberi nemzésről szólt;

3) Mária, az isteni foganás révén, Istenhez lett hasonlóvá, megfogánva emberi természete szerint az Igének ugyanazt a személyét, akit az Atya nemzett isteni természete szerint; Éva ellenben, a Kegyelem hiányában az ördöghöz lett hasonlóvá.

4) Mária, a világosság angyalának az ajánlata előtt, mélységesen megalázkodott; míg Éva, a sötétség angyalának ajánlata előtt, gögössé lett, s az Istenhez akart hasonlóvá lenni;

5) Mária Istennek engedelmeskedett, beleegyezését adva a világosság angyalának ajánlatához; Éva viszont engedetlen volt Istennel szemben, és beleegyezett a csábító angyal ajánlatába, aki, Isten parancsa ellenére, felfedte neki az emberi élet átadásának titkát.

6) Mária szüzességében termékeny lett, míg Éva, a csábító angyal hatására, lelkében és testében elveszítette sértetlenségét.

7) Mária, a Kegyelemmel teljes, hallatlan fájdalmak árán az Élet és a Kegyelem hordozója lett önmaga és az emberiség számára; mialatt Éva, a gyönyör szédületében vétkezve, Ádámmal együtt elveszítette a Kegyelmet önmaga és leszármazottai számára. Ezért a Szentséges Szűz ment maradt a sátánnal való bárminemű köteléktől, és így mentesült az eredeti bűnnel való beszennyeződéstől.

c) Az eredeti büntől való mentesség harmadik alapját Mária Istenanyaságának kiváló méltóságában kell keresnünk. Az Anyának méltónak kellett lennie a Fiához, aki a teljes tisztaság. Ilyen érvet, összefoglaló módon kifejezve Erzsébet szavaiban találunk meg, melyet, Valtorta szerint, ő intézett Máriához:

»... tebenned nincs a bűnnek foltja, ha Isten téged az ő Anyjának választott ki«
(*Poema I. 138. o.*).

Azonfelül a Szentséges Szűz »az élő Isten élő hajlékává lett« Istenanyaságának erejében, hajlék, amely csak tiszta lehetett. Maga Jézus emelte ki a következőket:

»Minthogy elérkezett a Kegyelem ideje, Isten előkészítette Szüzének megszületését. Ti igazán megérthetitek, hogy Isten nem vehet lakást ott, ahol a sátán eltörölhetetlen jelet hagyott [az eredeti bünt annak következményeivel]. Ezért hát a Hatalmas azon munkálkodott, hogy jövő Frigyszekrénye a bűn szeplőjétől mentes legyen. És két igaz embertől [Joachim és Anna] öregségükben és az emberi élet továbbadásának általános szabályai ellenére⁶⁶, megfogant Az, akin nincs a bűnnek egyetlen szeplője sem! Ki helyezte azt a lelket a magzati testbe, amelytől kivirult az Áron törzséből származó Annának, az én nagyanyámnak a méhe? [...] Isten Ereje [Gábiel főangyal] volt mindig az a győzedelmes [...], aki azonnal végrehajtotta Isten parancsát. Ő a Hírvivő – aki már ismerte a Föld útjait, minthogy leszállt, hogy szóljon a prófétákhoz [Dn 8-9] – ujjongó kiáltással vette át az isteni Tűztől azt a szeplőtelen szikrát, amely az Örök Hajadon lelke volt, és angyali lángok gyűrűjébe zárva (az ő szellemi szeretetének lángjaiba) lehozta a földre egy otthonba, egy anyaméhbe [Annáéba]. És a világ attól a pillanattól fogva birtokolta az Istent imádó női Lelket. Isten pedig attól a pillanattól kezdve letekinthetett a földnek egy pontjára anélkül, hogy csalódást érzett volna« (*Poema II. 652-653. o.*).

4. A büntől való megóvás következményei.

Háromra ilyen van: az értelem idő előtti használata; a concupiscentia (ézési vágyódás) táptalajától való mentesség; és mentesség a személyes bűn bárminemű árnyékától.

⁶⁶ Valtorta ezt jegyzi le a D2-n: »Mária emberi egyesülésből született. De a „szokásos szabályok ellenére”, mert Anna meddő volt és korban előrehaladt, s ezért Isten beavatkozása nélkül nem foghatott volna.«

a) *Az értelem idő előtti használata.* – Mária létének első pillanatában a szentség negatív aspektusán felül (mentesség az eredeti bűntől), ott szerepelt a pozitív aspektus is (hogy megkapta a megszentelő kegyelmet). Mi módon kapta meg Mária a kegyelmet, vagyis miképpen történt meg az ő megszentelődése?... Mint a gyermekek (az én-tudat használata nélkül), vagy mint a felnőttek (az én-tudat használatával, az értelem idő előtti megnyílásával, a főerények gyakorlása révén...)? A Valtorta Mű szerint a Szentséges Szűz az én-tudattal kapta meg a kegyelmet, értelmének idő előtti használatával.

„... Anyám [– mondja Jézus a Látnoknak –] *fogantatásának pillanatától fogva szerette Istent*⁶⁷” (Poema I. 20. o.).

„Azt mondtam: 'Mária, amióta megfogant, szeretett'. Mi az, ami fényt és ismeretet ad a léleknek? A Kegyelem⁶⁸. Mi az, ami megfoszt a Kegyelemtől? Az eredeti bűn és a halálos bűn. Mária, a Szeplőtelen, sohasem volt híján Isten emlékének, közelségének, szeretetének, fényének, bölcsességének. Ezért *képes volt érteni és szeretni* már akkor, amikor még csak parányi test volt egy szeplőtelen lélek körül, és ez a szeretet *soha meg nem szakadt nála.*” (ibid. 20-21. o.).

„Alázatosságában nem tudta, hogy már az övé [a Bölcsességé] volt születése előtt, és hogy a Bölcsességgel való egyesülése nem volt más, mint a Mennyszög isteni lüktetéseinek folytatása⁶⁹. Ezt elképzelni sem tudta. S amikor a szív csöndjében Isten felséges szavakat mondogatott neki, alázatosan azt gondolta, hogy ezek kevély gondolatok, és ártatlan szívét Istenhez emelve így könyörgött: 'Irgalmazz szolgálódnak, Uram!' Ó, valóban igaz, hogy az igazi Bölcsnek, az Örök Szűznek, élete hajnalától fogva csak egyetlen gondolata volt: Isten felé fordítani szívét élete reggelétől kezdve, és az Úrért virrasztani a Fölséges előtt imádkozva...” (ibid. 57. o.).

Ha egy ilyen adomány megadatott a Keresztelőnek (az értelem idő előtti használata a megszentelő Kegyelem elnyerésének pillanatában, ami *megszabadít* a bűntől), annál erősebb érv szól amellett, hogy ez megadatott a szentek Királynőjének a Kegyelem elnyerésének pillanatában, amely *megőrizte* őt az eredeti bűntől⁷⁰.

⁶⁷ A D2-ben ez a magyarázat szerepel: »miután Kegyelemmel teljes volt. Márpedig a Kegyelem: szeretet, bölcsesség és minden! És Mária, mivel telve volt Kegyelemmel, *létének első pillanatától kezdve szeretett*«.

⁶⁸ Hozzácsatolt lapon, a D2-ben ez olvasható: »Ádám és Éva attól kezdve, hogy Isten megteremtette őket, rendelkeztek az Istent szerető képességgel, mert ismerték az Ő tökéletességeit. A Kegyelem és más adományok, melyeket az étellel együtt megkaptak, erre képessé tették őket.

Mária, aki Kegyelemmel teljes volt lelkében, egész tisztaságos lelkével szeretett attól a pillanattól fogva, hogy ennek a léleknek birtokában volt. Ez a lélek minden isteni adománnyal rendelkezett, melyeket teljességükben és túláradó mértékben kapott meg, tekintettel az eljövendő küldetésre, amelyre hivatott. *Megelőzve azt az időt*, amelyben majd teljes elméjéből, teljes szívéből és minden erejével szeretni fogja Istent – Mária már ekkor szeretett.

A szeretetnek ez a korai hatalma nem kell, hogy elképedést keltsen bennünk, ha átgondoljuk Lukács Evangéliumát az 1, 44 és 15. versnél, ahol a Keresztelőről beszél, aki az anyaméhben rejtőzve előre megszentelődött, vagyis megtisztult az eredeti bűntől és rendkívüli módon elnyerte értelmének használatát. Ezt a tudomány adománya tökéletesítette benne, mely tökéletes értelemre mint természetfeletti életre hívott teremtménynek szüksége volt. A Keresztelő felismerte az ő Urát, felujjongott, szerette és imádta Őt, akit Mária méhe magába zárt, így igazolva Gábor arkangyal szavait, melyeket Zakariásnak mondott: „János... anyja méhétől eltelik majd Szentlélekkel”.

⁶⁹ A D2-ben ez van feljegyezve: »amikor Isten megteremtette Mária lelkét«.

⁷⁰ Ezt a máriás kiváltságot sok teológus elismeri: első ízben félénk módon szinte átmenetszerűen, majd sokkal határozottabban és bőségesebben, olyannyira, hogy ilyen véleményt már a XVI. századtól kezdve „közös” véleményként fogad el. (vö. Roschini G., La Madonna secondo la Fede e la Teologia, III. kötet, Roma 1953, 96. o.).

Annak evidens jelét, hogy Mária továbbra is rendelkezett az értelem idő előtti használatával, megtaláljuk a *Poemában*, ahol a három év körüli kisleány viselkedéséről beszél. Ott azt olvassuk, hogy egyik nap a Kicsi az apja által gondozott kertbe lépett, és ott különböző virágokat szedett le, majd édesanyjához szaladt velük.

»Apró kezeiben [a Kicsi] pipacsot, búzavirágot és más, a búza közt termő pici virágokat tart, de ezek nevét nem ismerem. Jön, majd amikor már édesanyja közelébe ér, rövid futásba lendül örvendező hangot adva, mint valami gerlice, hogy röptét az anyai térdek állítsák meg. Anna kissé szétnyitja térdeit, hogy fogadja, s közben varrását már maga mellé tette, nehogy a kislány megszúrja magát, és karjait is ölelésre tárja.

„Mama! Mama!” A kis fehér galamb teljesen az anyai térdek által formált fészekbe búj, pici lábaival a fűvön, arcoskáját pedig az anyja ölébe hajtva. Nem látszik más, csak sápadtaranyszínű kis haja a vékony tarkón, amely fölé Anna lehajol, hogy szerető csókkal illesse. Majd a kis galamb fölemeli fejcskáját, és átnyújtja apró virágait. Mindet a mamájának adja, és minden virághoz egy magaköltötte történetet mond.

Ez a nagy kék virág egy csillag, az égből szállt le, hogy a mamának elhozza az Úr csókját. Tessék, csókolja meg itt a közepén, a szívéen, ezt a kis mennyei virágot, és megérzi Isten ízét.

Ellenben ez a másik halványabb kék, olyan, mint édesapa szeme. Ennek a leveleire az van írva, hogy az Úr nagyon szereti édesapát, mert jó.

Ezt az icipicit, amelyből csak egyet talált, (egy nefelejcs ez), azért alkotta az Úr, hogy elmondja Máriának, mennyire szereti őt.

És tudja-e a mama, mik ezek a pirosak? Dávid király ruhájának darabkái, átítatva Izrael vérével, majd szétszórva a harc és a győzelem mezején. A hős király ruhájának darabjaiból nőttek ki, amely (ruha) az Úrért folytatott csatában szakadt szét (vö. 2 Sám 5-8).

Ezt a kedves fehér virágot, amely hasonlít hét, selyemből készült, illatokkal teli kehelyhez, s amely a forrás mellett nőtt, édesapa szakította ki a tövisek közül. Ez abból a köntösből való, amelyet Salamon király viselt kislány-unokája születésének hónapjában. Ekkor, sok-sok évvel ezelőtt – ő, milyen, milyen régen is volt! – ebben a pompás fehér ruhában haladt a király Izrael sokasága között, a Frigyszekrény és a Szent Sátor előtt, és ujjongott, himnuszt és imát mondva fejezte ki örömét, mivel a felhő ismét beburkolta dicsőségével. (vö. Kir 1, 8). „Én mindig olyan akarok lenni, mint ez a virág, és mint a bölcs király, egész életemben úgy akarom énekelni a himnuszt és az imát a Szent Sátor előtt”, fejezi be Mária csöpp szájával.

„Örömöm! Honnan tudod ezeket a szent dolgokat? Ki mondta neked? Apád?”

„Nem. Nem tudom, hogy ki mondja. *Olyan, mintha mindig is tudtam volna*. De talán mondja nekem valaki, akit nem látok. Talán egy angyal, akit Isten küld, hogy szóljon a jó emberekhez. Mama, mesélsz még nekem ilyeneket?...”« (*Poema* I. 44-45. o.).

És a Kicsi itt feltárja mamája előtt azt a szándékát, hogy szűz akar maradni Istenért, hogy egészen neki adja magát, és így az ő »szolgálója« legyen.

Említésre méltó ebben az elbeszélésben az a felelet, amit a Kicsi adott édesanyjának a kérdésére: »Honnan tudod ezeket a szent dolgokat?«. »*Olyan, mintha ezeket mindig is tudtam volna*« – válaszol a csöpp leány. Magától értetődő, hogy senki emberfiától nem tanulta azokat.

Értelmének idő előtti használata erejében a Szent Szűz nemcsak érdemszerzőn működött közre a saját életszentségének építésében, hanem egyre magasabbra jutott, egyéni létezésének első pillanatától, az Istennel való egyesülés állandóságáig. Ez a Szeretet igazi birodalma. A Szentlélek, Mária lelkének a Lelke, kezdettől fogva magáénak tudhatta őt, vagyis »Mária lelke teljesen szabadon átalakult Isten akaratába«, oly módon, hogy akaratában nem volt többé »semmi, ami ellenkezett volna Isten akaratával« (vö. *Keresztes szent János: A Kármelhegy útja*, III. c. 2, n. 10, L., II. c. II. n. 2). Az, ami minden más szent számára a csúcspontot jelenti, Máriánál a kezdet volt.

b) *A bujaság ösztönétől való mentesség.* – Magánál a ténynél fogva, hogy mentes volt az eredeti bűntől (amelytől megőriztetett), Mária ment volt a bujaság ösztönétől is, ami az eredeti bűn következménye és jele, amely az embert nem csupán a kegyelem természetfeletti adományától fosztotta meg, hanem a természeten kívüli adományoktól is, és ezek között szerepel a feddhetetlenség adománya, vagyis az érzéki vágyak (a lázadó szenvedélyek) alávetése az értelemnek. Ennek következtében a keresztény ember élete egy folytonos küzdelem a test és a lélek között, amelyek olyanok, mint a mérleg két serpenyője: mennél jobban felemelkedik az egyik, annál inkább lefelé húz a másik.

»A jelenlegi ember [– helyesen írta a Látnokunk –] nem egy felfelé haladó fejlődés eredménye, hanem egy lefelé haladó visszafejlődés fájdalmas eredménye, amennyiben Ádám bűne mindörökre megsértette az eredeti ember testi-erkölcsi-lelki tökéletességét. Annyira megsértette, hogy még Jézus Krisztus szenvedése – amelynek célja minden megkeresztelt emberben visszaállítani a Kegyelem életét – sem semmisítheti meg a Bűn maradványait, a nagy seb forradásait, vagyis a testiségnek azokat a lázongásait, amelyek azok pusztulását okozzák, akik nem szeretik, vagy csak kevésbé szeretik Istent. Az igazak számára pedig gyötrelmül szolgálnak, akik a bűn e táptalajának jelzéseit még futólag sem kívánnák megtapasztalni, és egész életükön keresztül hősiiesen küzdenek azért, hogy hűségesek maradjanak az Úrhoz« (*Rom Lev.* 128. o.).

A Szentséges Szűz, Ádám minden más leszármazottától eltérően, egész élete folyamán a legkevésbé sem szenvedett »a bujaság ösztönös zaklatásaitól«, amely zaklatásnak szent Pál annyiszor ki volt téve. (*Gal 5, 16-25.* o.).

»„A Szűzben [– mondja Jézus Valtortának –] semmi nyoma annak, hogy a bűnnel valaha is kapcsolata lett volna. Lelke oly szépségben és érintetlenül jelenik meg, mint volt, amikor az Atya kigondolta, és benne halmozott össze minden kellemet. Ő a Szűz. Az Egyetlen. A Tökéletes. A Teljes. Ilyennek gondolták el. Ilyennek nemzették. Ilyen maradt. Mint ilyent koronázták meg. Mindörökre ilyen! [...] A Háromszemélyű Egy Isten így torol meg: a meggyalázott teremtmények ellen ezt a tökéletes Csillagot emeli magasba. [...] Benne nemcsak a lealázott szerelem nem-ismerése van meg: ő nem ismeri a rosszra való hajlamot, ami a bűn következménye”« (*Poema I.* 37. o.)

Máshol ezt olvassuk:

»„Zsenge koromtól Istennek szenteltem magamat, mert a Magasságbeli világossá tette előttem a világ gonoszságának okát...” [A D2 hozzáteszi harmadik személyben: „és mert az ő (= az én) én-je, mentes lévén az érzéki vágy ösztönétől, nem érezte a testiség gyümölcssei utáni vágyat, hanem csak a mennyei szeretet utáni hajlamot”]« (*ibid.* 111. o.).

Mi volt a test Mária számára (s ugyanúgy Jézus számára)?... Csupán

»,vízfüggöny a győzelmes lelken, szellő érintés a királyi lelken, kristály, amely beburkolja a test királyi lakóját, és nem rontja meg; lüktető erő, ami felemel, de nem súly, ami nyomaszt. Számunkra ez volt a 'test' [úgy Mária számára, mint Jézus számára]. Könnyedébb volt és alig érzékelhető, akár egy könnyű lenruha. Könnyed valóság, ami a világ és a természetfeletti én közé helyezkedett, eszköz, hogy Isten műveit végbevigye általa. Semmi más.»« (*Poema IX. 305-306. o.*).

Bájos az a mód, ahogy maga a Szűzanya közli ezt a kiváltságát egy megtért világi nőnek (a pogány Aglae).

»,„Azt hiszed [– mondja a fiatal lánynak, hogy bátorítsa a jóban való kitartásban –], hogy csak az tiszta, aki nem ismerte az érzékiséget? Azt hiszed, hogy a lélek soha nem válhat újra szűzzé és széppé? Ó, leányom! Hiszen az én tisztaságom – amely teljesen az Úr kegyelme –, és a te hősies fölfelé indulásod közül, melyet visszafelé teszel meg elvesztett tisztaságod hegycsúcsa felé –, hidd el, a tied a nagyobb! Ezt a tisztaságot te építed fel az érzékiség, a szükség és a megszokás ellenére. Számomra ez olyan természetes adottság, mint a légzés. Neked össze kell törnöd gondolataidat, érzéseidet, testedet, hogy ne emlékezz, ne vágyakozz, ne kövesd szokásodat. Én... óh! egy párórás picit gyermek ugyan megkívánhatja-e a testet? És van ebben érdem, hogy nem teszi? Így vagyok én. Én nem ismerem azt a tragikus éhséget, amely az emberiségből áldozatot csinált. Én nem ismerem mást, csak az Isten utáni legszentebb éhséget. De ezt te nem ismerted, és magadtól tanultad meg...”« (*Poema III. 158. o.*).

c) *Mentesség a bármiféle személyes bűn árnyékától is.* – A »testiség lázongásaival« szorosan társulnak a nem tudatosan elkövetett bocsánatos bűnök is (az erkölcsi tökéletlenségek), a testiség rendetlen indulatai, azon egyszerű oknál fogva, hogy ha el is kerülhetők az *egyes rendetlen indulatok*, általában nem kerülhetők el *valamennyi*, és mindez a fent említett romlottság következtében (vö. Szent Tamás, I- II. q. 74, a. 3, ad 2).

A Szent Szűz, aki ment volt a testiség megnyilvánulásaitól, »aki mindig Kegyelemmel teljes volt« (*Quad. 45-50, 572. o.*), elkerült minden erkölcsi tökéletlenséget, és minden arra irányuló megmozdulást.

»,... ez a kisleány [– ahogy már apja mondta prófétai látással, mielőtt még Mária megszületett volna –] sohasem fog vétkezni az Úr ellen, és egyedül Neki fog énekelni...”« (*Poema I. 18. o.*).

Mindenki mástól különbözően »ő úgy élte le életét a földön, hogy lelkével mindig az Égben röpdösött« (*Napló, 1944. nov.6.*); »az egyetlen az emberek gyermekei közül, aki mindig tökéletes volt«. Ő mindvégig egyesülve maradt Istennel, és Isten övele »a szeretet átfogó gesztusában, ami az Égben érte el tetőfokát«, ezért »ő volt a legszentebb teremtmény, akít a föld valaha is hordozott«. Mária »a szentek Szentje volt« (*Quad. 43, 305, 306, 591 és 184. o.*).

»,„A Megváltás korszakának kezdetén Isten új, tökéletes módon kívánta magát kinyilatkoztatni az emberek előtt. Trónjával nem az ég valamelyik csillagát választotta, sem egy hatalmas uralkodó palotáját, mégcsak nem is angyali lényeket lába

zsámolyául. Egy szeplőtelen anyaölt akart. Isten Évát is szeplőtelennek alkotta, de ő szabad akarattal saját romlását akarta.

Mária, aki romlott világban élt – Évát tiszta világ vette körül – még bűnre irányuló gondolattal sem akarta ártatlanságát beszennyezni. Tudott a bűn létezéséről. Látta különféle megnyilvánulásait, szörnyűségeit. Mindet látta! A legeslegborzalmasabbat is: az istengyilkosságot! Egyedül azért ismerte mindet, hogy azokért engeszteljen, és hogy mindörökké Az legyen, aki szánalmat érez a bűnösök iránt, és imádkozik megtérésükért.”« (*Poema* I. 4. o.).

»„... a tökéletes Kisleány, akinek szíve olyan, mint a galambé: egyszerű és tiszta, ... Nézzétek, itt van Ő, akit sem az évek, sem a világgal való érintkezés nem durvított el, lelke nem vált kegyetlenné, romlottá, álnokká vagy hazuggá. Mert ő nem akarta. [...] Te, aki látod őt [– mondja Jézus a Látnoknak –], mondd meg nekem, kiseddkori tekintete nagyon különbözik-e attól, amit a Kereszt tövében vagy a Pünkösöd ujjongásában láttál, vagy abban az órában, midőn gazella-szemét utolsó álmra hunyta le?... Itt most bizonytalan és csodálkozó kisbaba-tekintet, míg az angyali Híradás Máriájáé álmétkodó és szemérmes. A betlehemi Anya boldog tekintete után következik a Golgota gyötrelmétől magkínzott tekintet, majd a Feltámadás és a Pünkösöd ragyogó tekintete, s végül az utolsó látomás tekintete, amelyet fátyolossá tett az elragadtatott álm. Nyíljék meg bár az első nézésre, vagy záruljon le fáradtan az utolsó fényre, miután oly sok örömet s borzalmat látott, ez a szempár mindig olyan marad, mint az égbolt derűs, tiszta, nyugodt darabkája, amely mindenkor ugyanúgy csillog Mária homloka alatt. Harag, hazugság, kéjvágy, gyűlölet, kíváncsiság sohasem szennyezte be füstös felhőivel.

Ez a szempár szeretettel tekint Istenre akár sír, akár nevet. Isten iránti szeretetből simogat, bocsát meg, és visel el mindent. Isten iránti szeretete óvta meg a gonoszlélek támadásaitól, aki gyakran a szemet használja fel, hogy bejusson a szívbe.”« (*ibid.* 42-43. o.).

Eddig Mária szeplőtelen fogantatásának a »következményeivel« foglalkoztunk. De a Valtorta Műben kiemelten találkozunk még néhány »következménnyel« *magában Mária édesanyjában, szent Annában*, amelyek ugyanazon kiváltságot hordozzák.

»„... gondolkodj el azon a pusztán tényen [– mondja Jézus a Látnoknak –], hogy egy anya, minden szeplőtől mentes teremtményt hordoz méhében, a szíve alatt. Ez a szeplő foszt meg Istentől. Ez az anya – aki pedig gyermekét természetes, emberi módon foganta – magasabb rendű ismeretben részesül, ami prófétává teszi őt, leányának prófétájává, akit 'Isten Leányának' nevez.”« (*ibid.* 21. o.).

Egy másik következmény az anyában az volt, hogy nem terhelte meg azzal, ami állapotának velejárója volt, annyira, hogy Anna boldogan mondhatta Joachimnak:

»„... én nem hordozom őt, nem szenvedek tőle. Ő hordoz engem kék, virágos ösvényen, mintha szent angyalok támogatnának, és a föld is messze eltávolodna tőlem... Az asszonyoktól mindig azt hallottam, hogy a fogadás és a kihordás szenvedéssel jár. Csakhogy nekem nincs fájdalmam! Erősebbnek, fiatalabbnak és frissebbnek érzem magam, mint amikor régmúlt ifjúságomban neked adtam szüzességemet. Isten leánya – mert ő inkább Istené, mint a miénk, hisz kiszáradt törzsből sarjad – édesanyjának nem okoz gyötrelmet. Neki csak békét és áldást hoz: az ő igazi Atyjának, Istennek gyümölcseit”.

„Akkor Máriának fogjuk hívni [– feleli neki Joachim –]. Tengerünk csillagának, gyöngyünknek, boldogságunknak. Izrael első kiváló asszonyának neve ez [vö. Kiv 15, 20-21; Szám 12, 1-15]”.« (*ibid.* 18. o.).

Arra a kérdésre, hogy »szened-e«, Anna ezt a választ adja:

»„Nem. De ugyanazt a nagy békességet érzem, amit a Templomban éreztem, amikor megtudtam, hogy anya leszek. Olyan ez, mint valami elragadtatás. A test édesen elpihen, a lélek ujjong, és semmi emberhez nem hasonlítható békében nyugszik el. [...] Amikor elmerülök benne, csak fokozódik ez a békesség. Olyan, mintha a kék világűrben szállnék... és, nem tudom, miért, de amióta bennem van ez a békés öröm, hálaének kél szívemben: az öreg Tóbiásé [Tób 13, 1-23]. Mintha erre az órára íródott volna... erre az öröme... az őt befogadó Izrael földjének... a bűnös, de most bocsánatot nyert Jeruzsálemnek. De... de ne nevesetek egy anya mámoros beszédén... de amikor ezt mondom: 'Adj hálát az Úrnak javaidért, és áldd az örök idők Istenét, hogy újra fölépítse benned lakóhelyét', én arra gondolok, hogy aki újra fölépíti Jeruzsálemben az igaz Isten Házát, az lesz, aki nemsokára megszületik... Meg azt is gondolom, hogy nem a Szent Városról, hanem az én gyermekem sorsáról jövendőték, amikor (Tóbiás) Hálaéneke ezt mondja: 'Tündöklő fényvel fogsz ragyogni, a föld minden népe eléd borul, eljönnek hozzád a nemzetek ajándékokat hozva, és imádni fogják benned az Urat, és szentnek fogják tartani földedet, mert benned hívják majd segítségül a Nagy Nevet. Boldog leszel fiaidban, mert mind áldott lesz, és az Úr köré gyűlnek. Boldogok, akik szeretnek téged, és örülnek békédnek!'... és az első, aki ennek örül, én vagyok, az ő boldog anyja...". Anna arca kipirul, amikor kiejti ezeket a szavakat, színét váltogatja, és hol kipirul – mint amikor valamit a holdfényről lobogó tűz mellé visznek –, hol meg elsápad. Édes könnyecsek peregnek végig arcán, pedig észre sem veszi, és örömeiben mosolyog« (*ibid.* 23-24. o.).

Annának nem voltak

»... szülési fájdalmai, hanem az elragadtatás állapotában volt, mert a Bűntelent hordozta⁷¹« (*ibid.* 61. o.).

Arra az ellenvetésre, hogy miért nem kellett szenvednie, lévén ő is (Anna) Ádám leánya, maga Jézus adja meg rá a választ:

»„Van, aki ezt kérdezi: 'Miért nem kellett szenvedniük szüléskor és halálukkor, holott ők is Ádám gyermekei voltak?' A válaszom ez: Ha a Keresztelő, aki Ádám gyermeke volt és eredeti bűnben fogant, már anyja méhében megszentelődött azáltal, hogy a közelébe kerültem, akkor semmilyen kegyelmet nem kapott volna az az anya, aki szent édesanyja volt annak a Szentnek⁷², akiben nem volt Szeplő? Anyja annak, akit *Isten megóvott* az áteredő büntől, annak, aki Istent hordozta majdnem isteni lelkében és embrionális szívében, és Istentől soha sem vált el, amióta az Atya őt

⁷¹ Alessio M. Lépiciér kardinális azt tartotta: amint szent Anna Máriát „sine libidine” foganta, úgy „fájdalom nélkül” is hozta őt a világra (*Tractatus de Beatissima Virgine Maria Matre Dei*, Ediz. IV. Parigi 1912, 353. o.).

⁷² D2 <lábjegyzetben> »... az afeletti elragadtatott öröm, hogy világra hozza Máriát, felülmúlta az anyának a női természetével járó szenvedést, annyira, hogy Anna az ilyen esetre jellemző kínok és fájdalmak nélkül szült.«

kigondolta, megfogant egy anyaméhben, majd visszatért⁷³, hogy teljességében birtokolja Istent az Égben a dicsőséges Örökkévalóságon át?”« (*ibid.* 61-62. o.).

II. Földi életének egész folyamán: örökös szüzesség

»„Kelj föl, siess, kis barátnőm! [– így mondta Jézus Valtortának –] ... Ég bennem a vágy, hogy *magammal vigyelek Mária szüzessége szemlélésének mennyei kékségébe*. Olyan felfrissült lélekkel kerülsz ki belőle, mintha az Atya éppen most teremtett volna téged is, kicsi Évát, aki még nem ismer tested. Fénytől elárasztott lélekkel kerülsz ki, mert Isten remekművébe merülsz. Egész lényedet színültig betölti a szeretet, mert megtudod, hogyan kell majd szeretned Istent”« (*Poema I.* 29. o.).

»„... A tisztaság értéke olyan nagy, hogy egy (szeplőtelen) teremtmény méhe be tudta fogadni a Befogadhatatlant, mivel tisztasága a legtökéletesebb volt, amilyen Isten teremtményében egyáltalán lehetséges. [...] A Megváltás korszakának kezdetén Isten új, tökéletes módon kívánta magát kinyilatkoztatni az emberek előtt. Trónjával nem az ég valamelyik csillagát választotta, sem egy hatalmas uralkodó palotáját, még nem is angyali lényeket lába zsámolyául. Egy szeplőtelen anyaölet akart”« (*Poema I.* 3-4. o.).

»„A Szűz szüzessége!... amelynek szemlélése oly szédületet okoz, mint amikor valaki szakadékba tekint! Ehhez viszonyítva [– kérdezi Jézus –] mi annak a nőnek a nyomorúságos, kényszerű szüzessége, akit egy férfi sem vett nőül? A semminél is kevesebb! Vagy annak a nőnek a szüzessége, aki szűz akart maradni, hogy Istené legyen, de csak testében tud az lenni, lelkében azonban nem. Mert lelkébe beenged oda nem illő gondolatokat, élvezi és elfogadja a hízalgő emberi gondolatokat. Fokozatosan a szüzesség árnyképévé válik. De még ez is kevés. Mi a kolostorban élő apáca szüzessége, aki csak Istenből él? Sok. Az én anyáméhoz viszonyítva nem tökéletes ez a szüzesség sem. [...] Ő: a Szűz! Az Egyetlen. A Tökéletes. A Teljes. Ilyennek gondolták el. Ilyennek nemzették. Ilyen maradt. Mint ilyent koronázták meg. Mindörökre ilyen. Ő a Szűz! Ő az érinthetlenség, a tisztaság, a kedvesség mélysége, amely belevész abba a mélységbe, amelyből fakadt: Istenbe, aki a legtökéletesebb érinthetlenség, tisztaság, kedvesség. Íme, a Háromszemélyű Egy Isten így mutatja meg győzelmét...”« (*ibid.* 36-37. o.).

A Szűzanyát »a Szűz« tulajdonnév illeti meg, szűz volt lelkében, és szűz volt testében, életének mindhárom szakaszában: a szülés előtt, a szülés alatt és a szülés után.

»„Szűz volt, mielőtt megfogant, szűz volt egy anyaméh homályában, szűz volt újszülötti sírásaiban, szűz, első tipegése alatt, a Szűz Istené volt, egyedül Istené, és nyíltan kimondta jogát ahhoz – amely jog fölötte állt Izrael rendelkezéseinek –, hogy sértetlen maradjon a menyegző után is –, és a hozzájárulást el is nyerte az Istentől neki adott jegyestől”« (*Poema II.* 653. o.).

Mária szűzi tisztasága!... Olyan dolog, ami meghaladja a legélénkebb elképzelést! A mi Urunk, a Valtorta írásokban, »a Hermon csúcsához« hasonlította, az éppen kinyílt liliumhoz és a legértékesebb »drágagyöngyhöz«. De Mária az ő szűzi tisztaságával felülmúlja – mondja Jézus – mindezeket a hasonlatokat, melyek rendkívüli tisztaságot sugároznak.

⁷³ »... majd visszatért«: D2, »majd aki végül testével és lelkével fölemelkedett«

»„Figyeljétek meg [– mondja Jézus –], *milyen tiszta a Hermon csúcsa*, amikor még be van burkolva a téli hó fátyolába. Az Olajfák Hegyéről liliomszirmok halmazának vagy a tenger habjának tűnik. Miként valami fölkínált áldozat, úgy emelkedik föl a másik hófehérséggel, a felhőkkel szemben, amelyeket az áprilisi szél sodor az ég kék mezőin át. Figyeljétek meg *egy liliomszálat*, amely most nyitja ki bóbítájának száját illatos nevetésre! És mégis, mindkét tisztaság [a Hermon csúcsáé és az éppen kinyílt liliumé] kevésbé eleven annak a (szűzi) méhnek a tisztaságához viszonyítva, amely számomra Anyám méhe volt! [...] Még inkább: nézzétek meg *a legtisztább igazgyöngyöt*, amelyet a tengerből kiragadott gyöngykapáló belsejéből vettek ki, hogy egy király jogarát díszítse. Tökéletes a maga tömör szivárványszínekben játszó színében, amely nem ismeri semmilyen test szennyező érintését, mivel az osztriga gyöngyház-mélyében alakult ki, elszigetelten a tengeri mélységek folyékony zafírjában. És mégis kevésbé tiszta, mint az az anyaöl, amely engem befogadott. Annak az igazgyöngynek közepén egy homokszem van: egy igen piciny kis test, de akkor is csak földi. Őbenne (Mária), aki a Tenger Igazgyöngye, nem létezik a bűn homokszeme, még a bűnre ösztönző vágy sem. Igazgyöngy ő, aki a Szentháromság Óceánjában született, hogy a földre hozza a Második Személyt. Ő szűzi szilárdsággal tömörül létének sarkpontja köré, amely nem érzi vágy magja, hanem az Örök Szeretet Szikrája. Szikra, amely – mivel viszonzásra talált benne – létrehozta az isteni Meteor örvényeit, aki most magához hívja és vonzza Isten gyermekeit: ez én vagyok, a Krisztus, a Hajnalcsillag”. [És hozzáfűzi:] „Ezt a tisztaságot adom én nektek példaképül”.« (Poema X. 100-101. o.).

1. Mária »szűz volt lelkileg«.

Mária testi szüzességét megelőzi lelki szüzessége. Honnét vette benne kezdetét ez a tökéletes tisztaság utáni vágy, ez az Istennek való teljes és örökre szóló odaadás? Ezt ő maga mondta el. Ezt mondja ugyanis Látnokunknak:

»„Zsenge koromtól fogva Istennek szenteltem magam, mert a Magasságbeli világosra tette előttem a világ gonoszságának okát [az eredeti bűn, a rendetlen szexuális élet], és tőlem telhetőleg ki akartam törölni magamból a sátán nyomát⁷⁴. [...] Isten Lelke tudtomra adta [még mielőtt tudtomra adta volna, hogy ment vagyok az eredeti büntől], hogy mekkora volt az Atya fájdalma Éva romlása láttán, aki önmagát, a kegyelem állapotában élő teremtményt, egy alsóbbrendű teremtmény színvonalára akarta lefokozni. Az a szándék élt bennem, hogy e fájdalom enyhítésére megőrzöm a testemet anygali tisztaságban azért, hogy sértetlenül megóvjam minden emberies gondolatától, kívánságtól és kapcsolattól. Érte lángoljon szerelmem, övé legyen egész valóm. Bennem ugyan nem volt meg a test égető szomjúsága, de megvolt annak az áldozatnak a vállalása, hogy nem leszek anya”« (Poema I. 111. o.).

A mondottakból kitűnik, hogy az alig hároméves kis Mária Istennek akarta ajánlani szüzességét egész életére. Megkérdezte ugyanis édesanyjától, aki Dániel jövendöléséről beszélt neki Krisztus eljövételének idejével kapcsolatban:

⁷⁴ »...tőlem ... a sátán nyomát...«: ez D2-ben, így van a helyesbítve »szabad akaratom korai elhatározásával meg akartam semmisíteni a jövőbeli minden lehetséges alávetettséget egy hozzám hasonló testnek szüzességi fogadalmammal, amely az abban a korban és vallásban szokatlan volt.«

»... Mondd csak, *ha én nagyon, nagyon, nagyon* sokat imádkoznék, nappal és éjjel, éjjel és nappal, és *egész életemre egyedül Istené akarnék lenni*, ezért a célért [vagyis, hogy előrehozza a Messiás eljövételét], vajon megkapnám-e az Örökkévalótól a kegyelmet, hogy előbb adja meg népének a Messiást?“« (ibid. 46. o.).

Édesanyja igenlő válaszára a Kicsi így felel:

»„Akkor hát imádkozni fogok, és ezért a célért szűz maradok!”

„De tudod-e [– feleli neki az anya –,] mit jelent ez?“

„Azt jelenti, hogy *nem ismerem meg az emberi szerelmet, csak egyedül Istenét.*

Azt jelenti, hogy nem gondolok másra, csak Istenre. Azt jelenti, hogy testemben kislány maradok, lelkemben pedig angyal. Azt jelenti, hogy szemem csak Istenre tekint, fülem csak őt hallgatja, szám csak őt dicséri, kezem csak arra való, hogy önmagamat áldozatul kínáljam fel, hogy lábam csak őt kövesse gyors léptekkel, s hogy neki adjam szívemet és életemet.”

„Te áldott leánykám! De így sohasem lesznek gyermekeid, pedig annyira szereted a gyermekeket, a kisbárányokat, a galambfiókákat... Tudod, a nő számára a gyermek olyan, mint egy fehér, göndörszőrű kisbárány, mint egy selymestollú kisgalamb, s akit korallpiros szájával lehet szeretni, meg lehet csókolni, és hallani, hogy így szólít: 'édesanyám'!”

„Nem számít! Én Istené leszek! A Templomban imádkozni fogok. És talán egy napon majd meglátom a föl Kent Fejedelmet. A Szűz, aki az anyja lesz, – így mondja a próféta [Iz 7, 14] –, már biztosan megszületett, és a Templomban van... Én társnője... és szolgálója leszek. Ó, igen! Ha Isten megvilágosítása folytán megismerhetném, szolgálni szeretnék e boldog teremtésnek! Majd elhozná hozzám a Fiút, engem meg elvinne a Fiához, és neki szolgálnék. Gondold csak el, mama!... A Messiásnak szolgálnék!!...”⁷⁵. Máriát magával ragadja ez a gondolat, amely fölemeli, de ugyanakkor porig is alázza. [...] Majd így folytatja: „De megengedi-e Izrael Királya, Isten Fölkentje, hogy szolgáljak neki?“

„Ebben ne kételkedj! Nem így mondja-e Salamon király: 'Királyné van hatvan, ágyasasszony nyolcvan, és a szolgálólányoknak se szeri, se száma' (Én 6, 8). Látod tehát, hogy a Király palotájában *nem lesz se szeri, se száma a szűz leányoknak*, akik Uruknek szolgálnak.”

„Ó! Látod már, ugye, hogy szűznek *kell lennem? Kell!* Ha ő anyjául szüzet akar, ez annak a jele, hogy a szüzességet mindennél jobban szereti. Azt akarom, hogy engem, szolgálóját szüzességem miatt szeressen, mert ez egy kicsit szeretett anyjához tesz hasonlónak... *Ezt akarom...*”⁷⁶« (ibid. 46-47. o.).

⁷⁵ Egy másik helyen a Szent Szűz kijelenti, hogy „a szüzességi fogadalommal ellene mondott a házasságra irányuló minden elgondolásnak”. (Poema I. 191. o.)

⁷⁶ Válaszul az esetleges ellenvéleményekre, megelőlegezve közreadjuk azoknak a megoldását.

»Jézus szól:

„Máris hallom a gáncoskodó tudósok okoskodását: 'Hogy tudhat így beszélni egy három évét még be nem töltött kisleány? Ez túlzás!' Arra viszont nem gondolnak, hogy amikor gyermekkoromat felnőttekhez illő tettekkel mutatják be, engem visszatásztóvá tesznek.

A felfogóképesség nem ugyanazon módon és időben jelentkezik mindenképpen. Az Egyház úgy határozta meg, hogy az ember hétéves korától fogva felelős tetteiért, mert ez az az életkor, amelyben a később érő gyermek is képes különbséget tenni – legalább kezdetleges módon – a jó és a rossz között. Vannak viszont gyermekek, akik eléggé fejlett értelmükkel, sokkal korábban képesek különbséget tenni, megérteni és akarni. Ó, ti nehézkes tudósok, a kis Lambertini Imelde, Viterbói Róza, Organ Nelli, és Nennolina álljon előttem, hogy elhiggyétek: Édesanyám igenis tudott így gondolkodni és beszélni. Csak négy nevet említettem kapásból a sok ezer szent

Máriának ezt az első teljes odaadottságát az Örökkévalónak, és csak neki, az Isten iránti szeretete sugallta, melyet ennek a szeretetnek a lángja tartott folytonosan égő állapotban.

»... viszont ha a szívembe nézek [– ezt mondta tanítónőjének, Annának a Templomban –], nos, Istent látom ragyogni szeretet-dicsfényében, és ezt mondja nekem: 'Szeretlek'. Én is azt mondom neki: 'Szeretlek'. Szívem minden dobbanásánál elolvadok és újjáteremtődöm ebben a kölesönös csókban...

Köztetek élek, kedves tanítónőim és társnőim. De egy láng-gyűrű választ el tőletek. A láng-gyűrűn belül van Isten és én. Isten tűzén át látlak és szeretlek benneteket... test szerint azonban nem tudlak benneteket szeretni. Test szerint soha, senkit sem leszek képes szeretni. Kizárólag *Azt*, aki szeret engem, de *Őt* is csak a lélek szerint. Tudatában vagyok sorsomnak. Izrael sokszázados Törvénye úgy kívánja, hogy minden lány menjen férjhez, és minden hitves legyen anya. Eleget teszek ugyan a Törvénynek, de engedelmeskedem a Hangnak is, amely így szól hozzám: 'Én akarlak téged'. *Szűz vagyok, és az is maradok*. Hogyan tudom majd megtenni? Ez a bennem lévő édes, láthatatlan Jelenlét segít majd, mivel *Ő* akarja. Én pedig nem félek.

Nincs már sem apám, sem anyám... és csak az Örökkévaló tudja, hogy ez a fájdalom minden emberit kiégetett belőlem. Kegyetlen fájdalommal égett el⁷⁷. Istenen kívül már senkim sincs. Neki tehát vakon engedelmeskedem. Ezt megtettem volna apám és anyám ellenére is. A Hang engem arra oktat, hogy aki *Őt* akarja követni,

gyermek közül, akik Mennyszárgomat benépesítik, miután hosszabb-rövidebb ideig felnőtként gondolkoztak a földön.

Mi az értelem? Isten ajándéka. Isten tehát oly mértékben adhatja meg valakinek, amilyen mértékben akarja, akinek akarja, és amikor akarja. Az értelem egyike azon dolgoknak, amely titeket leginkább hasonlósá vá tesz Istenhez, aki értelmes és gondolkodó Szellem. Isten a földi Paradicsomban megadta az embernek az ész és az értelem kegyelmét. Milyen élénk volt mindkettő, amikor még élő, érintetlen és működő volt a Kegyelem az első Emberpár lelkében!

Sirák fiának könyvében ez áll: 'Minden Bölcsességnek az Úr a forrása, és örök időkre otthon van az nála' [Sir 1, 1]. Mekkora bölcsességgel bírtak volna az emberek, ha megmaradtak volna Isten gyermekeinek!

Az értelmetekben meglévő hiányosságok természetes velejárói annak, hogy megfogyatkoztatok a Kegyelemben és a tisztességben. A Kegyelem elvesztésével végleg eltaszítottátok magatoktól a Bölcsességet. Ahogy a sok kilométer vastag kő mögé rejtőzött meteor, úgy a Bölcsesség sem jut el többé hozzátok tiszta csillogásával, hanem csak párák homályon keresztül, amelyet mind sűrűbbé tett sok törvényszegésetek.

Majd eljött Krisztus, és visszaadta nektek a Kegyelmet, Isten szeretetének felséges ajándékát. De meg tudjátok-e őrizni teljes tisztaságban ezt a drágakövet? Nem. Amikor nem töritek ízzé-porrá magatok akarta bűnnel, akkor beszenyezitek a megszakítás nélkül elkövetett kisebb bűnökkel, gyengeségekkel, bűn iránti rokonszenvvel, igen, rokonszenvvel, amely ha nem is hitvestárs a hétarcú bűnnek, mégis gyengíti a Kegyelem fényét és cselekvőképességét. Ezen kívül, az első Emberpárnak Isten által adott nagyszerű értelem világosságát gyengíti a sok-sok évszázadnyi romlottság is, amelyek a testre és az elmére egyaránt rombolólag hatnak.

Mária azonban nemcsak a Tisztaságos, az Isten öröme újjáteremtett Éva volt: *Ő* a tökéletes Éva volt, a Magasságbeli Remekműve, a Kegyelemmel Teljes, az Ige Édesanyja volt Isten elméjében.

'Az Ige a Bölcsesség kútforrása', mondja Jézus, Sirák fia [Sirák 1, 5]. A Fiú nem adhatta-e Édesanyja ajkára a saját bölcsességét?

Ha egy próféta száját izzó parázs tisztította meg, akinek az Ige, a Bölcsesség által rábízott szavakat kellett kiejtenie (Iz 6, 6-7), a Szeretet miért ne tisztíthatta volna meg, és tehette volna fennköltté kisedet Jegyese szavait, aki majd az Igét fogja hordozni, hogy már ne gyermekként és majd asszonyként beszéljen, hanem kizárólag mindig mint mennyei teremts, aki egyéolvadt Isten nagy világosságával és bölcsességével?!

A csoda Máriánál, mint majd nálam is, nem a már gyermekkorban jelentkező magasfokú intelligenciában áll. A csoda abban mutatkozik meg, hogy Mária a benne lakó Végtelen Értelmet olyan keretek között tartalmazta, amelyek lehetővé tették, hogy ne ejtse ámulatba a tömegeket, és ne keltse fel a sátán figyelmét."« (Poema I. 49-50. o.).

⁷⁷ »kegyetlen«: behelyettesítve D2-ben, »mély«

annak apja és anyja ellenére is mennie kell. Ők ugyanis gyermeküket, mint szívének falai körül járkáló szerető járőrök, a maguk elképzelése szerinti öröm útjára akarják vezetni... és nem tudják, hogy vannak olyan utak is, amelyeknek öröme végtelen... Nekik hagytam volna ruháimat és köpenyemet is, csakhogy követhessem a Hangot, amely így hívogat: 'Jöjj, ó kedvesem, ó jegyesem'. Mindenemet nekik hagytam volna: könnyeim gyöngyszemeit – hisz sírtam volna, amiért engedetlennek kell lennem irántuk –, és vérem rubinjait, mert a halállal is szembeszálltam volna, hogy a hívó Hang után mehessek. Ezek majd elmondták volna nekik, hogy az apai és az anyai szeretetnél van valami nagyobb és édesebb is: Isten Hangja. Isten akarata azonban kiszabadított a gyermeki szánakozás béklyóiból. Tudom, nem lett volna az ő szeretetük ilyen hurok, hisz mindketten igaz emberek voltak, és Isten bizonyára bennük is úgy beszélt, mint bennem. Rájuk gondolva úgy képezem el őket, hogy a Pátriárkák között várakoznak nyugalomban, és én áldozatommal siettetem a Messiás eljövetelét, aki majd megnyitja számukra a Mennyország kapuit. A földön én irányítom magam, vagyis Isten vezérli szegény kis szolgálóját és közli vele parancsait. Én pedig teljesítem, mert megtételük jelenti számomra az örömet. Amikor eljön az ideje, majd közlöm jegyesemmel a titkomat... s ő egyetért velem."

„De Mária... milyen szavakkal tudod majd meggyőzni? Egy férfi szerelmével, a Törvénnyel és az élettel kerülsz szembe!”

„Isten velem lesz... Isten majd kitarja jegyesem szívét a világosság felé... Az élet elveszíti érzéki tüskéit és tiszta virágként emberszeretettől fog illatozni. A Törvény... Anna, ne nevezd káromlónak. Úgy gondolom, a Törvény hamarosan meg fog változni. Ki teszi meg, gondold, hisz a törvény isteni eredetű? Az egyetlen, aki megváltoztathatja: Isten. Közelebb van az idő, mint gondolnátok, én mondom nektek. Mert, Dániel olvasásakor [9, 24], nagy világosság támadt bennem, s ez a szívem közepéből fakadt, és elmém felfogta a rejtelmes szavak értelmét. A hetven hét (=év) megrövidül az igazak imája miatt. Megváltozik az évek száma? Nem. A jövődőlés nem hazudik. Azonban nem a nap futása, hanem a hold járása a profétai idő mértéke, s ezért mondom: 'Közel van az óra, amely hallani fogja egy Szűz Szülöttjének gyermeksírást'. Ó! Bárcsak közölné velem ez az engem szerető Fény – hiszen annyi mindent mond –, hogy hol él az a boldog nő, aki megszüli a Fiút Istennek és a Messiást a népnek⁷⁸! Mezítláb járnám be a földkerekséget, nem tartana vissza se fagy, se por, se hőség, se vadállatok, se éhség, hogy eljussak Hozzá, és ezt mondjam neki: 'Engedd meg szolgálódnak és Krisztus szolgálójának, hogy hajlékban éljek. Forogtom majd a malomkövet meg a szőlőprést. Küldj, mint rabszolganőt a malomkőhöz, mint őrzőt a nyájadhoz, küldj kemencéidhez... ahová akarsz, csak fogadj be. Hogy láthassam Őt! Halljam a (Messiás) hangját, felfogjam pillantását!' Ha pedig nem akarna befogadni, koldusként élnék ajtaja előtt alamizsnából, kigúnyolva, a szabad ég alatt, perzselő hőségben, csakhogy hallhassam a gyermek Messiás hangját, csengő kacagását, és lássam előttem elhaladni... S egy napon talán kapnék Tőle kenyéradományt... Ó! Marná bár bensőmet az éhség, vagy érezném, hogy egyre gyengülök, de *akkor se enném meg azt a kenyeret!* Mint igazgyöngyökkel teli zsákocskát, úgy hordanám a szívem fölött. Megcsókolnám, hogy

⁷⁸ D2-es jegyzetnél a következő megjegyzést találjuk: Nem kell megütköznünk azon, amiért Máriának nincs tudomása arról a jövőjéről, amit Jézus Anyjaként kell majd megélnie. Isten, aki egyedülálló kiváltsággal, megadta neki a Szeplőtelen és a Megtestesült Ige kiválasztott Édesanyja állapotához méretezett bölcsességet, de – számunkra kifürkészhetetlen okokból – úgy akarta, hogy Mária bizonyos dolgokról ne tudjon addig a pillanatig, amikor helyes lesz azokat tudnia.

éreztem Krisztus kezének illatát. És nem éreznék többé sem éhséget, sem hideget, mert érintése gyönyörúséget és meleget adna, gyönyörúséget és táplálékot...”

„Neked kellene Krisztus Anyjának lenned, aki Őt ennyire szereted! Ezért akarsz szűz maradni?”

„Ó, nem! Én nyomorúság és por vagyok. Föl sem merem emelni tekintetem a Dicsőség felé. Ezért nézek szívesebben szívem belsejébe, mint a kettős Függyönyre, amely mögött, *tudom*, ott van Jahve (Jeová) láthatatlan Jelenléttel. A Sinai hegy félelmetes Istene van ott. Itt bennem, Atyánkat látom, egy szerető Arcot, amely mosolyog rám és megáld, mert kicsi vagyok, mint egy kismadár, amelyet a szél – súlyát se érezve – tart fönn. Gyenge is vagyok, mint a vadon növő gyöngyvirág szára, aki nem képes másra, csak virágozni és illatozni, és nincs más fegyvere a széllel szemben, csak illatos, elbűvölően kedves tisztasága. Számomra Isten a szeretet áldott szellője! És mégsem emiatt. Hanem mert a legszentebb Szentnek, aki Isten és egy Szűz Szülöttje, csak az lehet kedvére, akit az Égben választott ki Anyául, és aki a földön a mennyei Atyáról beszél neki, vagyis: a Tisztaság. Ha a Törvény ezt megfontolná, ha a rabbik, akik megtették a Törvényt sok szörszálhasogató tanításukkal, s eközben megfélekednek a legfőbb Célról, elhagynák belőle mindazt, ami emberi és az általuk hajsolt hasznot szolgálja, és ha tanításuk elsősorban a Tisztaságra irányulna, akkor megérkezésekor ezt (a Tisztaságot) találná Izrael Királya. A Békesség szerzőjének olajágai, a Győzedelmes pálmaágai közé liliumokat, liliumokat, liliumokat hintsetek!...

Mennyi Vért kell majd kiontania megváltásunkért az Üdvözítőnek! De mennyit! Az ezer meg ezer sebből – amelyeket Izajás látott a Fájdalmak Férfián [Iz 53, 5] – nézzétek, miként balzsam a lyukacsos edényből, úgy hull a Véreső. Ne oda hulljon ez az isteni Vér, ahol megcsúfolják és káromolják, hanem a tisztaságtól kellemes illatú kelyhekbe, hogy azután ráhintsék a lélekben betegekre, a lelki leprásokra, azokra, akik Isten szemében halottak. Adjatok liliumokat, liliumokat adjatok, hogy a tiszta szirmok hófehér köntösével le lehessen törölni Krisztus verejtékcseppjeit és könnyeit! Adjatok liliumokat! Liliumokat adjatok vértanúi lázának forróságára! Ó, hol van az a Lilium, aki Téged hordozni fog? Hol van az, aki égető szomjúságot enyhíti? Hol van az, aki Véredtől vörösre festődik és [szívében] meghal a fájdalomtól, mert Téged meghalni lát?! Hol van az, aki majd elvázott Testedre borulva sír? Ó, Krisztus! Krisztus! Utánad sóhajtozom!...” Mária elhallgat, könnyezve, letörten.

Anna ezután hallgat egy ideig, majd színtelen, megindult, fakó hangon megkérdi: „Van még valami, amire megtaníthatsz engem, Mária?”

Mária összerezzen. Alázatosságában bizonyára azt hiszi, hogy oktatója korholja, s ezért ezt mondja: „Ó, bocsáss meg! Te vagy a tanítónő, én meg szegény semmi vagyok. De ez a hang a szívemből tör elő. Én vigyázok rá, hogy ne beszéljek róla. De miként a hullámok rohamára a folyó áttöri a gátat, úgy rohant meg engem és kiáradt belőlem. Ügyet se vess szavaimra, és büntesd meg önhittségemet. Tudom, a titokzatos szavaknak a titkos ládában, a szív rejtekében kellene maradniuk, amelynek Isten jóságában ezt a rendkívüli jótéteményét adja. De oly édes ez a Láthatatlan Jelenlét, hogy megrészegülök tőle... Anna, bocsáss meg kicsi szolgálódnak!”

Anna magához szorítja őt, s közben csupa-ránc arca remeg, és könnytől csillog. A könnyek úgy hatolnak be a ráncok közé, mint víz a barázdált földbe, kis ereket képezve. Nem nevetséges az idős oktató, sőt! Sírása mély tiszteletet ébreszt.

Mária Anna karjai közé zárva, arccskájával az idős tanítónő keblére simul. Így fejeződik be minden.« (Poema I. 65-68. o.).

Mária *mikortól* szentelte magát Istennek a szüzességi fogadalmával? Erre a választ a *Poémában* találjuk meg. Öröktől fogva.

Már tizenkét év telt el azóta, hogy a Templom⁷⁹ szüzei közé lépett. A kislány nővé fejlődött. Egyik napon a Főpap magához kéri, és ő megjelenik előtte. A Főpappal együtt ott van Zakariás Főpap is (Keresztelő János apja) a Fánuel törzséből származó Annával. A Főpap a fiatal lányhoz fordul, és így szól hozzá:

»... Leányom, ismerem kedvességedet és jóságodat. Tudom, hogy napról napra gyarapodtál tudományban és kegyelemben Isten és az emberek szemében. Tudom, hogy Isten hangja suttogja legnyájasabb szavait szívedben. *Tudom, hogy te Isten Templomának Virága vagy*, és amióta te itt vagy, harmadik kerubként a Kiengesztelés Táblája előtt állsz. Szeretném, ha illatod minden újabb napon továbbra is fölszállna a tömjénfüsttel együtt. A Törvény azonban mást ír elő. Már nem vagy kislány, nő vagy. És Izraelben minden nőnek férjhez kell mennie, hogy majd elhozhassa fiúgyermekét az Úrnak. Te is követni fogod a Törvény parancsát. Ne félj, ne pirulj el. Nagyon jól ismerem királyi származásodat. A Törvény is örködik felette, mert elrendeli, hogy minden férfi a saját törzséhez tartozó nőt vegyen feleségül [Szám 36, 6-9]. De ha ez nem is lenne előírva, én akkor is eszerint járnék el, nehogy megrontsam előkelő véredet. Mária, ismeresz-e valakit a törzsedből, aki vőlegényed lehetne?»

Mária fölemeli a szemérmességtől kipirult arcát, szempilláin megcsillan az első ragyogó könnycsepp, és remegő hangon válaszolja: „Senkit.”

„Senkit sem ismerhet, hiszen kicsi korában került ide. Dávid családját is túl sok csapás érte, teljesen szétszóródott, s ez nem tette lehetővé, hogy a különböző ágak a királyi pálmafa lombkoronájává egyesüljenek”, mondja Zakariás.

„Akkor Istenre bizzuk a választást.”

Eddig visszatartott könnyei most kibuggyannak és lecsurognak remegő szájáig, miközben Mária könnyörgő pillantást vet mesternőjére.

„Mária az Úrnak ígérkezett el, az Ő dicsőségéért és Izrael üdvéért. Még gyermeklány volt, és a betűket is alig ismerte, *amikor már fogadalommal kötelezte el magát...*” mondja Anna, hogy kiségitse.

„Akkor hát emiatt könnyezel? Nem azért, hogy ellenszegülj a Törvénynek?”

„Emiatt... nem másért. Engedelmeskedem neked, Isten Papja.”

„Ez is igazolja, amit nekem mindig mondtak rólad. Hány éve is vagy [Istennek szentelt] szűz?”

„*Öröktől fogva*, úgy hiszem. Még nem voltam ebben a Templomban, amikor már az Úrnak adtam magam.”

⁷⁹ A hely, ahol a Templom szolgálatára rendelt szüzek tartózkodnak, így van leírva:

»A kis csapat, vagyis a hajadonok hóféhér csoportja, áthalad a hátsó udvaron, levonul a lépcsőn, végig megy egy árkádsoron, majd egy négyszögletes alakú kevésbé díszes udvarba jut. Ennek az udvarnak csak az az ajtaja van, amelyen át oda be lehet jutni. Bizonyára ez az az udvar, amelyre a Templom szolgálatára rendelt szüzek szobácskái nyílnak, mert minden leány a maga cellája felé indul, mint kis-galamb a fészke felé. Valóban olyan a kis sereg, mint az együttlét után szétszéledő galamb-csapat. Mielőtt elválnának, sokan, mondhatnám, mindnyájan csevegnek egymással, halkán, de vidáman. Mária hallgat.« (Poema I. 72. o.).

Az első dokumentum, ami a hároméves Mária bemutatásáról szól a Templomban, a »Jakab-féle Protoevangélium« volt, melyet a II. sz. derekán írt meg egy keresztény ember, (vö. *Bonaccorsi G.*, Vangeli Apocriefi, I. Firenze, 1948. 71-75. o.). Nem kevés *Egyházatya* és író beszélt róla a IV. V. VI. VII. VIII. IX. században. A XVI. századig nem tagadta senki sem, vagy nem vonta kétségbe ezt az epizódot (vö. *Roschini G.*, Dizionario di Mariologia, Roma, 1961. 402-404. o.).

„Nem te vagy az a pici leány, aki most tizenkét éve jött ide, és azt kérted tőlem, hogy beléphess?”

„Az vagyok.”

„Akkor viszont hogyan mondhatod, hogy már akkor Istené voltál?”

„Ha visszatekintek, [Istennek szentelt] szűznek találom magam... Nem emlékszem az órára, amelyben születtem, arra sem, hogyan kezdtem el szeretni anyámat és azt mondani apámnak: 'Ó, apám, a te leányod vagyok'... Arra azonban emlékszem, anélkül, hogy tudnám, mikor kezdődött, hogy szívemet Istennek adtam. Talán az első csókkal történt, amit adni tudtam, az első szóval, amit ki tudtam ejteni, az első lépéssel, amit meg tudtam tenni... Igen, ez az: azt hiszem, amikortól az első emlékem van a szeretetről, amikor megtettem az első biztos lépést... A házunk mellett... a házunk mellett volt egy kert, tele virággal... volt gyümölcsöskertünk, voltak szántóföldjeink... s a végében, a hegy lábánál volt egy patak, amely egy barlangszerű sziklamélyedésből tört elő... Tele volt ez a barlang hosszúra nőtt, vékonyszálú fűvel, amelyek zöld zuhatagként csüngtek le mindenhol, és mintha sírtak volna. A vékonyka leveleken és a csipkeszerű lombozaton ugyanis vízcseppek voltak, amelyek leperelve úgy szóltak, mint icipici csengettyűk. A patak is dalolt. Madarak is voltak a patak mellett magasodó olajfákon és almafákon, és fehér galambok jöttek fürödni a patak fényes tükrében... Már nem is emlékeztem ezekre, mert Istenbe helyeztem egész szívemet. Apámon és anyámon kívül, akiket szerettem életükben és szeretek holtuk után is, minden más kitörlődött a szívemből... De te, Főpap, most elgondolkoztattál engem... Kutatnom kell, *mikor* is adtam magam Istennek... és felidéződnek bennem első éveim emlékei...

Én szerettem azt a barlangot, mert hallottam ott egy hangot, a víz és a madarak énekénél is édesebbet, amely így szólt hozzám: 'Jöjj, kedvesem!' Szerettem azokat a gyémántcsillogású fűszálakat zengő vízcseppjeikkel, mert bennük az én Uram jelét láttam, és folyton ezt mondogattam: 'Látod, lelkem, mily nagy a te Istened?! Ó, Aki a Libanon cédrusait teremtette az északi szélnek, ugyancsak Ő alkotta ezeket az apró leveleket is, amelyek egy pici légy súlya alatt is lehajlanak, szemed gyönyörűségére és kis lábad védelmére.' Szerettem a tiszta dolgoknak ezt a csendjét: a lenge szellőt, az ezüsthévíz vizet, a galambok tisztaságát... Szerettem a kis barlang fölött örökdő békét, amely a hol virágba borult, hol drága gyümölccsel megrakott olajfákból és almafákból áradt... És nem tudom, de nekem úgy tűnt, hogy ez a hang nekem, csak nekem, ezt mondta: 'Jöjj, te szépséges olajfa; jöjj, te édes alma; jöjj, te lepecsételt forrás; jöjj, te, galambom!' ... Édes volt apám és anyám szeretete, édes volt hangjuk, amellyel hívtak... de ez! Ez! Ó, a földi Paradicsomban⁸⁰, azt gondolom, így hallhatta az az asszony, aki bűnössé lett. Nem tudom, hogy volt képes jobban szeretni egy sziszegést, mint ezt a szerető hangot. Hogy volt képes oly ismeretre áhítozni, ami nem Isten... Ajkammal, amelyen még ott volt az anyatej íze, de már mennyei méztől megittasult szívvel, így válaszoltam: 'Nézd, jövök! A tied vagyok! Uram, testemnek nem lesz más ura Rajtad kívül, ahogy lelkemnek sincs más szerelme'... És amikor ezeket mondtam, úgy tűnt nekem, hogy már előbb kiejtett szavakat ismételek el, egy már elvégzett szertartást végzek. A számomra kiválasztott Jegyes sem volt idegen előttem, mert már ismertem lángolását. Szemem az Ő fényéhez szokott hozzá, és képességem, amellyel szeretni tudok, az Ő karjai között teljesedett ki. Mikor?... Nem tudom. Azt mondanám, hogy a földi léten kívül [a földi élet előtt, vagyis a lélek

⁸⁰ »a földi Paradicsomban«: amely javítás a D2-ben van elvégezve, mert az A-ban így szerepelt, »a Paradicsomban«.

megteremtésének villámgyors pillanatától fogva], mert úgy érzem, mindig is az enyém volt, és én mindig az Övé voltam, és én azért létezem, mivel Ő akart engem saját Lelke és az én lelkem öröme...

Most engedelmeskedem, Főpap. Azonban te mondd meg, miként kell cselekednem. Nincs se apám, se anyám. Te légy a vezetőm!”

„Isten adja majd neked a vőlegényt, aki szent lesz, mivel Istenre bízod magad. Te pedig majd megmondod neki, mit fogadtál.”

„De vajon elfogadja-e?”

„Remélem. Ó, leányom, imádkozz, hogy képes legyen megérteni a szívedet. Most menj! Isten kíséren mindenkor.”

Mária Annával együtt távozik. Zakariás pedig a Főpappal marad«.(*Poema* I. 73-76. o.).

Az ismertén csodás módon kivirágzott ág után a Főpap átadja a Szüzet a kijelölt (harminc év körüli) Józsefnek, így szólva hozzá:

„A menyasszony, akit Isten ajándékoz neked, nem gazdag, s ezt te is tudod. De minden erény megvan benne. Légy egyre méltóbb hozzá! Izraelben nincs hozzá hasonló bájos és tiszta virág...”« (*ibid.* 79. o.).

Mialatt Zakariás elmegy, hogy hívja a menyasszonyt, akit a többiek is követnek, a Főpap, aki egyedül maradt Józseffel, ezt mondja neki:

„Mária szóba akarja hozni előtted fogadalmát. Légy segítségére félénkségében. Légy jó hozzá!”

„Férfiúi mivoltomat az ő szolgálatába állítom, és érte semmi áldozattól nem riadok vissza. Ebben légy biztos!” [válaszolja József]« (*ibid.*).

Bemutatják Józsefet Máriának, és a Főpap Zakariással és Fánuel Annájával eltávozik, és »a két jegyes ott áll egymással szemközt« József egy fehér virágokkal borított ágacskaát ad át Máriának, melyet Mária kertjéből hozott, és többek között felfedi előtte, hogy ő »nazír« [vö. Szám 6], vagyis »Istennek szentelt férfi«, s épp ezért nem remélte, hogy ő lesz »a kiválasztott«. »Nem házasság utáni vágyból« engedelmeskedett a felhívásnak, csupán azért, hogy a Főpappal engedelmeskedjen. Elmondja neki, hogy »az ő szíve csak az Úrnak virított ez ideig« (*ibid.* 81. o.) Józsefnek e szavaira Mária arca

»... csupa ragyogás lesz és nekibátorodik. „Én is egészen Istené vagyok, József. Nem tudom, megmondta-e ezt neked a Főpap...”

„Csak annyit mondtott nekem, hogy jó vagy és tiszta, meg a fogadalmadról akarsz elmondani valamit, és hogy legyek jó hozzád. Beszélj, Mária! Józsefed minden kívánságodban boldoggá akar tenni. Nem testemmel szeretlek. A lelkemmel szeretlek téged, szent leány, akit Isten ajándékoz neked! A vőlegényen kívül láss bennem apát és fivért. Úgy bízd rám magad, mint apádra, úgy hagyatkozz rám, mint bátyádra.”

„Gyermekkoromtól fogva az Úrnak szenteltem magam. Tudom, ilyen nem tesznek Izraelben. De én egy hangot hallottam, amely szüzességemet kérte *szeretet-áldozatul*, a Messiás eljöveteleért. Oly régóta várja már őt Izrael!... Nem túl nagy áldozat lemondani ezért az anyaság örömeiről!”

József oly erősen néz rá, mintha a szívében akarna olvasni, majd megfogja két kis kezét, amelyek még ujjaik közt tartják a virágos ágat, és ezt mondja: „Én pedig egyesítem áldozatomat a tiédde. Tisztaságunkkal annyira fogjuk szeretni az

Örökkévalót, hogy hamarabb fogja megadni a földnek a Szabadítót, nekünk pedig megengedi, hogy meglássuk fölragyogni Fényét a világban. Gyere, Mária! Menjünk a Háza elé, és esküdjünk meg, hogy angyalokként fogjuk szeretni egymást! Azután elmegyek Názáretbe, hogy otthonodban mindent előkészítsek számodra, ha oda szeretnél menni, vagy másutt, ha máshová kívánsz menni”.« (*ibid.* 81. o.).

Még az eljegyzés napján Anna megkérdezte Máriától:

»„Mit szolt a fogadalmadhoz? Ezt még nem mondtad meg nekem.”

„Nem volt ellenvetése. Sőt, amikor megtudta az okát, ezt mondta: 'A magam áldozatát egyesítem a tiéddele' ”.

„Szent ez a fiatalember!” jelenti ki Anna, Fánuel leánya.« (*ibid.* 85. o.).

Miközben minden készen áll az eljegyzésre, József kissé félrevonul Máriával, és ezt mondja neki:

»„Az eltelt idő alatt gondolkoztam fogadalmadon. Azt mondtam, hogy egyetértek veled. Azonban minél többet gondolok rá, annál inkább megértem, hogy nem elég az időleges nazireátus, még többször meg is újítva sem. *Megértettelek*, Mária. Még nem vagyok érdemes a Világosság szavára. De valamit sejtenem enged, s ez segít megfejtennem titkodat, legalábbis főbb vonalaiban. Egyszerű, tudatlan ember vagyok, Mária. Egy szegény munkásember. Nem vagyok tanult ember, és kincseim sincsenek. De a lábad elé helyezem egyetlen kincsemet: *teljes* szűzi tisztaságomat, hogy méltó lehessen melletted élni, Isten Szüze, 'húgom, mátkám, elzárt kert, lepecsételt forrás' [Énekek Éneke 4, 12], ahogyan Ősünk mondja, aki talán téged látva írta meg az Énekek Énekét... Én leszek az öre ennek az illatozó kertnek, ahol a legdrágább gyümölcsök teremnek, s ebből a kertből lágy sodrással tör elő egy forrás: a te édességed, ó mátkám, aki hótisztaságoddal meghódítottad a lelkemet, ó te gyönyörűség! [...] Jöjj, kedvesem”, és gyöngéden kézen fogva az ajtó felé vezeti.« (*ibid.* 86-87. o.).

József úgy volt Istentől odahelyezve, mint »pecsét a pecsétre«, mint »láng pallosú angyal az Édenkert bejáratához«, mint »a lepecsételt Könyv fennkölt lektora«⁸¹ (*ibid.* 91-92. o.).

⁸¹ A következő oldal tele van liliom-illattal, amelyen a Szűzanya felfedi a Látnok előtt Józseffel való szűzi eljegyzésének eseményeit.

»Ezt mondja Mária: „Az volt az én lelkem vágya, hogy ott maradjak a templomban szűzként egy életen át, hogy az Urat dicsérjem, és kérjem, hogy megadja az Emmánuel azoknak, akik évszázadok óta várták az ő kegyelmi eljövételét. Épp ezért, midőn a Főpap bejelentette nekem akaratát, hogy engem a házasságra szánt, bensőm először tapasztalta meg a zaklatottságot. Másodízben az angyali híradáskor jöttem zavarba.

Egy pillanatra zavar támadt lelkemben, csüggedés, mert... úgy tűnt nekem, hogy az Úr visszautasítja szűzi ajánlatomat, nem találva azt elég méltónak az ő tökéletességéhez. Megvizsgáltam magamat, hogy rájőjjek, miben is tetszhettem vissza az én Uramnak. Természetesen, még csak át sem villant az agyamon, hogy az isteni Igazságosság méltánytalan lehetne velem szemben. De alázatos önvizsgálatomban megtaláltam a feleletet és a békét.

A Lélek szeretetének világos hangján azt mondta nekem, hogy az a főpapi akarat megfelel az isteni akaratnak, és hogy Isten szemében nem visszakozást jelent, hanem előhaladást lelki értelemben, *lévén Isten akarata, és annak készleges engedelmisséggel történő elfogadása áldásokkal és érdemekkel gazdagít majd engem, és bensőségesebben egyesít az én Istenemmel*. Akkor vidám engedelmisséggel mondtam Istennek az ő papja által: 'Íme, itt vagyok, Uram, hogy a te akaratod teljesítsem, s ne az enyémet!' Fiam szavai (voltak ezek), melyek sok évvel előbb elhangzottak Édesanyja ajkán és a szívében.

Mária élete hajnalán tett szüzességi fogadalmának annyira világos visszhangját megtaláljuk az angyali híradás elbeszélésében. Midőn az angyal hírül adja neki a rendkívüli fogánást, Mária aggódva kérdezi:

»„Hogyan válhat ez valóra, hiszen férfit nem ismerek? Talán az Úr többé már nem fogadja el szolgálójának felajánlását, és nem akarja, hogy szűz maradjak iránta való szeretetből?”⁸² [De az angyal bátorítja, és megmagyarázza neki, hogy szűzi anyaságról van szó].« (*ibid.* 104. o.).

Ne gondoljuk, vagy ne higgyük, hogy a Szűzanya számára ez a szüzességi fogadalom nem járt áldozattal! De még mennyire! Ő feláldozta Istennek az anyasággal járó örömet és tiszteletet.

»„Ha azt is végiggondoljátok [– így mondta maga a Szűzanya a Látnoknak –], mekkora tisztelet övezte a zsidóknál az anyává lett nőt, akkor még jobban el tudjátok képzelni, mekkora áldozatot hoztam azzal, hogy vállaltam az anyaságtól való megfosztottságot [=a szüzességnek szentelve magamat]”.« (*ibid.* 112. o.).

Engedelmességemért csak azt kértem Istentől, hogy cserébe olyan jegyest adjon Szolgálójának, aki az Úrnak szentelt szüzességemet nem zavarja meg erőszakos tettel, és nem teszi gúny tárgyává. Kértem, hogy tisztelettudó társam legyen, akinek szívét az Isten félelme és szeretete irányítja fényével, hogy megértő lélekkel viseltessen asszonya lelkülete iránt. Mászt nem kértem. Szépség, ifjúság, társadalmi rang, számomra annyira elhanyagolandó dolgok voltak, hogy tekintetre sem méltattam őket. *Az életszentséget kértem jövőendő hitvesemben, és mással nem foglalkoztam.* [...]

Amikor megláttam Józsefet, úgy oszlott el minden természetes aggodalmam, mint amikor a felhő szivárványba megy át. Elég volt szemeibe mélyesztenem tekintetemet, hogy kiolvassam belőlük becsületességét, hűségét, tisztaságát, igaz férfiúságát. A kora, ami az enyémnek a dupláját is meghaladta, nem befolyásolta gyermekien tiszta tekintetét, bár a Rossz őt is megkörnyékezte, őt, aki a világban élt, de szívébe nem tudott behatolni, mert az telve volt Isten szeretetével.

Mekkora bizalommal tettem a kezem az ő kezébe, megérezve, hogy szerető apára leltem benne, hűséges jegyesre, tiszta társra! Éreztem, hogy olyan lesz, mint a kis házat beárményező olajfa és fügefafa, amelyek megvédik azt a szelektől és a hőségétől, miközben táplálékot és védelmet nyújtanak.

Gyengéd hitvesem, aki sosem okozott nekem csalódást! Hitves, aki – mivel valóban szeretett – a látszat ellenére is hitt bennem, s aki eltitkolta előttem könnyeit, hogy ne okozzon zavart bennem! Az áldott, akitől csak mosolyt és segítséget kaptam, aki úgy vezetett engem, mint első gyámleányát, kezemet fogva, hogy éreztessen velem szeretetének közelségét, elhárítva az akadályokat utamból, s aki előzékenyen nyújtotta nekem azt, amire szükségem volt; türelmes, csendes, és tiszta, tiszta, amilyen tiszta csak egy angyal lehet.

Ó, igen! Legyen érte áldott az Úr! Nekem, akit az Örökkévaló az angyalok Királynőjévé rendelt, már a földön is két angyali alattvalóm volt: az egyik az én őrangyalom, akinek láthatatlan jelenlétét állandóan éreztem fényének villanásaiból, égi illatából. A második meg az én angyali hitvesem volt, aki testével úgy élt mellettem, mint egyazon virággyásban nyílt két liliom, amelyek illatukkal kölcsönösen felüdítik egymást, és az Úrért virágoznak. Példaadással voltunk egymás felé az egyre magasabbra szárnyalásban, hogy Isten és a hitves iránti szeretetből egyre növekvő illatot árássunk. Két liliom, amelyek sohasem közelítik egymáshoz virág-ajkukat, hogy angyali selymük tisztaságát be ne szennyezzék viráguk hímporával.

Szent és áldott Józsefem! Hogy Isten nekem adta őt hitvestársul, szívem nem szűnik meg hálát adni Urának, hogy Szolgálóját atyai módon gondjába vette, és hogy a Templomból kiemelt szüzességem számára megteremtette ezt az élő védelmet. József volt az, akinek védőbástyája megállította a világ zajongását, s így annak zaja vagy bűze nem juthatott be oda, ahol az örök Szűz folytatta Istent dicséző énekét, akárcsak az oltár közelében lett volna, a szentek Szentjén túl, ahol az Örökkévaló Isten dicsősége ragyogott.« (*Quad.* 44, 49-51. o.).

⁸² Maga Loisy (racionalista exegeta) nem habozott ezt írni: »Mária állítása („férfit nem ismerek”) annyira abszolút tény, hogy a katolikus exegeták véleményét, akik ebben az örökös szüzesség megőrzésének szándékát látják, nem lehet önkényességnek nevezni« (*Les Evangiles Synoptiques*, I. 290. o.).

A szüzességi fogadalommal lemondva arról, hogy egy embernek legyen az édesanyja, a Szent Szűz felkészült arra, hogy szüzességében Isten Anyjává legyen.

Életének hajnalától Mária végtelen gondossággal ügyelt rá, hogy szíve ártatlan tisztaságát megőrizze, egyedül az Isten iránti szeretetből.

Annyira bájos az az epizód, ami Názáretben játszódott le, mielőtt Mária betöltötte volna harmadik életévét. Jézus nyilvános működésének második évében vagyunk. Az isteni Mester a Getszemániban tartózkodik apostolaival együtt. Máté megkéri őt:

»... Mester, beszélj még nekünk Édesanyádról! Oly tündöklő az ő gyermekége! Visszfénye a mi lelkünket is megtisztítja, és nekem, szegény bűnösnek, nagy szükségem van erre!...”

„Melyiket mondjam el nektek, Annyi sok esemény van, és egyik bájosabb, mint a másik...”

„Ő mesélte el azokat neked?”

„Némelyiket. De a legtöbbet József mesélte el nekem gyermekkoromban, mint a legszebb történeteket, ezenkívül Alfeus, Sára fia is, aki csak néhány évvel volt idősebb Édesanyámnál, és a barátja volt a rövid évek alatt, amíg Názáretben élt.

„Ó, mesélj!...” kérleli János. Mindnyájan leülnek körben, az olajfák árnyékában...

„Elmondok nektek a *szűzi tisztaságról szóló leckét*, amit Édesanyám pár nappal a Templomba való belépése előtt adott kis barátjának és sok más embernek.

Azon a napon ment férjhez egy názáreti leány, Sára rokona, és a menyegzőre meghívták Joachimot és Annát is. Velük volt a kicsi Mária is, akinek más gyermekekkel együtt az volt a feladata, hogy virágszirmokat hintsen a menyasszony útjára. Mondják, hogy gyönyörű volt kisleány korában, és a menyasszony ünnepélyes bevonulása után mindenki övele akart foglalkozni. Nagyon ritkán láthatták Máriát, mert többnyire otthon tartózkodott. Minden más helynél jobban szeretett egy barlangot, amelyet még ma is az 'ünnepélyes eljegyzés' kis barlangjának nevez. Így történt, hogy amikor meglátták szőke fejcskáját, kedvesen rózsás arccskájával, elhalmozták simogatásokkal. Úgy nevezték: 'Názáret Virága', 'Galilea Igazgyöngye', vagy 'Isten Békéje', egy hatalmas szivárvány emlékére, amely akkor tűnt fel hirtelen, amikor Mária először felsírt. És ő mindez volt valóban, és most is az, és még több is. Ő az Ég és a teremtett világ Virága, a Paradicsom Igazgyöngye, Isten Békéje... Igen, a Béke. Én a Békességes vagyok, mert az Atyának és Máriának vagyok a Fia: a végtelen Békének [az Atyának] és a szelíd Békének [Máriának] a Fia.

Azon a napon mindenki meg akarta csókolni, és az ölébe akarta venni Máriát. Ő pedig, aki idegenkedett a csókoktól és az érintésektől kedves határozottsággal mondta: 'Kérlek benneteket, ne gyűrjétek össze engem!' Azt gondolták, hogy a len ruháskájáról beszél, amelyet a derekánál, kis csuklójánál és a nyakánál kék szalag fogott össze... vagy pedig az apró virágokból készült keskeny virágfüzérrel, amelyet Anna tett a fejére, hogy összetartsa vékonyszálú kis hajfürtjeit. Mindenki biztosította felőle, hogy nem fogják összegyűrni sem a ruháját, sem a virágkoszorúját. De ő, a határozott, hároméves kis hölgy a felnőttek gyűrűjében állva, nagy komolyan ezt mondta: 'Nem arra gondolok, amit helyre lehet hozni. A lelkemről beszélek, mert az Istené! És nem akarja, hogy Istenen kívül más is megérintse'. Ezt vetették ellen: 'De mi téged csókolunk meg, nem a lelkedet!' Mire ő: 'Az én testem a lelkem temploma, és abban a lélek a pap. A népet nem engedik be a papoknak fenntartott helyre. Kérlek benneteket, ne lépjétek be oda, ami Istennek van fönntartva!'

Alfeust, aki akkor nyolcéves volt, és aki nagyon szerette Máriát, meghökkentette ez a válasz. És másnap, amikor kis barlangja mellett találta őt, amint éppen virágokat

szedett, megkérdezte tőle: 'Mária, amikor majd felnősz, szeretnél férjednek engem?' Még benne volt az előző napi menyegzői ünnepség pezsgése, amelyen ő is részt vett. Mire Mária azt válaszolta: 'Én nagyon szeretlek téged! De nem úgy látlak, mint egy férfit. *Mondok neked egy titkot*: Én az élőknek csak a lelkét látom. Azt nagyon szeretem, egész szívemmel. De csak Istent látom 'Igazán Élőnek', akinek átadhatom majd magam'..."

„Igazán Élő!!! Hát tudod, ez aztán a mélyértelmű kifejezés!” kiált fel Bertalan.

Jézus pedig alázatosan és mosolyogva ennyit mond: „Hát ő a Bölcsesség Anyja volt!”.

„Volt?... Hisz még hároméves sem volt!”

„Volt. Én már benne éltem fogantatásától kezdve, Isten lévén annak végtelenül tökéletes Egységében és Háromságában”⁸³« (*Poema* III. 371-373. o.).

2. Mária »testileg is szűz volt«.

De azon felül, hogy »lelkében szűz volt« a szüzességi fogadalom kapcsán, Mária »szűz volt testileg is« a klasszikus hármasság szerint: a szülés előtt, a szülés alatt és a szülés után.

a) Szűz a »szülés előtt« midőn Jézust megfoganta.

»A Szeretet [a Szentlélek] nemzette Őt [a századok óta előkészített Áldozatot], olyan hajlékot készítve magának egy anyaöl mélyén, amely szeplőtlen volt« (*Poema* IX. 40. o.).

»... Jézus olyan szerelemből született, amelynél magasztosabbat nem látott az Ég! Isten és egy Szűz szerelméből, a Tűz csókjából, a Fény öleléséből, amelyek Testet öltöttek, és Isten hajlékává tették egy nő méhét”.« (*Poema* I. 153. o.).

Vajon mi célból történik ez a liliumvirágzás? Azért, hogy:

»„A sátántól megrontott férfivel és nővel szemben [– mondja Jézus a Látnoknak –] Isten azt a Férfit akarta odaállítani, aki olyan Asszonytól született, akit Isten annyira felmagasztalt, hogy fogant anélkül, hogy férfit ismert volna. Virág, amely Virágot fog, és nincs szüksége magra. Megtermékenyül csupán azáltal, hogy a Nap egyetlen csókot nyom a Liliom-Mária sértetlen kelyhére. [...] Isten fölséges diadala a sátán felett abban állt, hogy a szeretett teremtmény tökéletességét a tökéletesség legmagasabb fokára emelte, hogy *legalább egy* teremtményben semmisüljön meg a sátáni méreg iránt fogékony emberi természet minden emléke, és így ne egy tiszta férfiú öleléséből származzék a Fiú, hanem isteni ölelésből, amely a Tűz extázisában izzásba hozza a lelket. A Szűz Szüzessége! Jöjj! Elmélkedj erről a mély értelmű szüzességről, amelynek szemlélése oly szédületet okoz, mint amikor valaki szakadékba tekint!...”« (*ibid.* 35-36. o.).

Tehát a Szent Szűz

⁸³ D2 a lap alján és a lap szélén: »Mária az örökös és legtisztább Szentély, ahol a Háromságos Egy Isten örök hajlékot készített, sohasem volt elválasztva a Bölcseségtől: Isten Igéje mindig benne volt. Ő volt hordozója az Örök Igének, ő, az Igazi Frigyláda. Egyetlen teremtmény sem ismerte annyira, mint ő ismerte, ezt az Igét, aki az isteni Bölcsesség, Aki benne öltött testet, és Aki most is benne van, és benne lesz.«

»... megismerte az anyaság örömét anélkül, hogy megismerte volna érintetlenségének elvesztését. Hópehely, amely virággá lényegül, és így kínálja föl magát Istennek. [...] Isten pecsétje lezárta Mária ajkát. József pedig csak akkor tudta meg a csodát, amikor rokonának, Zakariásnak otthonából hazatérve, Mária anyaként mutatkozott meg jegyese szeme előtt. [...] (József) keservesen szenvedett és elhatározta, hogy elhagyja Máriát, vállalva azt a vádat, hogy igazságtalannak nevezzék. Az angyal azonban leszállt, hogy megmondja neki: 'Ne félj magadhoz fogadni Máriát, jegyessedet! Hisz az, aki benne formálódik, az Isten Fia, és Mária anyasága Isten műve! És amikor majd a Fiú megszületik, a Jézus nevet adod neki, mert ő az Üdvözítő' ».« (Poema II. 654-655. o.).

b) *Szűz a »szülés alatt«*. – Jézus »a lilium Máriától született« (Poema IX. 90. o.), vagyis csodálatos módon, szüzi módon, egy elragadtatásban:

»... elragadtatás volt Fiam születése [– mondta a Szűzanya a Látnoknak –], és az Istenben való elragadtatásból, ami akkor elfogott engem, Gyermekemmel a karjaimban tértem magamhoz és tértem vissza a Földre...» (Poema X. 352. o.).

Módfelett érdekfeszítő és elragadó a szüzi szülés elbeszélése. Miután nem kaptak helyet a szálláson, a két hitves, a boldog esemény közeledtén, egy barlangba vonult el ott Betlehem közelében. Mária teljesen elmerül az imádságban. József is buzgón imádkozik...

»Egy holdsugár lopózik be a mennyezet egyik repedésén. Anyagtalan ezüst pengéhez hasonló, amely Máriát látszik keresni. Amint a hold mind magasabbra kúszik az égen, lassan-lassan megnyúlik a fénysugár, és végül elérkezik az imádkozó fejéhez, s dicsfénybe öltözteti.

Mária, mintha valami mennyei felszólításnak engedelmeskedne, fölemeli a fejét, és térdelve felegyenesedik. Ó! Mennyire szép ebben a pillanatban! Fölemelt feje ragyogni látszik a fehér holdfényben, és természetfeletti szépségű mosolya átszellemültté varázsolja külsejét. Hogy mit lát, mit hall, mit érez? Egyedül ő tudná megmondani, mit látott, mit hallott és érzett anyasága tündökletes órájában. Én csak azt látom, hogy a fényesség egyre fokozódik körülötte. Mintha az Égből szállna alá, mintha a körülötte lévő szegényes tárgyak árasztanák, de főleg, mintha öbelőle áradna ki.

Sötétkék ruhája most halvány nefelejcskéknek hat, és a keze és arca is olyan kékes árnyalatú lesz, mintha egy sápadt, csillogó, óriási zafírkő fénye vonná be sugaraival. Ez a szín, bár gyengébb, a szent Mennysország látomásaiban látott árnyalatra emlékeztet, és arra is, amit a Bölcsek érkezését bemutató látomásban láttam. Ez a szín egyre jobban szétárad a tárgyakra, a ruhákra, s megtisztítja azokat, és ragyogóvá varázsolja.

Egyre több fény tör elő Mária testéből. Magába olvasztja a hold fényét is, mintha magához vonzaná azt a fényt, amely az égből származik. Most már ő a Fény letéteményese, az, akinek ezt a Fényt kell a világnak adnia. S ez a boldogító, befogadhatatlan, megmérhetetlen, örök isteni Fény, amely már úton van, olyan hajnallal, ragyogó csillaggal, fényatomok kórusával jelentkezik, amelyek mindegyre csak nőnek, duzzadnak, mint a dagály, szállnak, egyre fölfelé szállnak mint a tömjénfüst, folyamként lefelé hömpölyögnek, majd fátyolként szétterülnek... A mennyezet fekete, füstös, visszataszító, tele van repedésekkel, pókhálókkel és a statika csodájaként szilárdan álló kiálló kődarabokkal, és most mégis mintha királyi palota mennyezete volna. Minden ormótlan kődarab egy-egy ezüsttömb. Minden

repedés opálcsillogás, minden pókháló ezüsttel és drágakővel ékes drágaművű baldachin. A két nagy kődarab között mély álomba merült hatalmas gyík olyan, mint egy királynő által otffelejtt óriási smaragd nyakék. Az elkábult denevérek lelógó fürtje olyan, mint egy drága ónix-csillár. A felső etetőből kilógó széna sem fű többé, hanem rengeteg ezüst-szál, amelyek hosszú, kibontott hajként kecsesen rezegnek a levegőben.

A jászol a maga sötét fájával patinás ezüstitömbhöz hasonlít. A falakat fémszállal átszőtt brokát borítja, amelyen a selyem fehérsége belevész a kidomborodó, gyöngyházfényű hímzésmintába. A barlang földje pedig... hogy milyen is most ez a föld? Fehér fényben szikrázó kristály. Kiálló részei olyanok, mint hódolatból földre dobott fény-rózsák, a lyukak pedig drága kelyhek, amelyekből fűszeres illat száll föl.

A fény egyre erősebbé és erősebbé válik. Már kibírhatatlan a szemnek. S mintha egy fényfátyol burkolná be, ebben a fényben eltűnik a Szűz... és az Anya tűnik elő belőle.

Igen. Amikor a szemem újra elbírja a fényt, Máriát látom, karján újszülött Fiával⁸⁴. Egy csöpp rózsás, pufók Gyermekkel, aki össze-vissza gesztikulál rózsabimbó nagyságú kis kezeivel, és rugdalózik apró lábaival. Lábfejei elférnének egy kinyílt rózsza belsejében. A Gyermek éppolyan vékony, remegő hangon sír, mint egy alig világrajött kisbárány, kitátja erdei epernagyságú pici száját, és megmutatja rózsaszín szájpadrólásához remegve odaérő kis nyelvecskét. [...] ... az Anya ... imádattal nézi Gyermekét, könnyezve és mosolyogva egyúttal. Föléje hajol, hogy megsókolja, de nem ártatlan kis fejecskején, hanem mellkasának közepén, ott, ahol pici szíve ver, dobog értünk... ott, ahol egy napon majd az a mélységes Seb lesz. Édesanyja már előre gyógyítgatja azt a sebet szeplőtelen csókjaival...» (Poema I. 187-188. o.).

Ez a szűzi szülés – ennek következményeként – mindenfajta fájdalomtól mentes volt, telve mennyei boldogsággal.

»„Jelenlétem megszentelte ugyan a Keresztelőt [– mondja a Szűzanya a Látnoknak –], de Erzsébettől nem vette el az Évától átöröklődő átkot. 'Fájdalmak közepette szüled gyermekeidet' [Ter 3, 16], mondta az Örökkévaló. Egyedül én voltam mentes a fájdalmas szüléstől, én, a szeplőtől mentes, és aki nem éltem házaseletet [vagyis szűzen fogantam]. A szomorúság és a fájdalom a bűn gyümölcse. Nekem, aki a Bűntelen voltam, mégis meg kellett ismernem a fájdalmat és a szomorúságot, mert a Társmegváltó voltam. A szülés gyötrelmét azonban nem ismertem. Nem! Ezt a kint nem ismertem! De hidd el nekem, leányom, hogy nem volt és nem is lesz soha olyan szülési fájdalom, ami felérne az én lelki anyaságom vértanúságával. És ezt a legkeményebb ágyon álltam ki: az én keresztm ágyán, haldokló Fiam kínpadja tövében...» (ibid. 153. o.).

Józsefnek, az igaznak, nem volt tudomása Krisztus szűzi születéséről, míg az meg nem történt. Jézus nyilvános működésének második évében, midőn hazalátogatott, Édesanyja elmondta, hogy »éppen az évforduló napján érkezett«, amikor ő és József Betlehembe indultak a népszámlálás alkalmából.

⁸⁴ A »Jakab-féle Protoevangélium«, melyet a II. század közepe felé írt egy keresztény, elbeszéli, hogy Jézus születésének a pillanatában »egy fényes felhő burkolta be a barlangot... És a felhő mindjárt eloszlott, majd nagy fény támadt a barlangban, annyira, hogy szemünk nem bírták elviselni. Nemsokára az a fény szétoszlott, majd megjelent a Gyermek...« (vö. Bonaccorsi G., Vangeli apocriefi, I. Firenze, 1948. 101. o.).

»„Akkor is voltak itt [a házban] [– mondja a Szűzanya Jézusnak –] ruhákkal, főleg apró vászonholmikkal teli, nyitott tarisznyák és ládikák... egy Csöppség számára, aki, így mondtam Józsefnek, talán Júda Betlehemében fog megszületni; magamnak azonban azt mondtam, akinek Júda Betlehemében kell megszületnie... A szívemben őriztem ezt, József miatt, mert József éppen ettől félt, s ezért (az apró holmik) alulra rejtettem... Még nem tudta, hogy Isten Fiának a születése nem lesz alávetve, sem nála, sem Édesanyjánál a születés és a szülés közös nyomorúságának. Nem tudta... és félt távol lenni velem Názárettől abban az állapotomban. Én biztos voltam benne, hogy ott hozom őt világra... »« (Poema IV. 1181-1182. o.).

Igaza volt a Szűzanyának, amikor harminchárom év elteltével így emlékezett vissza a tényre:

»az a fénytel teli édes óra, csupa ének, csupa hozsanna, az ő születésének órája...« (Poema VI. 969. o.).

És másutt is nyomatékkal van kijelentve, hogy

»Az, aki Szűztől született – mert csak ott vehetett lakóhelyet magának, ahol liliumok vették körül – megundorodott... a világ hármis kéjvágától...« (Poema III. 76. o.).

c) *Szűz »a szülés után«, miután Jézust a világra hozta.* – Ez egy »nagyon keményen vitatott« igazság. De... kik vitatják? És kinek a nevében?... Maga Jézus akarta ezt megvilágítani Látnokunknak.

»„... olyan részletet világít meg, amely két helyen is előfordul Máté evangéliumában, egy kétszer is megismételt mondatot: 'Kelj föl, fogd a Gyermeket és Anyját, és menekülj Egyiptomba!' [Mt 2, 13]; 'Kelj föl, vedd a Gyermeket és Anyját, és menj vissza Izrael földjére!' [Mt 2, 20]. És te láttad, hogy Mária egyedül volt szobájában a gyermekével.

Akik maguk büzös pocsolya lévén, nagyon támadják Mária szülés után is megőrzött szüzességét és József szűztisztaságát, azok nem akarják elfogadni, hogy közülük valaki lehet szárny és fény. Szerencsétlen, lelkileg annyira megromlott, elméjükben annyira a testhez lealacsonyodott emberek ezek, akik még elgondolni is képtelenek, hogy egy hozzájuk hasonló ember tisztelhesse a nőt, hogy a lelket lássa meg benne és nem a testet, és saját magát emelje föl azzal, hogy természetfölötti atmoszférában él, és nem arra éheznek, ami test, hanem arra, ami Isten.

Noshát, Én mondom ezeknek, akik megtagadják a legszebbet, a férgeknek, akik képtelenek pillangókká változni, ezeknek a csúszómászóknak, akiket elborít saját kéjvágjuk nyála, akik képtelenek felfogni egy lilium szépségét, hogy *Mária szűz volt és az is maradt*, és csak a lelke volt József hitvese, amint kizárólag csak lélekben egyesült Isten Lelkével, és az Ő műve folytán foganta Egyetlen magzatát: Engem, Jézus Krisztust, Isten és Mária Egyszülöttjét.

Ez nem csupán hagyomány, amely csak később keletkezett a Boldogságos iránti szerető tiszteletből, aki nekem Anyám volt! Ez igaz valóság, és az első időktől fogva tudott volt!

Máté nem évszázadokkal később született. Ő Mária kortársa volt. Máté nem egy egyszerű tudatlan ember volt, aki a vadonban él és könnyen bevesz minden kitalált

mesét. Adótisztviselő volt, ahogy ma mondanátok, egy vámos, mondtuk mi akkor. Tudott látni, hallani, érteni, meg tudta különböztetni az igazat a nem igaztól. Máté nem harmadik személytől elbeszélte dolgokat hallott, hanem Mária ajkáról hallotta, akihez Mestere és az igazság iránti szeretettől indítva intézte kérdéseit.

Nem hinném, hogy Mária sértetlenségének e tagadói azt gondolnák, hogy Mária hazudhatott. Maguk a rokonaim cáfolhatták volna meg, ha más gyermekei is lettek volna: Jakab, Júdás, Simon és József együtt voltak tanítványok Mátéval. Könnyű lett volna összevetni a változatokat, ha több változat lett volna. És Máté sohasem ezt mondja: 'Kelj föl és fogd feleségedet!' Ezt mondja: 'Fogd Anyját!' Előbb ezt mondja: 'A Józsefnek eljegyzett Szűz' [Máté 1, 18]; 'József, az ő jegyese' [Máté 1, 16].

Ne mondják nekem ezek az illetők, hogy ez a zsidóknál csak amolyan kifejezőmód, mintha gyalázó lett volna 'feleség'-et mondani! Nem ez rejlik benne! Tudjátok meg ti, akik tagadjátok a Tisztaságot! A Könyv első szavaitól kezdve ezt olvashatjátok: '... és egyesül *feleségével*' [Ter 2, 24]. 'Társnak' van nevezve, a házasság érzéki létrejöttének pillanataig (conjugium), attól kezdve pedig 'feleségnek' hívja több-ízben és különböző fejezetekben. Ugyanez áll Ádám fiainak hitvestársaira. Ez áll Sárára, akit Ábrahám 'feleségének' neveznek: 'Sára, *a feleséged*' [Ter 17, 15]. Majd: 'Vedd *feleségedet* és két lányodat', mondatott Lótnak [Ter 19, 15]. Rut könyvében így van leírva: 'A moabita asszony, Mahalon *felesége*' [Rut 4, 10]. A Királyok első könyvében ez van írva: 'Elkanának két *felesége* volt'; és tovább: 'Elkana aztán együtt volt *feleségével*, Hannával'; és még: 'Héli áldást adott Elkanának és *feleségének*' [1Sám 1, 1-2 és 19; 2, 20]. És ugyancsak a Királyok könyvében áll: 'Batseba, a hetita Urija *felesége*, Dávid *felesége* lett és fiút szült neki' [2Sám 11, 27]. És mi olvasható Tóbiás égi színezetű könyvében, amit az Egyház énekel esküvőiteken, s amelyben azt tanácsolja, legyetek szentek a házasságban? Ez olvasható: 'Amikor Tóbiás megérkezett *feleségével* és fiával...'; és még: 'Tóbiásnak sikerült elmenekülnie fiával és *feleségével*' [Tób 1, 9-10 és 19-20].

Majd az Evangéliumokban, vagyis Krisztus idejében, amelyben tehát modern nyelvvel írtak az akkori időkhöz viszonyítva, és épp ezért nem gyanúsítható meg téves átírással, ezt mondja, méghozzá éppen Máté a 22. fejezetben: '... és az első megnősült (=feleséget vett), aztán meghalt, és *feleségét* testvérére hagyta' [Mt 22, 25]. Majd Márknál a 10. fejezetben: 'Aki elküldi *feleségét*...' [Mk 10, 11]. Lukács pedig négyszer egymásután Erzsébetet Zakariás *feleségének* nevezi [Lk 1, 5; 1, 13; 1, 18; 1, 24], és a nyolcadik fejezetben ezt mondja: 'Johanna, Kuzának *a felesége*' [Lk 8, 3].

Amint látjátok, ezt a nevet nem száműzték azok, akik az Úr útjain jártak, nem volt tisztátalan szó, ami nem méltó a kimondásra és mégkevésbé hogy leírják oda, ahol Istenről és csodálatos műveiről esik szó. Az angyal, amikor ezt mondja: 'a Gyermeket és Anyját', azt bizonyítja előttetek, hogy Mária igazi Anyja volt a Gyermekeknek, de nem volt József *felesége*. Mária mindig 'a Józsefnek eljegyzett Szűz' maradt.

Ezeknek a látomásoknak ez az utolsó tanítása. Olyan dicskoszorú ez, amely ott ragyog Mária fején és Józsefén. A Sértetlen Szűz! Az igaz és tiszta férfiú! A két liliom, akik között növekedtem, és akiknek közelében csak a tisztaság lelket üdítő illatát éreztem." « (Poema, I. 247-249. o.).

Másutt ezt mondja Jézus, amikor némelyeknek arra a téves magyarázatára utal az »Elsőszülött« kifejezéssel kapcsolatban:

»,... az akadémikusok tudósoknak még azt is mondom, hogy használtam a *zio* és *zia* (nagybácsim, nagybátyám, nagynénim, néni, nagynéném, néném, a ford.) kifejezéseket is. Ezek a palesztinai nyelvekben nem használatosak. Azért tettem, hogy

megvilágítsak és eldöntsek egy tiszteletlen vitát azon állapotomra vonatkozólag, hogy Egyszülöttje vagyok Máriának, és Édesanyámnak a szülés előtti és utáni Szüzességére vonatkozólag, aki engem lelki és isteni egyesülés (connubium) folytán kapott, és újra megismétlem: *nem ismert más kapcsolatot* és több szülése sem volt! Sértetlen Test, amelyet Én sem roncsoltam meg, egy zárt szűzi öl tabernákuluma a Titok fölött. Ez a tabernákulum a Szentháromság és a Megtestesült Ige trónja volt”.« (*Poema* II. 396. o.).

Máriának, az »örök Leány« szűzi tisztaságának fényes jele volt arcvonásainak üdesége, ami magát a Látnokot is erre a felkiáltásra készíti:

»De lehetséges volna, hogy ez az Asszony az Édesanyja ennek a Férfinak? Hol van a tizenhat év korkülönbség? A szűzi arcnak és testnek üdesége és bája Máriát a fiatal férfiúságának ragyogó teljében mutatkozó Fiú nővérenek mutatja.« (*Poema* III. 381. o.).

Földi életének vége felé is Mária külseje

»üde és derűs... Az idő múlása nem hagyott nyomot azon a kedves arcon. És a kor sem volt hatással rá, hogy azt a tiszta és üde szépséget kikezdje« (*Poema* X. 312. o.).

»Az idő és a szenvedés nem volt rá hatással. Külsejében és lelkében mindig fiatal maradt!« (*ibid.* 321. o.).

III. Földi életének végén, lelkével és testével felvétel a mennyei dicsőségbe

A Mennybevitel kiváltsága – miképpen a Szeplőtelen Fogantatás és a szűzi Anyaság is – egyedül Máriának adatott meg.

»„Mária teste, az egyedüli a halandóké közül, még a végső feltámadás és az utolsó ítélet előtt megismerte a megdicsőülést”.« (*Poema* X. 354. o.).

Mária testben és lélekben való Mennybeviteléről, melyet XII. Pius pápa dogmaként kihirdetett 1950. november 1-jén⁸⁵, különböző írásos beszámolóink vannak Valtorta Máriától. Ha összerakjuk őket, mindezek a beszámolók egy ragyogó, történetileg és a teológia szempontjából teljes képet nyújtanak erről az utolsó rendkívüli kiváltságról, amely megkoronázza az összes többi kiváltságot, és lehetővé teszik, hogy a tényekhez hű ismeretet kapjunk három dologról: *a Mennybevitel helyéről, idejéről és annak módjáról.*

A Szűzanya legnagyobb »elragadtatásáról« van szó. A Szűzanyának ugyanis három nagy elragadtatása volt, egyik nagyobb a másiknál:

»„Elragadtatás volt Fiam fogantatása... Még nagyobb elragadtatás volt az, midőn világra hoztam... Az elragadtatások elragadtatása volt a Földről az Égbe való távozásom”« (*ibid.* 351. o.).

Elragadtatás volt a Szeretet Lelkének »harmadik csókja«, amit az ő páratlan Jegyesének adott a Mennybevitel pillanatában.

⁸⁵ »Kinyilatkoztatjuk, kijelentjük és eldöntjük, hogy Istentől kinyilatkoztatott hittétel, hogy az Isten Szeplőtelen Anyja, a mindig Szűz Mária földi életének befejeztével, testével és lelkével fölvetett a mennyei dicsőségbe« (*Costituzione Apostolica Munificentissimus Deus*, »Acta Ap. Sed.«, 42 [1950] 753-773. o.).

»,„Úgy mondják [– így mondja a Szűzanya Látnokunknak –], hogy én mennyire örvendezhettem abban az órában, hisz a Fiam mellettem volt. De az én édes Jézusom már akkor jelen volt az Atyával együtt, amikor a Szeretet, azaz a Szentlélek, az Örökkévaló Szentháromság harmadik Személye *harmadszor életemben szeretetének tüzevel oly erősen elragadott*, hogy lelkem kilépett belőlem, miként a harmincsepp, amelyet a nap szív fel egy lilium kelyhéből, miközben belevesztem az Istenség szemlélésébe”« (*ibid.* 353. o.).

1. Hol történt meg a mennybevétel?

Vitatták és vitatják még, hogy a Boldogságos Szűz testben és lélekben történt mennybevétele Jeruzsálemben vagy – ahogy azt sokan tartják –, Efezusban történt-e.

Az ősi hagyomány Jeruzsálem javára dönti el a dolgot. Számos, viszonylag régi tanúságtétel Jeruzsálemet jelöli meg, mint az átmenet helyét, és mint temetkezési helyet, a Getszemánit (vö. *Barnabé d'Alsace* O.F.M., *Le tombeau de la Sainte Vierge á Jérusalem*, Jérusalem 1903). Ez a hagyomány Dionigi il Mistico-hoz kapcsolódik, a Sardi apocrif pseudo-Meliton-hoz a következő cím alatt: »Transitus Beatae Mariae virginis«, a IV. sz. (v. *Bagatti B.*, *Scoperte archeologiche alla Tomba di Maria a Getsemani*, in »Marianum«, 34 [1972] 193-199. o.) és kapcsolódik még a jeruzsálemi Giovenale Pátriárkához (PG 147, 748-752), aki azt az Egyházat 399-457-ig kormányozta. Ez a hagyomány majd egészen elterjedt.

Az Efezus javára szóló vélemény viszont nagyon új keletű (a XVII. századi *Tillemont*-ra nyúlik vissza, a »*Mémoires pour servir á l'Hist. eccles.*«, Parigi 1693, t. I. 73-74. o.); amelyet a XIX. sz. vége felé felújítottak a Ven. Anna Caterina Emmerich (1774-1824) kinyilatkoztatásai alapján. Szerinte a Boldogságos Szűz életének utolsó éveit (állítólag) Efezusban töltötte, Panaghia – Capouli-ban, szent Jánossal együtt. (lásd: *Panaghia – Capouli ou la Maison de la Sainte Vierge près d'Ephés*, Paris – Poitier 1896).

Valtorta Mária Jeruzsálemben teszi Mária mennybevitelének a helyét, a Getszemáni egyik magányos kis házába, ahol egyedül János volt a szemtanú. A »teljesen bekerített« magányos kis házat Lázár ajándékozta a Szűzanyának, hogy megszabadítsa a kíváncsiskodók kíméletlen tekintetétől, és hogy megoltalmazza Krisztus ellenségeinek rosszindulatától, és mindazoknak adományozta, »akiket rokoni, hitbeli, avagy baráti szálak fűztek hozzá« (*Poema* X. 277-278. o.).

»,„... biztosítlak felőle [– mondta neki Lázár –], hogy Krisztus ellenségei, Rómától való félelmükben, nem merik háborgatni e helynek és a te lelkednek a békéjét”« (*ibid.* 280. o.).

A Boldogságos Szűz örömmel fogadta, lemondva így a Cönákulum helyéről, és így kiáltott fel:

»,„Én és János! Magunkban! Csak mi ketten! Úgy tűnik majd nekem, mintha újra Názáretben lennék a Fiammal! Csak mi! Békében! *Abban a békében!* Ott, ahol az én Jézusom oly gyakran beszélt s amelyet az ő békéjének szelleme tölt be! Ott, ahol, igaz, annyira szenvedett, hogy vért izzadott, s ahol a legnagyobb lelki szenvedést okozta neki az a gyalázatos csók, és ahol az első...” Felzokog. Egy igen fájó emlékezés szakítja félbe szavait... Majd összeszedi magát és így szól: „Ott, ahonnan visszatért a Mennysország végtelen békéjébe!...”« (*ibid.*).

Mária közli Jánossal ezt az elhatározást, és így fejezi be:

»„Addig élek, amíg Isten akarja, és támogatni fogom Pétert és Jakabot, és mindnyájukat, és segíteni fogom az első híveket, minden módon. Ha a zsidók, a farizeusok és a főpapok nem lesznek hozzám éppoly vadállatok, mint a Fiamhoz voltak, ott lehelhetem majd ki lelkemet, ahol ő fölment az Atyához”« (*ibid.* 282. o.).

»Pontosan egy olyan egyszintes házikó [– így írja le a Látnok –], amelyen kis terasz emelkedik, miképpen az Keleten látható. Egy hófehérre meszelt és nagyon egyszerű kocka-épület, melyen egyedül az ajtók képeznek változatosságot, és adnak fényt a kis szobáknak. Kis szobákat mondok, miután oldalait tekintve olyan hatszor hat méteres kockának látszik, ezért a helyiségek sem lehetnek valami nagyok. A házikó vastag törzsű és sűrűn nőtt olajfák között áll. A fák törzse még sötétebbnek hat a házikó fehérsége mellett, amely kis tisztáson emelkedik a fák között, azoktól olyan kétméternyire. [...] Az a benyomásom, hogy a szeretett apostol a háznak olyan helyét választotta Mária elszenderedéséhez, hogy ne kelljen elválasztva lennie az Üdvözítő Édesanyjától, meg saját meggyőződéséből adódóan is, Mária testének romolhatatlanságát tekintve« (*Quad.* 44, 613. o.).

2. Mikor történt meg a Mennybevitel.

Nehéz pontos választ adni erre a kérdésre.

A Valtorta írásokból nyert adatokból arra lehet következtetni, hogy a Boldogságos Szűz Mennybevitelére Jeruzsálemben ment végbe, és nem előbb, mint Kr. u. 50-ben, és nem később, mint Kr. u. 57-ben.

Hogy a Mennybevitel Jeruzsálemben ment végbe, abból a – történetileg bizonyított – tényből látszik, hogy János apostol élete, Krisztus mennybemenetele és a Pütkösd után, Jeruzsálemben folyt le Péterrel együtt (ApCsel 3, 1). Ugyanis együtt tanítottak, együtt tartóztatták le őket (ApCsel 4, 1), és Szamariában együtt hirdették az Evangéliumot (ApCsel 8, 14).

A jeruzsálemi gyűlés alkalmával (Kr. u. 49-ben) János nemcsak jelen volt, hanem ott meg is van nevezve (Péterrel és Jakabbal) mint az Egyház három »oszlopának« egyike (Gal 2, 9). Ez azonban az utolsó alkalom, hogy Jánost Jeruzsálemben találjuk. Majd amikor szent Pál oda visszatér 57-ben, Jakabot találja ott a presbiterekkel, de nem találja ott sem Jánost, sem valaki mást az apostolok közül (ApCsel 21, 18). Tehát jogosan feltételezhető, hogy Kr. u. 57-ben szent János már elhagyta Jeruzsálemet, a Boldogságos Szűz dicsőséges mennybevitelét követően.

A Mennybevitel tehát Kr. u. 57. előtt történhetett (Kr. u. 50. és 57. év között). Nem tudni pontosan melyik hónapban, de április és szeptember között kellett történnie⁸⁶. Az elalvás vagy az elragadtatott elszenderedés – Valtorta szerint – egy szombati nap késő délutánján történt, (*Poema X.* 334. o.); a testben és lélekben történt Mennybevitel pedig a harmadik nap hajnalán ment végbe (*ibid.* 344, 345. o.).

3. Hogyan történt a Mennybevitel.

Annak módjáról, hogy miképpen ment végbe Mária dicsőséges Mennybevitelére, bőséges anyagot találunk Valtorta írásaiban.

⁸⁶ Ez az utólagos megvilágítás abból a tényből ered, hogy János apostol Mária elszenderülése alkalmából »olajfa ágakat szedett, már kialakult bogyókkal« (*Poema X.* 339. o.). Nos hát, az olajfa termése »a tavasz és a nyár közti időben fejlődik ki, és az őszi és téli időben érik be szüretre készen.« (Encicl. Treccani, XXV. 291. o.) Ezt leszögezve, ha az olajbogyók már kialakultak, akkor április és szeptember között járhatott az idő. Ezért hát nem lehet kizárni, hogy pontosan augusztus hónapja volt; sőt, valószínűnek mondható.

a) *Megsejtések...* – Az üldözések és csapdák elől, melyek a farizeusok, írástudók és főpapok részéről érték a születendő Egyházat és annak vezetőit, szent Péter úgy határozott, hogy elküldi az apostolokat a pogány világ megnyerése céljából. Feltárta János előtt ezt az elhatározását, de az apostol értésére adta, hogy részéről ez nem lehetséges, mert nem hagyhatja magára Máriát, vagy nem kényszerítheti Palesztina elhagyására. Péter beleegyezett, és úgy határozott, hogy Jánost ott hagyja Máriával.

„,... Én később csatlakozom hozzátok [– mondta János–]. Amikor ő [Mária] már nem lesz többé a Földön”.

„Majd eljössz. Fiatal vagy... Sokáig fogsz még élni” [mondja Péter].

„Mária pedig nagyon kevés ideig”.

„Miért? Beteg talán, szenved, legyengült?”

„Ó, nem! Az idő és a fájdalom nem volt hatással rá. Ő mindig fiatal küllemében és lelkében. Derűs, sőt, boldognak mondhatnám”.

„Akkor meg miért mondod...?”

„Mert érzem, hogy ez a szépségben és örömben való kivirágzása annak a jele, hogy közelinek érzi a Fiával való újra egyesülését. Akarom mondani, a teljes egyesülését⁸⁷. Mert a lelki egyesülés sohasem szűnt meg közöttük. Én nem lebbentem föl Isten titkairól a fátylat, de abban biztos vagyok, hogy ő mindennap látja a Fiát megdicsőült külsejében. És ez jelenti a boldogságát. Hiszem, hogy amikor szemléli őt, lelke megvilágosodik, és eljut minden jövődő dolog megismerésére, úgy, ahogyan azt Isten ismeri. Azt is, ami rá vonatkozik. Testével még a Földön van, de szinte azt mondhatnám, hogy lelke majdnem mindig az Egekben van [vö. Fil 3, 20-21; Zsid 11, 16]. Istennel való egyesülése akkora, hogy – nem hiszem, hogy szentségtörő szót mondanék, amikor azt mondom – úgy van benne Isten, mint amikor a méhében hordozta őt. Még annál is jobban! Úgy, ahogy az Ige egyesült vele, hogy Jézus Krisztussá váljék, most úgy egyesül ő Krisztussal, hogy egy második Krisztussá váljék, mintegy új emberséget öltve fel: a Jézus Krisztusét [vö. Róm 6, 11; Gal 2, 19-20; Fil 1, 21; Kol 3, 1-4]. Ha eretnokséget mondok ezzel, Isten mutassa meg nekem tévedésemet, és bocsássa meg nekem! Mária a szeretetben él. A szeretetnek ez a tüze gyújtja őt lángra, táplálja, világosítja meg, és ez a lángoló tűz fogja tőlünk elragadni a kijelölt pillanatban, számára fájdalommentesen, testének romlása nélkül... A fájdalom csak a mienk lesz... Főleg az enyém... Nem lesz többé Tanítónőnk, vezetőnk, bátorítónk... És én valóban egyedül leszek...”

És János, akinek a hangja már amúgy is remeg a visszafojtott sírástól, szívettpő zokogásban tör ki. Úgy sír, ahogyan nem sírt még soha, még a Kereszt tövében és a temetés alatt sem láttam őt így zokogni. Péter is, bár békésebben, sírva fakad, és könnyek között kérleli Jánost, hogy ha lehetősége lesz rá, tájékoztassa őt, hogy jelen lehessen Mária elhunytakor, vagy legalább a temetésénél.

„Megteszem, ha megadatik, hogy megtegyem. De ezt nagyon kétlem. Bensőmben azt mondja nekem valami, ugyanaz fog történni vele is, amint Illéssel történt, akit tüzes szekéren mennyei forgószél ragadott el [vö. 2Kir 2, 1-18; Sir 48, 1-11]. Észre sem veszem, hogy közel van halálának pillanata, s ő lelkével már az Égben lesz.”

„De legalább a teste itt marad. A Mesteré is itt maradt! Pedig ő Isten volt!”

„Számára szükséges volt, hogy így történjék. Mária számára nem. Jézusnak a feltámadásával kellett megcáfolnia a zsidó rágalmakat, és megjelenéseivel

⁸⁷ Vagyis, ahogy P. Bertini megjegyzi: »Mennybevitelle által, szüzi lényének teljességével, vagyis lelkével és testével« (Poema X. 321. o. 16. lányszegyet).

meggyőznie a világot, amely kételkedő, vagy egyenesen tagadóvá lett az ő kereszthalála miatt. De Máriának nincs ilyesmire szüksége. De ha megtehetem, értesíteni foglak. Isten veled, Péter, főpapom és testvérem Krisztusban! Visszamegyek hozzá, már biztosan vár. Isten legyen veled!”

„Veled is! És mondd meg Máriának, hogy imádkozzék értem, és bocsássa meg újra a Per éjszakáján tanúsított gyávaságomat, amelynek emlékét nem tudom kitörölni a szívemből. Olyan emlék ez, ami nem hagy nyugton...” és könnyek csorognak le Péter arcán, aki így fejezi be: „Legyen Anyám! Legyen szerető anyja szerencsétlen tékozló fiának!”

„Felesleges ezt mondanom neki. Jobban szeret ő téged, mint egy vérszerinti anya! Isten Anyjaként szeret téged, és Isten Anyjának segítő szeretetével. Ha kész volt megbocsátani Júdásnak, akinek bűne megmérhetetlen, akkor gondold meg, hogy ne bocsátott volna meg neked?! Békesség neked, testvérem! Én megyek.”

„Én pedig követlek, ha megengeded. Látni akarom őt még egyszer mielőtt elmegyek!”

„Jöjj! Tudom az utat, amelyen be lehet menni a Getszemániba, anélkül, hogy meglátnának bennünket.”

Elindulnak, és sietve, szótlánul mennek Jeruzsálem felé. Azonban a felső úton haladnak, amely a várostól legtávolabb eső részen ér az Olajfák kertjéig. Már hajnalodik, amikor odaérnek. Belépnek a Getszemániba, és Mária kis háza felé veszik útjukat. Mária fönns van a kis teraszon, és meglátja őket, ahogy közelednek, s örömeben fölkiált, és eléjük siet.

Péter egyenesen a lábaihoz hull, arcával a földre borulva, és ezt mondja: „Anyám, bocsáss meg!”

„Vajon mit? Talán vétkeztél valamiben? Aki minden igazságot fölfed előttem, semmi mást nem nyilatkoztatott ki nekem, csak azt, hogy méltó utódja vagy a hitben. Mint embert, mindig igaznak találtalak téged, akkor is, ha némelykor indulatos voltál. Mit kell hát megbocsátanom neked?”

Péter sír és hallgat.

János megmagyarázza: „Péter nem tud megnyugodni, amiért a Templom udvarában megtagadta Jézust.”

„De hát az már a múlté! És el van törölve, Péter! Jézus talán megkorholt érte?”

„Ó, nem!”

„Nem volt olyan kedves hozzád, mint azelőtt?”

„Dehogynem! Sőt!...”

„És ez nem azt mondja neked, hogy ő és vele én, megértettünk téged és megbocsátottunk neked?”

„Igaz. Most is ugyanolyan ostoba vagyok!”

„Akkor pedig menj, és légy nyugodt! Mondom neked, hogy mi mindnyájan, én, te, a többi apostol és diakónus, mind az Égben leszünk, az Istenember mellett! Amennyire magadatott nekem, megáldalak”, és, ahogyan Gamáliellel tette, Mária Péter fejére teszi kezeit, és a kereszt jelét rajzolja rá.

Péter lehajol, hogy megcsókolja a lábait. Majd feláll, sokkal nyugodtabban, mint amilyen előbb volt. És Jánostól kísérvé visszamegy a magas kerítésajtóhoz, kilép rajta és eltávozik. János pedig, miután jól bezárta azt az ajtót, visszatér Máriához. («*Poema* X. 321-324. o.).

»Mária fönns a teraszon lévő kis szobájában, [...] rendezgeti saját ruháit és Jézusét. Kiválasztja a legjobbkat. És kevés ilyen van. Saját ruhái közül azt a ruhát és köpenyt veszi ki, amelyet a Kálvárián viselt. A Fia ruhái közül pedig egy lenvászón ruhát, amelyet Jézus ünnepnapokon szokott viselni, és azt a köpenyt, amelyet a

Getszemániban találtak meg, még foltosan attól a vértől, amely abban a rettenetes órában serkent ki a véres verejtékkal együtt.

Miután szépen összehajtogatta ezeket a ruhákat, és megcsókolta Jézusa véres köpenyét, ahhoz a kis ládához megy, amelyben már évek óta összegyűjtötte és megőrizte az Utolsó Vacsora és a Kínszenvedés ereklyéit. Mindezeket egyetlen rekeszben helyezi el, a felsőben, és minden ruhát az alsóban.

Éppen a kis ládát zárja be, amikor János, aki nesztelenül jött fel a teraszra, bekukkantott az ajtón, hogy lássa, mit csinál Mária. Talán azért jött, mert már aggódott, amiért Mária hosszasan volt távol a konyhából, melyet bizonyára azért hagyott el, hogy a teraszon töltse el a reggeli órákat. János kérdésére: „Mit csinálsz, Anya?“, Mária hirtelen megfordul.

„Helyére raktam mindazt, amit érdemes megőrizni. Minden emléktárgyat... Mindazt, ami végtelen szeretetét és fájalmát bizonyítja”.

„Ó, Anya, miért nyitod fel újra szíved sebeit azzal, hogy megnézed ezeket a szomorú dolgokat? Sápadt vagy, és remeg a kezed... Tehát te szenvedsz, amikor azokra nézel”, mondja János, odamenve mellé, mintha attól tartana, hogy Mária, mivel olyan sápadt és annyira reszket, esetleg rosszul érzi magát, és összeesik.

„Ó, nem ezért vagyok sápadt, nem ezért reszketek! Nem is azért, mert újból megnyílnak a sebeim... Ezek, valójában, soha sem zárultak össze teljesen. És mégis béke és benső ujjongás van bennem, és még sohasem volt annyira teljes, mint most”.

„Soha annyira, mint most? Nem értem! Számomra azoknak a kegyetlen emlékekkel teli holmiknak a látása, felidézi azoknak a kegyetlen óráknak a gyötrelmét. Pedig én csak a tanítványa vagyok. Te az Anyja vagy...”

„És mint ilyen, jobban kellene szenvednem, ezt akarod mondani. És, emberileg helyesen mondod. De nem így van. Én hozzászoktam, hogy elviseljem a tőle való elválások fájalmát. [...] Én most mennyei boldogságot érzek, olyan végtelen nagy boldogságot, amilyen végtelen nagy volt a kín, mert érzem, hogy életem beteljesedett. Mindent megtettem, amit meg kellett tennem. Befejeztem földi küldetésemet. A másik, az a mennyei, véget nem érő lesz. Isten a Földön hagyott engem, amíg én is, mint Jézusom, be nem fejeztem mindent, amit véghez kellett vinnem. És az a titkos öröm van bennem, amit Jézusom érzett, az egyetlen balzsamcseppet végső keserves kínlásában, amikor ezt mondta: 'Mindent elvégeztem!'.”

„Öröm Jézusban? Abban az órában?”

„Igen, János. Az emberek számára felfoghatatlan öröm. De érthető a már Isten világosságában élő lelkeknek. Ők látják ebben a fényben a mély értelmű dolgokat, amelyek azon fátylak alatt vannak elrejtve, melyeket az Örökkévaló terít az ő királyi titkaira. [...] Én is mindent elvégeztem, amit ab aeterno (öröktől fogva) meg volt írva, hogy megtegyek. Attól fogva, hogy a világra hoztam a Megváltót, a nektek, papoknak nyújtott segítségig, hogy tökéletesen kialakuljatok. Az Egyház most már tökéletesen kialakult, és erős. A Szentlélek világosítja meg, a vértanúk vére teszi szilárdná, és sokasítja meg. Az én segítségem működött közre abban, hogy belőle szent szervezet váljék, amelyet az Isten és a felebarát iránti szeretet táplál, és mindjobban megerősít. [...]

[...] János még jobban elsápadt és még zavarodottabb, mint amilyen sápadt akkor lett, amikor Mária megmondta, hogy befejezettnek érzi küldetését. Félbeszakítja őt ezt kiáltva: „Anya, miért beszélsz így? Rosszul vagy?”

„Nem.”

„Akkor el akarsz hagyni engem?”

„Nem. Veled maradok addig, amíg a földön leszek. De készülj fel, Jánosom, hogy egyedül leszel.”

„Akkor hát rosszul vagy, de leplezni akarod előttem!...”

„Nem. Hidd el! Soha nem éreztem magam ilyen jó erőben, békében, örömben, mint most. De bennem akkora ujjongás, a természetfölötti életnek akkora teljessége van, hogy... igen, azt gondolom, nem tudnám elviselni, ha tovább élnék. Különbem meg, én sem élek örökké a földön. Ezt meg kell értened. A lelkem az örök, de a testem nem. És mint minden emberi test, alá van vetve a halálnak.”

„Ne! Ne! Ne mondd ezt! Te nem halhatsz meg, nem szabad meghalnod! A te szeplőtelen tested nem halhat meg úgy, mint a bűnösöké!”

„Tévedsz, János! A Fiam meghalt! Én is meg fogok halni. Nem fogom megismerni a betegséget, a haláltusát, a haldoklás kínjait. De a meghalást, azt igen. És különben is tudd meg, fiam, hogy ha van egy kívánságom, ami teljesen és csak az enyém, és amely azóta tart, hogy ő elhagyott engem, az pontosan ez. Ez az én első, nagy, nagy kívánságom, ami egészen az enyém. Sőt, azt mondhatom: az én első akaratom. Életemben minden más csak az akaratom hozzájárulása volt az isteni akarathoz. [...] De ez, hogy újra egyesülni akarok Jézussal, teljesen az én akaratom. Elhagyni a Földet az Égért, hogy vele legyek örökre, szüntelenül! Sokévi óhajom ez! És most közelinek érzem a megvalósulását. Ne zavarodj meg ennyire, János! Inkább hallgasd meg végső akaratomat. Amikor az éltető lélektől már megfosztott testem békében fog feküdni, ne vesd alá a zsidóknál szokásos bebalzsamozásnak. Már nem zsidó nő vagyok, *hanem keresztény, az első, akit Krisztusról neveztek el*, ha jól meggondolja az ember, mert elsőként fogadtam magamba Krisztust, mint Testet és Vért; mert az első nőtanítványa voltam; mert vele Társmegváltó voltam, és az ő folytatója itt köztetek, szolgálói között. Egyetlen élő ember sem látta a testemet, kivéve apámat és anyámat, és akik a születéseknél segédkeztek. Te gyakran hívsz engem így: 'Az igazi Frigyszekrény, amely az isteni Igét tartalmazta'. Mármost tudod, hogy a Frigyládát csak a Főpap láthatja. Te pap vagy, és sokkal szentebb és tisztább, mint a Templom Főpapja. De én azt akarom, hogy csak az Örök Főpap láthassa testemet a megfelelő időben. Ezért ne érints engem! Különbem is, látod? Már megtisztálgodtam, és fölvettem a tiszta ruhát, az örök menyegző ruháját... De miért sírsz, János?”

„Mert elszabadult bennem a fájdalom vihara. Megértettem, hogy hamarosan elveszítelek! Hogyan tudok majd élni nélküled? Érzem, hogy megszakad a szívem erre a gondolatra! Nem fogom kibírni a fájdalmat!”

„Ki fogod bírni. Isten megsegít majd téged, hogy még sokáig élhess, ahogyan engem megsegített. Mert ha ő nem segített volna a Golgotán és az Olajfák Hegyén, amikor Jézus meghalt és fölment az Égbe, meghaltam volna, ahogy Izsák meghalt. Segíteni fog neked abban, hogy élhess és emlékezz mindarra, amit az előbb mondtam neked, mindenki javára.”

„Ó, emlékezni fogok! Mindenre. A tested számára is megteszem mindazt, amit kívánsz. És azt is megértem, hogy a zsidó szertartások rád már nem vonatkoznak, rád, a keresztényre, és rád, Tisztaságos, akinek teste, ebben biztos vagyok, nem ismer majd romlást. A te tested, amely megistenült, mint egyetlen más halandó test sem, és amely mentes volt az eredeti büntől, nem ismerheti meg a minden meghalt testre váró feloszlást, rothadást. És leginkább azért nem ismeri meg, mert a Kegyelemmel való teljességen kívül, magát a Kegyelmet tartalmazta, az Igét, amely által te az ő legigazibb ereklyéje vagy. Ez lesz Istennek rajtad, benned művelt utolsó csodája. Te megmaradsz olyanak, amilyen vagy ⁸⁸...”

⁸⁸ A keresztény Hagymány (liturgikus, patrisztikus, teológiai) erősen ragaszkodott a Boldogságos Szűz testének romolhatatlanságához – miképpen azt a *Costituzione Dogmatica Munificentissimus Deus* kiemelte, – amely romolhatatlanság *szűzi szülésének* és *Mennybevételének* titkában rejlik.

„Akkor hát ne sírj!” kiált fel Mária, ránézve az apostol feldúlt, könnyáztatta arcára. És hozzáteszi: „Ha megmaradok olyannak, amilyen vagyok, nem fogsz elveszíteni engem. Ne gyötrődj tehát!”

„Én akkor is elveszítelek, ha romolhatatlan maradsz! Érzem. És úgy érzem magam, mintha a fájdalom orkánya ragadna el, amely összeroppant, és a földre dönt. Te voltál az én mindenem! Főleg a szüleim halála óta, és a vérszerinti és küldetésbeli testvéreim is messze vannak tőlem, a szeretett Marciám is, akit Péter magával vitt. Most egyedül maradok, éspedig a legerősebb viharban!” és János odaborul Mária lábaihoz, és még erősebben zokog.

Mária fölébe hajol. Kezét zokogástól rázkódó fejére teszi, és ezt mondja: „Ne! Ne így! Miért okozol fájdalmat nekem? Olyan erős voltál a Kereszt alatt! Pedig az semmi máshoz nem hasonlítható szörnyűség volt az ő vértanúsága és a nép sátáni gyűlölete miatt! Akkor nagyon erős voltál, te erősítetted őt és te bátorítottál engem. És ma, sőt ezen a szombat estén, amely oly derült és nyugodt, és énelőttem, aki örvendezek a közeli nagy boldogságnak, amit előre érzek, te így megzavarodsz?! Nyugodj meg! Utánozd, sőt egyesülj azzal, ami körülöttünk és énbennem van! Mindenütt béke uralkodik... Legyen benned is béke! Csak az olajfák törnek meg halk susogásukkal az idő tökéletes nyugalma. De oly édes ez a lány zaj, hogy angyalok röpdösésének tűnik a ház körül. És talán valóban itt vannak! Mert az angyalok mindig a közelemben voltak, egy, vagy több angyal, amikor életem egy különleges pillanatát éltem át. [...] Ma este is magam körül érzem az angyalokat, bár nem látom őket. És növekedni érzem bensőmben a Fényt, egy ellenállhatatlan fényt, hasonlót ahhoz, ami akkor burkolt be engem, amikor Krisztust fogantam, és amikor világra hoztam Őt. Fény, amely olyan szeretet-hévből származik, amely hatalmasabb annál, amit magamban hordozok. A szeretetnek egy ilyen hasonló hatalmával ragadtam ki a Mennyekből az Igét, idő előtt, hogy Emberré legyen és Megváltóvá. A szeretetnek ilyen hasonló hatalma által, amilyen ma eláraszt engem, remélem, hogy az Ég elragad és elvisz oda, ahová menni vágyakozom lelkemmel, hogy a szentek népével és az angyalok karaival együtt mindörökké zengjem Istennek meg nem szűnő 'Magnifikátomat' a nagyszerű dolgokért, melyeket velem, szolgálójával művelt.”

„Valószínűleg nem csak a lelkeddel [– feleli rá János –]. És válaszol majd neked a Föld, amely népeivel és nemzeteivel dicsőíteni fog, és tiszteletben és szeretetben részesít, amíg a világ fennáll, ahogyan Tóbiás [Tób 13, 13-18], jóllehet burkoltan, előre megjövendölte rólad. Mert az, aki valóban magában hordozta az Urat, te vagy, és nem a Szentek Szentje. Te egymagad annyi szeretetet adtál Istennek, amennyit az összes főpap és a Templomhoz tartozó összes többi pap nem adott a századokon át. Égő és tiszta szeretetet. Ezért tesz majd Isten végtelenül boldoggá téged!”

Ezt a romolhatatlanságot leszögezve szükséges szem előtt tartani, hogy *a halál, lényegében, felbomlás* (ugyanis az emberi test elveszíti lényegi alakját, a lélek amely átadja helyét egy halálba merevült testnek és a formák különbözőségének, melynek következtében a test egysége eltűnik). Azt mondani tehát, hogy, romolhatatlanság és azt mondani, hogy halál, egyenértékű egy abszurd állítással (ami valódi *contradictio in terminis*).

Ugyancsak különbözik Máriaétól Krisztusnak az esete; ez a hypostaticus egység erejében áll fönn. Krisztus teste (miután a lélek elvált a testtől) folytatja a fennmaradást (akárcsak a lélek) az Ige isteni személyében, »s ezért ugyanaz marad a személy jogánál fogva« (vö. *S. Th.* III. q, 50, a. 5, ad 2), vagyis egyesülve marad az Igével, és ezért megőrzi az *egységet*, anélkül, hogy visszatérne a természet ciklusához, a pusztán sokféleséghez.

De amit Krisztusról mond az ember, azt persze, nem mondhatja el Máriáról. Ezért, és más okokból kiindulva a Teológusok szép száma tagadja, vagy kétségbe vonja a Szentséges Szűz halálát. És a Szentatya, XII. Pius midőn Hittételnek hirdette ki a Boldogságos Szűz Mennybevételét testben és lélekben, *ezzel el akart állni a Szent Szűz halálának vagy nem halálának a kérdésétől*.

„És teljesíti majd [– folytatja Mária –] egyetlen kívánságomat, egyetlen akaratomat. Mert a szeretet, amikor annyira teljes, hogy majdnem olyan tökéletes, mint a Fiamé, Istenemé, akkor mindent elnyer, azt is, aminek elnyerése emberi megítélés szerint, lehetetlennek tűnne. Emlékezz erre, János! És ezt is mondd meg a testvéreidnek. Sok támadásnak leszel kitéve! Sokféle akadály kelt majd félelmet bennetek; vereségek, mészárlás az üldözők részéről, elpártolások a hűtlenné vált keresztények részéről, az Iskarióti-féle... erkölcsi élet nyomasztja majd lelketeket. Ne féljete! Szeressetek, és ne féljete! Szeretete arányában Isten segíteni fog titeket, és diadalra segít minden és mindenki felett. Mindent elnyer az, aki szeráffá válik! Mert akkor a lélek, ez a csodálatos, örök valóság, amely magának Istennek a lehelete, amelyet ő árasztott belénk, az Égbe lendül, lángként Isten trónjának lábához omlik, megszólal, és meghallgatást nyer Istentől, és elnyeri a Mindenhatótól azt, amit akar. Ha az emberek úgy tudnának szeretni, ahogyan az ősi törvény parancsolja, és ahogyan Fiam szeretett és tanított szeretni, mindent elnyernének! Én így szeretek. Ezért érzem, hogy megszűnök a Földön létezni. Én a szeretet túláradása miatt halok meg, úgy, ahogyan ő a fájdalom gáttalan volta miatt halt meg. Nos hát, az én szeretetre való képességem elérte a csúcspontját. Lelkem és testem már nem képes többet befogadni! A szeretet túlcsoordul belőlem, amely elmerít engem, de ugyanakkor fel is emel az Ég felé, a Fiam, Isten felé. És az ő hangja ezt mondja: 'Jöjj! Jöjj fel! Jöjj trónusunkhoz és a mi hármasságunkhoz!' A Föld, mindaz, ami körülvesz, eltűnik az Égből áradó nagy fényben! A zajokat elfedi ez a mennyei hang! Számomra elérkezett az isteni ölelés órája, Jánosom!"

János, bár még mindig zaklatott, kissé megnyugodott, ahogy Máriát hallgatja, s akit beszéde utolsó része alatt ámulva nézett, szinte ő maga is elragadtatásban. Arca ugyanolyan halásápadt, mint Máriáé, azonban Mária sápadtsága lassanként hófehér fényre változik. János odasiet hozzá, hogy támogassa, s közben így kiált fel: „Ugyanolyan vagy, mint Jézus, amikor színében elváltozott a Tábor hegyén! Tested fénylik, mint a hold, ruháid úgy csillognak, mint hófehér láng elé helyezett gyémántlemez! Már nem is vagy emberi, Anya! Eltűnt a tested súlya, és nem vagy többé átlátszatlan! Te fény vagy! De nem vagy Jézus. Ő, lévén Isten is, nemcsak Ember, képes volt fenntartani magát a maga erejéből, ott a Tábor hegyén, amiképpen itt az Olajfák hegyén is, amikor fölment a Mennybe. Te nem vagy képes erre; leroskadsz. Jöjj! Segítek, hogy fáradt és boldog testeddel lefeküdj kis ágyadra. Pihenj!" És gyöngéden odavezeti a szegényes ágyhoz, amelyre Mária lefekszik, anélkül, hogy levennie magáról köpenyét.« (Poema X. 325-337. o.).

b) Mária lelkének a Mennybe szállása.

»„Amikor elérkezett az utolsó órája [– így beszéli el Jézus a Látnoknak –], mint egy fáradt lilomszál, amely miután minden illatát kiárasztotta, lehajlik a csillagos ég alatt és összezárja hótiszta virágkelyhét, Mária, az Édesanyám magába mélyedve feküdt fekhelyén, és becsukta szemét mindaz előtt, ami körülvette, hogy elmerüljön Isten utolsó, derűs szemlélésében. Pihenőhelye fölé hajolva, Mária anyaga aggódva várta, hogy az elragadtatás elmélyülése siettesse lelkének elválását testétől, az Úr által megjelölt időben, és örökre elválassza a Földtől, miközben a Mennyből már érkezőben volt Isten szelíd és hívogató parancsa.

János, a földi angyal, szintén e titokzatos pihenés fölé hajoltan virrasztott az Anya fölött, aki elhagyni készült őt. És amikor kihunyini látta, tovább örködött felette, hogy sértetlen maradjon a profán és kíváncsi tekintetektől, halála után is, Isten Szeplőtelen Jegyese és Anyja, aki oly békésen és szépségesen alszik"« (ibid. 350. o.).

De térjünk rá ennek a szeretet-elragadtatásnak a részleteire, az »extázisok extázisára«, amely megkoronázta Isten fenséges Anyjának a földi életét.

»Karjait keblén összefonja, szemhéját leereszti szelíd, szeretettől csillogó szemére, és így szól a föléje hajló Jánoshoz: „Én Istenben vagyok. És Isten bennem. Mialatt én őt szemlélem, és érzem ölelését, mondd a zsoltárokat és mindazt, ami az Írásokban rám vonatkozik, főleg ebben az órában. A Bölcsesség Lelke megmutatja majd neked azokat. Utána mondd el Fiam imáját! Ismételd el nekem a hírhezó Arkangyal szavait és Erzsébetnek hozzám intézett szavait; és az én Istent dicsőítő himnuszomat... Követlek téged azzal a (képeséggemmel), ami még a Földről bennem van...”.

János, a szívéből feltörő sírással küzdve, megpróbál uralkodni elérékenyülésén. És gyönyörű hangján, amely az évek múlásával Krisztus hangjához vált hasonlóvá, amint Mária mosolyogva meg is jegyezi: „Mintha Jézusom volna mellettem!”, elkezd a 118. zsoltár éneklését. Ezt majdnem végigénekli, majd a 41. zsoltár első három versét, a 38. zsoltár első nyolc versét, a 22. zsoltárt és az 1. zsoltárt. Utána elmondja a *Miatyánkot*, majd Gábrriel és Erzsébet szavait, Tóbiás hálaénekét, Sirák 24. fejezetének 11-46 verseit. Végül elkezd a „Magnificat”-ot. De amikor a kilencedik verséhez ér [felkarolta szolgáját, Izraelt...], észreveszi, hogy Mária már nem lélegzik többé, noha testhelyzete és külseje természetes maradt, mosolygós, békés, mintha észre sem vette volna életének megszűnését.

János szívettpő kiáltással veti magát a földre a kis ágy szélénél, és szólítja, egyre szólítja Máriát. Nem tudja elhinni, hogy ő nem képes többé válaszolni neki, hogy testében nincs már ott az éltető lélek. De meg kell adnia magát a valóságnak! Arca fölé hajol, amelyen rögzült a természetfölötti öröm kifejezése, és szeméből egyre hullanak a könnyek arra a szelíd arcra, azokra a tiszta kezekre, amelyek olyan kedvesen vannak összefonva a keblén. Az egyetlen lemosás, amelyet Mária teste kap: a szeretet apostolának, és Jézusa akaratóból az ő fogadott fiának a könnye.

A fájdalom első rohamának elmúltával, Jánosnak eszébe jut Mária kívánsága. Felemeli Mária bő lenvászón köpenyének szárnyait, amelyek lecsüngenek az ágy széléről, és betakarja vele a testét. A párnáról lecsüngő fátylával pedig az arcát fedi be.

Mária most egy hófehér márványszoborhoz hasonlít, amely egy szarkofág födelén fekszik. János hosszasan szemléli, és ahogy nézi, könnyei újra elerednek.

Majd átrendezi a szobát, eltávolítva belőle minden felesleges berendezési tárgyat. Csak az ágyat hagyja ott és a kis asztalt a fal mellett, amelyre ráteszi az ereklyéket tartalmazó kis ládát. Meghagy egy zsámolyt, és a teraszra nyíló ajtó és az ágy közé helyezi, amelyen Mária fekszik, és egy állványt, amelyen a mécses van. Meggyújtja a mécses, mert már közeleg az este.

Ezek után lesiet a Getszemániba, hogy annyi virágot szedjen, amennyit csak találhat, meg olajfaágakat, amelyeken már kiformalódtak az olajbogyók. Újra fölmege a kis szobába, és a mécs világánál elrendezi a virágokat és a lombokat Mária teste körül, úgy, mintha teste egy nagy koszorú közepén volna.

Munkája közben úgy beszél az elszenderedethez, mintha Mária hallhatná. Ezt mondja: »Te mindig a mezők lilioma voltál, a kedves róza, a pompás olajfa, a termékeny szőlőskert, a szent kalász. Nekünk adtad illatodat, és az Élet Olaját, az erősek Borát és a Kenyeret, amely megóvja a haláltól azok lelkét, akik méltón táplálkoznak vele. Illenek hozzád ezek a virágok, egyszerűek és tiszták, mint te, tövisekkel vannak ékesítve és békések, mint te. Most közel hozzuk ezt a mécses. Így,

az ágyad mellé, hogy virrasszon melletted és társam legyen, mialatt virrasztok melletted, legalább egyetlen csodára várakozva, amelyben reménykedem, s amelynek teljesüléséért imádkozom. Az első, hogy kívánsága szerint Péter és a többiek, akiket Nikodémus szolgája által értesítek, még egyszer láthassanak téged. A második, hogy ahogyan a te sorsod mindenben hasonló volt Fiadéhoz, mint ő, te is ébredj fel *a harmadik napon*, hogy ne legyek kétszeresen árva. A harmadik, hogy Isten adjon nekem belenyugvást, ha az, amit remélek, hogy megtörténik veled, mégsem történne meg, ahogyan Lázárral megtörtént, holott ő nem hasonlítható hozzád. De miért ne történne meg? Újraéledt Jairus leánya, a naimi ifjú, Teofil fia... Igaz, hogy akkor a Mester cselekedett. Ő azonban veled van, ha nem is látható módon. És te nem betegségben haltál meg, mint azok, akiket Krisztus feltámasztott. De csakugyan meghaltál? Meghaltál, ahogyan minden ember meghal? Nem! Érzem, hogy nem! A lelked nincs többé a testedben, és ilyen értelemben halottnak lehetne nevezni téged. De abból, ahogyan a te átmeneteled végbement, úgy gondolom, hogy a te büntelen és kegyelemmel teljes lelked csak átmenetileg vált el végtelenül tiszta és szűzi testedtől. Így kell lennie! Így van! Hogyan és mikor történik meg újra az egyesülés, és mikor tér vissza beléd az élet, nem tudom. De annyira biztos vagyok ebben, hogy itt maradok melletted, amíg Isten, vagy szavával vagy cselekedetével, meg nem mutatja nekem az igazságot sorsod felől.

János, aki befejezte a virágok és tárgyak elrendezését, leül a zsámolyra, leteszi a mécsest a földre, az ágy mellé, és imádkozva szemléli Mária fekvő alakját.« (*ibid.* 337-340. o.).

c) *Mária felvétele testben és lélekben a mennyei dicsőségbe.* – Eközben három nap telt el Mária elragadtatott álomba merülése óta⁸⁹. De az ő szentséges teste

»még ekkor is olyan, mint aki éppen akkor hunyt el. Arcán és kezein semmi jele sincs a halálnak. Semmilyen kellemetlen szag nincs a szobában. Sőt, valami meghatározhatatlan illat leng, amiben összevegyülve érezhető a tömjén, liliomok, rózsák, gyöngyvirágok és a hegyi növények illata.

János... aki [már három napja] virraszt, elaludt a zsámolyon ülve, legyőzve a fáradságtól. Vállait a falnak támasztva alszik a teraszra nyíló ajtó mellett. A földre tett mécses fénye alulról fölfelé világítja meg, és látni engedi fáradt, igen sápadt arcát és sírástól kivörösödött szeméit.

Épp hogy csak megkezdődhetett a hajnalhasadás, mert gyenge világossága láthatóvá teszi a szemnek a teraszt és a házat körülvevő olajfákat, s az egyre fokozódó világosság az ajtón át behatolva kivehetővé teszi a szoba tárgyait, amelyeket addig, mivel távol voltak a kis mécsestől, alig lehetett felismerni.

Hirtelen nagy fény tölti be a szobát, kék árnyalatú, ezüstös fény, szinte foszforos, és egyre erősödik, elhomályosítva a hajnal és a mécses világosságát. Ugyanolyan fény, mint amilyen a betlehemi Barlangot árasztotta el Isten Fiának a születése pillanatában. Majd ebben a mennyei fényben angyali teremtmények válnak láthatóvá, s ezzel a fény még inkább fokozódik. Ahogyan már akkor történt, amikor a pásztoroknak jelentek meg az angyalok, sokszínű szikrák tánca szabadul ki finoman lengetett szárnyaikból, és egyúttal igen kellemes hárfaszerű hangot keltenek finom mozgásuk által.

⁸⁹ Ez János szavaiból értelmezhető – amint látni fogjuk –, midőn a Szent Születés Égbe vinni látja; »immár három napja, hogy nem aludtam« (*Poema X.* 344. o.). A Szűzanya mellett akart virrasztani, de végül is az álomosság győzött rajta.

Az angyali lények koszorú alakban körülveszik a kis ágyat. Fölelhajolnak, és fölemelik Mária mozdulatlan testét. Csodálatos módon nyílás keletkezett a tetőn, amint Jézus sírboltja is csodás módon nyílt meg, és a nyíláson át erősebb szárnylendítésekkel, ami felerősíti a hárfahang zengését, elrepülnek az angyalok, és magukkal viszik Királynőjük testét. Szentséges test, de még nem dicsőült meg és ezért még alá van vetve az anyag törvényének, amelynek Krisztus többé nem volt alávetve, mert már megdicsőült volt, amikor feltámadt a halálból.

Az angyal-szárnyak keltette hang tovább növekszik, és most már oly erős, mint egy orgonáé. János, még alvás közben, kétszer vagy háromszor is megmozdul a zsámolyán, mintha zavarná őt az az erős fény és az angyal-szárnyak hangja. Most már teljesen felébred ettől az igen erős hangtól és attól a nagy léghuzattól, ami a megnyílt tetőn és a nyitott ajtón át áramlik. A léghuzat mintegy légörvényt képez, meglengeti az immár üres ágy takaróját és János ruháit, majd eloltja a mécsest, s végül erős csattanással becsapja az ajtót.

Az apostol még félig álmosan körülnéz, hogy megértse, mi is történik. Észreveszi, hogy üres az ágy, a tető pedig félig nyitott. Sejtí, hogy csoda történt. Kiszalad a teraszra, és mintegy lelki ösztönzésre vagy mennyei felszólításra, felnéz. Kezével ellenzőt formálva védi szemét a felkelő nap fényétől, hogy jobban lásson.

És lát! Látja Mária még élettelen testét, amely mindenben olyan, mintha csak aludna, s látja, amint egyre magasabbra emelkedik az angyalok csapatától fenntartva. Mintegy utolsó üdvözlést intve leng köpenyének és fátylának egy-egy sarka, talán a hirtelen emelkedéstől, és az angyal-szárnyak mozgása által támasztott széltől. És virágok hullanak a teraszra és a Getszemáni földjére, azok, amelyeket János helyezett és újított meg Mária teste körül, és biztosan a ruhák redői között maradtak. Az angyalok nagy erejű hozsannája egyre távolodik, és így egyre gyengébben hangzik.

János továbbra is merőn nézi azt a testet, amely az Ég felé emelkedik. És biztosan csoda folytán, amelyet Isten vigasztalóként adott neki, és hogy megjutalmazza fogadott Anyja iránt tanúsított szeretetéért, tisztán látja, hogy Mária kilép az elragadtatás állapotából, amely elválasztotta lelkét a testétől, újra életre kel, és felegyenesedik, mert most már ő is birtokolja a már megdicsőült testeket megillető adományokat. Mária alakját teljesen beburkolják a felkelő nap sugarai.

János csak nézi, csak nézi. Minden természeti törvénnyel ellenkező csodaként, Isten megadja neki azt a képességet, hogy láthatja Máriát, amint most az Ég felé fölragadva emelkedik, körülvéve a hozsannázó angyaloktól, akik fölemelkedésében már nem segítik. És János elragadtatva szemléli ezt a szépséges látványt, amelyet semmilyen emberi írószerszám, semmilyen emberi szó, se művészi leírás nem lenne képes soha visszaadni, vagy művészileg megalkotni, mert szépsége leírhatatlan!

János csak áll a terasz alacsony falának támaszkodva, és csak nézi, nézi szakadatlanul Istennek ezt a ragyogó és tündöklő alkotását, ezt az »Isten-formát«, mert Máriát valóban ennek lehet mondani, hiszen őt Isten egyedülálló módon formálta meg és szeplőtelennek akarta, hogy a Megtestesült Ige számára »formául« szolgált. A drága test egyre magasabbra emelkedik. És még egy utolsó, főséges csodát ad a Szeretet Istene az ő tökéletesen szerető apostolának: azt, hogy láthatja, amint a végtelenül Szent Édesanya találkozik végtelenül Szent Fiával. Látja Jézust, ahogy sebesen száll le az Égből, és aki szintén ragyogó és tündöklő és leírhatatlan szépségtől

szép. Odaér Édesanyjához, a szívére öleli őt, és két égitestnél is sugárzóbban vele együtt tér vissza a Mennybe, ahonnan jött.⁹⁰ János tovább már nem lát semmit.

Lehajtja fejét. Fáradt arcán látszik a fájdalom Mária elvesztése miatt, de az öröm is dicsőséges sorsa felett. De most már az öröm felülmúlja a fájdalmat. Így szól: »Köszönöm, Istenem! Köszönöm! Előre éreztem, hogy ez fog történni. És ezért akartam virrasztani, hogy egy részletet se mulasszak el Mennybe fölveteléből... De már három napja nem aludtam! Az álmoság, a fáradtság a szenvedéssel együtt, elbágyasztottak és legyőztek engem, éppen akkor, amikor közel volt a Mennybevitel... De talán te magad akartad így, Istenem, hogy ne zavarjam meg azt a pillanatot, és ne szenvedjek túlságosan... Igen. Biztosan te akartad, ahogyan most akartad, hogy lássam azt, amit csodád nélkül nem láthattam volna. Megengedted nekem, hogy még egyszer lássam őt úgy, mintha a közelemben volna, bár már csak igen távolról, de már megdicsőültem és dicsőségesen. És megengedted újra látnom Jézust! Ő, boldog, nem remélt, nem remélhető látomás! Az ajándékok ajándéka Jézustól, az Isten-Jézustól az ő Jánosának! Fönséges kegyelem! Újra látnom Mesteremet és Uramat! Látnom őt Édesanyja mellett! Őt, Jézust, miként a nap, s az Anyát mint a hold, s mindkettőjüket végtelenül tündöklően, dicsőségesen, és boldogan, hogy örökre együtt vannak! Milyen lehet a Mennyország most, hogy ti örökre ott ragyogtok, ti, a mennyei Jeruzsálem legnagyobb csillagai?! Mekkora lehet az angyali karok és a szentek öröme?! Oly nagy öröm számomra, hogy láthattam az Anyát a Fiával, hogy ez az öröm minden fájdalmat megsemmisít, kettőjük minden kínját és az enyémet is, elfelejteti velem és nagy béke lép a helyébe. A három csodából, amit Istentől kértem, kettő teljesült. Láttam visszatérni az életet Máriába, és érzem, hogy belém is visszatér a béke. Minden aggodalmam megszűnik, mert láttalak egyesülni titeket a dicsőségben. Köszönet ezért neked, ó Istenem! És köszönöm, hogy módot adtál nekem, hogy ebben a végtelenül szent, de mégis emberi teremtményben szemlélnem engedted a szentek sorsát, hogy milyen lesz az utolsó ítélet után, és a testek feltámadása után, és hogy milyen lesz az emberi test újra találkozása és egyesülése a lélekkel, amely a halál óráján fölszállt az Égbe. Ahhoz, hogy higgyek, nem volt szükséges látnom. Mert mindig szilárdan hittem a Mester minden szavának. De sokan fognak kételkedni abban, hogy a porrá lett test újra életre kelhet évszázadok és évezredek múlva. Ezeknek elmondhatom, megesküdvé a legmagasztosabb dolgokra is, hogy nem csak Krisztus nyerte vissza az életet, saját isteni erejéből, hanem Édesanyja is, három nappal halála után, ha halálnak lehet mondani az ilyen halált, életre támadt, és lelkével újra egyesült testével elfoglalta örök hajlékát az Égben, Fia oldalán. Ezt mondhatom majd: 'Higgyetek mindnyájan, ó, ti Krisztus-hívók, a test feltámadásában az idők végén, és a lélek és a test örök életében, amely élet boldog lesz a szentek számára, de iszonyú lesz a megátalkodott bűnösök számára. Higgyetek, és éljetez szentül, ahogyan szentként élt Jézus és Mária, hogy nektek is ugyanaz a sors legyen osztályrészetek! Én láttam testüket az Égbe emelkedni! Ezt tanúsíthatom nektek! Éljetez igaz emberek módjára, hogy majd egy napon az új,

⁹⁰ Valamivel lentebb a Látnok hozzáteszi még ezeket az említésre méltó részleteket, melyeket a Szűzanya beszélt el neki: »És én hozsannázó lélekkel szálltam a Szentháromság trónusához, Akit mindig imádtam. Majd a megfelelő pillanatban, az angyali szellemek hosszú sorától övezve, és segítve, akik eljöttek, hogy asszisztáljanak örök égi születésemnél, mint lángoló foglalatba zárt gyöngyszem, királynőként léptem be a véget nem érő boldogság honába, én, az Istennek szegény szolgálója, annyi fájdalom és annyi megalázkodás után. Jézusom már elibém jött, majd a Menny küszöbén az én igaz földi hitvesem várt rám, az én törzsemből való Királyok és ősatyák s az első szentek és mártírok. És az Ég bezárult azon öröme felett, hogy birtokolhatja Királynőjét, akinek teste, egyedüli módon a halandó testek közül, még a végső feltámadás és a végítélet előtt részesült a megdicsőülésben.« (Poema X. 353-354. o.)

örökkétartó világban lehessetek, lelketekkel és testetekkel, a Nap, Jézus mellett, és Mária, a minden csillagok Csillaga mellett.’ Újra megköszönöm, Istenem!

És most szedjük össze, ami tőle még itt maradt, a ruhája redőiből kihullott virágokat, az ágyon maradt olajfa ágakat, és őrizzük meg azokat. Szükség lesz rájuk... Igen, szükség lesz rájuk, hogy segítséget és vigaszt nyújtsanak testvéreimnek, akiket hiába vártam. Előbb vagy utóbb, de majd csak találkozom velük...”

Fölszedegeti az aláhullás közben levált virágszirmokat, és köpenye sarkában tartva azokat visszamegy a szobába. Jobban szemügyre veszi a tetőn keletkezett nyílást, és felkiált: „Egy másik jele a csodának! És egy újabb csodás párhuzam Jézus és Mária életének csodái között! Ő, Isten lévén, önmagától támadt fel, és pusztá akaratával döntötte le a Sírbolt követét, és csak a saját erejéből ment föl az Égbe! Önerejéből! Mária számára, aki végtelenül Szent, de akkor is az ember gyermeke, angyalok segítségével nyílt út a mennybevitelhez, és úgyszintén angyalok segítségével vétetett föl a Mennybe. Krisztusba akkor tért vissza a lélek, hogy ismét életre keljen, amikor még a Földön volt, mert így kellett lennie, hogy elhallgattassa ellenségeit, és hogy megerősítse hitükben összes követőjét. Mária *akkor tért vissza a lélek, amikor a szentséges test már a Menny küszöbén volt*, mert az ő számára másra már nem volt szükség. Ó, Isten végtelen bölcsességének tökéletes hatalma!...”

János most összegyűjti egy vászonkendőbe a kis ágyon maradt virágokat és gallyakat, hozzáteszi a kinn fölszedetteket, és mindet a láda fedelére teszi. Azután fölnyitja azt, és beleteszi Mária kis párnáját, az ágytakarót, majd lemegy a konyhába, összeszedi az általa használt tárgyakat: az orsót és a guzsajt, az edényeit és a többi holmihoz teszi. Bezárja a ládát, és a zsámolyra ülve így kiált fel:

„Most számomra is minden befejeződött! Most szabadon mehetek oda, ahová Isten Lelke vezet engem. Elmenni! Hogy elhintsem az isteni Szót, amelyeket a Mester azért adott nekem, hogy én az embereknek adjam. Megtanítani nekik a Szeretetet. Tanítani őket azért, hogy higgyenek a Szereteten és annak hatalmában. Megismertetni velük, hogy mit tett a Szeretet-Istene az emberekért. Hogy megismerjék örök Áldozatát, a Szentségeket, a szertartásokat, amelyek által mi az idők végezetéig egyesülve lehetünk Krisztussal az Eukarisztia révén, megismételhetjük a szertartást és az Áldozatot, ahogyan ő tennünk parancsolta. Mindezek a tökéletes Szeretet ajándékai! Megszerettetni a Szeretetet, hogy higgyenek benne, amint mi hittünk és hiszünk. Elvetni a Szeretetet, hogy bőséges legyen az aratás és a halfogás az Úr számára. A szeretet mindent elnyer, mondta nekem Mária utolsó beszélgetésünkön. Nekem, akit ő úgy határozott meg találóan: az, aki szeret; az, aki az apostolok testületében kiváltképpen szeret, az Iskarióti ellentéte, aki a gyűlölet volt, amint Péter a hévvel teli, András a szelídség, Alfeus fiait a szentség és a bölcsesség jellemzi, amelyhez nemes viselkedésmódjuk társul, és így tovább. Én, a szerető apostol, most, hogy már nincs velem a Mester és az Anya, akiket itt a Földön szerethetnék, elmegyek, hogy elhintsem a szeretetet az emberek között. A szeretet lesz az én fegyverem és tanításom. És azzal le fogom győzni az ördögöt, a pogányságot, és sok lelket fogok megnyerni. Így *folytatom Jézust és Máriát*, akik a tökéletes szeretet voltak a Földön⁹¹.”« (Poema X. 341-346. o.).

⁹¹ Másutt Valtorta egy másik, még részletesebb leírást ad Mária Mennybeviteléről. Ezt mondja:

»... Nem látom, hol is kezdődik ez a látomás. Azt mondanám, hogy egy ház látványával, mert mint külső szemlélő, egy fehérre meszelt kockát látok, amit kis háznak vélek. A tetőn át, nevezzük így, végtére is a ház felső részén át, egy angyali csapatot látok előtűnni. Egy ragyogó, szép és meghatott csapatot. Nem énekelnek, nem beszélnek; s nekem úgy tűnik, hogy valamilyen szeretetteljes tevékenységgel vannak elfoglalva, ami örömteli ragyogást csal arcukra. Valamilyen nyílás fölé hajolnak, és befelé figyelnek. Majd gyöngyfényű

szárnyaikat kitárják, és két táborra oszlanak. Mosolyuk egyre szélesebb, és nő a fényük is, lilium és gyöngy gyémántta ötvöződve. Ez a fény legyőzi azt a gyengén derengő hajnali fényt, amely a derűsnek ígérkező nap ellenére oly bátortalanul mutatkozik. Talán azért, mert ez a mennyei fény jóval túlhaladja, mondanám, magába szívja, ahogyan a nap fénye magába olvasztja az utolsó csillagok és a hold végső ragyogását, amely vékony kis sarlónak hat a világosodó égen.

A fehérre meszelt kockából most intenzív ragyogás tör elő, és vele együtt angyali fejek, szárnyak bukkannak elő. Közöttük, karjukban tartva, Anyánkat látom békésen alvó állapotban, mint valami szépet álmodó teremtményt.

Teljesen fehérbe van öltözve: ruhája, fátyla, és valami széles kelme, ami befedi – talán a halotti leple lehet –, valami egyöntetű, gyöngyszínű, nagyon finom és teljesen új vékony lenvászon. Arca nem sötétebb színű a kelmék színénél. Úgy tűnik, magnólia szirmokból van megalkotva, és csak szemöldökének két íve képez két sötétebb vonalat azon a hősínű fehérségen. Kezei a gyomor táján vannak összetéve ujaival lefelé mutató irányban, mintha el akarnák fedni a Megtestesült Isten által megszentelt anyaölet. A kezei is magnólia szirmokhoz hasonlítanak, melyek a ruhák fehérségén pihennek.

Mária aludni látszik. A feje, melyet egy angyal tart akkora tisztelettel, akár valami értékes ereklyét, enyhén jobbra hajlott. Az arcán mosoly nyoma látszik. Talán az utolsó szerető gondolat nyomát őrizte meg...

Az angyalok felemelkednek, magukkal hozva a szent terhet, a többiek meg hozzájuk csatlakoznak koszorút képezve körülöttük. Mária száll az azúrkék légből az utolsó csillagok és a halvány hold felé. És a világ nem tudja, hogy Királynője most foglalja el a helyét mennyei trónusán...

Képes vagyok követni az angyali csapat felfelé haladását, csapat, amely egyre növekszik, mert angyalok szállnak a derűs Égből valami szent sietséggel, hogy Királynőjüknek tiszteletüket kifejezzék. Látom, amint a Föld egyre távolodik és közeledik az Ég. Mennyire kicsiny is a Föld!... Egy maroknyi szennyes sár csupán!... Látom, hogy amint egyre inkább távolodik a Föld és közeledik az Ég, Mária teste veszít álmos nehézségéből, s úgy tűnik, közel van a felébredéshez. Arca is színesedni kezd, mint akié ájulás után visszanyeri színét, ajkai megnyílnak egy mélyebb légvételre, és színük halvány bíborba megy át.

Amikor az égen, amely keleten egészen rózsaszínbe öltözött, felsejlik az első napsugár, az nem a Föld felé irányul, hanem Őt csókolja meg, aki felfelé száll, melegíti első sugarával. Akkor Mária békésen kinyitja szemeit, amelyek kékek, akárcsak a körülötte levő és egyre közeledő azúrkék ég, amely körülöleli őt azúr palástjával, mert a Föld, ez a maroknyi sár immár nem látható többé. Eltűnt minden nyomorúságával!

Mária ekkor kinyitja szemeit, és meglátja az angyalokat... Elmosolyodik, és mosolyogni látja az angyalokat. Mária most felemeli a tekintetét, egyre följebb, egyre följebb, és megpillantja Isten dicsőségét!... Ekkor felemelkedik... Az angyalok épp hogy csak tartják, míg körülveszik őt. Úgy tűnik, nincs többé szüksége támogatásra ahhoz, hogy felfelé szálljon. Ő már az Ég Királynője, az angyalok pedig szellemi szolgálói, akik az ő szolgálatára vannak ott.

Mária sebesen és boldogan száll, kezeit fölemelve kulcsolja össze mintegy imádás jeléül. És az angyali sereg most teljes fényével énekel, fény, amely ekkorra mindent túlszárnyal.

Most már Mária is ragyogó fényre változott. Fátyla, ruhája, palástja nem lenből szóttek többé. Az az anyagtalán öltözet, ami gyöngy és gyémánt szövédékek keveréke, amelyet mindig látok rajta. Szépsége most fenséggel párosult, ami leírhatatlan. Úgy tűnik, hogy örök ifjúságba öltözött. Nem látszik idősebbnek Fiánál és Uránál, és ömellelte, Aki az angyaloktól körülveve jön eléje, a Fenség mellé szegődött Szépségnek hat.

Az Ég e gyönyörű látomás fölött zárul, amint az ünneplő sereg a szeretet fényözönében és mennyei harmónia zengése közben oda belép...« (*Quaderni* 44, 496-498. o.).

A dicsőséges elszenderedésnek még más körülményeiről is olvashatunk egy másik leírásban:

»„Azon az estén – már megkezdődött a szombati pihenés – Jézusról, az ő dolgairól beszélgettem Jánossal. Az alkonyi óra telve volt békével. A szombat megszüntette minden emberi munka zaját. És abban az időpontban elhallgatott minden emberi hang és madárdal. Csupán a ház körüli olajfák lombjai susogtak az esti szellőben, és úgy tűnt, hogy repdeső angyalok érintik szárnyaikkal a magányos kis ház falait.

Jézusról, az Atyáról, a Mennyei Országáról beszélgettünk. A Szeretetről és a Szeretet Országáról beszélgetni annyi, mint meggyulladni a lángoló tűztől, porrá égetni az anyag zárait, hogy szabaddá tegyük a lelket misztikus szárnyalásaihoz. És ha ez a tűz megmarad azon korlátok között, amelyeket Isten azért állított, hogy megőrizze a teremtményeket a Földön a saját szolgálatára, lehet még úgy is élni és égni, hogy az ember ebben a lángolásban nem az élet elemésztődését, hanem annak kiteljesedését találja meg. Amikor azonban Isten eltávolítja a korlátokat, és szabad áradást enged az isteni Tűznek, hogy elborítsa, és magához vonja a lelket, mértéket nem tartva, akkor a lélek is, mértéket nem ismerve válaszol a Szeretetnek, elszakadva az anyagtól, és oda repül, ahová a Szeretet ösztönzi és hívja őt. És ez a számkivetés végét jelenti, és a Hazába való visszatérést.

Azon az estén a vissza nem fojtható hévhez, lelkem mérhetetlen életerejéhez valami kellemes bágyadság társult, egy titokzatos érzés, hogy az anyag eltávolodik mindattól, ami körülveszi, mintha a test fáradtan álomba merülne, miközben az élénkebben gondolkodó értelem egyre inkább elmerült az isteni ragyogásba. János,

d) *A »tuláradó szeretet« szárnyain.* – Valtorta azt írja, hogy a Szűzanya »a szeretet hullámaiba merülve szenderedett át« a Földről a Mennybe (*Poema X. 355. o.*), vagyis a szeretet elragadtatásában. Ezt mondja a Boldogságos Szűz a Látnoknak:

»„Miként elragadtatás volt Fiam születése, és az Istenben való elragadtatásból, ami akkor elfogott engem, Gyermekemmel a karjaimban tértem magamhoz és tértem vissza a Földre, ugyanígy az én helytelenül megnevezett halálom is Istenben való elragadtatás volt.

Bízva a Pünkösdi ragyogó délelőttjén kapott ígéletben, úgy gondoltam, közeleg a Szeretet utolsó eljövételének a pillanata, hogy magával ragadjon engem, és hogy eljövetele a bennem mindig égő szeretet tüzeinek a fokozódásával fog megnyilatkozni. Nem tévedtem.

Ahogy telt az életem, annál inkább növekedett bennem a vágy, hogy egygyé olvadjak az Örök Szeretettel. Erre ösztönzött az az óhaj, hogy újra együtt legyek Fiammal, és az a bizonyosság, hogy soha nem tehetek annyit az emberekért, mint ha majd értük imádkozva és közbenjárva Isten trónusánál leszek. És egyre fokozódó és gyorsuló hévvel, lelkem minden erejével kiáltottam az Égre fel: 'Jöjj el, Uram Jézus! Jöjj, Örök Szeretet!'

Az Eukarisztia, amely olyan volt számomra, mint szomjas virágnak a harmat, igen, életem volt, de minél jobban telt az idő, annál kevésbé tudta kielégíteni szívem visszafojthatatlan vágyakozását. Már nem volt elég magamba fogadnom isteni

kedves és okos tanúja minden tettemnek attól fogva, hogy egyszülöttem akarata szerint fogadott fiam lett, szelíden rávett, hogy pihenjek le a kis ágyra, ő pedig imádkozva virrasztott mellettem.

Az utolsó hang, amit a Földön hallottam, a szűz János szavainak mormolása volt. Számomra olyanok voltak azok a szavak, mint egy anya altatódala a bölcső mellett. És elkísérték a lelkemet az utolsó elragadtatásban, amely túl felséges ahhoz, hogy el lehessen mondani. Elkísérték lelkemet az Égig.

János, egyetlen tanúja ennek az édes titoknak, egyedül rendezett el engem, begöngyölt a fehér köpenybe, nem cserélt rajtam ruhát és fátlyat, nem mosott meg, és nem balzsamozott be. János lelke [...] már tudta, hogy testem nem bomlik fel, és kioktatta az apostolt, hogy mit kell tennie. És ő, a szűztiszta, a szeretetteljes, aki okosan viselkedett Isten titkaival szemben és a távollévő társai iránt, úgy gondolta, hogy megőrzi a titkot, és megvárja Isten többi szolgáját. Tette ezt azért, hogy még egyszer lássanak engem, és ebből a látásból majd erőt és segítséget merítsenek küldetésük gondoljai és fáradozásai közepette. Várt, mintha biztos lett volna megérkezésükben.

Ám más volt Isten döntése. Ez mint mindig, jó volt a szeretett tanítvány számára. Igazságos volt mint mindig az összes többi hívő számára. Jánosra álmot bocsátott, hogy az alvás megkímélje attól a fájdalomtól, hogy látnia kelljen, hogyan ragadják el tőle a testemet is. A hívőknek meg egygyel több igazságot ajándékozott, mely megerősíti őket, hogy higgyenek a test feltámadásában, egy örök és boldog élet jutalmában, amely megadatik az igazaknak. És higgyenek az Új Szövetség leghatalmasabb és legédesebb igazságaiban: az én Szeplőtelen Fogantatásomban, szűzi isteni Anyaságomban, a Fiam isteni és emberi Természetében, aki valóságos Isten és valóságos Ember. (Hogy higgyenek benne), aki nem a test akaratából született, hanem isteni nászból és isteni magból, mely mag szűzi ölembe tétetett. És végül elhiggyék, hogy a szívem, az emberek Anyjának a szíve az Égben féltő szeretettel dobog mindenkiért, igazakért és bűnösökért, és azt óhajtja, hogy mindnyájan velem legyetek a boldog Hazában, az örökkévalóságon át.

(Vajon) amikor az angyalok kivittek engem a kis házból, a szellemem visszatért-e már belém? (Azt válaszolom:) Nem! A szellemnek már nem kellett visszatérnie a Földre. Ott volt imádón leborulva Isten trónja előtt. De midőn elhagytam a Földet, a számkivetettséget, az időt, és a helyet, s örökre megszűnt a Hármás-Egy Úrtól való elszakítottágom, akkor szellemem visszatért és ott ragyogott a lelkem középpontjában, kiemelve testemet elszerűlt állapotából. Ezért úgy helyes mondani, hogy lelkemmel és testemmel vétettem föl a Mennybe, azonban nem a saját erőm folytán, ahogyan az Jézusnál történt, hanem angyalok segítségével. Fölbredtem abból a titokzatos és misztikus szendergésből, fölkeltem, végül repültem, mert a testem már elérte a megdicsőült testek tökéletességét. És szerettem. Szerettem újra megtalált Fiamat és Hármás-Egy Uramat, ahogyan az a rendeltetése minden örökké élőknek» (*Poema X. 347-350. o.*).

Gyermekemet, és hordoznom őt a Szent Színek alatt, ahogyan hordoztam őt szűzi testemben. Egész valóm akarta a Hármás-Egy-Istent, de nem a titok fátyla alatt – amelyet Jézusom azért választott, hogy elrejtse a Hit kifürkészhetetlen titkát –, hanem amint volt, van és lesz, az Ég benső valóságában.

Eukarisztikus találkozásaink hevében maga a Fiam gyújtotta fel lelkemet végtelenül vágyakozó szeretetének ölelésével, és ahányszor csak betért hozzám, szeretete erejének első fellobbanásában szinte kiszakította a lelkemet. Majd végtelen gyöngédséggel nálam maradt, csak annyit mondott: 'Édesanyám!', és én éreztem, mennyire vágyódik arra, hogy egészen nála legyek.

Már nem vágyódtam semmi másra. Még arra sem, hogy mulandó életem utolsó idejében segítsen a megalakulóban lévő Egyházat. Minden megsemmisült abban a vágyamban, hogy birtokoljam Istent, mert meg voltam győződve róla, hogy az ember mindent elérhet, amikor őt birtokolja. [...] ⁹²

Az Örök Szeretet eljövételének az volt a *jele*, amit gondoltam. Minden elveszítette fényét és színét, hangját és jelenlétét a tündöklés és a Hang hatására, amely a Mennyekből áradt. A Menny kitárult lelki szemeim előtt, s a tündöklés és a Hang leszállt fölem, hogy lelkemet elragadja testemből. Azt szokták mondani, hogy én mennyire örvendezhettem abban az órában, amiért a Fiam mellettem volt. De az én édes Jézusom már akkor jelen volt az Atyával együtt, amikor a Szeretet, azaz a Szentlélek, az Örökkévaló Szentháromság harmadik Személye *életemben harmadszor szeretetének tüzevel* oly erősen elragadt, hogy lelkem kilépett belőlem, miként a harmatcsepp, amelyet a nap szív fel egy liliom kelyhéből, miközben belevesztem az Istenség szemlélésébe"« (*Poema X. 352-353. o.*).

Másutt találunk még újabb kiemelt részleteket a szeretetről a Mennybevételt illetően. Jézus mondja a Látnoknak:

»... Az én tanítványaim halálát még az angyalok is megirigylik. Anyám már elmondta neked, hogy földi napjainak a vége felé úgy növekedett benne a szeretet, mint a medréből kilépő folyó, és miként tűzvész, amely mindent lángba borít.

Mária élete teljesen az Úrban eltöltött élet volt. Az élet viszontagságai és elfoglaltságai nem jelentettek neki akadályt az Istennel való egyesülésben. Számára az élet imádság volt, az imádság pedig szemlélődés. Imában eltöltött órái az imádság és a szeretet mélységeit érintették; felbecsülhetetlen igazgyöngyök voltak élete napjainak kincstárában. Az, ami mások számára a testi erő lankadását eredményezi az elragadtatott imában, az ő esetében életképességének növekedésével járt. Számára a pihenés nem az alvást jelentette, hanem az éjszaka csendjében az Istenben való elmerülést, miközben szelleme a szeretetben elragadtatva nála időzött, míg a szellemtől elhagyott test csendben pihent, arra várva, hogy a szellem, melyet Isten ölelése örömmel árasztott el és megerősödött, visszatérjen belé. A harmat táplálékot

⁹² Érdekes a Szűzanya buzdítása ennél a pontnál, melyet a keresztényekhez intéz: »Jussatok el, ó keresztények, erre a teljes szeretetre! Mindaz, ami földi, veszítse el értékét számotokra! Egyedül Isten legyen szemetek előtt. Amikor majd eljuttok a vágnak erre a szegénységére, ami felmérhetetlen gazdagságot jelent, akkor Isten majd lehajol hozzátok; először azért, hogy lelketeket oktassa, másodsor meg azért, hogy magához vegye, és felszálltok velem az Atyához, a Fiúhoz és a Szentlélekhez, hogy megismerjétek őket és szeressétek a boldog örökkévalóságon át, és hogy birtokoljátok az isteni gazdagságot a testvérek javára. Sosem tehetünk annyit testvéreink javát illetően, mint amikor már eltávoztunk közülük, és beleolvadtunk az isteni Fénybe"« (*Poema X. 353. o.*).

jelent a virágok számára. Máriának a szeretet harmata volt a tápláléka. Úgy táplálkozott vele, mint isteni mannával.

Midőn elérkezett életének utolsó estéje, akár egy megfáradt liliom, mely lehanyatlik a csillagok alatt és behunyja tisztaságos szemeit, Mária úgy pihent le fekvőhelyén és zárta le szemeit, hogy még itt a földön utoljára magába szálljon Istenének szemlélésére. Pihenése fölött örködve Mária őrangyala aggódva várta, hogy az elragadtatás fokozódása *végleg elszakítsa* a földtől azt a lelket, miközben az Égből Isten kedves parancsa hallatszott: »Jöjj, te Egészen Szép!« És az angyali fény még erősebben ragyogott Mária fölött, más angyali fényeket hívta az Égből, hogy hozsannájukkal kísérik a Győzedelmes Asszonyt, aki diadalához érkezett.

Pihenő lénye fölé hajolva az angyali János is örködött az Anya fölött, aki most elhagyja őt. És midőn elhunytát látta, továbbra is örködött, hogy profán tekintetek ne zavarhassák meg Istennek e Sértetlen (Virágát), aki oly békésen aludt az ő szépségében. János a szüzesség ajándéka révén megérezte Mária kívánságait, miképpen az irántam való szeretete képessé tette arra, hogy megértsen engem mint senki más. Ez a János nem hagyta, hogy bárki is érintse az áldottat, akinek a halála olyan volt, mint egy fehér virág még tündöklőbb fehérbe öltözése, mint liliom kinyílása egy áprilisi hajnalon. Az ő égi születésének hajnala volt ez.

Legendátok úgy szól, hogy Mária sírboltjában, melyet Tamás kedvéért kinyitottak, csupán virágokat találtak. Mária sírboltja nem nyelte el az ő holttestét! Máriának nem létezett teteme! Mária nem halt meg! Ő testével csatlakozott a szelleméhez, amely megelőzte őt. Megváltoztatva a szokott törvényeket, miáltal az elragadtatás akkor ér véget, midőn az ember szelleme visszatér a testbe, itt viszont Mária teste tért vissza szelleméhez a halottas ágyon történt tartózkodása után.

Istennek minden lehetséges! Én a sírboltot mindennemű segítség nélkül hagytam el, abban csupán a hatalmam segített. Mária úgy érkezett meg hozzám, hogy nem ismerte meg a sírboltot annak borzasztó bomlásával. Ez egyike Isten legfényesebb csodáinak! Nektek nincsenek ereklyéitek Mária testéből és sírboltjából! Az ő teste felvétetett a Mennybe! Ott vár rátok, és Fiánál imádkozik értetek.«⁹³(*Quad. 44, 22-24. o.*).

e) *Igazi halál volt?* – Miként azt már mondtuk, XII. Pius midőn meghatározta a Mennybevétel dogmáját, hogy a Boldogságos Szűz Mária lelkével és testével a mennyei dicsőségbe felvétetett, szándékosan el akart tekinteni a halál és feltámadás kérdéséről.

A Szent Szűz földi életének végén igazában megtörtént a *szétválás*. Azonban szem előtt kell tartani, hogy kettős szétválás létezik: *a lélek* elválása a testtől (ez a kifejezett értelemben vett halál lényegi felbomlással), és a másik *a szellem* és az azt éltető lélek időleges elválása a testtől (ami nem mondható halálnak, hiszen ebben nem történik meg a test felbomlása). (Jézus szavai másútt: »Mi a szellem? A lélek jobbik része«. Egy másik helyen: »A szellem a lélek lelke«. A fordító.)

»,Különbség van aközött [– olvassuk Valtortánál –], hogy *a lélek* igazi halállal válik-e el a testtől, és aközött, hogy *a szellem* pillanatnyi időre válik-e el a testtől és a testet éltető lélektől extázis vagy szemlélődő elragadtatás következtében. Míg *a*

⁹³ Valtortának egy rövid feljegyzése következik, melyet P. Migliorini O.S.M.,-hez intéz, s amely ezt az összefoglalót nyújtja: »Mondtam Önnek, hogy tegnap este láttam a Boldogságos Szűz elszenderülését. Az egész jelenet csupa fehérség volt, összeszedettség, derű. Kezei keblén összetéve, jobb lába térdben enyhén behajlítva. Láttam, amint arra a kis ágy-félre leroskadt, és amint lehunyta a szemeit, mint aki békés álomba merül. Visszaadni a pillanat báját, teljességgel lehetetlen. Olyan látomás, ami megnyugtat és meghat. (*ibid.* 24. o.).

léleknek a testtől való elszakadása az igazi halált idézi elő, addig az elragadtatásban történő szemlélés, vagyis a szellem időleges kitörése az érzékek és az anyag gátjai közül, nem okoz halált. És ez azért van, mert a lélek nem szakad el, és nem válik el teljesen a testtől, hanem annak csak a jobbik részével teszi, amely elmerül a szemlélődés tüzeiben» (Poema X. 354. o.).

Így magyarázza majd ezt a misztikus jelenséget:

»„Ez azt igazolja, hogy magában a lélekben, miközben az létben tartja a testet – és ez a sajátosság egyformán megvan minden emberben –, létezik egy magasztosabb rész: a lélek lelke, vagy a szellem szelleme. Ez igen erős az igaz emberekben, míg azokban, akik nem szeretik Istent és az Ő Törvényét, akik olyan se hideg, se meleg lelkek, ez a magasztosabb rész elgyengül, és megfosztja az embert a szemlélődés és a megismerés képességétől, Isten és az Ő örök igazságainak a megismerésétől.

A teremtmény minél jobban szereti és szolgálja Istent minden erejével és képességével, szellemének magasztosabb része annál jobban növeli azt a képességét, hogy az örök igazságokat megismerje, szemlélje, és azokba be tudjon hatolni.

Az értelmes lélekkel megáldott ember olyan edény, amelyet Isten Önmagával tölt meg. Mária, aki – Krisztus után – minden teremtmény között a legszentebb volt, annyira színültig telt edény volt Isten kegyelmeivel, szeretetével és könyörületével, hogy az kiömlik a Krisztusban testvéreire, minden korban és nemzedékről nemzedékre»⁹⁴ (*ibid.*).

Mindezt előrebozsátva azt kell mondanunk, hogy a Boldogságos Szűz halála nem volt igazi halál:

⁹⁴ Valtorta M. állításai világosan feltételeznek egy bizonyos különbségtételt lélek és szellem között, ezek bármennyire is egy teljes egészet képeznek. Ez a megkülönböztetés megtalálható a Jézusról nevezett Szent Teréznel is, aki Egyházdoktor.

»Lehetséges, leányaim – írja a Szent –, hogy ez különösnek tűnik, de így van. Tudjuk, hogy egy lelkünk van, és mégsem mondom valami furcsaságot, hanem egy egészen mindennapi dolgot. Nem mondtam-e már nektek, hogy bizonyos belső hatásokból világosan fölismerhető, hogy a lélek és a szellem között léteznie kell valamilyen különbségnek? A valóságban egyetlen lényeket képeznek, de némelykor egy egészen halvány különbség figyelhető meg, ami miatt arra kell gondolnunk, hogy az egyik (a szellem) így cselekszik, és a másik (a lélek) pedig más módon, aszerint, hogy az Úr milyen (lelki)-zamat megízlelésével ajándékozza meg.« (Castello interiore – *Belső Várkastély*, VII. szoba, I. köt. II. szám. Opere II. kiadás. Róma 1940. 900-901. o.).

Majd az extázisban történő elragadtatásról beszélve, az ún. »szellem-röptéről«, a Szent azt tanítja, hogy »ez oly módon jön létre, hogy az a szellem valóságos elszakadásának tűnik a testtől. Bár az illető nem hal meg, ám vannak olyan pillanatok, amikor ez a személy nem tudja, hogy lelke a testében van-e avagy nincs. Úgy érzékeli, hogy a miénktől idegen vidékre röpítették át, ahol olyan fényben, ami nem hasonlítható a miénkhez, olyan nagyszerű dolgokat mutatnak meg neki, melyeket saját képzelő erejével még akkor sem tudna elgondolni, ha egy egész életen át vesződne is vele... Nem tudom, hogy – mialatt ezek a dolgok végbemennek – a lélek a testben van-e avagy sem. Nem mernék megesküdni, sem arra, hogy a lélek a testben van, sem arra, hogy a lélek elhagyta a testet...« (*op. cit.* idézett mű, hatodik szoba, V. fejj. 7-8. szám, 850. o.).

A »szellem röptéről« beszélve másutt ezt a hasonlatot használja: »Úgy tűnik, hogy a szellem madárkája megszabadult a test nyűgétől, és kiszabadulva a test rabságából, szabadon átadhatja magát annak, amit neki az Úr felkínál.« (*Relazioni spirituali* V. 12. szám. Opere 436-437. o.).

»Önéletrajzában« a Szent ezenfelül azt is tudomásunkra hozza, hogy »ezekben az elragadtatásokban úgy tűnik, hogy a lélek nincs többé a testben, olyannyira, hogy a test lassacskán, érzékelhető módon kezdi elveszíteni természetes hőmérsékletét, és kihül...« (*Életrajz* XX. fejj. 3. szám. Opere 151. o.).

Tartsuk szem előtt, hogy Valtorta Mária számára a misztikusok művei (beleértve a Jézusról nevezett S. Terézét) teljesen ismeretlenek voltak.

»,Hogy én meghaltam-e? [– kérdezi magától a Szűzanya –]. Igen, ha halálnak akarjuk hívni a *szellem magasabb részének az elszakadását a testtől*. Nem, ha halál alatt azt értjük, *midőn az éltető lélek elválik a testtől*, a lélek éltető erejét nélkülöző anyag oszlásnak indul, majd a sírbolt gyászos valósága következik, és mindezek előtt a haláltusa.

Hogyan haltam meg, jobban mondva miképpen haladtam át a Földről az Égbe, előbb a halhatatlan részemmel [szellem], majd a halandóval? Úgy, ahogyan az igazságos volt annak a számára, aki bünt nem ismert”.⁹⁵(*ibid.* 347. o.).

f) *A Mennyekbe fölvelt Istenanya égi dicsősége*. – Erről a páratlan dicsőségről a következő *paradicsomi szikrákat* találjuk a valtortai írásokban: mennyei hótisztaság, fény és harmónia.

»Ma reggel [1944. aug. 2.] mennyei hófényű gomolyfelhőkbe merültem, és miközben írok, tovább szemlélem. Mintha végtelen, patyolatfehér hómezőkön lennék a legtisztább azúrkék éggel a háttérben. A patyolat hómezőt angyalok végeláthatatlan seregei alkotják: repdeső gyöngyökhöz hasonló, melyek az ég zafírjában úsznak. Angyalok, angyalok, angyalok: fény és harmónia. Olyan fény, amelyhez hasonlítva a legfényesebb drágakő és gyémánt opálosnak, szennyesnek tűnik. Olyan harmónia, amelyhez viszonyítva a föld legtökéletesebb és legédesebb énekhangja is hamis lármának hat. Patyolatfehér, ünneplő örömben keringő fénykörök a náluk is hófehérebb és ragyogóbb fényben tündöklő Boldogságos Istenanya körül. Olyan tündöklő fény ez, hogy úgy látom Mária arcát és kezeit, mintha kicsiny, sugárzó napok lennének, melyek szinte elviselhetetlen fényt árasztanak magukból. Annyira tündöklő ez a fény, hogy Mária szeretett arca és imára kulcsolt kedves kezei alig kivehetők számomra a belőlük áradó fénytől, s amely egyfajta fényudvart képez körülöttük, valami tapinthatatlan fény-glóriát.

És mégis, ha becsukom lelki szemeimet e hatalmas fényözön előtt, érzékelem Mária boldog mosolyát, édes, alázatos és tiszta szemeinek annyira szeretetteljes tekintetét, amelyet a szegény Föld felé, és a szegény Mária felé irányít, aki én vagyok. A Szűznek alázatos és szemérmes tekintete, aki boldogan fogadja az ünneplést, de akit nem tölt el ezért semmi büszkeség. Úgy tűnik, mintha a *Magnificatját* énekelné,

⁹⁵ A Látnok még másutt is bizonyít (Jézus szavait idézve, melyeket őhozá intézett:)

»,Egy hagyomány úgy szól, hogy Mária sírboltjában, melyet Tamás nyitott föl, csupán virágokat találtak. Pusztá legenda! Mária holttestét semmiféle sírbolt nem zárta magába, mert neki – emberi értelemben véve – nem is volt soha holtteste, mivelhogy Mária nem úgy halt meg, mint bármely más halandó. Isten rendelkezéséből ő csupán a szellemétől (spiritus) vált el, és majd ugyanazzal a szellemmel (spiritus) egyesül szentséges teste, amelyik ezt a testet megelőzte a Mennybe. Felcserélve a szokásos törvényeket, amelyek szerint akkor szűnik meg az extázis, midőn véget ér az elragadtatás, vagyis amikor a szellem (spiritus) visszajut megszokott állapotába, ekkor Mária teste egyesült újra szellemével a halottas ágyon való hosszú tartózkodás után.

Istennek minden lehetséges. Én a saját hatalmamnál fogva, minden másfajta segítség nélkül hagytam el a sírboltot. Mária úgy jött hozzám, Istenhez, az Égbe, hogy nem ismerte meg a sírbolt gyászos enyészetét. Ez Isten csodáinak egyik legtündöklőbbike. És nem az egyedüli, ha emlékszünk Henokra és Illésre, akik – mivel kedvesek voltak az Úrnak – elragadtattak a Földről, anélkül, hogy megismerték volna a halált, és máshová vitettek, egy olyan helyre, amely csak Isten előtt ismert, és a Mennyek égi lakói tudnak róla. Ezért nincsenek ereklyék sem Mária sírjából, sem testéből. Mert Máriának nem volt sírja, és teste fölvetetett az Égbe”.⁹⁶(*Poema* X. 350-351. o.).

Azok a tanúságok, amelyek Mária feltételezett sírhelyéről szólnak Jeruzsálemben, a Getszemáni völgyében, nagyon késői tanúságok. A legrégebbi írók nem írnak róla.

amely – bár az Isten ajándékainak a felismerése, melyekkel felruházta őt – főképpen Istent magasztaló éneke.

Az ünneplő angyalokon és Édesanyákon kívül mást nem látok. Királynőnk egyenes testtartással áll azon a ragyogó fényből álló testetlen trónuson. Gyönyörű, gyöngyfényből szőtt ruhájában, amely fény még intenzívebb annál, ami őt körülveszi, s az arcából és kezeiből áradó fény felülmúl minden fényességet és ragyogást. Ó, mekkora fény és ragyogás az, ami anyánkból árad!... A lelkem patyolat tisztává és üdévé lett tőle, mintha – ahogy az elején mondtam – végeláthatatlan hómezőkön lennék, és nem látnék mást, csak makulátlan havat és a ragyogó, tiszta ég azúrját az aranyló napsütésben. Ó, Mennysors!...»

»[...] „Én megosztottam vele sorsomat [– mondja Jézus a Látnoknak –], amely nekem, az Égben Élőnek osztályrészem, hogy ezzel kinyilvánítsam nektek, mekkora is az ő dicsősége! Egyedül Isten múlja őt felül, mert Ő teremtette. De az ő Anyasága és Társmegváltói szenvedése minden teremtmény fölé emelik őt kiváltságban”.«
(*Quad. 44, 559-560. o.*).

g) *Most egy elegáns kérdés: tudatában volt-e Mária ennek a kiváltságának? ...* – Amikor a Szűzanya azt mondta Jánosnak: »abban reménykedett, hogy ott lehelheti ki a lelkét, ahol Jézus felment az Atyához«, vagyis a Getszemáni területén, János ezt mondta neki: »Te is fel fogsz szállni, Anya [testben és lélekben]«. Mire a Szűzanya ezt válaszolta: »Nem! Én nem vagyok Jézus! Úgy születtem, mint minden más ember.« (*Poema X. 282. o.*).

De János felhívta rá a figyelmét, hogy »Ő az áteredő bűn szeplője nélkül született«, ezért »az a sors vár rá, amely Évára várt volna, ha az nem követi el a bűnt«, vagyis, más szóval: a testben és lélekben való azonnali mennybevétel, a halál sötét birodalmának megízlelése nélkül.

A Szent Szűz kérdésére, hogy János ezt talán Jézustól tudta-e meg, az apostol azt feleli, hogy a »Vigasztaló Lélek adta tudtára. Ő, akiről a Mester azt mondta, hogy majd mindent tudtukra ad, és elvezeti őket a teljes igazságra« (*ibid. 282-285. o.*).

»„Alázatosságom nem engedhette meg azt a gondolatot [– mondja Mária a Látnoknak –], hogy akkora dicsőség várhat rám az Égben! Az én gondolatomban az a *majdnem bizonyosság* volt, hogy emberi testem – amely attól vált szentté, hogy Istent hordozta magában – nem ismer majd romlást, mivel Isten az Élet, és amikor Önmagával telít meg és tölt el egy teremtményt, ez a cselekedete olyan, mint a halál rontásától előre megóvó illatos kenet”.« (*ibid. 355. o.*).

Tehát egy »majdnem bizonyosságról« van szó; és ennek oka az ő alázata, amely megtiltotta neki, hogy elvitathatatlan bizonyossággal fogadjon el egy ilyen jelentős kiváltságot.

4. A Mennybevétel dogmatikai alapja.

Ez az alap főképpen az Istenanyaság és a Szeplőtelen Fogantatás páratlan kiváltságának a »funkciójában« keresendő. Ezt Jézus szavai egységes módon bizonyítják, melyeket a Látnokhoz intézett:

»Az ő számára a (földi) élet vége az azonnali dicsőséges Életben végződött, mert aki az Élőt (Istent) hordozta, az nem ízlelhette meg a halált, és akit nem alacsonyított le emberi (szenvedély), az nem ízlelhette meg a sírgödör megalázó valóságát« (*Quad. 44, 560. o.*).

Az alap első része az Isten Anyjának »funkciójában« keresendő.

„Az én gondolatomban [– mondja Mária a Látnoknak –] az a majdnem bizonyosság volt, hogy emberi testem – amely attól vált szentté, hogy Istent hordozta magában – nem ismer majd romlást, mivel Isten az Élet, és amikor Önmagával telít meg és tölt el egy teremtményt, ez a cselekedete olyan, mint a halál rontásától előre megóvó illatos kenet.

Én nemcsak hogy Szeplőtelen maradtam, engem nemcsak szűztiszta és termékeny ölelés egyesített Istennel, hanem lényem legrejtettebb részeiben telített voltam a méhemben rejtőző Istenség kisugárzásával is, amely kész volt halandó embertestbe öltözni. Azt azonban, hogy az Örökkévaló jósága azt az örömet tartogatja nekem, szolgálóleányának, hogy saját tagjaimon ismét érezhetem Fiam kezének érintését, ölelését, csókját, és füleimmel hallhatom hangját, és szemeimmel láthatom arcát, ó, azt nem gondoltam, hogy ilyesmi megadatik nekem, és ezért nem is kívánhattam azt. Nekem elég lett volna, ha a lelkem kapja meg ezeket a boldogságokat, és ezzel az örömteli boldogsággal már beértem volna”.« (Poema X. 355. o.).

A Boldogságos Szűz Mennybevétele kiváltságának másik alapja abban a tényben keresendő, hogy Mária a bűn elkövetése előtti Évához volt hasonló. Megoltalmaztatott a bűntől, ezért a Szentséges Szűzet a büntetés sem illette meg, vagyis mentesült a halál rontásától is.

Egyik napon szent János megemléltette a Szűzanyának, hogy ő is Fiához hasonlóan fog a Mennybe menni. De a Szent Szűz ezt felelte neki:

„Nem! Nem vagyok Jézus! Én emberi módon születtem.”

„De az áteredő bűn foltja nélkül! [– feleli rá János –]. Én szegény, tudatlan halász vagyok. A tanokból és az írásokból csak azt ismerem, amit a Mester tanított meg nekem. [...] És ezért gondolom, helyesebben mondva, úgy érzem, hogy neked az lesz a sorsod, ami Éváé lett volna, ha nem esett volna bűnbe. És még inkább az lesz, mert te nem egy földi Ádám jegyese voltál, hanem Istené, hogy megadd a Földnek a Kegyelemben hú új Ádámot. A Teremtő, aki megteremtette Összüleinket, testüket a legtökéletesebbnek alkotta meg, és nem szánta őket halálra, azaz testüknek a halállal történő feloszlására. A legnemesebb formát adta nekik a megteremtett testek között, mert értelmes lélekkel ruházta fel, és Isten ingyenes adományaival látta el őket, melynek kapcsán Isten fogadott gyermekeinek nevezhették magukat. Tehát nem halálra szánta őket, hanem azt akarta, hogy a földi Paradicsomból átszenderüljenek az égi Paradicsomba. Mármost a te lelkedet soha nem volt semmilyen foltja a bűnnek! Még a nagy, közös bűn – minden ember Ádámtól származó öröksége – sem érintette a lelkedet, mert Isten egyedülálló, egyedi kiváltsággal megőrzött tőle, mivel te öröktől fogva arra rendeltté, hogy az Ige Frigyszekrénye légy. És annak mindig a legtisztábbnak kell lennie. [...] Ezért érzem, hogy te, a második Éva, a Kegyelemhez hűséges Éva nem ízleled meg a halált!”

[Am a Szűzanya azt feleli neki, mintegy ellenkezve (a valóságban meg puhatolózva):] „Fiam, a második Ádám, maga a Kegyelem, mindig tökéletes módon engedelmes volt az Atyának és nekem. (Mégis) meghalt! És milyen halállal!!”

[De János ezt feleli:] „Azért jött, hogy a Megváltó legyen, Anyám! Elhagyta az Atyát, az Eget, hogy testet öltön, és így váltsa meg Áldozatával az embereket, hogy visszaadja nekik a Kegyelmet, és újra felemelje őket Isten fogadott gyermekeinek, a Mennysorság örököseinek rangjára. Neki meg kellett halnia. És meghalt az ő

szentséges Emberségében. *Te a szívedben haltál meg*, látva az ő kegyetlen gyötrelmeit és halálát. Te már mindent elszenvetél ahhoz, *hogy megváltó légy vele együtt*. Én szegény, balga ember vagyok, de érzem, hogy te, az igaz, élő Isten igazi Frigyszekrénye, nem ismered, *nem ismerheted meg a test felbomlását*⁹⁶! Ahogyan a tűzfelhő oltalmazta és irányította Mózes Frigyládáját az Ígéret Földje felé, ugyanúgy fog Isten Tüze téged is magához vonni a Középpontjába. Ahogyan Áron vesszeje nem száradt el és nem halt el, sőt, noha el volt szakítva a fától, rügyeket fakasztott, levelet sarjasztott és gyümölcsöt hozott a Frigyládjában, ugyanígy te, akit Isten kiválasztott az összes asszony közül, akik a Földön laktak és lakni fognak, te sem halsz meg, mint valamely fa, amely elszárad, hanem teljes valóddal fogsz örökké élni a Mennyek örök Frigyszekrényében. Ahogyan a Jordán vize kettévált József idejében, hogy a Frigyládát és annak hordozóit és az egész népet engedje átvonulni, úgy nyílnak majd meg számodra azok a gátak, amelyeket Ádám bűne emelt a Föld és az Ég közé, és te átvonulsz majd ebből a világból az örök Mennyei Honba. Ebben biztos vagyok. Mert Isten igazságos, és rád érvényes az a határozat, amelyet Ő annak számára alkotott, akinek lelkén sem áteredő bűn, sem akarattal elkövetett bűn nincsen.”

„Ezt Jézus nyilatkoztatta ki neked?”

„Nem, Anyám. *Ezt a Vigasztaló Lélek adta tudtomra*, ő, akiről a Mester azt mondta, hogy majd kinyilatkoztatja nekünk a jövő dolgot, és elvezet minket minden igazságra. A Vigasztaló már most mondja nekem, a lelkemben, hogy elvesztésed kevésbé legyen keserű számomra, ó áldott Anyám, akit annyira szeretek és tisztetek, mint saját anyámat, és még nála is jobban, mivel annyit szenvedtél, mert oly jó és szent vagy, akit csak végtelenül Szent Fiad előz meg szentségben, minden jelenlegi és jövőbeni összes szent között. *A legnagyobb Szent vagy!*” És János megindulva, tisztelettel leborul előtte.« (*ibid.* 282-285. o.).

Mária még ezt mondja a Látnoknak:

»... annak bizonyosságául, hogy a Teremtő első gondolata az embert illetően az volt, hogy éljen, és halál nélkül jusson át a földi Paradicsomból a mennyeibe, az örökké tartó Országba, Isten azt akarta, hogy én, a Szepültelen, lelkemmel és testemmel az Égben legyenek, rögtön, amint megszűnt földi életem.

Én biztos tanúbizonyoság vagyok annak, amit Isten elgondolt és akart az ember számára: ártatlan és bünt nem ismerő életet, és békés átjutást ebből az életből az örök Életbe, miképp valaki egy ház küszöbét átlépve belép a királyi palotába. Azt akarta, hogy az ember, testből és szellemi lélekből megalkotott egész lényével kerüljön át a Földről a mennyei Honba, Istentől kapott én-jének tökéletességét megnövelve a testből és szellemből álló teljes lényének tökéletesítésével, ami Isten gondolatában minden olyan teremtmény számára rendeltetett, aki hű maradt a Kegyelemhez. Tökéletesség, amelyet majd a Mennyek teljes Fényében érnek el, amely az Örök Naptól: Istentől eredően betölti és megvilágítja őket.

Isten a pátriárkák, a próféták és a szentek elé, az angyalok és a vértanúk elé állított engem, aki testemmel és lelkemmel vétettem föl a Mennysors dicsőségébe, és így szólt:

’Íme, a Teremtő tökéletes műve! Íme az, akit én az emberek összes gyermeke között legigazibb képmásomra és hozzám hasonlónak teremtettem, mint egy isteni és

⁹⁶ Ebben az értelemben fejezik ki magukat a liturgikus, patrisztikus, teologikus tanúbizonyoságok, amelyeket XII. Pius apostoli szabályzata hoz: *Munificentissimus Deus*, a Szent Szűz Mennybefelevétele dogmájának kimondásával kapcsolatban.

teremtői mestermű gyümölcsét. A világmindenség csodája ő, amely (világmindenség) egyetlen lénybe zárva látja azt, ami isteni; abba a szellembe zárva, amely örök, mint Isten, és mint Ő, szellemi, értelmes, szabad, szent. És anyagból alkotott teremtmény, a legártatlanabb és legszentebb testben, aki előtt minden más élő, a teremtett világ három birodalmában, köteles meghajolni. Íme, az én szeretetem bizonyosága az ember iránt, akinek számára tökéletes testi alkatot akartam, és Országomban az örök élet boldog sorsát. Íme, a bizonyosága annak, hogy megbocsátottam az embernek, akit a Hármasszeretet akaratóból visszahelyeztem jogaiba, és újjáteremttem a szememben. Íme, a misztikus próbakő, íme, az embert Istennel összekötő gyűrű. Ő az az Asszony, aki által az idő visszatér az első napok szépségéhez, és megadja isteni szememnek az örömet, hogy olyan Évát szemlélhessek, amilyenek azt megteremttem, és most még szebbé és szentebbé tetetted, mert ő Anyja az én Igemnek, és mert a legnagyobb megbocsátás Mártírja...’ »« (ibid. 355-357. o.).

D) A Boldogságos Szűz az őt követő idő folyamán

1. Mária és az Emberiség

Ezt az időszakot, amely Mária dicsőséges Mennybevitelétől kezdődik, és egészen az idő végezetéig tart, két megszakítatlan tevékenység jellemzi: egyik Máriára jellemző az emberiség iránt, a másik az emberiségre Mária iránt.

Máriának az Emberiség felé gyakorolt tevékenysége: az Ő folytonos, jótékony jelenléte kegyelemekkel és minden fajta segítséggel.

Az Emberiség megnyilatkozása Mária irányában: a dicsőítés, a hála, a gyermeki szeretet szakadatlan áradása Mária felé.

Ezek a kölcsönös tevékenységek nagyszerűen vannak kifejezve és illusztrálva Valtorta Mária írásaiban.

»„az Égben, a Szűzanya a szeretet óceánjává lett, és szeretetének hullámaival elárasztja a hozzá hűséges lelkeket, és kiárasztja azokat tékozló gyermekeire is, az egyetemes üdvösség érdekében...”« (Poema X. 355. o.).

Az a tizenkilenc évszázad, ami dicsőséges Mennybevitelétől eltelt, jótéteményeinek édes súlyától megrakottan tűnik elénk, vagyis »szeretetének hullámverésével« jelenik meg előttünk, az ő folytonos, számtalan kegyelmével, lelki és fizikai értelemben.

Mindezeket a jótéteményeket ő kiosztotta, és folytonosan osztogatja nem csupán a »hozzá hűséges lelkeknek«, hanem »a tékozló fiaknak is«, így mutatva meg, hogy ő »az Irgalmasság Anyja«.

Mária ezen szakadatlan anyai cselekvésének végső és egyedüli célja, mely cselekvése kihat minden gyermekére, jókra és rosszakra egyaránt: az ő örök üdvösségük, az »egyetemes üdvösség«. Ő mindenkinek Édesanyja, és nincs, és nem lehet más ellenállhatatlan vágya, mint az, hogy minden gyermekét ott lássa az Égben maga mellett, anyai szíve közelében.

»„... az Égben az én szívem, az emberek Anyjának a szíve [– mondja a Szűzanya a Látnoknak –] aggódó szeretettel dobog mindenkiért, igazakért és bűnösökért, azzal a vágygal, hogy maga mellett tudjon benneteket a boldogság Honában, az örökkévalóságon át”« (ibid. 349. o.).

Azoknak a motivációknak az egyike, amely egyre fokozta a vágyat a Szent Szűzben, hogy ismét isteni Fiával lehessen, az »a bizonyosság« volt, hogy sosem lehetne »nagyobb

hasznára az embereknek«, mint akkor, ha majd »értük imádkozva és tevékenykedve tartózkodhat Isten trónusánál«. (*ibid.* 352. o.).

»Imádkozva és közbenjárva« az emberekért, az ő gyermekeiért. Itt van előttünk összefoglalva Mária mennyei életmódja, dicsőséges Mennybevételétől napjainkig, és napjainktól a századok végéig. Ugyanis bensőleg meg volt győződve róla a mi égi Közbenjárónk, hogy

»„sosem tehetünk annyit testvéreink javát illetően, mint amikor már eltávoztunk közülük, és beleolvadtunk az isteni Fénybe”.« (*ibid.* 353. o.).

Ugyanis Isten végtelen fényében ő *megláthatja* az Egyháznak, aki az ő leánya, minden szükségét, és annak minden egyes tagjának szükségleteit, akik mind az ő gyermekei. Azonfelül ő *segítségére siethet* mindenkinek és minden egyes embernek, miután mint Isten Anyja, hatalma van Isten szívében. És végül mindenkin *segíteni akar*, mert mindannyiukat az anya szívével szereti, aki nem óhajt mást, mint gyermekeinek igazi javát.

2. Az Emberiség és Mária

Az Emberiségnek ezt a megnyilatkozását csodálatos összefoglalásban megtaláljuk János szavaiban, melyeket a Szűzanyához intézett nem sokkal boldog elszenderedése előtt:

»„És válaszol majd neked a Föld, amely népeivel és nemzeteivel dicsőíteni fog, és tiszteletben és szeretetben részesít, amíg a világ fennáll, ahogyan Tóbiás [Tób 13, 13-18], jóllehet burkoltan, előre megjövendölte rólad. Mert az, aki valóban magában hordozta az Urat, te vagy, és nem a Szentek Szentje⁹⁷. Te egymagad annyi szeretetet adtál Istennek, amennyit az összes főpap és a Templomhoz tartozó összes többi pap nem adott a századokon át. Égő és tiszta szeretetet. Ezért tesz majd Isten végtelenül boldoggá téged”.« (*Poema X.* 335. o.).

Tóbiás jövendölése, amelyre János utalt, így szól: »Mint ragyogó világosság tündökölsz majd a föld minden táján; – számtalan nép jön majd hozzád messziről; – a föld minden tájának lakói – eljönnek a szent név hajléka felé, – ajándékot hozva kezükben az ég Királyának. – Nemzedék nemzedék nyomába lépve megtisztel örömeinekével, – és a kiválasztott város neve fennmarad nemzedékről nemzedékre. – Átkozottak azok, akik téged megátkoznak, – átok lesz mindazokon, akik téged elpusztítanak, – aki falaidat lerombolja, – ledönti bástyáidat, – felégeti házaidat. – Ám örökké áldott, aki téged felépít! – Kelj fel, és örvendezzél igaz fiaid miatt, – mert a közeledben gyűlnek össze, – és áldani fogják a századok Urát. – Boldogok, akik szeretnek téged, akik örülnek majd felvirágzásodnak. – Boldogok, akik siránoztak pusztulásodon – a csapások miatt, amelyek téged sújtottak, – mert örvendezni fognak miattad – és meglátják minden jövendő boldogságodat« (Tób 13, 13-18).

Maga Jézus alkalmazza ezt a »kántikumot« Máriára a *Jézus, az Istenember*-ben. És ezt a feleletet adta az iskarióti Júdásnak, aki ellenvetette, hogy a kántikum Jeruzsálemről szól:

⁹⁷ A »Szentek Szentje« a Templomnak az a része volt, ahol a Frigyláda volt elhelyezve, (oda az előre megalkotott »Tabernákulumból (Hajlékból)« vitték át), és annak két oldalán két kerub volt látható (olajfából faragták és arannyal voltak befedve), 5 m 50 cm magasak voltak, kiterjesztett szárnyakkal. A »Szentek Szentjében«, mely misztikusan árnyékkolt volt és különösképpen szent, csak a Főpap mehetett be az engesztelő áldozat napján (vö. *Ricciotti G.*, *Storia d'Israele (Izrael Története)*, I. Torino 1932. 354-64. o.; II, *ivi*, 1935. 108-20. o., 397-492. o.).

»„Van talán Jeruzsálemnek még egy Tabernákuluma, amelyben Isten tartózkodik? Isten személyesen jelen lehet-e, dicsősége helyéről a bűnöknél, amelyeket a Templom falain belül elkövetnek? Egy másik Tabernákulumra volt szükség, amely szent, és csillagként visszavezérli a tévelygőket a Fölséges Úrhoz! És ez adatott meg nekünk a Társmegváltóban, aki a századokon át örvendeni fog annak, hogy a megváltottak Anyja lehet. [...] Ez a Társmegváltó igazi dicsőítő éneke. És már éneklük a mennyben az angyalok, akik látják (a jövőt)... Az új és mennyei Jeruzsálem öbenne veszi kezdetét. Ó, igen, ez az igazság! És a világ nem vesz tudomást róla. És nem tudnak róla Izrael elsötétült rabbijai sem”.« (Poema VII. 1582. o.).

Őelőtte – így mondotta Isten – »minden élőnek, a három birodalomban, meg kell hajolnia« (Poema X. 356. o.).

Húsz évszázada már, hogy a világ tudomást szerzett az »új, égi Jeruzsálem kezdetéről«... és meghajol előtte...

A 20 évszázad keresztény történelme nem más, mint élő és lüktető magyarázata Tóbiás jövendölésének, amely egy másik jövendöléssel azonosul. Azzal, amelyet a Szent Szűz zengett el örömeiben, kevéssel az után, hogy anyává lett: »Íme, boldognak hirdet majd engem minden nemzedék« (Lk 1, 48).

»Mint ragyogó világosság tündökölsz majd a föld minden táján«.

Az egész földön ugyanis, ahol csak felragyog Az, Aki a »világ világossága« (Jn 1, 9), ragyog Ó is mint az isteni Hajnal, akinek öléből ez a »világosság« felbukkant. Mindenütt, ahol felragyog Krisztus, az Istenember, ott felragyog az ő fenséges Édesanyja is. Ahol csak tisztelik, szeretik, magasztalják Krisztust, ott tisztelik, szeretik, és magasztalják az ő Édesanyját is. A Föld öt kontinensével egy hatalmas katedrálishoz hasonlítható, melynek öt hajója van, s amelynek hátterén ez a felírás ragyog: „*Krisztus Királynak és Máriának, a világegyetem Királynőjének (tiszteletére)*”. Könnyebb volna a fényt elválasztani a naptól, mint Krisztust elválasztani Máriától és Máriát Krisztustól.

»Számptalan nép jön majd hozzád messziről«.

Minden nemzet, amely megnyitotta kapuit Krisztusnak, vele együtt befogadta Máriát is, Krisztus Édesanyját. És ahogyan versenyre keltek a Krisztus iránti tiszteletadásban, minden módon és lehetséges formában, úgy versengtek a Krisztus Édesanyja iránti tiszteletadásban is igazi »szeretettől irányított értelemmel«, kihasználva minden adottságot: az irodalmat, a tudományt és a művészetet.

A századok folyamán ugyanis, különböző nemzetek szentelték magukat Máriának. Portugália a XII. századtól viseli a »Mária Földje« címet. Szent István, Magyarország Királya, Szűz Máriát: „*Regina Hungariae*”, nemzete egyedüli Uralkodójának jelentette ki. A XIV. században Angliát ünnepélyesen »Mária Hozomány« elnevezéssel jelölték meg. XIII. Lajos, 1638. augusztus 15-én egész Franciaországot a Fájdalmas Anyának ajánlotta fel. Egyidejűleg Írország is odaszentelte magát a Szent Szűznek. III. Ferdinánd, Ausztria császára 1647-ben az Ég fenséges Királynőjének szentelte magát, családját és birodalmát. János Kázmér, Lengyelország királya 1656-ban szentelte birodalmát Máriának, és a litániában felhangzó könyörgésekhez hozzáfűzte: „*Lengyelország Királynője, könyörögj érettünk!*” És attól kezdve a Lengyel királynők közül senki sem viselhetette a Mária nevet, jelezve, hogy Lengyelország Királynője pontosan a Boldogságos Szűz Mária. 1941. május 25-én S. E. Mons. Zanin, apostoli megbízott, XII. Pius beleegyezésével ünnepélyesen a Szűzanyának szentelte Kínát, és »Kína Királynője« névvel illette. 1946-ban, a Pápa jóváhagyásával, a Szentséges Szűz »Brazília Patrónája« nevét is viseli. 1959. szeptember 13-án, Catániában

(Olaszország), a nemzeti Eukarisztikus Kongresszus záróünnepén, Marcello Mimmi kardinális, pápai Legátus, ünnepélyesen Mária Szeplőtelen Szívének szentelte Itáliát, aki »Itália (igazi) Királynője«. Jelen volt az Olasz Egyházmegyék majdnem minden püspöke. Joggal énekelhette meg Manzoni: »Ogni popol superbo esser si vanta – in tua gentil tutela« (*Il nome di Maria*: Mária neve) »Minden nép fennen büszkélkedik – gyengéd oltalmaddal«.

A századok folyamán impozáns az irodalom és a művészet tiszteletadása is a különböző nemzetek részéről.

Mély benyomást keltő a Szent Szűz iránti hódolat az irodalom terén, amellyel Kelet és Nyugat nemzeteinél találkozunk. Azt lehet állítani, hogy a keresztény nemzetek költeményeinek jó egyharmada máriás ihletésű. Elég átfutni a Kelet irodalmának főbb műveit: (görög, szír, kopt, etióp és örmény), vagy a Nyugatot: (latin, olasz, francia, spanyol, portugál, német, angol, magyar, lengyel), hogy a gondolat és szeretet elbűvölő képeinek rendkívül gazdag virágzása jelenjék meg szemünk előtt, amelyek ragyogó gyöngy-eső gyanánt csillantják elénk Mária természetfölötti szépségének különféle változatait.

A különböző nemzetek és a különböző századok művészetének hódolata sem kevésbé impozáns! Az építészet a legfényesebb bazilikákat emelte Máriának mindenfelé. A szobrászat számtalan szobrot alkotott róla. A festészet megörökítette őt életének különböző eseményeiben, misztériumaiban, az ő elbűvölő szépségében. A zene az égből elcsent melódiákba öltöztette a legszebb liturgikus, költészeti és történeti szövegeket, amelyek annak a legmelodikusabb teremtménynek szólnak, aki valaha is kikerült Isten teremtői kezéből. Különösképpen az *Ave Maria*, a *Magnificat*, a *Stabat Mater* zenéje egyedi szépségű. A föld legnagyobb művészei nem mulasztották el, hogy művészetük legjavát ajánlják fel Máriának.

»A föld minden tájának lakói eljönnek a szent név hajléka (a Templom) felé, ajándékot hozva kezükben az Ég Királyának«.

Annak a »szent névnek a hajléka« (vagyis a Templom) Máriának tisztaságos öle, a szellemi Jeruzsálem. »A föld minden tájának lakói«, miközben a Templom felé menetelnek, »ajándékot hozva kezükben az Ég Királyának«, hozzá, a Miasszonyunkhoz is mennek, vagyis Krisztushoz mennek, Istenhez, hogy Mária által, aki az Isten igazi »Temploma, az imádás és a szeretet hódolatát ajánlják föl«.

»Nemzedék nemzedék nyomába lépve megtisztel örömeikével«.

Ez az, ami főképpen beigazolódik a számtalan Mária kegyhelyen, melyek a különböző századokban emelkedtek a föld minden táján. Elég annyit mondani, hogy azok csupán Itáliában, épp úgy Franciaországban, és Spanyolországban, felülmúlják az egyezret. Mindezek a kegyhelyeken a hívők – azon felül, hogy kifejezik a saját bizalmukat Mária közbenjárásában, hogy mindenfajta kegyelmet és jótéteményt nyerjenek el – szakadatlan kifejezésre juttatják gyermeki örömeiküket is a kapott kegyelmekért és imameghallgatásokért. Ennek jelei azok a fogadalmi jelvények, márványtáblák, amelyek a szentélyek falait és környékét borítják.

»A kiválasztott Város neve fennmarad nemzedékről nemzedékre«.

Számtalan város neve eltűnik majd a népek emlékezetéből, amelyek egy távoli napon nagyságba és dicsőségbe öltöztek, de sohasem fog eltűnni Isten »kiválasztott Városának« a neve, a Szentséges Szűznek, Isten és az emberek Édesanyjának, Máriának a neve.

»Átkozottak azok, akik téged megátkoznak, átok lesz mindazokon, akik téged elpusztítanak, aki falaidat lerombolja, bástyáidat ledönti és felégeti házaidat!«

Azok, akik merészelték megátkozni az »asszonyok között Áldottat«, ugyanazok a szegény és szerencsétlenek, akik őt káromolják. Mennyi gyalázó káromlás – a legarcátlanabbak –

hangzottak már el a mi égi Anyánk ellen sok hálátlan gyermekétől!... Hány maréknyi sarat – a legpiszkosabbat! – dobtak már ördögi módon az ő hófehér alakjára!... Ezeket engesztelendő jött létre a »Máriás Engesztelők« tábora.

Azok ellenben, akik *elpusztítani* merészelték »Isten csodálatos Városát«, aki Mária, azok pontosan az eretnekek, akik a századok folyamán az ő esztelen tagadásaiikkal megtagadták Mária egyedi funkcióit és rendkívüli kiváltságait, különösen az ő Istenanyaságát (Nestorius) és szűzi anyaságát (Elvidius stb.). Ezek az eretnekek, akiket az Egyház kiközösített, megpróbálták »a falait lerombolni« (vagyis Mária egyedi „funkcióit”, amelyek magának a létének okát alkotják); megpróbálták a »bástyáit ledönteni« (vagyis falainak védőbástyáit, az Egyház Tanítóhivatalát, a Szentírást és az Egyház Hagyományát); megpróbálták »házait felégetni« (vagyis a hívek szívében lerombolni a Mária-tiszteletet, a gyermeki tiszteletet az égi Édesanya iránt).

»Am örökké áldott, aki téged felépít. Kelj fel és örvendezz igaz fiaid miatt, mert a közeledben gyűlnek össze, és áldani fogják a századok Urát«.

Azok, akik közreműködtek, hogy újraépítsék »Isten Városát«, amelyet az eretnekek leromboltak, azok mindenekelőtt a római Pápák, az egyházi Zsinatok, a teológusok, akik hűen követik tanításait. Az imént említettekkel együtt minden igazi hívó összegyűl a közös Anya mellett, és Ővele együtt áldja a »századok Urát«.

»Boldogok, akik szeretnek téged, és boldogok, akik örvendeznek felvirágzásodnak«.

Aki szereti Máriát, azt szereti Isten. És akit Isten szeret, az boldog. Aki »örvendezik felvirágzásának«, vagyis a tiszteletnek, amit a világegyetem nyújt a fenséges Istenanyának, annak áldás és felvirágzás fakad munkája nyomán. Legyen példaképünk a szentek impozáns serege, amely minden században a legmelegebb és legiparkodóbb szeretetét mutatta meg Mária iránt.

»Boldogok, akik siránkoztak pusztulásodon, – a csapások miatt, melyek téged sújtottak, – mert örvendezni fognak miattad, – és meglátják minden jövődő boldogságodat.«

Egy végső áldás, egy egészen különleges áldás lesz fenntartva azoknak, akik tisztelik a Boldogságos Szűz Mária elmondhatatlan fájdalmait, a Társmegváltót, az emberi nem Megváltójával megváltót, az új Évát az új Ádám mellett. A fájdalmak – »a csapások, melyek őt sújtották«, – képezik Mária érzékfölötti személyiségének jellegzetességét. Az ő egyedülálló funkciói és egyedi kiváltságai okán Mária ugyanis nem tett mást, mint *mindent elfogadott Istentől*; ám elmondhatatlan fájdalmai okán, melyeket azért viselt el, hogy eleget tegyen bűneinkért, és hogy kiérdemelje számunkra az elveszített kegyelmet, Mária *valami sajátosságát adott Istennek*, valamit, ami fájdalmasan el nem idegeníthető módon az övé, és ezt lényének teljes odaadásával, teljes összhangban az isteni akarattal.

Elmondhatatlan fájdalmainak tisztelői, azok, akik »gyászolnak« miatta, »a csapások miatt, melyek őt sújtották«, talán ezért részesednek egy különleges áldásban, mert »örvendezni« fognak miatta és vele, és »meglátják minden jövődő boldogságát«. A Mária iránti – kiváltképpen a Fájdalmas Anya iránti – tiszteletben nehéz meg nem látni az öröme és a mennyei dicsőségre való „kiválasztottság jelét”.

E) A Szentséges Szűz az idők végén

Ahogy a Szentséges Szűz jelen volt az idő kezdetén, vagyis a világ alakulásánál, úgy lesz jelen az idő végén, vagyis a világ végén, midőn az idő folyója beleömlik az örökkévalóság Óceánjába.

Mária jótékony jelenlétéről az idő végeztével, két nagyon ékesen szóló részletünk van a Valtorta írásokban.

Az egyik így szól:

»„Amikor az emberiség 99 %-ának szívében gonoszság és istentelenség uralkodik, és az értelmi vagy anyagi síkon megnyilvánuló hitehagyás és gonoszság már minden társadalmi osztályt hatalmába kerített, sőt még magába az Isten házába is behatolt az undokság – ’a vést hozó undokság’, melyről a próféta szól [Dán 9, 20-27] és amit az Ige is megerősít [Mt 24, 15-25; Mk 13, 14-23] –, ti persze a ’vést hozó’ szavát még nem értelmeztétek helyesen: Általa lesz közölve, hogy ezek a végső idők (elő)jelei, és így fog megtörténni – akkor Isten már nem atyai büntetésekkel fog megdorgálni titeket, amelyek sajnós, de így igaz, keveseket mentenek meg, mert legtöbbjük már a sátánt szolgálja –, hanem ÖNNÖN-MAGATOKRA-HAGY. Ő visszavonul. Nem tesz többé semmit. Addig a pillanatig, amikor akarátának egy villanásával megparancsolja angyalainak, hogy törjék fel a hét pecsétet, és fújják meg a négy harsonát, kiszabadítva a három ’jaj’ sasmadarát, és utána, ó, borzalom!, megfújják az ötödik harsonát, és az utolsó idők Júdása megnyitja a mélység kútját, hogy kiereszse azt, aki után inkább vágyódott az ember, mint Isten után [Jel 6; 8, 6-13; 9, 1-12].

Mikor? Mikor? Már ebben az órában éltek, vagy közel álltok hozzá? Félték. Kérdezitek magatoktól... De nem tartotok bűnbánatot. Nem fogjátok megtudni, mikor! Meg van írva a jelenlegi próféták szívében, ’de le van pecsételve, amit a hét mennydörgés mondott nekik, és ők nem árulják el’. [Jel 10, 1-7].

És akkor, *mint békés csillag a rettenetes és viharos hullámok fölött* – az egész föld megmozdul, mint viharos tenger, és minden ember hajótörött lesz, mintha viharos tengeren lenne, kivéve Isten szolgálait, akik Péter bárkájában vannak összegyűjtve, mivel hűségesek a szent Kormányoshoz, – *és akkor feltűnik a Tenger Csillagának hajnalpírja*, Előfutaraként a Hajnalcsillag felkeltének, utolsó megjelenésének.

Az Isten Bárányának, a Megváltónak, a Szentek Szentje második, utolsó eljövételének előfutára nem a pusztá vezeklő embere lesz, akit megkeményített az önsanyargatás, és aki a bűnösöket is keményen megfeddte, hogy kigyógyítsa őket nehézségükből, és fűrgévé tegye őket az Úr befogadására. Hanem Mária, *a mi Angyalunk lesz az Úr előfutára, ő, aki jóllehet testi valóságban élt, de szeráf volt, ő, akiben lakóhelyet készítettünk*, akinél kedvesebbet és méltóbbat nem találhattunk. Ő a színaranyból készült kedves Frigyszekrény, aki most úgy tartalmaz minket, mint ahogy mi tartalmazzuk őt, aki átrepül az egeken, szeretetét sugározva, hogy előkészítse a Királyok Királyának illatos és királyi útját, és hogy minél több kegyelem állapotában élő lelket felkészítsen, és minél többet megfogadjon, és megszüljön az anyaság utolsó vajúdásával mindazokat, akik szeretnének megszületni az Úrnak. Nézzetek oda, az idők keleten feltűnő hajnalára... A sötétség fölött, amely mind sűrűbben, mind átkozottabban beborítja a Földet, már felsejlik a hajnalpír, amelynél kedvesebb nem létezik”.« (Romlev 44-45. o.).

Tehát a Szentséges Szűz mint »békés csillag tündököl a rettenetes és viharos hullámok fölött«; ő lesz a Tenger Csillaga, aki megelőzi »a Hajnalcsillagot«, Krisztust, a Bírót. Ő lesz az, aki előkészíti a Királyok Királyának az útját, megfogva és megszülvén az utolsó választottakat.

A második rész így szól:

»És ha az mondatott a Jelenések Könyvében, hogy az utolsó időkben egy angyal fogja a legszentebb tömjént Isten trónjánál felajánlani, mielőtt Isten haragjának tüze

kiömlene a Földre, hogyhogy nem gondoltok rá, hogy a szentek imái között – a Magasságbelinek felajánlott, el nem enyésző és hozzá méltó tömjén között – ott ne lennének mindenek előtt ennek az én Szentemnek a könnyei, melyek könnyörgőbbek minden imádságnál? Az én legédesebb Mártírom könnyei, az Édesanyáméi, mely könnyeket az arkangyal gyűjtötte össze [Gábor angyal], aki az üdvözlést vitte, s aki átvette Mária „legyenjét”, s aki angyali tanúja volt a természetfölötti násznak, amely által az isteni természet frigyre lépett az emberi természettel felemelve a testet, és lealázva a Szellemet, hogy testté legyen, hogy létrejöhessen a béke Isten és az ember között.

Gábriel és az ő égi társai, akik Jézus és Mária fájdalma fölé hajoltak, bár nem könnyíthettek rajta, mert az Igazságosság órája volt az, ám lényükkel jelen voltak, értelmük fényében összegyűjtötték annak az órának minden részletét, *mindannyit*, hogy majd bemutassák a feltámadtak előtt, midőn az idő már nem lesz többé: az üdvözültek ujjongó öröme, és a kárhozottak ítéletére. Annak elővételezése lesz ezek számára, hogy mit adhatok én, a végső Bíró, és hogy az üdvözülteknek mit adhat a mennyei Király.« (*Quad. 43, 345-346. o.*).